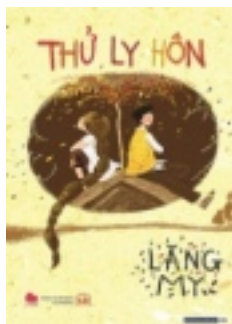


Thử Ly Hôn

Contents

Thử Ly Hôn	1
1. Chương 1: Hôn Nhân Là Hạnh Phúc Hay Mệt Mỏi?	2
2. Chương 2: Tận Cùng Của Hôn Nhân Là Sự Cô Độc	11
3. Chương 3: Cấm Đồ Tồn Tại Ở Bất Cứ Nơi Đâu	18
4. Chương 4: Có Mưu Đồ Riêng	25
5. Chương 5: Ngày Hôn Qua Tươi Đẹp	30
6. Chương 6: Đường Dây Bận	37
7. Chương 7: Sự Dị Dạng Giả Dối	43
8. Chương 8: Hạnh Phúc Chật Hẹp Như Thế	49
9. Chương 9: Ước Mộng Ngập Tràn Nhưng Tình Yêu Lại Bé Nhỏ	56
10. Chương 10: Chia Tay Sẽ Trở Thành Thù địch	61
11. Chương 11: Mỉm Cười Để Giấu Đi Niềm Đau	68
12. Chương 12: Vụn Nát	74
13. Chương 13: Tiệc Không Có Tiệc Hay	80
14. Chương 14:	85
15. Chương 15: Mượn Gió Bẻ Măng	91
16. Chương 16: Quanh Co Khúc Khuỷu	95
17. Chương 17: Người Tốt Đâu Dễ Nhận Ra	101
18. Chương 18: Sống Chung Một Mái Nhà	108
19. Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp	114
20. Chương 20: Sống Chung Một Cách Gượng Gạo	120
21. Chương 21: Tương Phùng Nơi Ngõ Hẹp	126
22. Chương 22: Bị Coi Mặt	132
23. Chương 23: Ai Mờ Ám Hơn Ai	138
24. Chương 24: Thêm Chút Ánh Nắng Sẽ Càng Thêm Rực Rỡ	143
25. Chương 25: Chứng Tỏ Quyền Sở Hữu	149
26. Chương 26: Suy Nghĩ Phóng Khoáng Mà Hành Vi Bảo Thủ	155
27. Chương 27: Vô Cùng Quyến Rũ	161
28. Chương 28: Nếu Có Thể Yêu	166
29. Chương 29: Nói Bóng Nói Gió	173
30. Chương 30: Chấp Nhận Đi Đầy Hay Mang Danh Hồn Xước	178
31. Chương 31: Kiếm Tìm Tình Một Đêm	184
32. Chương 32: Nửa Muốn Nhảy Nửa Không	191
33. Chương 33: Quân Cờ	196
34. Chương 34: Chẳng Thế Nào Quay Lại Được Như Trước Kia	202
35. Chương 35: Lý Tính Và Cảm Tính	207

Thử Ly Hôn



Giới thiệu

Vương Nhã Khả và Ân Tấn Minh là một cặp vợ chồng đã kết hôn sau ba năm yêu nhau say đắm. Họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ly-hon>

1. Chương 1: Hôn Nhân Là Hạnh Phúc Hay Mệt Mỏi?

Thịt thái sợi vị cá, gà Quý Phi, cá chiên hấp, rau xào tỏi, canh ba vị, có thêm gì nữa không nhỉ? Ừ, thêm một bông hoa hồng đã nở rộ, và một cây nến nữa, loại nến có hình xoắn ốc màu đỏ ấy.

Đó đều là những món Tân Ân Minh thích ăn, ăn xong còn có âm nhạc, rượu vang đỏ, đương nhiên còn cả chiếc giường mềm mại, hương thơm thoang thoảng cùng với bộ đồ ngủ đầy khêu gợi của cô nữa...

Vương Nhã Khả đã lên kế hoạch từ lâu cho ngày kỷ niệm ba năm kết hôn của mình, phải làm sao cho thật lãng mạn, thật hoàn mỹ mới được.

Cô không tin, Ân Tấn Minh còn có thể nhớ mãi cuộc cãi vã nhỏ của ngày hôm qua. Cô khê cong khoe miệng, đôi mày nhướn lên lộ vẻ vui mừng, cười như một kẻ ngốc, vô thức cứ quay đi quay lại vài vòng cây bút trong tay.

Bỗng nhiên, cây bút màu xanh quay được hai vòng quanh các ngón tay thì vạch thành một hình vòng cung rồi “lách tách” rơi trên bàn, khiến mạch suy nghĩ vốn đang bay trên chín tầng mây của Vương Nhã Khả quay trở lại mặt đất. Mộng đẹp đã dễ tỉnh, huống hồ còn là giấc mộng giữa ban ngày thì lại càng không cần phải nói nữa. Bữa tiệc thịnh soạn biến mất, rượu vang đỏ chẳng còn, hoa hồng cũng tàn lụi. Vương Nhã Khả giống như chú hươu nhỏ bị giật mình, liền len lén đưa mắt nhìn, trước mặt lúc này chỉ thấy những khuôn mặt to lớn đang tỏ vẻ ngạc nhiên như trông thấy người ngoài hành tinh.

Thôi xong, lãnh đạo của các phòng ban đều ở đây, cô ném bút bi như vậy, nói không chừng đã động phải tổ ong vô vàn rồi cũng nên. Giám đốc phòng kế hoạch tên là Mã Phong, đôi mắt anh ta trợn tròn tựa hòn bi ve, khê nói: “Vương Nhã Khả, chúng ta nên tập trung vào kế hoạch này có được không?”

Thoáng giật mình, Vương Nhã Khả nhanh chóng thu hồi lại nụ cười ngọt ngào như trong mộng đẹp còn đọng lại trên môi, nhanh chóng giải quyết tình thế nguy cấp trước mắt, khuôn mặt nở nụ cười e thẹn, cô nói: “Xin lỗi, cái này... Xin lỗi!”.

Giám đốc phòng Thị trường Bạch Đào Ninh vội xoa dịu: “Giám đốc Mã, tôi thấy Vương Nhã Khả cũng chỉ vì quá chuyên tâm, quá tập trung đấy thôi, không có chuyện gì đâu, chúng ta tiếp tục thảo luận nhé?”.

Mã Phong cũng không muốn để cấp dưới của mình quá mất mặt, đành mượn cơ hội lơ đi, cười ha hả với Bạch Đào Ninh, thân thiết nói: “Được, tiếp tục nào, tiếp tục nào”, sau đó nghiêng mặt, đưa ánh nhìn cảnh cáo như tên lửa đạn đạo bắn thẳng vào Vương Nhã Khả.

Vương Nhã Khả thầm rửa trong lòng, hừm, lật mặt hay lật tài liệu đây hả?

Song, cô cũng không quên cười đáp lại Bạch Đào Ninh, cảm ơn anh ta vừa rồi đã giải vây giúp mình. Nơi đây mất sâu thẳm của Bạch Đào Ninh chất chứa nụ cười mang ý vị sâu xa, Vương Nhã Khả cảm thấy ánh nhìn đó vô cùng nguy hiểm, cũng bất giác tránh đi.

Cuộc họp kéo dài đến nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa kết thúc, cuối cùng quyết định ngày mai lại tiếp tục, đây cũng là điều duy nhất có thể làm được lúc này.

Tan ca, Vương Nhã Khả lao nhanh ra đường với dòng xe cộ đông đúc, mục tiêu đã xác định, chạy thẳng đến khu chợ. Đối với những bà nội trợ, công việc đi chợ chính là cuộc sống, còn đối với những cô gái có sự nghiệp, đi chợ chỉ như làm cảnh mà thôi. Vương Nhã Khả mặc bộ đồ công sở tựa một đóa hoa nhỏ chen giữa đám bà nội trợ chọn cá, lựa thịt, kén rau xanh, sau đó túi to túi nhỏ vui sướng trở về nhà.

Ăn Tăn Minh tan ca muộn hơn nửa tiếng, khoảng thời gian đó đủ để cô có thể mặc tạp dề, xông thẳng vào nhà bếp sau đó lại thu dọn hết tàn cục rồi.

Ngoài xã hội, Vương Nhã Khả là một cô gái kiên cường mạnh mẽ, nhưng khi vào bếp cô lại cần đến sự “dạy bảo” của Ăn Tăn Minh. Phụ nữ không dễ gì tình nguyện vì một người đàn ông mà xắn tay vào bếp, nếu không phải vì một chữ yêu thì đa phần họ chẳng đoái hoài đến bất cứ việc gì, chỉ muốn ăn không ngồi rồi mà thôi.

Huống hồ, ông Trời ban cho Vương Nhã Khả được tận hưởng nhiều ưu đãi như thế, nào là dung nhan xinh đẹp, chân dài dáng chuẩn, nào là thời trang sành điệu, phong cách hiện đại, theo cách nói của Lữ Hiểu Dương thì là dung mạo và trí tuệ song toàn, là sự hóa thân của thiên thần và ác quỷ. Đương nhiên cũng chẳng có ý gì khác, mà chỉ là muốn ví cô có khuôn mặt của thiên thần mà dáng vẻ lại của ác quỷ mà thôi.

Nhưng, kể từ sau khi yêu và kết hôn với Ăn Tăn Minh, biết Ăn Tăn Minh thích những bữa ăn ở nhà, Vương Nhã Khả - một cô gái thành phố hiện đại và thời thượng như thế, lại tự động tốn không ít thời gian dạo qua các cửa hàng, khu chợ, từ một chính nhân quân tử luôn tránh xa chốn nhà bếp lại có thể trở thành một cô gái nhỏ biết làm vài món ăn đơn giản, có thể nói là một bước nhảy vọt từ sự thay đổi về lượng dẫn đến sự biến đổi về chất.

Vương Nhã Khả vừa về đến nhà, Chương Tây đã gọi điện thoại đến, tiếng nói của cô nàng ở đầu dây bên kia bắn liểng thoảng còn nhanh cả tốc độ đánh máy của cô ấy: “Đang làm cái gì thế, tớ vừa mới từ Châu Trang về, đi, đi SPA, xong tớ sẽ mời cậu ăn cơm. Nói cho cậu biết, lần này tớ ở Châu Trang, thu hoạch được rất nhiều, lát nữa tớ sẽ từ từ kể cho cậu nghe”.

Vương Nhã Khả nói: “Chẳng phải ngày mừng Ba cậu mới về sao? Sao lại về trước thế?”.

“Điều này không vội bằng chuyện hay tớ muốn kể cho cậu nghe, nhanh lên, tớ đến đón cậu.”

“Thôi khỏi” Vương Nhã Khả cười vui vẻ: “Hôm nay dù trời có sập xuống cũng không đi được, tớ phải ở cùng với Tăn Minh nhà tớ”.

“Lại còn Tăn Minh nhà cậu nữa, có sến quá không chứ? Chán cậu quá, sao cậu có thể trọng sắc khinh bạn như thế? Tớ vừa mới xuống xe còn chưa về nhà đã gọi điện thoại ngay cho cậu, ngày mai tớ còn phải đi dự buổi ký tặng, cậu và Ăn Tăn Minh hẹn nhau ngày khác đi? Dành buổi tối nay cho bạn bè không được sao? Không đến thì đừng có mà hỏi hận đấy”.

Tốc độ nói của Chương Tây lần này còn khủng khiếp hơn cả súng bắn liên thanh, giọng điệu đầy vẻ khinh thường cùng uy hiếp. Vương Nhã Khả cười khanh khách, nói: “Không được, không được, bình thường tớ đều trọng bạn khinh sắc, nhưng hôm nay dù có nói gì đi nữa tớ cũng phải trọng sắc khinh bạn một lần. Hơn nữa cậu đã đi hơn mười ngày rồi, Dương Thành Hải nhà cậu còn chưa biết thèm thuồng đến mức nào nữa, cậu hãy về nhà trước đi!”.

Chương Tây “xì” một tiếng trong điện thoại, cười mắng: “Cậu cho rằng mọi người ai cũng như cậu sao? Anh ấy à, mấy hôm trước đã đi công tác ở Thanh Đảo rồi, không có ở nhà”.

“Mình biết ngay mà, cậu sao lại tốt như thế, không ở nhà với ông xã mà lại muốn gặp mình!”

“Đi thôi, tớ lúc nào chẳng tốt như thế!”

Bô lô ba la mấy câu, Chương Tây cúp điện thoại rồi đi SPA, Vương Nhã Khả thay đồ, mặc tạp dề, chiến trường từ máy tính kéo tới nhà bếp, đối tượng cần phải chinh phục cũng từ phương pháp biến thành nào là dầu, muối, tương, dấm đang bày ra trước mặt.

Rất nhanh, nguyên liệu đã biến thành những món ăn tràn ngập hương vị với đầy đủ sắc màu được bày biện trên mặt bàn, thêm mấy bông hoa hồng nhỏ xinh đẹp tô điểm, nên cũng được chuẩn bị tươm tất, mọi thứ coi như đã được sắp xếp ổn thỏa. Ước chừng thời gian đã quá năm phút, Ân Tấn Minh chắc cũng sắp về đến nhà rồi.

Vương Nhã Khả đắc ý nở nụ cười, cởi tạp dề, rửa tay sạch sẽ, rồi trở ra sofa trong phòng khách xem tivi. Cô muốn Ân Tấn Minh sau khi thấy một bàn đầy thức ăn sẽ vô cùng kinh ngạc và vui sướng, muốn anh sau một thoáng hân hoan hạnh phúc thì bắt đầu tự trách mình rồi quay qua mỉm cười dỗ dành cô, muốn anh xin lỗi cô vì thái độ của anh ngày hôm qua. Sau đó, cô sẽ nở nụ cười vui vẻ tha thứ cho anh, hai người lại trở nên tốt đẹp như ban đầu, cùng nhau tận hưởng bữa tối lãng mạn, ngập tràn hương thơm dưới ánh nến lung linh tuyệt diệu và bữa tiệc yêu đương thịnh soạn trên chiếc giường dành riêng cho hai người.

Nếu để Lư Hiểu Dương biết được suy nghĩ của cô lúc này, nhất định cô nàng sẽ bĩu môi mà thốt lên hai từ: Giả nai.

Đó không phải là giả nai, mà là tình cảm, phụ nữ chưa yêu và chưa kết hôn sẽ không thể cảm nhận được điều đó. Cô nàng Lư Hiểu Dương này chẳng phải miệng vừa nói người khác giả nai, đã lại chạy theo những cuộc hẹn hò với bạn trai vui vẻ mà không biết một mội đó sao?

Bờ môi Vương Nhã Khả cong lên, nở nụ cười rạng rỡ.

Cũng sắp đến lúc rồi, Vương Nhã Khả bộ dạng mệt mỏi uể oải ngồi dựa vào ghế sofa, chăm chú nhìn tivi có vẻ như rất chuyên tâm, nhưng thực ra tâm trí đang tậm trung cao độ vào từng tiếng động gió thổi cỏ lay bên ngoài cửa, thậm chí đang lo từng bước chân của Ân Tấn Minh.

Lúc này, thang máy có lẽ đã đến tầng mười hai rồi.

Lúc này, Ân Tấn Minh chắc đã rời khỏi thang máy, một tay cầm cặp, một tay cầm chìa khóa, đang sải bước về phía cửa nhà.

Lúc này chìa khóa chắc đã được lắp vào ổ, “cạch” một tiếng, cửa mở ra.

Sau đó anh sẽ nhìn thấy cô đang ngồi trên ghế sofa chăm chú nhìn lên màn hình tivi. Buông cặp xuống, đưa tay chậm chậm tháo cà vạt, trong lúc vô tình ánh mắt anh sẽ liếc đến bữa tối thịnh soạn trên bàn ăn.

...

Nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh, không một tiếng động, Ân Tấn Minh vẫn chưa về,

Tắc đường chẳng? Vương Nhã Khả có chút thất vọng, tiện tay cầm điều khiển tivi chuyển sang kênh khác nhưng thấy nhầm chán nên lại ném đi. Chiếc điều khiển vuông dài bị ném trên một góc sofa mềm mại, nảy lên vài cái rồi nằm im bất động ở đó.

Lúc tan ca, không nghe thấy bên phòng Marketing có hoạt động gì, nhất định là bị tắc đường rồi. Ngày kỷ niệm ba năm lấy nhau, cô đã cố tình đánh dấu một ký hiệu rất lớn trên tờ lịch, cho dù mất có bị cận tám trăm độ đi chẳng nữa cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một, huống hồ Ân Tấn Minh cận có một độ rưỡi.

Vương Nhã Khả cầm điện thoại lên, vừa mới ấn được hai số, bỗng chần chờ, ngón tay khựng lại, rồi chậm chậm buông điện thoại đặt lên trên bàn trà.

Lúc đó, cô kiên quyết không gọi điện thoại, đây là vấn đề nguyên tắc. Chuyện không vui của ngày hôm qua tuy lúc ban đầu chỉ từ một chuyện nhỏ, nhưng biểu hiện của Ân Tấn Minh chẳng phong độ tẹo nào, đã không nhường nhịn cô lại còn châm chọc, nói cô đáng ghét, ương bướng ngang ngạnh, cuối cùng ngay đến phòng ngủ cũng không thêm quay về mà ở lại thư phòng cả một đêm.

Nếu bây giờ cô chủ động gọi điện thoại, như thế chẳng khác nào để Ân Tấn Minh cảm thấy cô đuối lý nên phải nhận sai.

Ân Tấn Minh vẫn chưa về, cô quyết định đi tắm trước. Như thế, khi kẻ về muộn Ân Tấn Minh vào nhà, trông thấy Quý Phi bước ra từ nhà tắm do Vương Nhã Khả thủ vai, hai mắt sẽ sáng lên giống như nhìn thấy món gà Quý Phi vậy.

Vương Nhã Khả vội tắm rửa, rồi khoác vội khăn tắm lên người, vừa bước ra khỏi nhà tắm vừa dùng chiếc khăn khô để lau tóc, động tác nhẹ nhàng mềm mại mà vô cùng tao nhã, nói một cách cụ thể là rất... khêu gợi.

Phòng khách vẫn vắng tanh vắng ngắt, Ân Tấn Minh vẫn chưa về.

Cô cau mày, đã gần một tiếng rồi mà anh vẫn chưa về đến nhà? Thức ăn trên bàn đã nguội tanh nguội ngắt, anh đang gặp chuyện gì mà lâu thế? Vương Nhã Khả chẳng có tâm trạng đâu mà xem tivi nữa liền với tay tắt “phụt” màn hình, nghĩ ngợi giây lát lại bật lên, tuy chương trình trên tivi toàn những chương trình dài kỳ chẳng theo dõi từ đầu, nhưng rốt cuộc nó vẫn khiến căn phòng vắng teo này có thêm chút âm thanh.

Vương Nhã Khả ôm gối tựa lên ghế sofa, sau lưng là tấm đệm mềm mại. Tiếng tivi cứ vắng vắng bên tai nhưng chẳng lọt vào tâm trí cô. Trong lòng cô có chút tức tối, anh đang đi làm cái quái quỷ gì chứ, về muộn cũng không thèm gọi điện thoại thông báo là sao?

Lại một tiếng nữa trôi qua, tâm trạng tức giận đang dần biến thành nỗi lo lắng bất an, anh không sao chứ? Lẽ nào vì đêm qua ngủ không ngon, khi sang đường lại quên không để ý xe cộ trước sau?

Nỗi lo lắng đã khiến Vương Nhã Khả cầm điện thoại lên, do dự giây lát, rồi vẫn quyết định gọi.

Điện thoại đã được kết nối, nhưng lại không có ai nghe, Vương Nhã Khả càng nôn nóng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô đã chủ động gọi điện thoại, vậy mà anh vẫn không nghe? Không phải, không là thật sự...

Khi điện thoại đã sắp ngắt kết nối, cuối cùng cũng có người nghe máy nhưng không phải là Ân Tấn Minh mà là giọng một người con gái ông ọ, cũng rất điệu đà, đưa tình: “Xin chào!”.

Vương Nhã Khả chợt đỡ dằn, sự nôn nóng, lo lắng, gấp gáp bỗng biến thành nỗi ngạc nhiên và kinh hãi, cô đã từng nghĩ đến hàng chục khả năng có thể xảy ra nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc sẽ có một người khác nghe điện, mà còn là một người con gái, cô liền hỏi: “Cô là...?”

Cô gái ở đầu dây bên kia chợt bừng tỉnh, lại nói lảng sang chuyện khác: “Chị tìm Tấn Minh à? Anh ấy ngủ rồi, nếu cần, tôi gọi anh ấy dậy?”.

“Ngủ rồi?” Vương Nhã Khả vô cùng ngạc nhiên, bất giác hơi lại.

“Đúng vậy, Tấn Minh thấy mệt quá cho nên đã ngủ rồi. Chị là vợ anh ấy phải không? Khi nào anh ấy tỉnh tôi sẽ báo anh ấy về nhà”. Trong hoàn cảnh khi ấy thì câu đó thật mập mờ và cũng vô cùng miễn cưỡng, giọng nói của cô gái đó cơ hồ như đang ẩn một nụ cười ngọt ngào, có vài phần đắc ý, chẳng biết là đang thị uy hay đang khoe khoang đây.

“Cạch” một tiếng, Vương Nhã Khả dường như bị chiếc búa nặng nghìn cân thụt vào, Tấn Minh? Cách gọi thân thiết như thế? Ngủ rồi, vậy ngủ ở đâu? Điện thoại di động của anh tại sao lại để anh ta nghe? Vương Nhã Khả trong giây phút bất ngờ đó, đầu óc như bị chập điện cô không thể suy nghĩ thêm được gì. Nhưng, theo bản năng, cô gần giọng nói với cô gái kia: “Không cần, để anh ấy ngủ đi!”.

Ngày kỷ niệm ba năm lấy nhau, anh không về nhà, lại còn vất vưởng ngủ ở chỗ khỉ ho cò gáy nào không biết, bên cạnh lại có một người phụ nữ khác...

Những thông tin ấy cứ như một mớ hỗn độn khiến Vương Nhã Khả quay cuồng choáng váng, lúc ấy, cô đột nhiên không biết nên đối mặt với chuyện này ra sao, đầu óc mơ hồ không cách nào tập trung được, cũng không dám tưởng tượng đến tất cả mọi thứ mà cô sắp phải đối mặt, cho nên cô cần bình tĩnh lại, cần nhanh chóng ngắt điện thoại.

Cô bóp chặt di động, bên tai dường như còn văng vẳng nụ cười đắc ý của người phụ nữ hồi nãy. không đâu, không đâu, Tấn Minh không phải là loại người như thế. Hôm nay mới là kỷ niệm ba năm ngày cưới thôi, vẫn chưa đến cái dịp bảy năm cơ mà. Vả lại, Tấn Minh sao có thể hoang đường như vậy chứ?

Thế nhưng, không phải sao?

Vương Nhã Khả bỗng nhiên thấy hoang mang, mấy năm nay, số lần tranh cãi giữa họ chả khác gì biểu đồ đường thẳng đi lên, vả lại hôm qua cũng vừa cãi nhau...

Ân Tấn Minh đã nói gì? Bản mặt cô đáng ghét, ương bướng, ngang nghạnh, anh đang chê cô, rõ ràng là anh đang ruồng bỏ cô. Sao cô có thể cho rằng đó chỉ là những lời nói bực tức khi hai người cãi nhau cơ chứ?

Cô luôn cho rằng đó chỉ là những lời nói bực tức khi hai người cãi nhau cơ chứ?

Cô luôn cho rằng câu nhau ỏm tỏi rồi sẽ xong, chiến tranh lạnh rồi cũng sẽ lắng, đó là việc của hai người, mấy chuyện trở ngại, khó khăn như thế trong cuộc sống hôn nhân khó mà tránh khỏi? Cho nên, như thường lệ, vào ngày kỷ niệm ba năm lấy nhau, cô đều chuẩn bị một bàn đầy sơn hào hải vị đợi anh về, định mượn nó để giảng hòa vụ cãi cọ hôm qua.

Nhưng, có nằm mơ cô cũng không bao giờ nghĩ tới lại có một người thứ ba nhảy vào đúng thời điểm này.

Khi kẻ đó đột ngột xuất hiện, Nhã Khả giống như người lữ hành trong đêm tay không tắc sắt bỗng nhiên gặp phải đạo tặc vùng dao sáng loáng, kinh hãi, lúng túng, bất ngờ, hoảng loạn...

Trăm mối tơ vò đan xen, bủa vây, tay chân bứt rứt không yên, trống ngực thành thạch lo lắng, cô cảm thấy lạnh lẽo. Ánh mắt của Vương Nhã Khả vô tình lướt qua những món ăn trên bàn đã nguội lạnh, cảm giác như đó là trò đùa rất cay độc, cô cứ tưởng rằng sẽ có một bữa tối lãng mạn, cô đã cất công vào bếp nấu cơm, còn anh lại ở đâu đó bên người đàn bà khác, tối chẳng thèm về nhà.

Cứ tiếp tục như vậy chắc cô sẽ phát điên lên mất, không khí ngột ngạt trong phòng khiến người ta cảm thấy ngẹt thở, trong lòng cô bỗng dấy lên nỗi sợ hãi, sợ một mình ở trong căn phòng rộng lớn này, sợ phải đối mặt với tấm ảnh cưới thân mật của hai người, sợ phải suy nghĩ, cô cần, cần phải ra ngoài để trút hết những bực dọc trong người. Cầm điện thoại lên bấm số, ngón tay cô run rẩy, ấn mấy lần mới được.

Để cô làm một con đà điểu đi, vùi đầu sâu thẳm trong cát, không phải nghĩ chuyện gì, cũng chẳng phải lo lắng việc gì nữa.

Trước đó Lữ Hiểu Dương có gọi điện nói hôm nay có hẹn với bạn trai, không thể tìm cô ấy. Thế thì tìm Chương Tây vậy, Chương Tây đã nói gì nhỉ? Chồng cô ấy đi công tác ở Thanh Đảo, vậy thì, giờ gọi cho cô ấy, chắc sẽ không phiền gì chứ?

Điện thoại mới vang một hồi chuông, Chương Tây đã nghe máy.

Vương Nhã Khả run lập cập, hai hàm răng như muốn đập vào nhau, nói: “Ra ngoài uống một ly đi!”

“Được!”, Chương Tây cũng không nói gì, một lời đáp “Được”, đúng một tiếng không thừa cũng chẳng thiếu.

Lúc ấy, hai người dường như quên bằng trước đó ai đã nói chuyện trọng sắc khinh bạn, ai đã nói phải chuẩn bị kỷ niệm ngày cưới.

Đến quán cũ, chỗ ngồi rộng rãi mà thoải mái, sân khấu rực rỡ, ánh đèn chói mắt, nam nữ xinh đẹp và tỏa sáng muôn sắc nghìn màu tạo nên một khung cảnh vô cùng huyền ảo.

Tại một góc, Vương Nhã Khả và Chương Tây ngồi dựa lưng vào nhau, Vương Nhã Khả không nói, Chương Tây cũng chẳng rằng. Hai người trầm lặng, điềm nhiên ngồi nhìn đám người đang huyền ảo, thỉnh thoảng lại lặng lẽ nhấp ngụm rượu.

Vương Nhã Khả không sao nói rõ được tâm trạng của mình bây giờ. Có bạn chí cốt bên cạnh thật tốt, tuy Ân Tấn Minh không về nhưng Chương Tây lại xả thân vì nghĩa mà ở bên mình lúc này.

Tình yêu không có gì bảo đảm, chỉ có tình bằng hữu mãi trường tồn. Nhưng bầu không khí náo nhiệt thế này, hai người lại trầm tĩnh như vậy, Vương Nhã Khả rồi rít tìm chuyện gì đó, để cô quên đi. Đưa mắt nhìn Chương Tây bên cạnh, cô hỏi: “Chẳng phải cậu nói đi Châu trang thu hoạch được rất lớn sao? Thu hoạch được gì, kể tớ xem nào”.

Chương Tây nâng cốc, uống một hớp rượu, cười nhẹ, bộ dạng không muốn nói.

Lúc đó, Vương Nhã Khả mới phát hiện, sắc mặt Chương Tây rất sầm sập, sầm sập như thế, chắc chắn không phải do ảo giác dưới sự phản chiếu của ánh đèn. Nhất định Chương Tây gặp phải chuyện gì đó, nếu không, trong mấy tiếng ngắn ngủi, tại sao từ một Chương Tây hăm hở trong điện thoại giờ lại trở nên chán nản, bất mãn như thế này?

“Có chuyện gì vậy?” Sự lo lắng cho bạn khiến cô bỗng quên cảnh ngộ của mình, Vương Nhã Khả quan tâm hỏi.

Chương Tây lại ngửa cổ uống một ngụm lớn, đôi tròng đen láy đẹp mê hồn nhưng vô cùng u ám chăm chú nhìn Vương Nhã Khả, nơi đáy mắt hiện vẻ mềm yếu khiến con tim người ta như muốn vụn vỡ, nhẹ nhàng nói ra một câu yếu đuối: “Nhã Khả, tớ quyết định... ly hôn...”.

Wương Nhã Khả sững người, ly hôn?

Từ này xuất hiện đột ngột như hàng vạn cây kim đâm vào lồng ngực, nỗi kinh hãi lúc này còn gấp trăm ngàn lần so với việc phát hiện Ân Tấn Minh đang ở bên người đàn bà khác. Sau khi lấy Ân Tấn Minh, cô đã hạ quyết tâm không bao giờ để từ đó xuất hiện trong từ điển của mình, cô hy vọng cả đời này không bao giờ nhìn thấy từ đó, không phải dùng đến từ đó, giống như khi họ lấy nhau, mọi người đều chúc phúc rằng sẽ bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm

Nhưng, lúc này từ đó lại như tiếng gào rít sắc nhọn ồ ạt đâm thẳng vào màn nhĩ của cô.

Cái từ đó khiến cho người ta thấy trống ngực đập thình thịch, đặc biệt là lúc này, khi tâm trạng của cô đang rối bời, không tránh khỏi cảm thấy chua xót cho những buồn thương và cô quạnh mà bản thân đang phải gánh chịu.

Lẽ nào một cuộc hôn nhân đã từng đẹp đẽ là thế lại phải kết thúc một cách tuyệt tình như vậy sao?

Cô trờng mắt, trông bộ dạng của Chương Tây không giống đang đùa cợt, cô cố dò xét hỏi: “Chương Tây, đang yên đang lành sao lại nói những lời đó? Cậu... cậu có phải là nên... đợi Dương Thành Hải nhà cậu từ Thanh Đảo về rồi hãy nói...?”.

Chương Tây tiếp tục ngửa cổ uống ly rượu trên bàn, ánh mắt băng lạnh, hàm răng nghiến chặt: “Anh ta vốn không đi Thanh Đảo, anh ta ở nhà!”.

Giọng nói của Chương Tây tựa như gió mùa đông buốt giá thổi về, hiện lên sự thù hận rét lạnh và thái độ kiên quyết như băng tuyết.

Wương Nhã Khả ngẩn người.

Dương Thành Hải không đi công tác, anh ta ở nhà, Chương Tây thấy anh ta ở nhà, phải vui mới đúng chứ, tại sao lại có kết cục ly hôn như thế này?

Đương nhiên Nhã Khả nào biết được, mấy tiếng ngẩn ngui đó, Chương Tây đã gặp phải chuyện gì.

Khi tra chìa khóa vào ổ, Chương Tây vốn không cảm thấy có gì khác thường, vẫn vui vẻ ngân nga lời hát, bởi cô vừa làm xong thủy liệu ở hiệu SPA, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều rất thoải mái, sáng khoái.

Chuyến đi Châu Trang này khiến tâm trạng cô vô cùng vui vẻ. cô muốn nằm ngả lưng, rồi nấu cháo điện thoại cùng Dương Thành Hải. Lấy nhau được năm năm, tuy rằng bọn họ có đôi chỗ không hợp nhau, trong cuộc sống cũng tồn tại một vài vấn đề nho nhỏ, vả lại, cũng không có quẩn lầy nhau như hồi mới kết hôn, nhưng, dấu sao cũng đã nửa tháng rồi chưa gặp mặt.

Nhưng khoảnh khắc khi cánh cửa chậm chậm mở ra, nét cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô bỗng trở nên cứng đờ, chìa khóa trong tay rơi “leng keng” xuống sàn. Trong phòng khách, trên tấm thảm, hình ảnh hai cơ thể trần truồng đang quẩn chặt lấy nhau kia khiến cho cô choáng váng.

Người đàn ông chính là Dương Thành Hải đứng ra đang ở Thanh Đảo, còn người phụ nữ là người có mái tóc quăn gọn sóng, mắt liêu mảy tơ. Hai người đang mê đắm trong men tình, cùng nhau diễn những thước phim nóng bỏng.

Còn nhớ đêm trước khi đi Châu Trang, cô đã gọi Vân Cảnh Lầu mang đến bốn món mà anh ta thích ăn nhất, còn thêm một chai rượu nho, muốn tại chút khung cảnh lãng mạn.

Dương Thành Hải biết cô muốn gì, nhưng anh ta đâu có đáp lại cô. Sau khi lên giường, lúc nào cũng chỉ làm cho xong, trực tiếp mà buồn tẻ, hoàn toàn không thêm quan tâm đến cảm nhận của cô, đến lúc xong việc lại lăn ra ngáy “o o”, quăng lại cho cô một tấm lưng to lớn, để lại trong cô một nỗi buồn chất chứa, những tâm tình tốt đẹp lúc trước theo đó dần biến mất.

Cô không nói gì, bởi vì thứ nhất, cô sắp phải đi, không muốn trước khi đi lại cãi nhau, thứ hai, cô biết cho dù có nói, Dương Thành Hải cũng chẳng thêm đáp lại cô.

Nói theo cách của Dương Thành Hải, kết hôn năm năm rồi, một tuần một lần, cùng một đối tượng, cùng một gian phòng, cùng một trình tự, sơn hào hải vị ăn nhiều còn mất vị, hưởng hờ là chuyện này.

Hóa ra anh ta nói chuyện này vô vị, chỉ là đối với cô mà thôi. Còn đối với người phụ nữ khác, anh ta chẳng cảm thấy như thế, thậm chí còn vui vẻ mà tận hưởng.

Chương Tây gần như tức điên lên, hai mắt tóe lửa. Tức giận cùng ngõ ngách khiến cả cơ thể cô run rẩy như chiếc lá bị cuốn trôi trong trận cuồng phong.

Đây là Dương Thành Hải ư? Nhìn rượu vang đỏ trên bàn kia, bạn có thể nói anh ta không lãng mạn sao? Nhìn tấm đệm sofa đặt trên thảm, bạn dám nói anh ta không chu đáo sao? Nhìn ánh mắt đỏ ngầu mê đắm trong biển tình của người phụ nữ kia, bạn dám nói anh ta không dịu dàng, không có ham muốn, không biết làm chuyện đó sao?

Chương Tây lúc đó rất muốn quăng cả cái túi xách vào mặt anh ta, nhưng khoảnh khắc ấy, cô còn không thở nổi, đôi chân thì mềm nhũn, đôi óc trống rỗng chẳng biết phản ứng như thế nào.

Dương Thành Hải rõ ràng cũng bị bất ngờ. Anh ta phũ phàng đẩy người phụ nữ kia ra, trong lúc bối rối cũng không biết lấy gì che thân, bèn vớ tấm đệm sofa trên thảm để che đi bộ phận quan trọng. Người phụ nữ kia lại càng kinh hãi, nhảy cẫng lên, cao trào cũng rút hết, mặt mũi trắng bệch, chạy khắp phòng khách để tìm quần áo.

Dương Thành Hải mặc vội chiếc nội y tìm thấy sau bàn trà. Có tí vải che thân nên cũng định thần lại một chút, giọng nói vẫn còn hoảng loạn run rẩy như ngọn cỏ bị lay trong gió thu: “Sao em đã về rồi?”

“Nếu không về làm sao có thể nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc như vậy?” Chương Tây cười lạnh.

Cô vốn dĩ không định quay về sớm như thế. Cô muốn ở lại Châu Trang, phong cảnh như tranh để suy nghĩ về thêm về một tiểu thuyết. Nhưng chị Châu cứ gọi rảo riết nói đã tổ chức một buổi lễ ký tặng hoành tráng cho cuốn sách mới, cô đành phải rút ngắn chuyến du lịch hai mươi ngày xuống còn mười bốn ngày, mau chóng quay về để gần gũi với những độc giả yêu quý của mình.

Cô cứ tưởng rằng Dương Thành Hải đang ở Thanh Đảo, nhưng những gì xảy ra trước mắt khiến cho cô bất ngờ kinh hãi không thể nào tưởng tượng được.

Dương Thành Hải là Trưởng phòng Thị trường của công ty, quanh năm phải đi công tác, xã giao tiếp khách, uống rượu là không tránh khỏi, điều này cô có thể thông cảm, chỉ cần không quá đáng, cô cũng không muốn nói nhiều. Có điều, cô không ngờ được rằng anh ta lại dám mang người phụ nữ khác về nhà. Lại còn chơi trò kích tình ngay trước mắt cô.

Dương Thành Hải chăm chú nhìn Chương Tây nhưng không thể nhìn thấu cô lúc này. Không biết tiếp theo cô sẽ bạo phát hay gào khóc. Vì đuối lý nên anh ta chỉ đành án binh bất động, tùy cơ ứng biến.

Đã đến nước này, Chương Tây lại hoàn toàn bình tĩnh, cô không khóc lóc, không kích động, cũng chẳng làm mấy việc như tát cho người phụ nữ kia hai bạt tai, như vậy thật không có phong độ, hưởng hờ, người phụ nữ kia xứng sao?

Là một tác giả nổi tiếng, cô luôn có yêu cầu hoàn mỹ đối với tác phẩm của mình, là một người phụ nữ hiểu biết, cô cũng có yêu cầu hoàn mỹ như vậy đối với cuộc sống của bản thân. Không thấy tận mắt thì thôi, một khi đã thấy rồi thì sự việc đã không còn đơn giản như vậy, tức giận cũng thế, oán hận cũng vậy, nhưng vấn đề thì vẫn cần giải quyết.

Chương Tây rướn cổ lên, tiến đến ngồi bên sofa, động tác vô cùng tao nhã nhẹ nhàng, yếu điệu thướt tha. Người phụ nữ kia cũng đã mặc xong quần áo, nhìn kỹ thì da dẻ cô ta không đẹp bằng cô, mặt mũi cũng không xinh bằng cô, ngay cả dáng người cũng không được đầy đặn như cô. Trong lòng cô thầm mắng, đàn ông đúng là ngu ngốc, ở nhà rõ ràng đã có một cô vợ vừa có xuân tình, vừa có phẩm vị, lại có tư tưởng, thế mà vẫn còn muốn đứng núi này trông núi nọ.

Chương Tây cũng chẳng thèm để ý đến người đàn bà kia. Vấn đề chủ yếu là từ người đàn ông nhà mình, cô ta chẳng qua chỉ là đồng phạm mà thôi. Chương Tây liếc nhìn cô ta một ánh mắt coi thường, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Cút!”.

Người phụ nữ đó không dám nói tiếng nào liền len lén cầm lấy túi xách rồi nhanh chóng bước đi, vừa đi được vài bước liền quay đầu lại, ném cho Dương Thành Hải một ánh mắt đầy oán hận.

Chương Tây có chút hả dạ, nhưng khi ánh mắt vừa đảo qua Dương Thành Hải thì chút hả dạ đó đều bị những tức giận cùng oán hận thay thế, châm chọc nói: “Mới mấy ngày không gặp mà đã ‘cường tráng’ đến thế rồi cơ à?”

Dương Thành Hải đã nhanh chóng tìm thấy quần áo mặc vào, giọng nói có vẻ nhẵn nhụi: “Ai ‘cường tráng’ chứ? Em không thể nói chuyện trong sáng một chút sao?”

“Không phải ‘cường tráng’ mà lại tùy tiện tìm một người phụ nữ khác lên giường sao? À, đúng rồi, không phải trên giường, mà là dưới đất.” Chương Tây lại châm chọc.

Dương Thành Hải có chút không nắm bắt được, phản ứng của Chương Tây rất không bình thường. Anh ta biết Chương Tây luôn rất oán giận mình, cũng không phải anh ta không muốn làm cùng cô, nhưng gì cũng đã lấy nhau được năm năm, cuộc sống bình lặng đến nỗi có quãng xuống nước cũng chẳng buồn gợn sóng, cảm giác ban đầu sớm đã nhạt phai, còn gì là lãng mạn, còn gì là tình cảm nữa. Anh ta thực sự đã không còn cảm hứng, nghĩa vụ vợ chồng cũng chỉ có thể một tuần hay nửa tháng mới làm một lần.

Chương Tây muốn giữ thể diện, những chuyện này cứ buồn trong lòng mà không dám nói ra.

Có điều Phương Lâm Lang thì không như vậy. Hoa nhà dù có thơm cũng không thể bằng hoa dại. Hơn nữa, bông hoa kia lại vừa mới hái không lâu, còn rất tươi mới. Anh ta cũng phải trải qua biết bao day dứt, dằn vặt mới bước vào con đường này. Hai lần trước đưa về nhà đều không sao, ai mà biết lần này Chương Tây lại trở về sớm hơn một tuần so với kế hoạch.

Bây giờ anh ta lại muốn Chương Tây sẽ cãi nhau một trận, chỉ cần cô làm ầm lên thì sự việc sẽ dễ giải quyết hơn. Nhưng cô không làm ầm cũng không cãi cò, dường như rất bình tĩnh. Theo như hiểu biết của anh ta, Chương Tây càng tức giận sẽ càng bình tĩnh, mà càng bình tĩnh thì sự bùng nổ càng khiến cho người ta kinh sợ.

Dương Thành Hải muốn lừa gạt cho qua chuyện này liền nở nụ cười: “Anh chỉ vì có nhu cầu sinh lý thôi mà!”.

Chương Tây cười lạnh một tiếng, không tiếp lời anh ta mà chỉ lạnh nhạt hỏi: “Các người như vậy bao nhiêu lần rồi?”.

“Lần đầu tiên, tuyệt đối là lần đầu tiên. Bà xã, nhất định không có lần sau.”, Dương Thành Hải cười nịnh nọt lấy lòng. Chương Tây càng không nổi cáu, anh ta lại càng thấp giọng xuống nước, bởi vì anh ta không muốn sự việc đi quá xa đến mức không thể nắm bắt được.

Chương Tây kịp xoay người ngay khoảnh khắc tay anh ta chuẩn bị đặt lên vai cô, vừa khinh miệt vừa chán ghét nói: “Kinh tởm!”. Với con mắt nhạy bén của một tác giả như cô, cái liếc mắt đầy thâm ý của người nữ kia lúc rời đi, mới một lần sao? Một lần mà lại có ánh mắt đó sao?

Chương Tây coi thường nhất chính là vô sỉ và lừa gạt. Dương Thành Hải coi cô là con cóc sao? Cô dùng giọng điệu chắc chắn không thể hoài nghi, kiên định mà lạnh lẽo nói: “Ly hôn!”.

Dương Thành Hải giật mình, hai từ đó thốt ra từ miệng Chương Tây xưa nay là người nói một không hai.

Dương Thành Hải không muốn ly hôn, nhưng điều này không có nghĩa là anh ta rất yêu Chương Tây. Là trưởng phòng Thị trường, anh đã gặp không biết bao nhiêu khách hàng, thấy không biết bao nhiêu người đẹp. Tuy rằng Chương Tây rất xinh đẹp, lại hiểu biết, đi trên đường tỷ lệ người quay đầu lại nhìn phải lên tới chín mươi phần trăm, nhưng đã hơn năm năm rồi, bao nhiêu tình bao nhiêu ý cũng đã đặt hết vào tường đầu gạo muối, cho dù là Tây Thi, ngày ngắm đêm xem thì cũng biến thành Đông Thi, huống hồ cuộc sống hằng ngày cứ nhạt nhẽo như nước, nhàm chán như vậy không hợp với tính cách của anh ta.

Nhưng nếu thực sự ly hôn, thì vẫn còn nhiều điều phải suy xét. Đầu tiên, số tiền trong tài khoản thì rõ ràng rồi, có thể thương lượng được, nhưng ngôi nhà ba tầng mua trên danh nghĩa của cả hai thì sẽ thuộc về ai đây? Quan trọng là, có một vợ xinh đẹp là một tác giả nổi tiếng dù sao cũng thật hãnh diện, nếu ly hôn rồi, làm sao tìm được người tốt như vậy nữa? Thêm nữa, Chương Tây bình thường mồm mép lợi hại như vậy vì cô ấy là nhà văn mà, bệnh nghề nghiệp thôi, thực ra cô ấy bên ngoài thì mạnh miệng chứ lòng dạ lại mềm yếu, là một người phụ nữ giỏi việc nước đảm việc nhà, đối xử với anh ta rất tốt, vun vén gia đình chu đáo. Song, Chương Tây cũng rất bình tĩnh. Giống như sự việc lần này, ai gặp phải cũng sẽ cảm thấy như long trời lở đất, nhưng cô lại rất bình tĩnh, chỉ yên lặng ngồi đây, không thêm đụng đến anh ta dù chỉ một ngón tay.

Càng nói, những ưu điểm của Chương Tây càng hiện rõ mồn một, huống hồ anh ta lại là người sai trước. Dương Thành Hải liền trở nên gấp gáp: “Anh là đàn ông mà. Đàn ông ai mà chẳng có một hai lần như vậy. Công an bắt tội phạm chẳng phải cũng nói là thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị sao? Anh đã thẳng thắn như thế rồi còn gì? Em không thể cho anh một cơ hội hay sao?”

Chương Tây không thêm để ý anh ta, bây giờ cô cảm thấy nói chuyện với anh ta một câu thôi cũng làm giảm đi giá trị của mình. Cô đứng dậy, cầm lấy túi xách, nhìn ghế sofa và nói: “Ngày kia chúng ta ký tên vào tên ly hôn rồi đem tới Cục Dân chính làm thủ tục”, khẩu khí của cô nhẹ tênh cứ như thể đang bàn với chồng xem tối nay đi ăn cơm ở đâu.

Đến khi Dương Thành Hải khôi phục lại tinh thần thì chỉ còn nghe thấy tiếng đóng cửa, Chương Tây đã biến mất không còn bóng dáng.

Với tính cách của Chương Tây, chỉ cần một lần như vậy là hai người sẽ tới luôn Cục Dân chính. Trong quan niệm của cô, giấy trắng một khi đã có vết đen thì nó không còn dùng được nữa, nhưng muộn thế này cũng không giải quyết được gì, ngày mai cô lại phải đi tham gia buổi ký tên, chỉ có thể chọn ngày kia.

Cô có thể bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra trước mặt Dương Thành Hải như vậy bởi vì ngay khoảnh khắc cô tận mắt nhìn thấy kia, cô đã hạ quyết tâm, anh ta – Dương Thành Hải đã không còn là chồng cô nữa rồi. Mà đã không phải là chồng cô thì cũng chẳng cần thiết phải cãi nhau. Làm gì có ai lại đi cãi nhau về việc riêng tư của người không còn liên quan gì đến mình?

Nhưng khi vừa ra khỏi cửa, cô đã cảm thấy không còn chút sức lực nào. Cô cùng Dương Thành Hải đã bên nhau bảy năm từ khi tốt nghiệp đại học cho tới khi kết hôn, làm sao có thể nói là không có tình cảm. Có trách thì chỉ có thể trách cuộc sống nhạt nhẽo này đã xóa đi những ngọt ngào đó, mà công việc ngày thường của họ lại phải đối mặt với quá nhiều những cảm dỗ cùng mị hoặc.

Dùng bảy năm tình cảm để vun vén ột cuộc hôn nhân, nhưng phá hủy nó lại chỉ cần một phút.

Coi như là cái dớp bảy năm đi. Nhưng bọn họ mới chỉ kết hôn có năm năm thôi mà.

Cho dù có kết hôn cũng chẳng có gì bảo đảm ột mối tình, cũng chẳng khiến cho đối phương có thể chung thủy, cuộc hôn nhân như thế còn có ý nghĩa gì. Hôn nhân đã mất đi tình yêu thì cần gì phải duy trì nữa. Cuộc hôn nhân hoàn mỹ như mơ của cô chính thức chấm dứt từ đây.

Sau khi đóng cửa, cô đứng một mình ở trước cửa thang máy một lúc lâu. Cảm giác yếu đuối đã xâm nhập vào tâm trí khi cô không còn ai bên cạnh. Hai tay cô ôm lấy mặt mình, chất lỏng ấm nóng cứ thế trào ra khỏi bờ mi rồi lan tràn khắp khuôn mặt.

Không biết đã qua bao lâu, ý thức được rằng thang máy vẫn không đi xuống, Chương Tây mới lấy lại tinh thần, hóa ra vẫn chưa bấm số tầng, cô liền ấn số một. Suy nghĩ một lúc, cô lại lấy điện thoại ra.

Cô muốn tìm ai đó uống một ly, có thể là Lư Hiểu Dương, cũng có thể là một ai khác. Đương nhiên, cô không nghĩ tới việc tìm Vương Nhã Khả. Cô nghĩ rằng chỉ ít thì Vương Nhã Khả cũng đang hạnh phúc. Như thế, hôn nhân cũng chỉ là nắm mô của một vài người thôi, còn đối với đa số, nó vẫn là thiên đường.

Nhưng đúng lúc đó, Vương Nhã Khả lại gọi cho cô.

2. Chương 2: Tận Cùng Của Hôn Nhân Là Sự Cô Độc

Dưới ánh đèn tỏa sáng, thấy ánh mắt quan tâm của Vương Nhã Khả, Chương Tây cười nhạt, điềm nhiên như không có chuyện gì nói: “Sao phải chán đời chứ? Đàn ông mà, không có họ, tớ cũng không chết được đâu!”.

Việc đã xảy ra cách đây hai tiếng nên tâm trạng cô ấy cũng đã bình tĩnh trở lại, ngoại trừ đáy mắt vẫn không thể che giấu được những tâm tình phức tạp.

Vương Nhã Khả hiểu rõ Chương Tây, cô ấy là một cô gái trí thức có cốt cách thanh tao và cao quý cùng một sự tự tôn bất khả xâm phạm. Mọi thứ khác cô ấy đều có thể nhẫn nhịn, nhưng duy nhất sự phản bội là không thể, bởi trong lòng cô ấy, chuyện bỉ ổi nhất trên thế gian này chính là sự phản bội từ trái tim cho tới thân thể.

Vương Nhã Khả chợt lo lắng cho chính bản thân mình, bản thân mình thì sao đây?

Lúc này Ân Tấn Minh chẳng phải cũng đang ở bên cạnh người đàn bà khác hay sao? Đúng vào ngày kỷ niệm ba năm kết hôn, anh lại đang ngủ bên người đàn bà khác.

Khoảnh khắc ấy cô vô thức nắm chặt chiếc cốc trong tay, cảm giác lạnh lẽo và nổi đau như ngấm vào xương tủy, đâm sâu vào trái tim rỉ máu, giống như một con dao sắc nhọn, hướng thẳng vào nơi yếu mềm nhất trong lòng cô.

Điều duy nhất để cô có thể tự lừa mình dối người đó chính là cô không tận mắt nhìn thấy Ân Tấn Minh và người đàn bà kia đang làm gì. Nhưng không nhìn thấy thì có thể xem như không có chuyện gì xảy ra sao?

Nơi sâu thẳm của con tim đã hằn lên những vết rạn nứt.

Giây phút này, tận mắt nhìn thấy và không nhìn thấy có gì khác biệt?

Chương Tây đang chìm đắm trong nỗi đau bỗng phản ứng trở lại, cuộc trò chuyện qua điện thoại cùng Vương Nhã Khả lúc chiều dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm kết hôn, Nhã Khả vốn định trọng sắc khinh bạn, tại sao đột nhiên lại hẹn mình đi uống rượu thế này? Chương Tây ngập ngừng “Nhã Khả, cậu...”.

Vương Nhã Khả thoáng giật mình nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, bộ dạng vừa ngập ngừng vừa đáng thương nói: “Đừng hỏi, Chương Tây, cậu đừng hỏi gì nữa, nào, uống rượu! Uống!” Cô nâng ly rượu về bồi rồi rồi uống một ngụm lớn cạn sạch. Uống vội quá nên bị sặc, cô bắt giác ho thành tiếng, không ngờ nước mắt cũng theo đó tuôn trào.

Tuy Chương Tây không biết là Nhã Khả xảy ra chuyện gì, nhưng cô là người nhạy bén, nhìn bộ dạng của Nhã Khả như vậy cũng đoán được vài phần. Cô bắt giác thở dài một tiếng rồi cầm chai rượu lên rót đầy hai ly.

Cứ uống đi, đêm nay xin được mượn men say giải sầu ngàn thu.

Hai người uống hết chén này đến chén khác, lúc đầu chỉ uống rượu vang, nhưng rượu vang sao có thể phù hợp với tình cảnh và tâm trạng lúc này của họ. Thế nên, Chương Tây đã chuyển sang dùng XO. Tâm trạng thế này, chỉ loại rượu có nồng độ mạnh và kích thích như thế mới khiến cho họ thấy thỏa mãn.

Khi chai XO thứ hai cũng đã nhìn thấy đáy thì điện thoại của Chương Tây bỗng đổ chuông.

Chuông điện thoại vang hồi lâu, Vương Nhã Khả nghe thấy chỉ nhếch mép cười, líu lười nói với Chương Tây: “Có anh chàng đẹp... đẹp trai tìm cậu kia!”.

Chương Tây đã say đến mơ hồ không còn biết gì nữa, cô cầm điện thoại lên, chẳng thèm liếc nhìn mà tắt luôn máy.

Nhưng tiếng chuông điện thoại kia lại không muốn buông tha cho cô mà tiếp tục vang lên, Chương Tây mất hết cả kiên nhẫn liền hét lên trong điện thoại: “Anh... Ờ... Anh là ai?”.

“Chương Tây, tôi là Ân Tấn Minh” Giọng người đàn ông trong điện thoại có phần gấp gáp.

“Ân Tấn Minh? Ân Tấn Minh... là ai?” Chương Tây uống nhiều đến nỗi trí não và đầu lưỡi đã không còn ăn khớp với nhau được nữa, tay cầm điện thoại nghiêng nghiêng về vạt óc suy nghĩ.

“Chương Tây, cô sao thế? Cô có đang ở cùng Nhã Khả không?” Ân Tấn Minh thực sự gấp gáp, người phụ nữ này không biết đã uống bao nhiêu rượu rồi mà đầu óc cũng trở nên hồ đồ như thế? Vì thế Ân Tấn Minh liền đi thẳng vào chủ đề chính.

“Nhã Khả... Ừ... Nhã Khả... là... là ai...”, Chương Tây dờ dẩn nửa ngày trời mới trông thấy Vương Nhã Khả đang ở hướng chéo phía bên cạnh, cuối cùng mới phản ứng trở lại, đưa di động về phía Nhã Khả, “Tìm cậu... tìm cậu đây...”

“Ai... ai tìm... mình?”

“Không biết được... là đàn... ông”

Vương Nhã Khả lặn ra bàn làm đổ mất nửa ly rượu, miệng vẫn lắp bắp nói không thành lời: “Uống rượu... uống...”, nói xong đầu đã gục xuống bàn, cô say quá rồi.

Chương Tây cười “ha ha” nói: “Cậu đúng là quá kém... mới có... chút rượu thế này... đã say... rồi, uống...”

Ân Tấn Minh hét lớn trong điện thoại: “Chương Tây, hai người đang ở đâu?”

“Ha ha, chúng tôi... ở...”

Ân Tấn Minh đang cố gắng nghe những lời cuối trong đối thoại thì chợt nghe “bịch” một tiếng giống như âm thanh điện thoại rơi trên bàn, rồi đến cả giọng nói mơ màng của Chương Tây cũng không còn nghe thấy nữa.

Hai người phụ nữ ấy đã uống rượu say bí tỉ rồi.

Ân Tấn Minh vẫn cố hét lên trong điện thoại: “A lô, a lô”, ngoài tạp âm lạo xạo xung quanh thì chẳng có bất cứ tiếng đáp lại nào.

An Thư Mỹ thấy bộ dạng đầm đìa mồ hôi của Ân Tấn Minh liền thu lại chiếc cắt móng tay, đưa mắt nhìn móng tay mới được sửa sang bóng loáng, đẹp đẽ của mình mà nở nụ cười mãn nguyện, giọng nói đùa cợt của cô ta vang lên chẳng đúng lúc chút nào: “Sao thế? không tìm thấy cô ấy hả? Chi bằng chúng ta cùng nhau đi uống vài ly?”

Ân Tấn Minh chỉ cảm thấy một nỗi ức chế đang dồn nén trong ngực mình, trút ra chẳng được mà nuốt xuống cũng chẳng xong, mặt đỏ phừng phừng, người phụ nữ này đúng là chỉ lo sợ thiên hạ không đại loạn.

Gần đây, áp lực công việc của anh rất lớn, công ty muốn phòng Marketing nhanh chóng mở rộng thị trường đến vùng Hoa Bắc, với tư cách là giám đốc phòng Marketing, Ân Tấn Minh đã dốc toàn bộ sức lực để mau chóng mở rộng được thị trường tại vùng này.

Hơn nữa, theo nguồn tin nội bộ, công ty đang thiếu một chức phó tổng, phụ trách phòng Marketing và phòng Thị trường.

Tuy phòng Marketing và phòng Thị trường đã tách nhau do trước đây từng xảy ra không ít chuyện tranh chấp, nhưng công ty vẫn quyết định đề bạt một chức phó tổng để quản lý cả hai bộ phận này, tránh việc xuất hiện hiện tượng đổ trách nhiệm cho nhau.

Đến nay chức phó tổng này là nội bộ công ty đề bạt hay do Ban Quản trị bổ nhiệm, tạm thời vẫn chưa có thông tin gì. Nhưng với tư cách là người đứng đầu phòng marketing, Ân Tấn Minh phải tranh thủ dốc toàn bộ sức lực.

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc mở rộng thị trường đến vùng Hoa Bắc chính là con bài đẹp mắt hoàn mỹ do anh vẽ ra. Cho nên, dù sếp tổng không hề thúc giục gì dự án này thì bản thân chính anh cũng phải lấp phong hỏa luân vào chân để đẩy nhanh tốc độ, làm sao hoàn thành dự án này một cách sớm nhất và xuất sắc nhất.

Hôm qua, anh mang bản kế hoạch của dự án này về nhà làm, nhưng Vương Nhã Khả lại đem mấy chuyện vặt vãnh ra để làm phiền anh, chẳng qua cũng chỉ vì không đi dạo phố để mua quà sinh nhật ẹ vợ anh mà thôi.

Còn tận hơn hai tháng nữa mới tới sinh nhật của mẹ vợ anh, có nhất thiết phải lên lịch trình, kế hoạch chuẩn bị sớm như vậy không? Kết quả, hai người vì thế mà khẩu chiến, lời qua tiếng lại với nhau.

Chẳng thể nhớ nổi một năm trở lại đây họ đã cãi nhau như thế bao nhiêu lần rồi.

Ân Tấn Minh cũng phải thừa nhận bản thân mình đã có thái độ không tốt, cũng bởi áp lực công việc quá lớn, mấy ngày liên đều phải tăng ca ở công ty nên anh rất mệt mỏi, Vương Nhã Khả đã không quan tâm hỏi han lại còn đem mấy chuyện vặt vãnh ra làm phiền anh, như thế làm sao mà anh không nổi cáu cho được? Hai người từ chuyện cãi vã nhỏ nhặt biến thành chỉ trích, đay nghiến nhau, cuối cùng là công kích tấn công đối phương một cách quyết liệt.

Anh cảm thấy Vương Nhã Khả càng ngày càng ngang ngạnh, ương bướng, chẳng hiểu tính thù mị, nét na trước khi kết hôn của cô đã đi đâu hết rồi?

Sau khi cãi nhau xong, anh cũng chẳng thèm đếm xỉa gì tới Vương Nhã Khả đang nước mắt đầm đìa nữa, một mình lao vào phòng làm việc, đóng cửa, hoàn thiện nốt kế hoạch, suốt cả đêm không ngủ.

Cả ngày hôm nay những cuộc họp bàn rồi thảo luận cứ nối tiếp không ngừng, buổi tối lại còn phải tăng ca, cuối cùng, anh vì quá mệt mỏi mà ngủ quên lúc nào chẳng hay.

Chẳng biết anh đã ngủ bao lâu, đến khi hai mắt nhấp nhem mở ra thì đã nhìn thấy phòng làm việc có rất đông người.

An Thư Mỹ đang ngồi trước ghế dành cho khách trước bàn Ân Tấn Minh, hai tay khoanh trước ngực, hai chân vắt chéo vào nhau, tư thế vô cùng thoải mái, dung mạo tươi tắn, môi khẽ nhếch lên nhìn anh mỉm cười.

Đó là người đàn bà quyền uy và có tầm ảnh hưởng trong Phòng Marketing. Cô ta được đích thân sếp tổng phái tới làm cố vấn của phòng. Phòng Marketing này cần phải có cố vấn sao? Rõ ràng là sếp tổng đang muốn thăm dò, bề ngoài là cố vấn của phòng, nhưng thực chất lại chính là khâm sai đại thần. Nhất cử nhất động của phòng Marketing đều có ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn, sếp tổng không yên tâm để một mình anh chuyên quyền, cho nên mới phái người đàn bà này xuống làm giám sát để nhắc nhở anh.

Tâm trạng Ân Tấn Minh đã bình tĩnh trở lại, anh nói: “Thật xin lỗi, tôi ngủ quên mất. Cố vấn An, cô có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì to tát”, An Thư Mỹ nở nụ cười đầy tình ý, nói, “Tôi vốn chỉ muốn bàn bạc với Giám đốc Ân một chút về bản kế hoạch, nhưng thấy anh mệt mỏi như vậy cho nên ngồi đợi anh tỉnh lại”.

“Xin lỗi, để cô đợi lâu rồi.”

“Giám đốc Ân sao lại xa cách đến vậy, dù sao chúng ta cũng hợp tác với nhau được mấy tháng rồi, hà tất phải khách khí như thế? Huống hồ ngắm một người đàn ông đẹp trai như thế này ngủ cũng là một cách bổ mắt, tôi vui mừng còn chưa hết ấy chứ”, môi hồng của An Thư Mỹ khẽ nhếch, giọng nói tràn ngập ý vị mờ ám, ánh mắt thoáng cười, bộ dáng xinh xắn vô cùng.

Ân Tấn Minh khẽ nhíu mày, bắt đầu mở tập tài liệu trên bàn: “Vậy chúng ta bắt đầu bàn về bản kế hoạch nhé!”

An Thư Mỹ mỉm cười, tư thái ung dung thông thả: “Không vội, theo tôi, bây giờ Giám đốc Ân cần phải xử lý một việc quan trọng hơn. Còn bản kế hoạch ấy à, lúc nào bàn bạc cũng được”.

“Ý cô là gì?”, ánh mắt sắc bén của Ân Tấn Minh lướt qua An Thư Mỹ, toàn bộ cơ thể người phụ nữ này toát ra một luồng khí nguy hiểm, vả lại, thân phận đặc thù của cô ta khiến anh phải đề cao cảnh giác trong từng hành vi cử chỉ của mình.

“À, là thế này!”, An Thư Mỹ vẽ mặt bình thản đưa mắt nhìn chiếc điện thoại di động trong tay anh, mỉm cười nhu mì: “Chỉ là lúc anh đang ngủ thì điện thoại đổ chuông, tôi sợ tiếng điện thoại sẽ làm anh thức giấc nên đã nghe hộ anh”.

Ân Tấn Minh vẫn chưa kịp nhận ra mấy lời cô ta nói nghĩa là gì, ánh mắt lộ đầy vẻ nghi vấn.

An Thư Mỹ nhẹ nhàng cười, nói tiếp: “Nếu tôi nghe không lầm thì đó chính là Vương Nhã Khả cấp dưới ưu tú của Mã Phong phòng Kế hoạch ở tầng bảy, à, tôi nhớ ra rồi, hình như cô ấy là vợ của anh đúng không? Tôi hỏi cô ấy là có cần đánh thức anh dậy hay không, cô ấy liền cúp máy luôn.”

Tim Ân Tấn Minh bỗng nhảy dựng lên, có thể tưởng tượng ra tình hình lúc đó sẽ như thế nào, anh khẳng định một trăm phần trăm rằng, Vương Nhã Khả đã hiểu lầm mình. Người phụ nữ này có ý gì đây? Cô ta biết rõ Vương Nhã Khả sẽ hiểu lầm, vậy mà còn làm như thế, hơn nữa, còn ra vẻ rất đắc ý.

Anh cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ, lạnh lùng nói: “Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng sau này, cô có thể đừng tùy tiện nghe điện thoại của tôi được không? Đây là chuyện riêng tư của tôi”.

An Thư Mỹ mỉm cười, nghiêm túc nói: “Chính anh đã cho tôi cơ hội nhúng tay vào chuyện của anh đấy chứ. Bất kỳ ai nhìn thấy điện thoại trên bàn đồ chuông âm ỉ như thế cũng sẽ không ngại gì mà vui vẻ giúp một tay”, cô ta nở một nụ cười bí hiểm, tiến sát lại gần, dáng vẻ kiêu diễm đưa tình, “Tấn Minh, anh đoán xem, vợ anh có cho rằng tôi và anh có quan hệ vô cùng thân mật với nhau không?”.

Nụ cười của cô ta rõ ràng đang có ý chờ đợi xem màn kịch hay của vợ chồng anh, Ân Tấn Minh không chịu nổi, trừng mắt nhìn cô ta, giọng nói lạnh như băng: “Cô cố ý phải không?”.

An Thư Mỹ cười khanh khách, không hề có ý muốn giấu diếm: “Nói rất đúng, anh thật thông minh”.

“Tại sao phải làm như thế?”, Ân Tấn Minh tức giận gằn từng chữ, tiếng rít qua khe răng.

“Tại sao không?” An Thư Mỹ khẽ nhướn mày, ánh mắt phong tình vạn chủng, tiếng cười như hồ ly tinh vang lên khắp trời tựa hoa đào tung bay: “Nếu như cuộc hôn nhân của vợ chồng anh xảy ra vấn đề gì thì chẳng phải điều đó có nghĩa là tôi sẽ có cơ hội sao?”.

Ân Tấn Minh tưởng chừng như muốn phát điên, cho dù cô ta có châm chọc xỉa xối thế nào anh cũng phải nhẫn nhịn. Không thêm dầu vào lửa với An Thư Mỹ, anh nhanh chóng cầm điện thoại mở máy, Vương Nhã Khả chỉ mới gọi điện cách đây một tiếng mà cũng chỉ có một cuộc duy nhất, sau đó không thấy gọi lại nữa.

Không ai hiểu Vương Nhã Khả bằng anh, về mặt tình cảm, Nhã Khả vô cùng mẫn cảm và tinh tế, tối qua vừa cãi nhau, hôm nay An Thư Mỹ lại còn đổ thêm dầu vào lửa, anh làm sao có thể không lo lắng cho được.

Điện thoại của Vương Nhã Khả đã tắt nguồn.

Ân Tấn Minh tưởng Chương Tây đã đi Châu Trang nên mới gọi điện cho Lữ Hiểu Dương. Lúc đó cô đang thưởng thức bữa tối dưới ánh nến lung linh với người bạn trai thứ N. Những người có thể tìm được anh đều đã tìm, không ai biết Vương Nhã Khả giờ đang ở đâu, không còn cách nào khác, anh đành nuôi hy vọng thử liên lạc với Chương Tây. Anh tin rằng Nhã Khả có chuyện gì không vui nhất định sẽ gọi điện thoại cho Chương Tây để tâm sự!

Trong điện thoại, anh rõ ràng nghe thấy giọng nói lơ mơ của Nhã Khả, xem ra hai người đó đã say khướt không còn biết trời đất gì nữa rồi. Hai người phụ nữ đêm hôm khuya khoắt lại ở nơi quán bar đầy chuyện thị phi còn say đến bất tỉnh nhân sự, nghĩ đến cảnh tượng đó, Ân Tấn Minh liền sốt hết cả ruột, chẳng còn nghĩ ngợi được gì.

An Thư Mỹ cười “ha ha” nói: “Giám đốc Ân không cần phải lo lắng, trong quán bar có rất nhiều chàng trai ga lăng, vợ anh sẽ không có chuyện gì đâu”.

Câu nói đó chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, nhưng Ân Tấn Minh lại nỗ lực kiềm chế. Anh nghiêng rằng nghiêng lợi, nếu cô ta không phải đàn bà thì đã phải ăn một cú đấm như trời giáng của anh rồi.

Chẳng buồn trừng mắt với cô ta nữa, Ân Tấn Minh đứng lên cầm lấy chiếc áo vest đang vắt trên ghế rồi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng to lớn của anh rời khỏi phòng làm việc như một cơn gió, An Thư Mỹ nở nụ cười vui vẻ. Cô ta không rời đi ngay mà tiện tay với hộp thuốc của Ân Tấn Minh đang đặt trên bàn, rút ra một điếu, châm lửa, thông dong hít một hơi rồi nhả ra làn khói mờ mờ ảo ảo, khiến khuôn mặt xinh đẹp trở nên mông lung huyền ảo.

Ân Tấn Minh tìm hết quán bar này đến quán bar khác, trong thời gian đó, anh cũng không ngừng gọi điện thoại cho Chương Tây, nhưng đối phương đã tắt máy, hình như điện thoại của cô ấy đã hết pin.

Hai giờ sáng, sau một hồi tìm kiếm vô ích, Ân Tấn Minh lê đôi chân mệt mỏi trở về nhà, anh vẫn nuôi mấy phần hy vọng, hy vọng rằng Vương Nhã Khả đã trở về nhà.

Nhưng, cửa vừa mở ra, cảm giác lạnh lẽo trống vắng bên trong căn nhà bao trùm lấy anh cho thấy Vương Nhã Khả vẫn chưa về.

Dưới ánh đèn, anh nhìn thấy một bàn đầy những món ăn đã nguội tanh nguội ngắt và dĩa tròn đỏ chói được đánh dấu rõ ràng trên cuốn lịch mới đột nhiên nhớ ra, hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới. Anh nghe trái tim mình như chấn động một hồi để rồi lại trở nên thốn thức.

Anh tự trách bản thân sao hôm qua không về sớm hơn một chút. Tất cả đều là do công việc quá bận rộn khiến anh quên đi ngày kỷ niệm ba năm ngày cưới của bọn họ, một ngày quan trọng như thế.

Nhã Khả nhất định rất tức giận, lại thêm âm mưu đen tối của cô ả An Thư Mỹ, chắc chắn Nhã Khả sẽ như lửa được thêm dầu. Cô ấy đi đâu rồi? Bây giờ cô ấy ra sao?

Sự lo lắng của Ân Tấn Minh cứ như những con sóng của thủy triều dâng lên, ngọn sóng sau mành liệt xô lên ngọn sóng trước.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Ân Tấn Minh theo phản xạ lập tức bắt máy, là Lư Hiểu Dương gọi tới.

Cô ấy nói Chương Tây và Vương Nhã Khả đang ở chỗ cô ấy để Ân Tấn Minh yên tâm.

Lư Hiểu Dương và người bạn trai thứ N của cô ấy đang ăn tối thì nhận được điện thoại của Ân Tấn Minh, ngay sau lúc đó cô liền bật dậy khiến người bạn trai thứ N của cô cứ ngơ ngác ngác không hiểu gì, phải một lúc lâu sau mới định thần lại được. Ra khỏi nhà hàng, cô lập tức gọi điện cho Chương Tây.

Lư Hiểu Dương gọi cho Chương Tây sớm hơn mấy phút so với Ân Tấn Minh, khi ấy Chương Tây còn chưa đến mức say bất tỉnh nhân sự nên vẫn còn nhận ra được cô là ai và nói địa chỉ quán bar đó cho cô.

Lư Hiểu Dương lái xe nhanh như chớp đến quán bar để đưa hai con mèo say khướt đó về, thu xếp ổn thỏa cho họ xong mới thấy điện thoại của Chương Tây đã hết sạch pin đành sạc pin điện thoại cho ấy. Sau đó cô nhớ ra là phải gọi điện báo cho Ân Tấn Minh để anh không cần phải lo lắng và nghỉ ngơi sớm chút.

Biết được Vương Nhã Khả bình yên vô sự, tâm tình vốn đang căng lên như dây đàn của Ân Tấn Minh mới trở về được trạng thái bình thường. Nhưng ngau sau đó lại có một sự tức giận mơ hồ đang dần len lỏi trào dâng lên trong trái tim anh, Vương Nhã Khả, tại sao em lại có thể thiếu suy nghĩ đến như vậy...

Lúc Vương Nhã Khả tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao quá đầu, cô lặn qua lặn lại vài vòng trên giường, vẫn còn chưa định hình được mình còn đang ở đâu và đã xảy ra chuyện gì?

Chợt tiếng chuông điện thoại của Chương Tây vang lên inh ỏi. Chủ nhân của nó vô thức lôi từ trong túi ra, đặt lên tai nghe rồi ngay tức khắc cứ như chiếc lò xo từ trên giường bật dậy..

Buổi kỷ niệm ngày hôm nay của cô, suýt thì quên mất!

Chương Tây lục tục như vậy khiến Vương Nhã Khả tỉnh táo trở lại, cô cũng vùng dậy luôn. Đã muộn thế này rồi, cuộc họp ngày hôm nay của cô phải làm sao đây?

Hai người vội vàng nhảy từ trên giường xuống, hấp tấp đến độ ngã nhào vào nhau. Khi họ ngẩng nhìn thấy Lư Hiểu Dương đang dựa người vào cửa, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt như cười như không.

Wương Nhã Khả như sợ nhớ ra điều gì đó liền hỏi: “Hiểu Dương, chẳng phải cậu có hẹn với bạn trai mới sao? Tại sao chúng tớ lại ở chỗ cậu?”.

Lư Hiểu Dương trừng mắt nhìn hai cô bạn thân, cười mỉa: “Còn nói nữa hử, hai cậu say đến không biết trời đất gì nữa làm cho bữa tối lãng mạn dưới ánh nến lung linh của tớ bị đổ bể”.

Wương Nhã Khả vẻ mặt lơ mơ như bị một làn sương mù vây phủ: “Biết cậu có hẹn ăn tối nên chúng tớ đâu có gọi cậu đâu. Ai làm đổ bể chứ?”, sau đó quay sang nhìn Chương Tây, “Là cậu sao?”.

“Liên quan gì đến tớ? Tớ luôn ở cùng với cậu mà”, Chương Tây tay chân luống cuống, vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, dáng vẻ dường như còn vô tội hơn cả Vương Nhã Khả.

“Để tha được các cậu về đây, tớ đã phải vì đại nghĩa diệt thân mà rời khỏi nhà hàng khi đang dùng bữa cùng bạn trai”, Lư Hiểu Dương như cười như không nói về thờ ơ.

“Cậu bị làm sao thế? Hai chúng tớ uống rượu rất vui vẻ, có ai gọi cậu đến đâu?” Vương Nhã Khả tỏ ra không thể hiểu nổi, đưa mắt nhìn Lư Hiểu Dương như nhìn một con quái vật, “Bỏ rơi bạn trai giữa đường? Việc đó mà cậu cũng có thể làm được, hèn chi đến tận bây giờ vẫn chưa lấy được chồng!”.

Lư Hiểu Dương bị Nhã Khả chế giễu liên tục cô một ánh mắt khinh bỉ, nói: “Tớ không lấy được chồng sao? Có mà không muốn lấy chồng ấy? Lấy rồi sẽ thế nào đây? Giống các cậu chắc? Đêm khuya có nhà chẳng về, ở lại quán bar chuốc say nhau sao?”.

Câu nói này đã nói trúng tim đen hai cô gái, Vương Nhã Khả chợt bừng tỉnh, Chương Tây đang vội thay quần áo cũng phải khựng lại.

Lư Hiểu Dương vẫn mặt mày hớn hở, tiếp tục chọc ngoáy vào nỗi đau người khác: “Nếu không phải tớ đi giải cứu các cậu thì không biết ở quán bar các cậu đã gặp bao nhiêu kẻ háo sắc rồi. Vào những lúc quan trọng đàn ông có được tích sự gì không? Tớ chẳng thèm giống như các cậu tự ôm lấy phiền phức như thế đâu”.

Bao năm nay ba cô gái vẫn quen công kích châm chọc nhau như vậy, chẳng có ai buồn để bụng bởi lúc thì người này nói người kia, lúc lại người kia nói người này, tóm lại cơ hội để báo thù còn rất nhiều. Hơn nữa, có những vết thương cần phải uống say, thật say mới khiến người ta có thể nhìn thấy nó một cách rõ ràng.

Lúc này mọi người ai nấy đều đã sẵn sàng, Chương Tây xách túi, vừa nhìn đồng hồ vừa vội nói: “Hiểu Dương, đưa tớ đến Trung tâm Sách Thành phố!”.

Wang Nhã Khả tiếp lời luôn: “Tiện đường cho tớ xuống cửa công ty luôn”.

Lư Hiểu Dương nhếch mép cười: “Bây giờ mới thấy vội sao?”, rồi giơ cái chiếc chìa khóa xe trên tay, nói: “Đi thôi!”.

Cả đoạn đường đi, Chương Tây và Vương Nhã Khả không hề nhắc gì đến chuyện tối qua nên chủ đề nói chuyện bay mãi đến tận Bắc Mỹ. Có những nỗi đau chỉ có thể tự mình chịu đựng, tự mình điều trị mà thôi.

Cá tính Lư Hiểu Dương cũng thoải mái, bọn họ đã không nói thì cô cũng không dă động gì đến nữa, chỉ mua về ba chiếc bánh sandwich và hai hộp sữa chua để giúp họ giải quyết bữa sáng.

Đi được một lúc thì điện thoại của Chương Tây liên tục đổ chuông, hết cuộc này đến cuộc khác.

Chương Tây cười khổ: “Chị Châu à, em đang đi đây, đến đường Trung Sơn rồi, đến ngay, đến ngay giờ đây”.

“Chị Châu à, đến chỗ Đại học Thành phố rồi, sắp đến nơi rồi!”

“Chị Châu à, đến đường Nhân Dân rồi, sắp đến nơi rồi!”

“Chị Châu à, đến...”

...

Lư Hiểu Dương lúc đầu còn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng đến khi thấy Chương Tây nghe đến bảy tám cuộc điện thoại thì không nhịn được nữa bèn cười, “Cậu học mấy người giao báo ở trạm xe công cộng từ bao giờ thế hả? Bà chị Châu của cậu là Châu ‘chặt chém’ đấy à? Kéo xác cậu đến hay là gọi hồn về vậy?”.

Bình thường Chương Tây “sang chảnh” hơn thế này không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này cô ấy đến muộn nên chỉ đành chịu đuối lý, lại thấy Lư Hiểu Dương châm chọc như vậy nên chỉ liếc cô ấy một cái, chẳng thèm phản bác lại nữa.

Wang Nhã Khả húp một hộp sữa chua, day day huyệt thái dương bỗng thấy đầu đau đau, hình như có hơi sốt rồi, không biết có phải hôm qua bị cảm lạnh hay không: “Châu ‘chặt chém’ của cậu ấy còn tốt chán, đến chỗ tớ còn phải gấp hắc sơn lão yêu kia kìa”.

“Bây giờ mới nghĩ tới tính nghiêm trọng của vấn đề chứ gì? Đáng đời hai cậu.” Lư Hiểu Dương trách móc không thương tiếc, “Phải chi để cho hai cậu đều bị hắc sơn lão yêu tóm hết đi, sau này khỏi có người chiếm dụng giường của mình, hại tới cả đêm phải ngủ trên ghế sofa”.

Câu nói đó đã thành công thu hút ánh nhìn thù địch của cả Chương Tây và Vương Nhã Khả, Lư Hiểu Dương cũng sẵn sàng ứng chiến, rất có uy phong của bậc đại tướng.

Xe vừa đến trước cửa công ty Vương Nhã Khả, còn chưa dừng hẳn cô đã vội vàng đưa tay mở cửa lao thẳng vào trong công ty.

Buổi họp hôm qua vẫn chưa thu được kết quả gì, cô lẽ lúc này mọi người đều đã tề tựu đông đủ trong phòng họp, cô đến muộn như vậy khó tránh khỏi việc bị mất mặt, thôi thì vào sớm được chút nào hay chút ấy.

Quả nhiên mọi người đều đang ở phòng họp, Vương Nhã Khả đặt điện thoại vào ngăn kéo bàn, còn chẳng có thời gian mà uống ngụm nước đã liền hấp ta hấp tấp cầm tập tài liệu đi thẳng đến phòng họp.

Nhã Khả nhẹ nhàng mở cửa, cô chủ định lén lút ngồi vào một vị trí khuất nhất trên bàn họp giống như một người tàng hình, nhưng nào ngờ, vừa bước vào phòng thì nhất loạt ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người cô.

Vương Nhã Khả không biết phải làm sao, người có tâm lý vững vàng thì phải chịu đựng được cảm giác tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về mình, với lại, trong phòng họp lúc này còn có thêm ánh mắt hình viên đạn của Mã Phong.

Cô chỉ còn cách ngẩng cao đầu mà bước tiếp, ngồi xuống vị trí mình vẫn hay ngồi. Quả nhiên Mã Phong bắt đầu chìa mũi giáo về phía Nhã Khả, miệng oan oác nói: “Vương Nhã Khả, đây là công ty, cô làm ơn về sau có kỷ cương nề nếp một chút được không hả?”.

“Xin lỗi!”, Vương Nhã Khả không cam lòng, nhưng bất đắc dĩ vẫn phải xin lỗi, ai bảo cô đến muộn để đối phương có cơ hội nắm đằng chuôi cơ chứ. Đặc biệt lúc này người của hai phòng đều ở đây, Mã Phong nổi máu sĩ diện, không trút lên đầu cô thì còn biết trút lên ai đây?

Bạch Đào Ninh lại xoa dịu tình hình: “Giám đốc Mã, dù sao cuộc thảo luận của chúng ta cũng chưa đưa ra được kết quả gì. Tôi thấy mấy kế hoạch trước đây của Vương Nhã Khả đều rất hoàn mỹ, rất tốt, chắc lần này cũng là do cô ấy quá tập trung dồn sức cho bản kế hoạch chứ không cố ý đến muộn đâu, chuyện này bỏ qua đi”.

Nói xong, anh ta cười dịu dàng thân thiện nhìn Vương Nhã Khả: “À, Vương Nhã Khả, có ý tưởng gì không? Nói ọi người nghe thử xem”.

Vương Nhã Khả thoáng sững người, cả ngày hôm qua cô làm gì còn tâm trí đâu mà quan tâm đến bản kế hoạch đó, bao nhiêu chuyện xảy ra cũng đủ bào mòn dây thần kinh của cô rồi, bây giờ lại bị chỉ đích danh thế này, thôi thì đành tùy cơ ứng biến, cái khó ló cái khôn: “Thực ra cũng chẳng phải đề xuất gì hay ho cả, chỉ là một vài ý tưởng non nớt của tôi thôi, nếu nói ra có lẽ cũng chỉ là thả con săn sắt bắt con cá rô thôi, nếu Giám đốc Mã, Giám đốc Bạch cảm thấy không thỏa đáng thì cứ coi như tôi chưa nói gì”.

Mã Phong thấy Vương Nhã Khả đúng là có ý tưởng thì về mặt coi thường khi này đã có thêm vài phần kinh ngạc. Trong cuộc họp của hai bộ phận, nhân viên của phòng Kế hoạch lại có thể đưa ra đề xuất, việc này đối với một lãnh đạo như anh ta là một chuyện đáng tự hào biết bao, sắc mặt cũng dần ra rất nhiều, bèn nhân cơ hội nói: “Thử nói ra xem”.

Vương Nhã Khả chẳng buồn để ý xem ý tưởng của mình có hợp lý phù hợp với logic hay không, những suy nghĩ trong lòng liền tuôn thẳng ra miệng: “Chẳng phải khách hàng yêu cầu một bản kế hoạch đi sâu vào lòng người sao? Tôi cảm thấy bản kế hoạch lần này của chúng ta có thể lấy chủ đề là hôn nhân, chọn những khoảnh khắc ngọt ngào ấm áp của cuộc sống gia đình để gieo mầm vào trong suy nghĩ của từng khách hàng. Sản phẩm của khách hàng lần này cũng lấy chủ đề gia đình, mà người sử dụng đa số lại là nữ giới. Bên cạnh việc theo đuổi sự nghiệp, phụ nữ càng chú trọng hơn đến sự hài hòa trong cuộc sống hôn nhân cũng như sự chung thủy trong quan hệ vợ chồng. Nếu như chúng ta có thể thể hiện được tốt chủ đề này, thì sẽ nắm giữ được trái tim của hầu hết các cô gái, đây chính là yêu cầu của khách hàng”.

“Chung thủy?” Bạch Đào Ninh rất nhanh nhảy nắm ngay lấy từ mấu chốt này, còn lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Vương Nhã Khả sững người, đột nhiên trong suy nghĩ của cô lại nảy ra từ đó, nói một cách chính xác, chưa chắc nó đã là yêu cầu của khách hàng mà chỉ là cảm giác trong lòng của cô mà thôi. Dựa trên góc độ của một người phụ nữ mà nói, có lẽ đây chính là mong muốn của tất cả phái đẹp.

Nghĩ ngợi một lát, cô khẳng định chắc chắn: “Đúng vậy, Giám đốc Bạch, sự ầm ập và chung thủy từ cả hai phía mới chính là nền tảng vững chắc ột cuộc hôn nhân. Như thế không chỉ thể hiện được tâm lý của phụ nữ mà từ đó còn có thể chiếm được trái tim của họ”.

Bạch Đào Ninh nhìn Vương Nhã Khả đầy thích thú, ánh mắt nghiền ngẫm thể hiện vô cùng rõ ràng, còn có thêm một chút diêm nhiên. Vương Nhã Khả tránh đi ánh mắt của anh ta, những lúc như thế này, cô thà đối diện với ánh mắt hình viên đạn của Mã Phong còn hơn.

Mã Phong nhìn Bạch Đào Ninh, vị Giám đốc phòng Thị trường này rất có tài năng, cũng là một nhân vật lợi hại có tiếng, bản thân mình mở miệng bừa bãi sẽ vô cùng nguy hiểm, chỉ bằng đợi anh ta thể hiện rõ thái độ cái đã.

Bạch Đào Ninh im lặng hồi lâu, sau đó lại thoải mái cười vui vẻ, vừa vười vừa nhẹ nhàng vỗ tay nói: “Tôi đồng ý”.

Thế là tiếng hoan hô lần lượt vang lên, kế hoạch của Vương Nhã Khả cứ như thế được thông qua.

Ánh mắt hình viên đạn của Mã Phong ngay lập tức trở nên vô vùng thâm thiết nói: “Mọi người đều cảm thấy kế hoạch này rất tốt vậy thì phòng Kế Hoạch chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực để thực hiện, đưa ra bản kế hoạch hoàn hảo nhất khiến khách hàng hài lòng”. Vương Nhã Khả biết thế nào kế hoạch này cũng đổ lên đầu mình, không có cách nào từ chối được. Cô chỉ muốn làm một nhân viên quèn, sống cuộc sống bình dị nhưng đâu có được, ai bảo cô đến muộn cơ chứ.

Bạch Đào Ninh mỉm cười: “Rất tốt, tôi sẽ dành thêm nhiều thời gian để cùng mọi người đưa ra ý kiến chung, chúng ta thống nhất mục tiêu ‘Khách hàng là thượng đế’”, anh ta thâm sâu liếc nhìn Vương Nhã Khả rồi lại nói với Mã Phong: “Cấp dưới của Giám đốc Mã đều là nhân tài cả, mong Giám đốc Mã chỉ giáo nhiều!”.

“Khách sáo, khách sáo rồi!”, nụ cười Mã Phong cứ như Phật Di Lặc, đôi mắt híp thành một đường thẳng. Sau khi các điều mục cụ thể được định ra, cuộc họp kết thúc trong sự tán dương ca tụng lẫn nhau của mọi người.

Lúc bước ra khỏi phòng họp, Bạch Đào Ninh còn ngoái đầu lại nhìn Vương Nhã Khả cười một cách rất mờ ám, ánh mắt đó khiến trái tim Vương Nhã Khả thoáng ngừng đập.

Đúng là cười thì không có tội, nhưng đem nụ cười đó ra để dọa người thì anh ta thật không phải.

Khi ấy, đầu óc Vương Nhã Khả vô cùng hỗn độn nên chẳng thể nào làm rõ được nụ cười ấy là tán thưởng hay là ẩn chứa mưu mô gì nữa.

3. Chương 3: Cấm Đỗ Tồn Tại Ở Bất Cứ Nơi Đâu

Về đến phòng làm việc, Vương Nhã Khả mới thấy nhẹ nhõm hơn vài phần, đêm qua uống quá nhiều rượu, lồng ngực cũng rất khó chịu, giống như bị cầm vậy, toàn thân uể oải.

Cô ngồi xuống bàn làm việc, tựa đầu vào ghế, cảm giác thoải mái hơn một chút. Đột nhiên cô thấy có tiếng động ở đâu đó, mở ngăn kéo bàn thì hóa ra là điện thoại rung, trước khi đi họp, cô đã tiện tay cất điện thoại vào đó.

Cầm lên nhìn, là Ân Tấn Minh gọi đến.

Nhìn thấy số điện thoại quen thuộc, cô lại thấy nản lòng.

Vừa nãy ở trong phòng họp, cảm giác lúng túng khó xử khi đến muộn, bộ dạng không hài lòng của Mã Phong rồi cả ánh nhìn nghiêng đầy ẩn ý của Bạch Đào Ninh đã khiến cô quên bèn đi chuyện này, lại thêm

quá mệt mỏi, đầu đau nhức, cô vốn tự nhủ bản thân mình không được nghĩ tới. Thế mà Ân Tấn Minh lại gọi điện thoại đến, hơn nữa tiếng chuông còn vang lên liên tục không ngừng như thế này, nhận, hay không nhận đây?

Cô không muốn tin Ân Tấn Minh là loại người như thế, nhưng cô cũng không có lý do nào để nghi ngờ những gì chính tai mình nghe thấy. Từ tận đáy lòng, cô thà rằng mình không gọi cuộc điện thoại đó, không biết đến sự tồn tại của người đàn bà kia.

Muốn làm đà điểu cũng đâu có dễ dàng. Chẳng lẽ phải trực tiếp đối mặt hay sao?

Lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng Vương Nhã Khả vẫn nhấn nút nghe máy.

Hỏa khí trong giọng nói của Ân Tấn Minh thể hiện rõ ràng: “Em làm cái gì thế? Nhận điện thoại khó đến vậy sao?”.

Ngữ khí này khiến Vương Nhã Khả rất ác cảm, anh dựa vào cái gì mà có thể tức giận đùng đùng với cô như không có chuyện gì xảy ra? Chẳng buồn nghĩ ngợi, cô dường như trả lời theo bản năng: “Em làm gì chẳng lẽ phải báo cáo với anh sao?”.

“Thái độ này của em là sao hả? Em ăn nói kiểu gì thế?” Ân Tấn Minh vốn định giải thích chuyện đêm qua, nhưng gọi mãi mà không có người nghe điện thoại. Cả đêm qua anh lo lắng cho cô, đi khắp các quán bar để tìm, mãi đến hơn hai giờ sáng mới có tin tức, thiếu ngủ nghiêm trọng, tâm trạng cũng không thể nào tốt lên được. Anh rất bận, không có thời gian để xuống tầng bảy tìm cô, chỉ có thể gọi điện thoại, khó khăn lắm mới có người nghe, thế mà thái độ của Vương Nhã Khả lại lạnh nhạt, thờ ơ như thế, những bức dọc tích tụ từ đêm qua nhất thời theo đó mà tuôn ra hết.

Giọng điệu của mình chẳng dễ chịu gì còn dám trịch trịch thái độ của người khác, vì thế Vương Nhã Khả càng thêm ác cảm, nhưng cô cố nhịn bởi lúc này, cô chẳng còn hơi sức đâu mà cãi nhau, “Anh có chuyện gì? không có gì thì em cúp máy đây!”

“Em có ý gì? Không muốn nghe điện thoại của anh phải không?”

“Chẳng có ý gì cả, em rất mệt!”, Vương Nhã Khả day day huyết thái dương, đúng là cô đang rất mệt, tác dụng của XO khiến đầu cô cứ như có thứ gì đó liên tục đâm chọc, đưa tay sờ trán, thấy hơi nóng, chắc là sốt rồi, lát nữa phải đi kiểm thuốc để uống mới được.

“Đêm hôm khuya khoắt còn ở quán bar uống rượu, đương nhiên là mệt rồi”, Ân Tấn Minh không biết tình trạng của cô lúc này nên lửa giận trong lòng cứ thế tuôn ra như núi lửa phun trào.

“Tại sao nửa đêm em lại phải đến quán bar uống rượu, anh còn không biết hay sao?”, Vương Nhã Khả thấy ghen nơi cổ họng, anh nói mà còn không biết thẹn.

“Anh biết cái gì? Anh đâu có thừa thời gian mà đi đoán tâm tư của người khác?”

“Anh thích nói thế nào thì nói thế đi! Em cúp máy đây!”, lúc này, cảm giác mệt mỏi lan tràn khắp cơ thể của Vương Nhã Khả.

“Đợi chút, Vương Nhã Khả, em cố ý đúng không?”, sự bất mãn của Ân Tấn Minh mấy ngày qua như lửa được thêm dầu đang bùng bùng bốc cháy: “Em tưởng anh rất rảnh rỗi để gọi điện cho em sao? Công việc của anh vất vả như thế, từ trước đến nay em chẳng thèm quan tâm hỏi han gì đến? Em lại còn bới móc ra? Chẳng phải anh chỉ về muộn có một chút thôi sao? Em thái độ như vậy? Em làm vợ kiểu gì thế?”.

Vương Nhã Khả cũng bắt đầu bốc hỏa, cô cũng có công việc, công việc của cô cũng chẳng nhàn hạ gì, dựa vào cái gì mà khi tiếng chuông điện thoại vừa đổ cô phải nơm nớp lo sợ nghe điện thoại ngay, rồi sau đó phải mỉm cười, ăn nói nhỏ nhẹ, cảm ơn cuộc điện thoại của anh gọi đến?

Cô không hỏi gì đến chuyện đêm qua, như thế không có nghĩa là cô không để tâm đến. Đó là một vết rạn trong tim, Ân Tấn Minh tuyệt nhiên không thấy nhắc đến, lại còn luôn miệng lẽ thẳng khí hùng, làm như cây ngay không sợ chết đứng mà chỉ trích cô, cô tức giận nói, “Ân Tấn Minh, anh muốn cãi nhau đúng không? Đừng có dây dưa lằng nhằng nữa, anh bảo em không có tư cách làm vợ? Vậy ngày xưa ai đã nói là em thấu tình đạt lý, là ai bảo sẽ không lấy ai ngoài em? Anh của những ngày ấy đi đâu mất rồi?”.

“Ngày xưa ngày xưa, em cũng biết đó là ngày xưa, khi ấy anh tuổi trẻ bồng bột, mắt mù, đầu óc không tỉnh táo mới bị vẽ ngoài bóng bẩy của em lừa gạt”, Ân Tấn Minh không thèm nghĩ ngợi gì, lớn tiếng nói.

“Anh quá đáng rồi đấy”, Vương Nhã Khả tức giận đến cực điểm, câu nói vừa rồi thốt ra mà quên cả kìm giọng, tuy rằng có vách ngăn nhưng dù sao cũng cùng trong một gian phòng, lại không có cách âm, nên các đồng nghiệp xung quanh lại thì nhau ngoái lại nhìn cô. Vương Nhã Khả lập tức định thần trở lại, nhắm mắt cuối đầu xấu hổ, không dám đối mặt với ánh nhìn của đồng nghiệp trong phòng.

“Anh quá đáng?”, Ân Tấn Minh đứng bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra, nộ khí ngùn ngụt, “Anh quá đáng hay là em quá đáng?”.

Đúng lúc đó, An Thư Mỹ bước vào phòng làm việc, cô ta nhướn mày cười rồi chậm chậm tiến lại gần Ân Tấn Minh, khoác một tay lên vai anh, còn một tay vuốt ve ngực anh qua lớp áo vest, giọng điệu nhu mì: “Tấn Minh, sao lại tức giận thế? Việc gì phải bực bội vì mấy chuyện nhỏ nhặt ấy”.

Ân Tấn Minh vừa nghe thấy giọng của An Thư Mỹ thì vội vàng đưa tay che ống nghe điện thoại, người phụ nữ này chẳng tốt đẹp gì, cho dù có cãi nhau anh cũng không muốn để cho người có dã tâm như cô ta lợi dụng.

Tuy nhiên động tác che ống nghe của anh có nhanh đến mấy cũng không thể nhanh bằng giọng nói của An Thư Mỹ, những lời cô ta nói đã lọt được vào tai Vương Nhã Khả mất rồi.

Vương Nhã Khả toàn thân cứng đờ, chính là giọng nói này, đêm hôm qua, chính là giọng nhu mì như thế. Ân Tấn Minh có ý gì đây? Ra oai với cô sao? Anh nói cô không quan tâm chăm sóc anh chu đáo, là vì bên cạnh anh ta đã có một người phụ nữ khác dịu dàng chu đáo hơn sao?

Người phụ nữ đó là ai? Cô vội vàng đặt điện thoại xuống, lập tức xông thẳng lên phòng làm việc của anh trên tầng chín để xem xem, nhưng cô không dám, ưu điểm lớn nhất của bà điều chính là có thể lừa mình dối người, lúc này, cô nguyện dối lòng mình như vậy.

Nếu như thật sự đi lên trên đó, cô cũng không biết làm sao để đối mặt với họ?

Đầu càng thêm đau, toàn thân Vương Nhã Khả như bị rút hết sức lực, cô không buồn nói thêm một câu nào nữa, liền cúp máy luôn.

Tiếng “tút tut” truyền qua điện thoại khiến Ân Tấn Minh có cảm giác mệt mỏi, bất lực, anh không hề khách khí mà gạt phăng cánh tay của An Thư Mỹ, lạnh lùng nhìn cô ta.

Bình thường cô ta vẫn gọi anh là Giám đốc Ân, nhưng trong lúc anh đang nói chuyện điện thoại với Nhã Khả lại cố ý gọi thành Tấn Minh, và lại giọng điệu lại chứa vẻ thân thiết nhiệt tình ấm áp khiến anh càng cảm thấy người đàn bà này đúng là có ý đồ khác.

Đối diện với ánh mắt sắc nhọn của anh, An Thư Mỹ không chút để tâm, vẫn nở nụ cười rạng rỡ, còn làm vẻ rất vô tội nói: “Giám đốc Ân, tôi nhìn thấy sự oán hận từ trong ánh mắt anh? Tôi có nói gì sai sao?”.

Ân Tấn Minh hít một hơi thật sâu, giọng điệu vô cùng kìm nén: “Không có!”, nói xong liền vòng qua người cô ta đi xuống tầng bảy tìm Vương Nhã Khả.

An Thư Mỹ nhẹ nhàng đưa tay giữ anh lại, cười tươi như hoa: “Xin đừng bước”.

“Cô có chuyện gì?”

“Đương nhiên, không có việc gì thì tôi đến ‘Điện Tam Bảo’ này làm gì”, An Thư Mỹ mỉm cười, “Hôm qua lúc tôi đến thì anh đang bận việc nên chưa có thời gian bàn bạc về bản kế hoạch, tôi cũng không muốn thất lễ chiếm dụng thời gian tăng ca của anh. Bây giờ là giờ làm việc chính thức, Giám đốc Ân, chúng ta có thể bắt đầu thảo luận được chưa?”.

Yêu cầu của cô ta hợp tình hợp lý, thời gian làm việc bàn chuyện công là chức trách của mỗi một nhân viên, vì thế anh không thể từ chối. Ân Tấn Minh nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt An Thư Mỹ mang đầy vẻ cố ý nhưng vẫn cứ tỏ ra vô tội, tức giận cũng không được mà buồn phiền cũng chẳng xong, anh đành trở lại vị trí của mình, mở bản kế hoạch ra, thờ ơ nói: “Vậy bắt đầu đi”.

An Thư Mỹ thông thả tao nhã ngồi lên ghế dành cho khách trước mặt anh, bộ dạng thoải mái, thư thái nhìn anh đang cúi đầu lật xem từng trang giấy với ánh mắt vô cùng tập trung.

Cô ta thích bộ dạng của người đàn ông này lúc chăm chú làm việc, hơn nữa, cô ta biết rõ năng lực của anh như thế nào. Có đôi khi người ta thích thưởng thức một điều gì đó mà chẳng cần nguyên do, vì thế, cô ta chẳng hề băn tâm ngay cả khi biết anh đã kết hôn.

Anh kết hôn hay chưa không thành vấn đề, mà anh đối với cô ta có tình ý hay không mới là vấn đề.

Có điều, những gì xảy ra từ hôm qua cho đến hôm nay cho thấy cô ta vẫn còn cơ hội, hơn nữa còn là một cơ hội rất lớn. Lợi dụng lý do công việc làm lá chắn, cô ta có thể dễ dàng không chế một vài việc.

Ân Tấn Minh mở bản kế hoạch, nhướn mày nhìn về phía An Thư Mỹ thì thấy cô ta như cười như không, bộ dạng này rõ ràng là có ý đồ khác. Sắc mặt anh trầm xuống, nhưng An Thư Mỹ là loại người mà anh không thể đắc tội, cô ta muốn bàn việc, vậy thì anh sẽ bàn công việc với cô ta.

Lúc này, anh chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới Vương Nhã Khả, đằng nào buổi tối cũng sẽ phải gặp mặt nhau ở nhà, có gì về nhà rồi nói, không nhất thiết phải làm trò cười cho người phụ nữ trước mặt này.

Chị Châu đã tổ chức buổi ký tặng ở Trung tâm Sách Thành phố, Chương Tây vừa xuống đến nơi, từ xa đã nhìn thấy tấm băng rôn trước cửa: “Buổi ký tặng cuốn sách mới nhất của bà hoàng tác giả tiểu thuyết ngôn tình – Chương Tây”, hai chữ Chương Tây còn được tô đậm, rất bắt mắt.

Chương Tây nhìn thấy dòng chữ đó cảm thấy vô cùng kỳ cục, cứ ngược lên nhìn là lại buồn cười. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghĩ mình là bà hoàng gì cả, cô chỉ viết những gì nên viết, đem những câu chuyện tình yêu đẹp để rung động lòng người cũng như những điều không thể tránh khỏi trong cuộc sống hiện thực đặt dưới ngòi bút của mình. Bà hoàng ngôn tình, bà hoàng tiểu thuyết cái gì chứ, đây chẳng phải là mảnh khóc của mấy nhà xuất bản sao?

Lúc này, chị Châu đang đứng trong đám đông thì nhìn thấy cô, cô đến muộn những một tiếng đồng hồ, chị ấy đã chờ cô đến mòn cả mắt rồi. Vừa nhìn thấy Chương Tây, chị ấy giống như người đang tụt xuống vực thẳm bỗng vớ được cọc cớ cứu mạng, chẳng còn nghĩ đến việc quở trách cô nữa, vội tóm ngay lấy cô đến bên cạnh mình, đẩy cô lên trước bục.

Mọi người đứng xếp thành hàng dưới tấm băng rôn, đó đều là những độc giả vô cùng nhiệt tình của cô. Phía Bắc có một chiếc bàn, trên bàn đã đặt sẵn bút, hàng dài độc giả đã mua sách đang chờ đợi để được cô đích thân ký tên để tặng.

Đầu tiên chị Châu lên nói đôi lời giới thiệu sơ lược, Chương Tây biết việc đến muộn như vậy rất dễ khiến độc giả hiểu lầm rằng cô đang làm cao, nên cô rất thành khẩn nói lời xin lỗi vì sự chậm trễ của mình.

Chị Châu đợi cô nói xong lập tức tiếp lời ngay, sau đó mới khẽ nhắc cô không được tùy tiện nói ba chữ “Tôi xin lỗi” ở đây, đã là tác giả lớn thì phải làm ột chút. Cô càng làm cao thì độc giả càng ngưỡng mộ, họ sẽ càng cảm thấy hãnh diện khi có được chữ ký của cô. Nếu cô quá thân mật dễ gần, họ sẽ cho rằng cô rất tầm thường, việc có được chữ ký của cô chẳng phải là việc gì đáng nói cả.

Chương Tây không thể hiểu nổi cái thứ nguyên tắc ấy, độc giả chính là những người thúc đẩy cho tương lai của những tác phẩm, họ yêu thích tiểu thuyết của cô thì cô phải biểu thị lòng biết ơn đối với họ, đến muộn lại còn làm cao, đây là logic gì?

Chị Châu đã lăn lộn mấy năm trong ngành xuất bản, biết Chương Tây không thể hiểu được điều này nên chị cũng không giải thích cặn kẽ với cô mà kéo cô ngồi xuống, Chương Tây chỉ cần lo ký tặng cho độc giả là được, còn những chuyện khác chị sẽ lo liệu.

Chương Tây gật đầu, cô vốn chẳng thích xử lý mấy chuyện phức tạp, cũng chẳng muốn để ý đến những chuyện xã giao, có chị Châu ở bên cạnh khéo léo che chắn nên cô thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cô cứ cúi đầu cắm cúi ký, sau đó lại ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn!”, vài độc giả hỏi mấy câu, Chương Tây cũng mỉm cười trả lời từng câu hỏi của họ, chỉ cần không chiếm dụng quá nhiều thời gian, Chương Tây rất vui vẻ mà gần gũi cùng những độc giả của mình.

Có một độc giả nữ hai mươi tuổi khi đến xin chữ ký của Chương Tây, không nhận được nói: “Cô Chương, tình yêu trong những cuốn tiểu thuyết của cô được miêu tả chân thực, tươi đẹp như thế, tôi đoán trong cuộc sống hiện thực, nhất định cô có một gia đình ngập tràn hạnh phúc”.

Chương Tây cũng nghĩ, câu nói này nằm ngoài dự liệu của cô, độc giả đó cũng không hề có ác ý nhưng vô tình lại rạch một đường vào trái tim đang rỉ máu của cô, cảnh tượng đêm qua dường như lại hiện lên trước mắt, khuôn mặt bỉ ổi, đê hèn của Dương Thành Hải, còn cả cảnh tượng khó coi khi ấy...

Trước ngày hôm qua, thực ra cô cũng cho là như vậy, nhưng sau cảnh tượng của ngày hôm qua, liệu cô có còn cho rằng bản thân mình hạnh phúc được nữa không?

Cô cảm giác như từng chiếc kim đang châm vào cơ thể mình, hết chiếc này đến chiếc khác mang đến cho cô một nỗi đau vô bờ.

Thấy cô không trả lời, vị độc giả kia cũng bất ngờ bèn thăm dò: “Cô Chương, tôi đã nói gì sai sao?”.

“À, không”, Chương Tây định thần trở lại, ký tên vào sách rồi đưa lại cho cô gái đó, mỉm cười nói: “Cảm ơn!”.

Nữ độc giả chỉ thấy Chương Tây cười mà không trả lời thì cho rằng cô đã ngầm thừa nhận nên rất vui vẻ bước đi.

Một cuốn sách tiếp theo lại được đặt ở trước mặt, Chương Tây mở ra, đang chuẩn bị hạ bút lý tên thì một giọng nói trầm thấp lại mang vài phần hào hứng, thêm giọng điệu rành mạch rõ ràng nói, “Cô Chương, điều khiến người ta cảm động nhất trong tiểu thuyết của cô chính là dũng khí là lòng quyết tâm theo đuổi tình yêu của nhân vật nữ chính, còn có sự cố chấp để theo đuổi một tình yêu hoàn mỹ của những nhân vật ấy. Tôi rất thích những tác phẩm của cô. Có câu nói rằng, con người ta thường theo đuổi những gì mà bản thân mình không có được, cô Chương, tôi có thể lý giải rằng: Thứ tình yêu cô theo đuổi trong tác phẩm chính là điều thiếu sót trong cuộc sống của cô hay không?”.

Chương Tây bỗng ngẩng đầu lên, trước mặt là một người đàn ông mặc bộ vest màu xám thẫm, cao khoảng một mét tám mươi lăm, xem ra tuổi tác cũng chưa quá ba mươi lăm. Anh ta đứng còn cô ngồi, người thì ngẩng lên, người thì cúi đầu nhìn, trông anh ta có vẻ rất đậm chiêu.

Chương Tây không trả lời, cúi đầu tiếp tục ký tên, cho đến khi giao trả lại sách cho anh ta, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, cô nói: “Thưa anh, đến độ tuổi như tôi và anh thì đều biết tình yêu là như thế nào rồi, có chăng cũng chỉ là để điều hòa cuộc sống. Những thứ trong tiểu thuyết chỉ để đọc cho vui mà thôi, anh hà tất phải coi là thật?”.

Người đàn ông nhận lấy cuốn sách, cười nói: “Cô Chương, lời cô nói rất sâu xa, nếu cô không phiền, chúng ta có thể làm quen với nhau không?”, nói xong, anh ta đưa ra danh thiếp của mình.

Chương Tây thoáng nhìn anh ta, người đàn ông này có một ánh mắt như nhìn thấu tất cả, chỉ cần nói với anh ta đôi câu mà dường như cô đã phơi trần toàn bộ suy nghĩ chân thực nhất trong nội tâm của mình. Cô nhận tấm danh thiếp, dùng giọng điệu muốn kết thúc cuộc trò chuyện trả lời anh ta: “Được thôi”.

Chương Tây đảo mắt qua những thông tin trên tấm danh thiếp: Tân Xương Kiện, Tổng giám đốc Tập đoàn Đầu tư Thiên Đạt.

Tân Xương Kiện tự tin cười nói: “Cô Chương, xong việc ở đây, tôi có thể mời cô dùng bữa tối được không?”.

Chương Tây điềm nhiên nở nụ cười: “Anh Tân, cảm ơn thịnh tình của anh, tôi nghĩ rằng mình có hứng đối với việc viết truyện hơn là chuyện đầu tư. Vì miếng cơm manh áo, tối nay tôi muốn có không gian riêng tư để suy nghĩ ý tưởng cho câu chuyện mới của mình”.

“Không sao, vậy để lần sau!”, Tân Xương Kiện không để bụng, mỉm cười, giơ cuốn sách trong tay lên rồi nói: “Cho dù thế nào, tôi vẫn sẽ là độc giả trung thành của cô. Tạm biệt”.

“Tạm biệt!”

Nhìn theo bóng dáng của Tân Xương Kiện, Chương Tây không tin anh ta có thể là độc giả của mình. Sách cô viết là tiểu thuyết ngôn tình, không phải là sách lược đầu tư cũng không phải là cẩm nang tài chính.

Thời gian đối với một vị Tổng Giám đốc của một tập đoàn đầu tư như anh ta quý báu biết nhường nào? Anh ta sao có thể rảnh rỗi mà đi đọc mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt trong những chuyện do người ta bịa ra cơ chứ.

Anh ta cố ý đến đây mua một cuốn sách, rồi lại xếp hàng dài để đợi cô ký tặng, sau đó lại tranh thủ trò chuyện vài câu ngắn ngủi với cô, mục đích của anh ta là gì?

Chẳng lẽ chỉ để thể hiện bản thân có ánh mắt mẫn cảm có thể nhìn thấu tâm tư cô, nhìn rõ điều mà cô đang muốn kiếm tìm, sau đó chế giễu, soi mói, hay nói cách khác là muốn vạch trần cô sao?

Chương Tây lắc lắc đầu, cây trả lời cho câu hỏi này không phải là điều cần quan tâm lúc này, hiện tại, trước mặt cô còn có rất nhiều độc giả đang đợi cô ký tặng, những độc giả chân chính của cô.

Vương Nhã Khả suy đoán rất chính xác, quả nhiên Mã Phong giao kế hoạch đó cho cô, lý do của anh ta là một việc chẳng cần phiền đến hai người phụ trách, đã là ý tưởng của Vương Nhã Khả thì tất nhiên cô sẽ có phương hướng và tư duy cho dự án này. Chính vì thế, chẳng có lý do gì lại giao bản kế hoạch ột người hoàn toàn chẳng biết gì phụ trách, cho nên, Vương Nhã Khả chính là ứng cử viên số một.

Đây đúng là đoạt lấy giáo của người ta lại còn bảo cây giáo này sắc lắm, có thể chỉ đâu đánh đấy, không dùng nó thì dùng cái gì bây giờ.

Đây là điển hình của vừa đâm vừa xoa, dỗ cô như dỗ một đứa trẻ con.

Khi Mã Phong quay người rời đi, Vương Nhã Khả thật muốn vợ đồng tài liệu kia ném thẳng vào đầu anh ta, có điều, cô cũng chưa muốn vứt đi mấy nghìn đồng tiền lương một tháng của mình.

Từ trước đến nay đây không phải là lần đầu tiên cô cảm thấy bức xúc với cái tên Mã Phong này, nhưng những bức xúc ấy phải cố kìm nén rồi lại kìm nén, kìm nén không nổi cũng phải tự mình tiêu hóa, phải nuốt cho trôi, tuyệt đối không thể để cấp trên thấy được.

Cát Đằng đi rót nước uống, khi bước qua chỗ cô còn cố ý để lại một câu: “Nhã Khả, kế hoạch này chỉ có mình cậu, liệu có làm được không?”

Vương Nhã Khả đưa mắt nhìn cô ấy, tươi cười nói: “Đúng là có chút không kham nổi, hay là, cậu giúp mình đi?”.

Cát Đằng nở nụ cười sắc tựa như dao nói: “Thế không được đâu, cậu là do chính sếp chỉ đích danh, mình đâu có được may mắn đó, vợ vẫn sếp lại tưởng mình thích thể hiện thì chết!”.

Vương Nhã Khả cười thư thái như không có chuyện gì: “Nói như cậu có nghĩa là sếp không nhìn thấy được biểu hiện của cậu, tại cậu thanh cao không muốn thể hiện ấy chứ! Còn tội tởm chỉ là dám phạm phụ tục tử chuộng hư vinh mà thôi!”.

Lời nói quá khéo léo, Cát Đằng không sao nghe ra được hàm ý trong đó, cười hì hì nói: “Nếu bảo Nhã Khả cậu là phạm phụ tục tử thì chắc chắn người trong công ty này không ai đồng ý. Cậu cứ làm việc của cậu đi, các anh chị em trong phòng còn trông vào bản kế hoạch này của cậu để lĩnh chút tiền thưởng đấy”.

Nhã Khả đứng thẳng lưng bất động ở đó, ánh mắt dõi theo Cát Đằng đi vào phòng pha trà rồi dừng lại trước màn hình vi tính, được rồi, đầu khẩu cô chiếm được thể thượng phong rồi, công việc vẫn là quan trọng hàng đầu, những việc khác, cứ dẹp sang một bên đã.

Kế hoạch này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, phải điều tra thị trường, tìm tài tư liệu, thu thập thông tin là việc không thể tránh khỏi.

Thấy Cát Đằng như thế mới biết sự thân thiết giữa các đồng nghiệp trên mấy bộ phim truyền hình chỉ là lừa gạt người ta mà thôi, nói cho cùng cũng chỉ là những con cua bị úp trong cái sọt, ai nấy đều chọn ình sự yên ổn, bình an, mỗi khi thấy ai leo cao hơn một chút, thì những người ở dưới thi nhau đá đổ, lại còn thi nhau om sòm: Mày muốn leo cao sao? Không có cửa đâu, ngoan ngoan xuống đây cho tao!

Thời thế bây giờ chẳng tin tưởng được ai ngoài bản thân mình.

Nhã Khả vừa mới hình nên ý tưởng cho công tác điều tra thị trường, việc này phải đích thân cô đi một chuyến mới được.

Cô vừa toan đứng dậy thì điện thoại trên bàn đổ chuông, Nhã Khả nghe máy: “Xin chào, Vương Nhã Khả phòng Kế hoạch xin nghe!”.

Tại phòng làm việc của Giám đốc phòng Marketing, tầng chín.

Ân Tấn Minh đang trình bày chi tiết bản kế hoạch cho An Thư Mỹ nghe, cô ta luôn giữ nét mặt tươi cười rạng rỡ, Ân Tấn Minh không biết cô ta có đang nghe không bèn hỏi: “Cố vấn An, kế hoạch cụ thể là như thế, cô thấy có chỗ nào cần bổ sung không?”.

An Thư Mỹ cười dịu dàng như làn nước giữa hồ thu, ánh mắt khẽ dao động, long lanh ánh nước: “Giám đốc Ân, từ trước đến nay tôi chưa hề nghi ngờ trình độ chuyên môn của anh, những vấn đề cụ thể, chúng ta có thể từ từ bàn bạc, hôm nay đến đây thôi!”.

Ân Tấn Minh thở phào nhẹ nhõm, ngồi thẳng người.

An Thư Mỹ nở nụ cười ngọt ngào, nói: “Cũng đúng lúc sắp hết giờ làm, cùng đi ăn trưa không?”.

Ân Tấn Minh vội vàng nói: “Thật xin lỗi, trưa nay tôi bận rồi”, đối mặt với người phụ nữ ôm một đồng hồ mưu mô tiến vào phòng Marketing như cô ta, anh tình nguyện tránh xa được chùng nào hay chùng ấy.

“Giám đốc Ân, anh từ chối thẳng thừng như vậy tôi sẽ rất mất mặt anh biết không?”, An Thư Mỹ liếc nhìn một cái như có như không, thái độ châm chọc, khẩu khí lại nửa đùa nửa thật.

“Haizzz, lần này... đúng là tôi bận việc, để lần khác nhé” Ân Tấn Minh nói xong liền nhanh chóng thu dọn tài liệu trên mặt bàn, đối với người đàn bà này, anh chỉ có thể tránh xa một chút, tuy rằng từ chối thẳng thừng như vậy cũng không phải phong thái của đáng mày râu, nhưng lúc này, hậu phương đang có cháy lớn, loạn trong nhà đang lên đến đỉnh điểm cần phải dẹp xong đã rồi mới tính đến những cái khác được.

An Thư Mỹ nhún nhún vai cười: “Vậy cũng được, tôi cũng không phải là người không biết điều”, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước liền yêu kiều ngoảnh mặt lại, vui vẻ nói: “Lần sau nhé!”.

Đôi tay thu dọn đồng tài liệu trên bàn của Ân Tấn Minh bỗng dừng lại, anh tự giễu chính mình, dưới góc độ của một Giám đốc phòng Marketing, anh cảm thấy người đàn bà trước mặt so với mấy khách hàng khó tính còn khó hầu hạ hơn gấp bội.

An Thư Mỹ là một người rất biết lùi biết tiến, cô ta rõ ràng cố ý trêu chọc Ân Tấn Minh, nhưng khi anh chưa đến mức phản cảm thì sẽ cô ta sẽ dừng lại. Lúc gần lúc xa, chột nóng chột lạnh.

Điều đó chứng tỏ rằng, anh nhất định phải giờ giờ phút phút đề cao cảnh giác, không để bản thân mình bị mê hoặc, nhưng nguy hiểm ở chỗ, người phụ nữ đó lại vô cùng xinh đẹp, rất mực phong tình, sức mê hoặc rất lớn.

Điều đó khiến Ân Tấn Minh càng cảm thấy tiếp xúc đơn độc với cô ta là vô cùng nguy hiểm, anh không muốn mình giống với một vài người đàn ông chỉ muốn phát huy tiềm lực của bản thân, thể hiện bản năng thú tính, coi việc những người phụ nữ vây quanh phục tùng mình là một niềm vinh quang.

Anh không muốn mình trầm luân vài những thói hư thô tục ấy.

Anh không muốn phát triển tình cảm ngoài hôn nhân, cũng không muốn chạm vào mấy loại phụ nữ giương cao ngọn cờ tình yêu làm lá chắn để phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Một người là Giám đốc, một người là cố vấn, những lần tiếp xúc đơn độc với nhau là hoàn toàn không thể tránh khỏi, hơn nữa còn gần như là điều tất yếu.

Ân Tấn Minh mang trong mình một cảm giác mệt mỏi, anh đặt lại những tài liệu lên kệ rồi đứng dậy đi ra ngoài, trước khi tiếp tục bị chuyện của An Thư Mỹ làm phiền, anh phải đi tìm Vương Nhã Khả đã.

4. Chương 4: Có Mưu Đồ Riêng

Thang máy xuống đến tầng bảy thì dừng lại, Ân Tấn Minh vừa bước ra thì gặp một người vừa định bước vào. Ánh liếc mắt nhìn, hóa ra là Bạch Đào Ninh của phòng Thị trường.

Bạch Đào Ninh bước chân có phần vội vã, đúng lúc định bước vào thang máy thì gặp Ân Tấn Minh liền vui vẻ nói: “Người anh em, lại đến tìm bà xã hả?”

Ân Tấn Minh không phủ nhận, cười cười nói: “Cậu đang định đi đâu đấy?”

“Tôi á? Đang đi ‘săn’ người đẹp đây”, Bạch Đào Ninh cười vẻ mờ ám.

Hai người, một là Giám đốc Phòng Marketing, một người là Giám đốc Phòng thị trường, quan hệ trong công việc rất mật thiết, đôi khi tung ra mấy thủ đoạn ngầm với nhau là chuyện cơm bữa thường ngày.

Quan hệ của hai người này cũng giống quan hệ giữa hai phòng Marketing và Thị trường, vừa thân thiết như chân với tay lại vừa xa cách ngàn trùng. Khi không có việc gì thì giống như bạn bè, thường cùng nhau uống rượu, ngắm gái, bàn tán về cục diện trong nước và thế giới, quan hệ thuận hòa, khi có việc gì thì cạnh tranh nhau từng chút một, tranh giành cầu xé, vung đao múa kiếm, huyết chiến khốc liệt.

Nghe anh ta nói như thế, Ân Tấn Minh vui vẻ nói: “Chúc cậu thu hoạch phong phú dồi dào!”

Bạch Đào Ninh cười ha ha nói: “Thôi đi, tôi đâu phải là ngựa giống, phong phú dồi dào cái gì chứ? Cậu không an phận thế sao? Tôi thì không thèm hái hoa dại lung tung đâu, chỉ cần một bông là đủ rồi!”, anh ta bước vào thang máy, nhấn nút đóng cửa, khi cửa thang máy từ từ đóng lại, anh ta lại cười với Ân Tấn Minh nói thêm: “Vợ cậu không ở tầng bảy đâu!”

“Hả?”, Ân Tấn Minh đang định hỏi tiếp thì cửa thang máy đã khép lại, số tầng đang chạy dần xuống dưới. Anh lắc đầu cười cười, dù sao cũng đã xuống đến đây, dù có hay không cũng nên đến xem đã.

Bàn làm việc của Vương Nhã Khả trong Phòng Kế hoạch quả nhiên không có người.

Ân Tấn Minh đang định gọi điện thoại thì Cát Đằng tay cầm một tệp giấy tờ từ bên cạnh bước đến, nhìn thấy anh, cô ta nhiệt tình nói: “Giám đốc Ân, anh đến tìm Nhã Khả sao?”

Ân Tấn Minh mỉm cười, nhớ đến cuộc điện thoại trước đó, bất giác cảm thấy hơi khó xử, gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Nhã Khả vừa ra ngoài rồi.”

“Thế à, khi nào cô ấy quay về?”

“Việc này tôi cũng không biết”, Cát Đằng nói: “Cô ấy cùng Giám đốc Bạch đi điều tra nghiên cứu thị trường, chắc cũng phải mất nửa ngày trời đấy!”

“Giám đốc Bạch?”, Ân Tấn Minh thoáng sững người, vừa nãy ở trước cửa thang máy, anh đã gặp Bạch Đào Ninh, không thấy anh ta nói là phải đi điều tra nghiên cứu thị trường cùng với Nhã Khả.

Ân Tấn Minh hơi chau mày, gật đầu lịch sự với Cát Đằng, nói: “Cảm ơn!”

Cát Đằng mặt mày rạng rỡ, mỉm cười lễ độ: “Không có gì, Giám đốc Ân, tạm biệt!”

Nhìn theo bóng Ân Tấn Minh rời đi, Cát Đằng chu môi mông hướng về phía Nhâm Thủy Hương hào hứng nói về thần bí: “Thủy Hương, Thủy Hương, cậu nói xem ông xã của Vương Nhã Khả nghe thấy chuyện cô ấy đi cùng với Giám đốc Bạch ra ngoài, liệu có trò hay gì để xem không?”

Nhâm Thủy Hương đang lách cách gõ chữ trên bàn phím, không mấy hào hứng đáp: “Cậu đấy à, ít buôn chuyện thôi, tình cảm vợ chồng người ta tốt đẹp lắm. Với lại Nhã Khả là vì công việc chứ có phải chuyện riêng đâu”.

“Vì công việc? Ai mà biết được chứ”, Cát Đằng dẩu môi vẻ không đồng ý nói, “Lẽ nào cậu không nhận ra sao? Ánh mắt của Giám đốc Bạch giành cho Nhã Khả ấy à, ha ha, chính là ong nhìn thấy mật hoa đó!”

Nhâm Thủy Hương cười xì một tiếng, những ngón tay đang thoăn thoắt trên bàn phím chợt dừng lại, liếc xéo Cát Đằng rồi cười: “Cậu đọc lắm tiểu thuyết quá đấy à? Chẳng phải Tiểu Bạch nhìn ai cũng bằng ánh mắt đó sao? Bọn mình còn phải cảm ơn Vương Nhã Khả ấy chứ, nếu không nhờ mấy câu nói đó của cô ấy thì bây giờ chúng ta vẫn còn đang phải ngồi trong phòng họp để thảo luận kia kìa. Vả lại, bây giờ sếp Mã đã giao kế hoạch đó cho Vương Nhã Khả rồi, nói gì thì nói trong chuyện này Tiểu Bạch cũng có chút công lao, chẳng phải chúng ta càng nhàn hạ hay sao?”

Cát Đằng như vừa được gột rửa trí não, gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng đúng đúng, điều tra nghiên cứu thị trường giống như là những vi sinh vật của bản kế hoạch này, Vương Nhã Khả tiếp nhận thì chúng ta có thể giảm bớt bao nhiêu việc. Có điều, mình thấy cô ta có vẻ không nắm chắc lắm, chưa chắc đã nuốt trôi được vụ này đâu. Bản kế hoạch do chúng ta đề xuất lần nào chẳng bị Phòng Thị trường bắt làm đi làm lại? Nếu như Vương Nhã Khả có thể chịu nổi áp lực to lớn như thế thì chúng ta sẽ được hưởng sái đôi chút tiền thưởng. Còn nếu sức chịu đựng của cô ấy kém cỏi, không chùng lại giày vò Tiểu Bạch đến suy nhược cả thần kinh cũng nên, ha ha”.

“Haizzz, cậu chỉ biết cười trên nỗi đau khổ của người khác”, Nhâm Thủy Hương liếc xéo Cát Đằng một cái, khẽ cười nói.

“Biết làm sao được, tớ là người thích ồn ào náo nhiệt mà”, Cát Đằng đắc ý nói, “Nếu lúc này, Vương Nhã Khả và Tiểu Bạch lại có thể lửa gần rơm lâu ngày cũng bén gì gì đó thì sẽ có cuộc ‘đại chiến Tam Quốc’, như thế càng vui hơn”.

Nhâm Thủy Hương tiếp tục gõ chữ, vừa gõ vừa nói: “Cậu không viết tiểu thuyết đúng là một tổn thất lớn của mấy nhà xuất bản, cậu rất có tiềm năng đấy”.

Cát Đằng cúi gập người, cười tí mắt nói: “Cảm ơn đã khen tặng”.

Không gặp được Vương Nhã Khả, Ân Tấn Minh bèn đi xuống tầng dưới, đến quán ăn ở gần công ty ăn trưa.

Ngồi một mình trước bàn ăn, anh thấy có chút mất mát. Từ hôm qua đến giờ, anh vẫn chưa nhìn thấy Vương Nhã Khả, bất chợt nghĩ tới bữa tối kỷ niệm ba năm ngày cưới Vương Nhã Khả đích thân xuống bếp chuẩn bị mà không có người thưởng thức, anh cũng có thể hiểu được lúc đó Vương Nhã Khả đã tủi thân biết nhường nào. Buổi tối nhất định phải về nhà giải thích rõ với cô.

Nếu không phải vì ả An Thư Mỹ mưu mô cố tình phá rối, mọi chuyện cũng không đến nỗi phức tạp như vậy.

Anh cầm cốc trước mặt lên uống nước, vừa đặt cốc xuống thì mùi nước hoa thơm dịu xộc thẳng vào mũi, An Thư Mỹ mỉm cười rồi thở dài nói: “Thật trùng hợp, anh cũng ở đây sao?”.

Đúng là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã xuất hiện, Ân Tấn Minh cảm thấy không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười xã giao: “Đúng vậy, thật là trùng hợp”.

An Thư Mỹ chỉ chiếc ghế ở đối diện anh: “Chỗ này có người ngồi không? Tôi có thể ngồi cùng không?”.

Ân Tấn Minh ngẩng đầu liếc mắt đảo một lượt quanh quán ăn thấy một nửa số ghế vẫn còn trống, trong lòng thầm than, người phụ nữ này đúng là nhắm trúng anh rồi. Nếu từ chối thì thật không có phong độ, vả lại còn mang tiếng ác, anh cười điềm nhiên nói: “Không có gì! Mời!”.

An Thư Mỹ ngồi xuống ghế đối diện với anh, vẫy tay gọi phục vụ, nhìn về phía Ân Tấn Minh hỏi: “Ăn gì?”.

Ân Tấn Minh cười cười: “Đồ ăn của tôi sắp được mang lên rồi, cô cứ tự chọn!”.

An Thư Mỹ hồn nhiên gọi đồ ăn và đồ uống, sau đó đưa lại thực đơn cho nhân viên phục vụ rồi cười nói với Ân Tấn Minh: “Anh hết bận rồi hả?”.

“Ừ”, Ân Tấn Minh chẳng tỏ rõ ý kiến, chỉ “ừ” một tiếng cho qua chuyện. Anh biết An Thư Mỹ cố tình hỏi như vậy vì anh nói trưa có việc bận nên từ chối lời mời dùng bữa trưa của cô ta.

“Có cần tôi đi giải thích với vợ anh một chút không?” An Thư Mỹ lại nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu giống như chiêu bài bất khả chiến bại của cô ta.

“Giải thích gì?”, Ân Tấn Minh ngạc nhiên.

“Cuộc điện thoại hôm qua, còn cả nguyên nhân anh phải ở lại tăng ca nữa!”.

“Không cần, chuyện giữa hai chúng tôi chưa đến mức cần tới người ngoài đi giải thích. Vả lại, chuyện riêng của tôi, tôi sẽ tự giải quyết, không phiền Cố vấn An phải tốn công mất sức”, Ân Tấn Minh nói về không hài lòng, người đàn bà này đang có ý gì chứ?

“Như thế thì tôi yên tâm rồi”, An Thư Mỹ cười tươi như hoa, ánh mắt nghi hoặc nhìn anh, rồi lại đổi sang giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng êm ái, nói: “Chỉ là tôi không muốn thấy anh buồn. Từ hôm qua đến giờ, chẳng thấy anh cười lần nào”.

“Cám ơn cô đã quan tâm. Tôi là người không thích cười”, ánh mắt của Ân Tấn Minh dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của An Thư Mỹ, giọng nói lạnh lùng, “Tôi và Cố vấn An không thân thiết đến nỗi để cô phải để ý xem tôi có vui hay không”.

“Chúng ta đang hát đối đũa à?”, An Thư Mỹ không để tâm, cười “ha ha” nói, “Được, vậy tôi không nói nhiều nữa, tôi cũng không muốn làm ảnh hưởng đến khẩu vị bữa trưa của anh, chúng ta nói chuyện gì vui vẻ đi!”.

Ân Tấn Minh hồ hững đáp một tiếng rồi lại uống một ngụm nước, anh cũng không phải là người đàn ông có bụng dạ hẹp hòi, dù sao bây giờ cũng đang ngồi chung bàn ăn, thôi thì vui vẻ thoải mái ăn một bữa vậy.

Bạch Đào Ninh xuống đến tầng một thì thấy Vương Nhã Khả quả nhiên đã đợi ở đó. Hạng mục Hâm Bồng này anh vốn không định đích thân đi, trong Phòng Thị trường của anh, người có thể lo được dự án này không nhiều, song, cũng không phải là không có.

Thông qua Mã Phong, anh mới biết được kế hoạch này đã giao cho Vương Nhã Khả phụ trách, vì thế anh lập tức thay đổi chủ ý. Anh sẽ đại diện cho Phòng Thị trường đích thân xuất chinh chuyến này.

Trước đó Bạch Đào Ninh đã gọi điện thoại cho Vương Nhã Khả, biết được rằng cô muốn đi điều tra thị trường, thế là anh liền quyết định cả hai cùng đi, lại còn xuống nước đích thân gọi điện cho Nhã Khả.

Wương Nhã Khả đồng ý.

Thấy anh đi xuống, nét mặt Vương Nhã Khả thoáng hiện nét cười, còn có chút xã giao xa cách. Vì có quan hệ với Ân Tấn Minh nên hai người cũng không còn xa lạ gì nhau, vả lại, bình thường trong công việc cũng phải tiếp xúc không ít. Nhưng Vương Nhã Khả vẫn cố gắng nới rộng khoảng cách, ngoài chuyện công việc ra thì tránh tiếp xúc với Bạch Đào Ninh.

Wương Nhã Khả nói: “Giám đốc Bạch, đợi được anh cũng không dễ dàng gì!”.

Bạch Đào Ninh vội cười xin lỗi: “Thật ngại quá, lúc chuẩn bị đi xuống lại có mấy giấy tờ cần ký nên phải nán lại, để cô đợi lâu rồi”.

“Giám đốc Bạch khách khí rồi, tôi đợi cũng chưa lâu lắm!”, Vương Nhã Khả mỉm cười.

“Đừng gọi tôi là Giám đốc Bạch, nghe xa cách lắm”, Bạch Đào Ninh cười sảng khoái, vui vẻ nói: “Tôi và Tấn Minh là bạn, đáng ra tôi phải gọi một tiếng chị dâu, nhưng tôi thấy cố ít tuổi hơn tôi, nên gọi tên cô chắc cũng không quá thất lễ. Cô cứ một câu lại một câu Giám đốc Bạch, gọi đến mức khiến lông tay lông chân tôi dựng ngược hết cả lên rồi này!”.

“Vậy sao?”, Vương Nhã Khả vui vẻ, “Vậy tôi nên gọi anh là gì?”.

“Gọi là Bạch Đào Ninh đi, hay cũng giống mọi người trong Phòng Kế hoạch gọi tôi là Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch?” Vương Nhã Khả không nhịn nổi cười, “Thôi tôi gọi anh là Đào Ninh nhé”.

“Cái tên Tiểu Bạch ấy nghe cũng không được hay lắm”, Bạch Đào Ninh thấy Vương Nhã Khả cười cũng rất thoải mái tự giễu mình, “Vì mọi người thường hay liên tưởng đến Tiểu Bạch Kiềm[1] hay Bạch Si[2], mà chẳng bao giờ nghĩ đến Bạch Mã Hoàng tử thực ra cũng họ Bạch mà”.

[1] Tiểu bạch kiềm: Là từ miệt thị thường dùng để chỉ trai hoặc gái không có tiền chi trả hay công hiến gì mà do nữ hoặc bạn cùng giới chi trả giúp, tức là ám chỉ họ là nhân tình bất chính.

[2] Bạch si: Là chỉ những người ngu si, đần độn, ngốc nghếch.

Nhã Khả nghe những lời anh nói thì không tài nào nhịn được cười, nói: “Tiểu Bạch Kiềm hình như cũng không phải họ Bạch!”.

“Đúng vậy, họ Tiểu”, Bạch Đào Ninh thuận miệng nói tiếp.

Hai người nhìn nhau, cười phá lên.

Nhờ có câu chuyện hài hước vừa rồi mà bầu không khí trở nên thoải mái hơn, Bạch Đào Ninh nói: “Cô đợi chút, tôi lái xe đến”.

Lên xe, Vương Nhã Khả hỏi: “Trong điện thoại anh nói là còn có chuyện khác nữa, chuyện gì vậy?”.

“À, tôi đã hẹn Tổng Thanh tra Tô, người phụ trách hạng mục Hầm Bằng ăn trưa, tôi muốn chúng ta cùng đến nghe xem yêu cầu cụ thể của ông ta như thế nào để cô có thêm một vài hiểu biết”, Bạch Đào Ninh vừa thắt dây an toàn vừa nói.

“Không phải chúng ta đi điều tra thị trường sao?”, Vương Nhã Khả thấy khó hiểu.

“Tất nhiên việc đó cũng phải làm, nhưng đợi dùng bữa trưa xong với Tổng Thanh tra Tô đã, buổi chiều hãy đi điều tra thị trường”, Bạch Đào Ninh khởi động xe, vừa lái xe vừa mỉm cười nói: “Chúng ta không nên làm lỡ dịp này, theo tôi thì sau khi nghe yêu cầu của Tổng Thanh tra Tô xong việc điều tra thị trường càng có hiệu quả hơn, cô thấy có đúng không?”.

Vương Nhã Khả thầm nghĩ: Anh đã sắp xếp đầu vào đầy hết rồi, tôi còn có thể nói được gì đây? Có điều, đối chút bất mãn đó của cô sao có thể biểu lộ ra ngoài mặt, dù gì, anh ta vừa phải làm việc bên Phòng Thị trường lại vừa phải cùng với cô hẹn Tổng Thanh tra Tô của Hầm Bằng ăn trưa, đôi với cô mà nói, đây cũng chẳng phải là việc gì xấu, vả lại còn thể hiện có chút quan tâm, chiếu cố đến cô của anh ta.

Sự việc trước kia giữa Phòng Thị trường và Phòng Kế hoạch, hai bên chẳng phải là ngoài mặt tỏ vẻ hòa hợp êm thấm như không có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng lại kiên trì cố thủ giữ vững trận địa của mình, quyết không nhân nhượng sao?

Thấy cô nhất thời không trả lời, Bạch Đào Ninh quay sang nhìn rồi nói với giọng điệu điềm nhiên: “Có phải cô thấy việc đi gặp khách hàng cùng tôi sẽ khiến Ân Tấn Minh nhà cô hiểu lầm không? Bây giờ là ngoài giờ làm việc, tuy tôi cố gắng muốn hoàn thành tốt hạng mục này nhưng cũng không thể gây ảnh hưởng đến quan hệ tốt đẹp của vợ chồng cô được, phải thế không? Mọi người đều là bạn bè mà, có gì cô cứ nói thẳng!”.

Vương Nhã Khả thấy không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Đào Ninh, điềm đạm nói: “Giám đốc Bạch, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ để lẫn lộn giữa việc công và việc tư, anh đang nhắc tôi phải công tư phân minh sao?”.

Bạch Đào Ninh sững người trong giây lát, rồi cười “ha ha” nói: “Nhã Khả, cô quá mẫn cảm rồi, tôi không có ý gì khác. Tôi biết là trước nay cô luôn công tư rõ ràng, haizzz, tôi cũng chỉ nghĩ cho quan hệ của cô và Ân Tấn Minh thôi, xem ra là tôi đã lo bò trắng răng rồi”.

Vương Nhã Khả nghe thấy những lời anh ta tự hạ mình như thế thì cảm thấy rất nực cười, thần sắc cũng thư thái hơn, nói: “Anh hẹn Tổng Thanh tra Tô ăn cơm ở đâu? Dù sao đây cũng là việc của Phòng Thị trường các anh, tôi đi hình như có phần không thích hợp cho lắm”.

“Hóa ra là cô lo lắng vấn đề này à? Không sao đâu, Phòng Thị trường và Phòng Kế hoạch chẳng phải là anh em một nhà sao? Tôi không bao giờ ủng hộ mấy chuyện chia bè chia cánh. Mọi người đều phải vì công việc chung, cô yên tâm, không có gì đâu!”

“Anh đúng là người trượng nghĩa, tất cả đều vì đại cục”, Vương Nhã Khả vui vẻ, giọng điệu vừa có vẻ châm biếm lại vừa như tán tụng, thầm nghĩ bộ phận thị trường sao lúc này lại đổi tính nhanh thế?

“Để hoàn thành được hạng mục này, mọi người trong các phòng ban nên có sự gắn kết với nhau, không nên phân biệt phòng này phòng kia, phải đồng tâm hiệp lực, như thế công việc mới hoàn thành một cách dễ dàng hơn”, Bạch Đào Ninh thấy Vương Nhã Khả lộ nét cười trên mặt nên tiếp tục phát dương tinh thần vì nghĩa lớn diệt thân của mình.

Vương Nhã Khả cười cười không đáp lời, Bạch Đào Ninh nhắc đến Ân Tấn Minh khiến tâm trạng của cô trầm xuống. Chuyện của ngày hôm qua bảo cô phải quên đi là điều không thể, nhưng cô thà rằng để nó rơi vào lãng quên.

Đây là những tâm tư vô cùng mâu thuẫn. Kết hôn với Ân Tấn Minh đã ba năm nay, thế mà tính đến hiện tại, tỷ lệ cãi nhau của cô và anh còn nhiều hơn tỷ lệ gặp mặt, biểu đồ đường thẳng đang dần hướng lên trên, họ cãi nhau như cơm bữa. Tại sao càng ngày họ lại càng khó ở chung với nhau đến vậy? Hai vợ chồng thường xuyên bất đồng quan điểm, không thể nào đạt được tiếng nói chung, mỗi lần cãi nhau là lại lôi đối phương ra công kích, tranh cãi đến cùng, chẳng ai chịu thua ai nhưng cả hai đều thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi.

Không phải là họ chưa từng nghĩ cách xoa dịu, không phải là chưa từng nghĩ cách thay đổi, cũng không phải là họ không cố gắng, nhưng đều chẳng có tác dụng gì, rồi lại có một vài thứ không ngờ tới xảy đến, một vài chuyện ngoài dự liệu ủa về, dù có nỗ lực thay đổi đến mấy cũng không cách nào thay đổi được tình trạng đó.

Lại nói về chuyện đêm qua, cô vốn muốn nhân dịp kỷ niệm ba năm ngày cưới để nói chuyện, chia sẻ thoải mái với anh, để cả hai hiểu nhau hơn, cùng nhau điều khiển cho chiếc xe hôn nhân chạy theo đúng quỹ đạo để tiến tới cuộc hôn nhân vàng, nhưng, sự thực lại một lần nữa chứng minh sự cố gắng của cô là vô ích.

Càng đau lòng hơn, tình trạng hiện tại của vợ chồng cô đã trở nên nghiêm trọng đến mức không chỉ dừng lại ở vấn đề của riêng hai người.

Vương Nhã Khả cảm thấy rất bất lực, thật không dễ dàng để cô và Ân Tấn Minh có thể tiếp tục bước cùng nhau trên một con đường.

Lần đầu đưa Ân Tấn Minh về nhà, khi biết anh không có hộ khẩu ở đây, nghề nghiệp cũng không phải là bác sỹ như trong kỳ vọng, mẹ Nhã Khả đã không hài lòng. Theo quan điểm của bà thì ngoài những nghề liên quan đến bác sỹ ra thì những nghề khác đều rất tầm thường.

Nhưng Vương Nhã Khả chẳng buồn bận tâm, vẫn cứ quyết ý cùng Ân Tấn Minh đi đăng ký kết hôn, khi ấy nếu có ai nói hôn nhân là vũng bùn, cô cũng có thể vì nghĩa lớn mà chẳng chùn bước, sẵn sàng nhảy vào cái vũng bùn đó. Cô nào có ngại gì toàn thân vấy bùn nhơ, chỉ lo bùn bám không chặt mà thôi.

Sự thật chứng minh trên đời không có việc gì có, chỉ sợ lòng không bền, việc “tiền trăm hậu tấu” quả nhiên có hiệu quả, mẹ thấy chẳng thể phản đối được nữa, cũng đành miễn cưỡng thừa nhận người con rể này.

Nhưng sau khi kết hôn, khát khao một cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào của Vương Nhã Khả dường như không đi theo quỹ đạo mà cô vẫn kỳ vọng. Trước khi kết hôn, Ân Tấn Minh luôn hài hước, chọc cho cô vui vẻ, sau khi kết hôn, anh tựa như biến thành người khác khiến Vương Nhã Khả không thể tìm ra được mối liên hệ giữa Ân Tấn Minh của hiện tại và Ân Tấn Minh trong quá khứ.

Là vì công việc bận rộn, áp lực quá lớn sao? Mọi người làm việc tất cả đều vì tiền, công việc của ai chẳng bận bịu, ai chẳng có áp lực.

Theo miệng lưỡi cay độc của Chương Tây tổng kết thì: “Đàn ông trước khi kết hôn là đứa trẻ, sau khi kết hôn là ông già. Chỉ cần nhận được tờ giấy chứng nhận kết hôn thì coi như có toàn quyền, thói hư tật xấu của đàn ông tiềm ẩn giống như đất bị vùi dưới tuyết giữa mùa đông, dù tuyết có dày mấy tầng đi nữa thì sớm muộn gì ánh mặt trời cũng làm nó lộ ra rõ ràng khi mùa xuân đến”.

Đáng tiếc kết luận này của Chương Tây được rút ra tròn ba năm sau ngày kết hôn của Nhã Khả, nếu Chương Tây sớm khẳng định điều này với cô, hoặc cô cứ mãi do dự không quyết trước khi kết hôn thì sẽ không đến nỗi bất chấp tất cả như vậy.

Vương Nhã Khả từng vô cùng ngưỡng mộ Chương Tây, quãng thời gian đó Chương Tây và Dương Thành Hải sống cuộc sống ngập tràn hương sắc, Dương Thành Hải có đi công tác thì mỗi tháng đều phải về một hai lần. Còn nếu Chương Tây phải đi tham dự họp báo hoặc đi du lịch đâu đó thì cứ mười hoặc mười lăm ngày là lại quay về, một chút khoảng cách để nhung nhớ, để làm mới tình cảm trong hôn nhân. Tuy rằng không phải ngày ngày quấn lấy nhau nhưng vẫn nhớ đến nhau từng phút từng giây, ngày tháng trôi qua ngọt ngào đầy hương vị.

Nếu không phải vì thế thì cô cũng không vội vã quyết định lấy Ân Tấn Minh như vậy. cô nóng lòng muốn ném thử chiếc kẹo hôn nhân xem có đúng là ngọt ngào như trong tưởng tượng của mình hay không?

Kết hôn rồi cô mới biết thế nào gọi là hôn nhân, đứng ở bên ngoài tòa thành đó thì mãi mãi chẳng tài nào nhìn rõ ràng và chính xác được bên trong nó. Nếu không, tại sao lại có nhiều người muốn liều mình lao vào thành đến vậy? Còn bên trong tòa thành đó liệu có bao nhiêu người lại muốn thoát ra? Thời gian kết hôn càng dài thì người ta càng cảm nhận điều này một cách sâu sắc.

Hai người không là hai chiếc máy photo, mỗi người một xuất thân, mỗi người đều có những trải nghiệm riêng, khả năng tiếp nhận và xử lý thông tin khác nhau nên thái độ của mỗi người đối với mỗi sự việc xảy ra cũng không thể giống nhau được. Như thế tất có sự bất đồng, tất có xung đột. Kỳ lạ là sự xung đột đó lại có tính tuần hoàn ác tính. Mỗi ngày trôi qua sự bất đồng ấy lại càng tăng thêm, càng ngày càng trở nên kịch liệt hơn.

Kết quả của sự mâu thuẫn không phải là ngọn lửa tình ái bùng cháy mà ngược lại chỉ thấy trầy da tróc vẩy, thương tích đầy mình.

Vương Nhã Khả không sao hiểu nổi, cô và anh yêu nhau nên mới lấy nhau, tại sao lại có thể đến bước đường này? Thời gian khiến con người ta thay đổi hay cuộc sống hôn nhân đã làm phai mờ đi cảm xúc mãnh liệt và sự lãng mạn vốn có của tình yêu? Chương Tây và Dương Thành Hải đã đến bên bờ vực của ly hôn, còn cô là Ân Tấn Minh thì sao? Lẽ nào cũng theo gót họ?

5. Chương 5: Ngày Hôn Qua Tươi Đẹp

Đèn đỏ trước mặt bật sáng, Bạch Đào Ninh giảm chân phanh, chiếc xe từ từ tiến đến gần đuôi xe phía trước rồi dừng lại. Anh quay sang thì thấy Vương Nhã Khả ngồi đó tựa như đang suy nghĩ điều gì, thần sắc vô cùng hoang mang.

Từ phía Bạch Đào Ninh nhìn lại, từng nét trên khuôn mặt của Nhã Khả đều vô cùng mềm mại xinh đẹp. Thấy cô đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình cùng với một mở tâm trạng bối rối, anh bỗng trở thành người đứng ngoài quan sát, không hiểu sao trái tim lại khẽ rung động, một thứ cảm giác mơ hồ xa lạ chợt dâng lên trong lòng anh.

Anh thừa nhận, từ trước đến nay, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy Vương Nhã Khả, anh đã có tình ý với cô.

Đó là trong bữa tiệc rượu tổng kết cuối năm ngoái do công ty tổ chức, Bạch Đào Ninh mới vào công ty chưa đầy một tháng nên có rất ít người biết anh, sau khi mời rượu sếp tổng và mấy vị chủ chốt xong, anh không cầm ly đến khắp nơi để làm quen với mọi người mà tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Anh từ từ uống nốt chút rượu Champagne[1] còn lại trong ly, ánh mắt vô tình liếc nhìn về phía bên phải trông thấy phía sau hàng cây nhiệt đới có một cô gái mặc lễ phục màu trắng đang ngồi ở đó. Cô ấy trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt xinh đẹp, dáng vẻ vô cùng tươi mới, thanh thoát.

[1] Champagne là vua trong các loại rượu sủi bọt, có nồng độ từ 10-12, dịu nhưng cũng đủ say, được mọi người dùng nhiều nhất trong các dịp lễ tết, tiệc tùng, kỷ niệm. Chữ Champagne còn mang ý nghĩ vui vẻ, hạnh phúc, phấn khởi.

Khi ấy cô cũng giống như bây giờ, ngập chìm trong thế giới của riêng mình, ánh mắt mông lung, ánh đèn trên nền nhà hắt lên người cô một màn ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Dưới những tán lá của hàng cây rừng nhiệt đới thì vẻ xinh đẹp, lung linh của cô càng được tô điểm thêm vạn phần.

Rõ ràng, cô đang cố gắng giấu mình nên mới núp dưới hàng cây nhiệt đới ấy.

Trong khi mọi người đang nhân cơ hội mượn rượu để đến làm quen với cấp trên thì cô lại đơn độc lặng lẽ ngồi suy tư về bản thân. Ban đầu Bạch Đào Ninh cho rằng cô cũng giống anh, là người mới đến nên chưa thể hòa nhập được với bầu không khí náo nhiệt của tiệc rượu hôm nay.

Nhưng ngay sau đó anh biết mình đã đoán nhầm bởi khi có bất cứ ai nhìn thấy cô bước đến chào hỏi, cô cũng đều mỉm cười đáp lời từng người một, tuy không mấy mồm nhưng cũng chẳng quá nhiệt tình, chỉ dừng ở mức xã giao, không muốn mà vẫn phải miễn cưỡng tiếp chuyện trông bộ dạng cô thật khó coi.

Bạch Đào Ninh những muốn bật cười, ở trong một không gian tĩnh lặng thế này mà quan sát một người thì có thể phát hiện ra cả những chi tiết rất nhỏ. Ví dụ như anh có thể thấy được vẻ mệt mỏi trên gương mặt cô, ẩn sau vẻ mệt mỏi ấy lại là đôi chút buồn chán, đằng sau sự buồn chán ấy lại có một chút bướng bỉnh, bên cạnh nét bướng bỉnh vẫn có chút đoan trang và một chút hoạt bát trong sự đoan trang ấy.

Kỳ lạ, thực ra cô ấy đâu có làm gì, thậm chí cũng chẳng biết có người đang đứng ở một góc đang lén lút quan sát mình, thế mà anh ngồi một mình trong tĩnh lặng lại có thể phát hiện ra nhiều chi tiết tỉ mỉ quanh cô đến vậy.

Bạch Đào Ninh uống cạn ly Champagne, định đứng dậy đi đến chỗ Vương Nhã Khả để chào hỏi, tuy họ hoàn toàn không quen biết nhau, nhưng đây là tiệc rượu của công ty, muốn làm quen cũng đâu khó khăn gì, có ly Champagne này trong tay, coi như đồng nghiệp làm quen với nhau thôi.

Đúng lúc đó, có một người đàn ông đi giày Tây, mặt mày tươi tỉnh bước đến, vừa nhìn thấy anh ta, nụ cười xán lạn lập tức hiện lên trên khuôn mặt của cô.

Bạch Đào Ninh nhận ra người đàn ông đó, anh ta chính là Giám đốc Ân Tấn Minh của Phòng Marketing, anh thấy ánh mắt của Nhã Khả khi nhìn thấy Ân Tấn Minh vô cùng chăm chú, nồng nhiệt, ấm áp. Ân Tấn Minh cũng tươi cười rạng rỡ.

Nhìn hai người vô cùng thân thiết, ngay sau đó, cô đứng lên và sánh vai cùng Ân Tấn Minh bước về phía sân nhảy.

Sau này Bạch Đào Ninh mới biết, họ là vợ chồng với nhau.

Anh cũng biết, Vương Nhã Khả không thích mấy nơi xã giao ồn ào nhàm chán này. Lúc đó có lẽ Ân Tấn Minh vẫn còn rất chu đáo, anh ta bảo cô ra đó ngồi nghỉ còn bản thân mình thì đi chúc rượu mọi người.

Nhưng sau này tiếp xúc nhiều trong công việc, anh phát hiện Ân Tấn Minh là một người rất cao ngạo, tự tin chính là thế mạnh của anh ta, nhưng đôi khi, là người quá tự tin có khi lại bỏ lỡ nhiều điều.

Anh không sao quên được ánh mắt mộng lung mơ hồ của cô khi ấy, thế giới đó dù rất nhỏ nhưng cũng thật mê mẩn, chẳng biết liệu rằng Ân Tấn Minh có hoàn toàn hiểu thấu nó hay không?

Những bí mật nhỏ nhỏ như thế cứ mãi giấu trong lòng Bạch Đào Ninh, cho nên mỗi lần nhìn Vương Nhã Khả, ánh mắt anh ít nhiều cũng lộ ra tâm tình của mình. May mà anh là người giỏi kiềm chế, đến nay vẫn chưa có ai phát hiện ra bí mật của lòng anh.

Lúc này, khi cô lại biểu hiện ra thần thái của khi ấy, Bạch Đào Ninh thấy trái tim mình như mềm nhũn, anh kiểm soát không đành liền nói: “Cô muốn gì vậy?”. Trong lòng anh muốn nói rất nhiều điều như: Em nói đi, em muốn điều gì, chỉ cần anh có thể làm được, anh nhất định sẽ dốc sức làm vì em.

Vương Nhã Khả cũng người nói: “Muốn gì là sao?”.

Dòng suy tư của cô bị giọng nói của Bạch Đào Ninh chặn đứt. Nhã Khả có chút ngại ngùng vì đã để cho tâm hồn mình trôi dạt lên chín tầng mây.

Bạch Đào Ninh định thần trở lại, vừa rồi là anh thất lễ, may mà Vương Nhã Khả đang đắm chìm trong thế giới của cô nên không chú ý đến anh. Bầu không khí đã trở lại bình thường, anh hỏi: “Hạng mục tại Hầm Bể, cô có muốn tôi giúp gì không?”.

Vương Nhã Khả cười dịu dàng, nói: “Anh đã giúp tôi rất nhiều rồi, chẳng phải lúc trước anh nói là ý kiến của khách hàng có thể sẽ mang lại ý tưởng cho tôi sao?”.

Lúc ấy, đèn xanh chuyển sáng, xe lại từ từ chuyển bánh, chạy thẳng theo con đường trước mặt.

Đèn đỏ cũng chỉ là một tình tiết xen giữa của hành trình lái xe, còn những tâm tư của anh thì sao? Với cô, phải chăng đó cũng chỉ là tình tiết đan xen, hay là khúc dạo đầu của một bản nhạc?

Cả buổi chiều không thấy Vương Nhã Khả trở về, Ân Tấn Minh gọi mấy cuộc điện thoại đến số máy bàn của cô liền nhưng đều là người khác nghe máy.

Việc mở rộng thị trường đến vùng Hoa Bắc đã khiến anh phải chịu không ít áp lực, tổn không biết bao nhiêu sức, lại thêm chuyện đêm qua, anh vốn muốn tìm cơ hội để vấn hồi, bây giờ ngay đến Vương Nhã Khả cũng khó mà gặp mặt. Cùng làm việc trong một công ty, bình thường thì không sao, tại sao bây giờ muốn gặp nhau lại khó đến như vậy?

Ân Tấn Minh bực bội gác điện thoại, anh hy vọng không phải là Vương Nhã Khả đang trốn tránh mình, chắc là vậy, đồng nghiệp của cô ấy nói là đi điều tra thị trường mà. Nhưng đi điều tra thị trường hết cả buổi chiều sao?

Đúng lúc đó chuông điện thoại đột nhiên reo lên, Ân Tấn Minh vội vàng nhấc máy, chưa kịp nhìn số gọi tới đã hỏi: “Ai vậy?”.

“Tiểu Ân à, đến phòng làm việc của tôi một lát”, giọng nói trong điện thoại chợt trầm xuống.

Ân Tấn Minh nhận ra đó là giọng của sếp tổng Trần Tử Nam, vội nói: “Vâng thưa Trần Tổng, tôi sẽ đến ngay”. Vì chuyện mở rộng thị trường tiêu thụ đến vùng Hoa Bắc mà một ngày sếp tổng phải gọi cho anh đến ba cuộc điện thoại, áp lực lại càng tăng thêm, rồi lại thêm chuyện hết bản kế hoạch này tới bản kế hoạch khác đều bị bác bỏ, chẳng biết ông ta rốt cuộc là không hài lòng với bản kế hoạch hay là bất mãn với anh nữa.

Ân Tấn Minh trong lòng cũng thầm ám ức, ý của cấp trên chẳng tài nào đoán được, tình hình tiến triển của công việc lại càng khó khăn hơn. Nếu cứ theo cách làm của anh, đừng nói thị trường Hoa Bắc, cho dù có mở rộng được cả thị trường Tây Nam, với tình cảnh trong thì giạt gấu vá vai, ngoài thì vô cùng khó xử, anh chẳng khác gì một cỗ hai trùng.

Những việc này, anh đều chưa nói với Vương Nhã Khả.

Vương Nhã Khả tuy rất ưu tú, nhưng cô không phải là người sống vì công việc, vì thế đối với công việc cô không hề có tham vọng, mưu đồ gì, cho nên, chẳng bao giờ để tâm trí vào mấy chuyện mờ ám, tranh đoạt đang tồn tại trong công ty. Hoặc cũng có thể là cô vốn không thấy được đám kỳ đà cản mũi đó.

Vị dụ như chức Phó tổng giám đốc mà mọi người đang khao nhau, dù vẫn treo lơ lửng trên cao, chưa biết rơi vào tay ai nhưng đã có bao nhiêu con mắt dòm ngó? Vương Nhã Khả không thể không biết đến thông tin này, nhưng nhất định cô không biết ông chồng mình cũng là một trong số những người đang cố gắng tranh giành vị trí đó.

Ân Tấn Minh cũng không muốn đem công việc của anh tại công ty về nhà để làm đề tài nói chuyện giữa hai vợ chồng trong cuộc sống hằng ngày, anh cho rằng mình như thế đã là nghĩ cho Vương Nhã Khả nhiều lắm rồi, nhưng khoảng cách giữa hai người dường như càng ngày lại càng xa.

Anh thở dài, cầm theo bản kế hoạch vừa tốn không ít công sức làm đi làm lại, đi đến phòng làm việc của sếp tổng.

Bốn giờ chiều, buổi ký tặng sách kết thúc thành công rực rỡ, Chương Tây ngồi ký đến mỏi nhừ cả tay, cô không ngờ mình lại có nhiều độc giả tâm huyết nhiệt tình đến thế. Ánh mắt họ dành cho cô chứa đựng biết bao sự kỳ vọng, niềm yêu thích, cả những nỗi thấp thỏm, ngưỡng mộ cùng hưng phấn. Tất cả đều khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Được nhiều độc giả yêu quý như thế, dù có phải ký đến tê liệt ngón tay thì trong lòng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, rất hứng khởi mà cũng rất hài lòng. Cô sẵn sàng nắm tay họ, ôm họ, sẵn lòng chia sẻ mọi niềm hạnh phúc của mình cùng với họ.

Có được niềm hạnh phúc này, phải cảm ơn chị Châu đã tạo cơ hội cho cô có điều kiện gặp gỡ và tiếp xúc cùng với độc giả.

Chị Châu cũng rất vui, buổi ký tặng sách lần này đã thành công ngoài mong đợi, cả hội trường nhiệt huyết sục sôi, trong một ngày mà sách đã bán sạch sành, lúc đó chị Châu thật muốn ôm chặt Chương Tây mà cười phá lên.

Nhưng vẫn còn vài chuyện hậu trường cần giải quyết, chuyện ăn mừng đành phải tạm gác đến tối.

Chương Tây cũng muốn giúp đỡ nhưng chị Châu không cho, bây giờ chị ấy đã coi Chương Tây như một vị hoàng đế rồi, chỉ thiếu nước thấp nhang mà khấn vái thôi. Chị châu thông báo cho cô biết tối nay phải tham gia buổi tiệc liên hoan chúc mừng rồi vội quay đầu bận rộn với công việc của mình.

Chương Tây cười cười dạo bước trong sân vắng, nhìn mọi người bận rộn thu dọn mọi thứ, đột nhiên cô nghĩ hôm nay náo nhiệt như vậy mà cũng không thấy Dương Thành Hải tới.

Vương Nhã Khả và Lữ Hiểu Dương đều tới, Vương Nhã Khả tranh thủ giờ nghỉ trưa để đến buổi ký tặng sách cổ vũ cho Chương Tây. Cô ấy thậm chí còn công tư lẫn lộn, cùng người đồng nghiệp kia lôi kéo cả mấy vị độc giả của Chương Tây để tiến hành nghiên cứu thị trường gì gì đó.

Nhưng Dương Thành Hải lại không đến. Trước đây, trong mỗi hoạt động mà cô tham gia, Dương Thành Hải đều đi cùng cô, trước mặt người ngoài, vợ chồng họ từng khiến rất nhiều người phải nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Nhưng hôm nay, một hoạt động lớn vậy, Dương Thành Hải không thể không biết, anh là người đáng lẽ phải đến chung vui đầu tiên với cô thì lại không đến.

Lẽ nào bản chất của hôn nhân là như thế, chỉ cần nảy sinh vấn đề là đường ai nấy đi? cô cắn chặt môi, việc cô bắt ngờ trở về ngày hôm qua đã xé tan bức màn yên bình được gìn giữ bấy lâu nay.

Họ ly hôn đến nơi rồi, Dương Thành Hải cần gì phải làm những việc mất thời gian như vậy nữa.

Chương Tây gọi điện cho văn phòng luật sư để nghe tư vấn về những thủ tục cần thiết của quá trình ly hôn, cô đã ủy thác cho luật sư soạn thảo đơn yêu cầu ly hôn ình.

Tất cả tài sản đều được chia đôi, nhưng, ngôi nhà phải thuộc về cô.

Hai năm nay, cùng với những cuốn tiểu thuyết càng ngày càng được độc giả yêu thích, thu nhập của cô cũng theo đó mà ngày một cao hơn. Thậm chí vượt xa cả thu nhập của Dương Thành Hải, tiền mua ngôi nhà này cũng là do cô thanh toán một cục. Tuy lương của Dương Thành Hải không phải diện thấp nhưng lại chi tiêu quá nhiều, hằng tháng chẳng mang được bao nhiêu tiền về cho gia đình.

Chương Tây không phải là người tính toán chi li chuyện tiền nong, từ trước đến nay cô chưa hề so đo mấy thứ đó.

Trong tiềm thức của cô, tiền đủ dùng, con số còn dư trong tài khoản là sáu chữ số, vậy là được rồi. Đâu cần phải sống như lão Grandet[2], cả hai người đều có thu nhập, cũng chẳng cần lo ngày nào đó phải khốn đốn vì tiền.

[2] Grandet là nhân vật chính trong tiểu thuyết eugénie Grandet của Honoré de Balzac. Lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

Cho dù Dương Thành Hải không phải là người mắc lỗi lầm thì phân chia tài sản như vậy cũng vẫn là công bằng, cô không muốn vì những vật ngoài thân mà phải cố gắng tiếp tục sống chung với Dương Thành Hải, cô nghĩ, thỏa thuận như vậy, anh ta chẳng có lý do gì để cự tuyệt cả.

Cả hai bên đều phải ký vào tờ thỏa thuận đó, sau khi ký xong thì không còn liên quan gì tới nhau nữa, đường ai nấy đi, bụi đi đường bụi, đất về với đất.

Ngắt kết nối nhưng Chương Tây vẫn còn nắm chặt điện thoại trong tay. Nỗi đau đớn trong tim như giằng xé, một cuộc hôn nhân năm năm, một cuộc hôn nhân đã khởi đầu với bao điều ngọt ngào, tại sao một Dương Thành Hải yêu thương cô là thế, mà giờ đây lại biến thành người đàn ông như thế này?

Chỉ cần nhắm mắt lại là những ngày tháng đẹp đẽ khi xưa lại hiện lên trước mắt, giờ đây khung cảnh lại thể lương đến nhường này. Là do hôn nhân không chịu đựng được nỗi cô đơn, hay là hôn nhân không chịu được cảm giác nhàm chán?

Chương Tây đang ngập ngụa trong mớ suy tư về quá khứ bỗng nhiên trông thấy bóng dáng ai đó thấp thoáng trước mặt mình, rất lâu chẳng rời đi.

Cô định thần lại, ngược mắt lên nhìn, chẳng biết từ khi nào đã có một người đàn ông đứng đó, dáng người anh ta dong dỏng cao còn mang theo chút phong thái ngang tàn bá đạo.

Cô bắt ngờ, hỏi: “Anh tìm tôi sao?”.

Người đàn ông tươi cười rạng rỡ: “Cô Chương, cô đã đánh rơi danh thiếp của tôi rồi sao? Tôi đoán quả không sai, độc giả của cô trong buổi ký tặng nhiều như thế, cô làm sao mà nhớ được tôi”.

“Thật xin lỗi, anh là?”, đúng là Chương Tây đã quên mất anh ta, chắc là độc giả rồi. Nhưng hôm nay, có đông độc giả như vậy, cô cũng không thể nhớ được từng người.

“Tân Xương Kiện”, người đàn ông đưa tay ra, “Tôi sẽ không ngại lại đưa cô danh thiếp thêm một lần nữa, nhưng, cô Chương, tôi hy vọng lần này, cô sẽ nhớ tôi là ai!”.

Chương Tây như nhớ ra, buổi ký tặng vừa bắt đầu không lâu thì có một người đàn ông đưa cô một tấm danh thiếp, và lại, lúc đó còn trò chuyện đôi ba câu. cô nhớ, người đàn ông đó có đôi mắt sắc bén, phẳng phất như biết rõ tất cả. Khi ấy cô trốn tránh ánh mắt đó, cho nên, có chút ấn tượng.

Cô mỉm cười duyên dáng, nói: “Không cần phải danh thiếp đâu, tôi nhớ ra anh rồi. Anh Tân, có chuyện gì sao?”.

“Đúng vậy, tôi đợi lâu như vậy chính là để đợi buổi ký tặng của cô kết thúc và mời cô dùng bữa.”

“Thật xin lỗi, tôi nhớ là trước đó cũng có nói với anh, buổi tối tôi đã có kế hoạch khác rồi”, Chương Tây vẫn giữ nụ cười tao nhã trên khuôn mặt, khéo léo che giấu tâm trạng đau lòng vừa thoáng qua.

Nỗi đau đớn trong trái tim là chuyện riêng của mỗi người, Chương Tây hiểu rất rõ, cô không muốn để lộ sự mềm yếu của mình trước mặt người đàn ông này.

“Nếu cô muốn viết một câu chuyện, tôi có thể mang đến cho cô một chút ý tưởng”, nụ cười trên mặt Tân Xương Kiện vẫn không hề thay đổi, “Tôi nghĩ, câu chuyện của tôi nhất định sẽ khiến cho cô cảm thấy hứng thú.”

Chương Tây cười nói: “Cảm ơn, để hôm khác đi, hôm nay không được rồi.”

Tân Xương Kiện nhìn cô chằm chằm, trầm giọng nói: “Đây là lần thứ hai cô từ chối tôi rồi đấy”.

Chương Tây so vai, làm ra vẻ vô cùng đáng tiếc: “Đây cũng là lần thứ hai anh Tân cố tình làm khó tôi rồi”.

“Thôi được, cô Chương đã nói đến như vậy rồi thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa”, Tân Xương Kiện cười thoải mái, hỏi, “Có thể tặng cho tôi một tấm danh thiếp của cô, sau này còn có cơ hội liên lạc hay không?”.

Lần này thì Chương Tây thật sự thấy khó xử, nói: “Thật xin lỗi, từ trước đến nay tôi không dùng đến danh thiếp nên cũng không đi in”.

Tân Xương Kiện ngạc nhiên, tiếp đó lại nở nụ cười vui vẻ đã hiểu, nói: “Không sao. Chỉ cần cô Chương còn ở trong thành phố này, nhất định chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại. Chúc cô buổi tối vui vẻ”.

“Cảm ơn, anh cũng vậy”, Chương Tây khẽ thở phào, Tân Xương Kiện không tiến thêm một bước xin số điện thoại của cô, điều đó chứng minh anh ta tương đối thông minh. Nếu không, anh ta cứ thành khẩn như vậy, Chương Tây thật không biết phải dùng cách gì để từ chối nữa.

Đúng lúc ấy, chị Châu đã xong việc liền chạy đến, thất bóng lưng của Tân Xương Kiện rời đi, chị hỏi: “Bạn em à?”.

“Không phải, là một độc giả thôi”, Chương Tây cười cười.

Chị Châu nét mặt vui tươi, giọng điệu pha chút chế giễu: “Chương Tây, độc giả của em đúng là đủ mọi đẳng cấp, đủ mọi lứa tuổi, nam nữ đều thích, trẻ già đều mê mẩn. Chị không ngờ, Tổng giám đốc Công ty Đầu tư Thiên Đạt cũng là độc giả của em cơ đấy.”

Chương Tây cũng chẳng vì được khen ngợi mà tỏ ra kinh ngạc, cười nói: “Em cũng không ngờ đấy”.

Thấy Chương Tây không định nói nữa, chị Châu cũng biết ý không truy vấn thêm, khéo léo thay đổi chủ đề: “Hôm nay mọi người đều vất vả rồi, vì thế buổi liên hoan tối nay, nhất định phải vui hết mình đấy nhé. Chương Tây, em là nhân vật chính, không được bỏ chạy giữa đường đâu đấy”.

Chương Tây cười cười gật đầu, rồi chợt nghĩ đến điều gì đó, cô bối rối nói: “Chị Châu, việc này em cũng không dám chắc đâu, nhưng em sẽ cố gắng”.

Lư Hiểu Dương nói hôm nay cô ấy không có hẹn với bất kỳ anh bạn trai nào nên sẽ dành toàn bộ thời gian cho Chương Tây. Ba người bọn họ cũng gần một tháng rồi chưa tụ tập với nhau, đêm qua không thể xem là tụ tập được, mà chỉ là đến đưa về nhà thôi.

Chương Tây cũng cảm thấy như thế, mấy năm nay, đã có không biết bao nhiêu thứ thay đổi, ngay cả tình cảm của cô và Dương Thành Hải, cô từng cho rằng đó là thứ tình cảm kiên cố không gì có thể phá vỡ, vậy mà nó cũng trở nên thế này. Chỉ có tình bạn giữa cô, Nhã Khả và Hiểu Dương là không thay đổi, nhất định mỗi tháng phải tụ tập một lần, khi có thời gian rảnh lại gọi điện cho nhau, khi bận rộn không có thời gian thì cho dù cách mười ngày nửa tháng không có thông tin gì nhau, khi gặp lại vẫn thấy thân thiết gần gũi như chị em một nhà.

Ý của Lư Hiểu Dương là xem buổi tụ tập hôm nay như bữa tiệc chúc mừng cô. Chuyện của cô và Nhã Khả, Lư Hiểu Dương vẫn chưa biết. Chương Tây cũng rất muốn mượn cuộc vui này để quên đi nỗi buồn đau và bi thương trong lòng.

Nếu trở về nhà đối mặt với Dương Thành Hải, hoặc ngồi một mình trong quán rượu tẻ nhạt chắc cô sẽ phát điên lên mất, cô thà đi cùng với Hiểu Dương và Nhã Khả còn hơn. Có hai người để chia sẻ, cho dù có bao nhiêu bí mật, bao nhiêu nỗi niềm cần trút ra thì cũng đủ lắm rồi.

Nhưng hôm nay Nhã Khả chưa chắc đã có thời gian. Là một người bạn thân, cô hy vọng cuộc hôn nhân của Nhã Khả không đến mức nằm ngoài phạm vi khống chế như mình. Hướng hồ, chuyện của Nhã Khả vốn không phải là vấn đề gì lớn lắm, chủ yếu là cách nhìn nhận sự việc của hai người họ quá khác nhau khiến họ không thể có được tiếng nói chung.

Hai chữ ly hôn thật quá ư nặng nề, nặng đến mức không thể gánh vác được. Trước mặt người khác cô có thể điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng lại không hề thoải mái như thế.

Bởi vì quá cầu toàn, bởi vì kỳ vọng quá cao, cho nên thất vọng càng nhiều, đau khổ càng thêm sâu nặng.

Cô không hy vọng Vương Nhã Khả sẽ có một ngày giống cô, phải dùng cách bất đắc dĩ này để chấm dứt một mối quan hệ, đoạn tuyệt một mối tình. Nếu hôm nay Vương Nhã Khả tụ tập được cùng với họ, cô nhất định sẽ nói chuyện đằng hoàng với cô ấy.

Thế nên cô lại càng mong ngóng cuộc tụ tập ngày hôm nay cùng Hiểu Dương và Nhã Khả.

Còn buổi liên hoan bên phía chị Châu, tất nhiên có thể giúp cô thả lỏng một chút, nhưng cô phát hiện, những bữa tiệc ồn ào náo nhiệt như vậy không thể khiến cho cảm giác cô độc và bất lực từ tận đáy lòng mình trở nên nhẹ nhõm hơn.

Càng ồn ào càng cô đơn, càng huyền ảo càng trống trải, ầy vậy mà cứ phải cố gắng che giấu đi nỗi cô đơn và trống trải ấy, đó mới là sự bất lực đến khôn cùng. Cho nên, Chương Tây không muốn tham sự buổi tiệc mà chị Châu mở ỉnh, cô thà ngồi nghe mấy lời châm chọc của Lư Hiểu Dương.

Bạch Đào Ninh và Vương Nhã Khả dùng bữa với Tổng Thanh tra Tô Tân Thần của Hâm Bằng xong cũng đã ba giờ chiều. Tô Tân Thần rất dễ nói chuyện, lại có chút quen biết với Bạch Đào Ninh, hai người nói chuyện rất hợp ý, Vương Nhã Khả chỉ ngồi bên cạnh làm nền.

Nhưng, Bạch Đào Ninh lại rất quan tâm đến Vương Nhã Khả, không để cô có cảm giác tẻ nhạt.

Wương Nhã Khả chuyên tâm lắng nghe, chủ đề chính của bản kế hoạch đã được quyết định, mấu chốt là ở đâu, đúng là vẫn phải xem ý của khách hàng như thế nào, như thế, việc điều tra thị trường mới có thể đạt được kết quả rõ ràng.

Mãi đến khi Tô Tân Thần và Bạch Đào Ninh bắt tay tạm biệt nhau, Vương Nhã Khả mới thở phào nhẹ nhõm. Bữa cơm này chẳng khác gì với những bữa tiệc xã giao, cô chẳng ưa chút nào, nhưng vì công việc nên đành phải tham gia.

Tiến Tô Tân Thần ra về xong, Bạch Đào Ninh nhìn Vương Nhã Khả tươi cười vui vẻ: “Hết kiên nhẫn rồi phải không?”.

“Đâu... đâu có!”, Vương Nhã Khả dùng nụ cười lịch sự để che giấu tâm trạng thực sự trong lòng mình.

Bạch Đào Ninh hứng thú nói: “Chúng ta mau đi thăm dò thị trường thôi. Cuộc nói chuyện vừa rồi với Tổng Thanh tra Tô, em có thu hoạch được gì hữu ích không?”.

“Ừ, có chứ! Cảm ơn anh!”, Vương Nhã Khả đã có một vài điều chỉnh đối với ý tưởng ban đầu của bản kế hoạch lần này, nhưng những điều này cô không nhất thiết phải nói với Bạch Đào Ninh, nói thế nào thì hai người cũng làm ở hai bộ phận khác nhau. không phải là cô theo chủ nghĩa cá nhân, muốn chia bè kéo cánh trong công ty mà bởi vì cách thức làm việc của hai phòng không giống nhau, ngay cả trọng tâm công việc cũng khác nhau. Tốt nhất là phòng nào giữ ý kiến quan điểm của phòng ấy.

“Lại khách khí rồi”, Bạch Đào Ninh mỉm cười thoải mái, “Mọi người đều vì công việc chung, vả lại, chẳng phải tôi cũng đang thu thập những thứ mình cần hay sao, thu hoạch chúng ta cùng chia nhau, ai cần gì thì cứ lấy thứ ấy. Sau này cô hẹn gặp riêng Tổng Thanh tra Tô, nhớ gọi tôi một tiếng là được rồi”.

Vương Nhã Khả cười thầm, Tổng Thanh tra Tô của Hâm Bằng đầu có thể muốn hẹn là hẹn được? Mà nếu có thực sự phải mời thì cũng là chuyện của Mã Phong, sếp cô chứ.

Điều tra thị trường đúng là vừa mệt vừa khó đạt được kết quả. Vương Nhã Khả cầm một tệp số liệu trong tay mà muốn choáng váng, những số liệu này ngày mai còn phải hệ thống và điều chỉnh nữa chứ, nhưng đầu óc cô lúc này đang rất mơ hồ hỗn độn, chẳng có chút ý tưởng nào cho bản kế hoạch đó cả, đành đợi đến mai rồi tính vậy.

Sửa soạn đồ đạc chuẩn bị tan ca, Vương Nhã Khả cất đồng hồ tài liệu vào ngăn kéo bàn làm việc khóa lại rồi dọn dẹp mặt bàn một chút, đang chuẩn bị rời đi thì điện thoại đổ chuông.

Cô lại ngồi xuống, rút điện thoại từ trong túi ra với một sự kỳ vọng nào đó, trong lòng thấp thỏm, nhưng sau khi nhìn thấy số điện thoại, nỗi thất vọng lại hiện lên trên khuôn mặt cô.

Không phải cuộc điện thoại mà cô đang mong đợi, là Lư Hiểu Dương gọi đến. Trong điện thoại, Lư Hiểu Dương hỏi cô tối nay có thời gian rảnh không, mọi người cùng tụ tập để chúc mừng Chương Tây.

Khung cảnh náo nhiệt của buổi kỷ niệm sách hôm nay Vương Nhã Khả cũng tham gia được một lát, cô thấy vui cho Chương Tây, nếu bình thường, chẳng cần nói nhiều, cô sẽ lập tức đồng ý tham gia tụ tập ngay. Nhưng giờ đây, trong lòng cô vẫn thầm hy vọng Ân Tấn Minh có thể ỉn một lời giải thích, cô cần phải cho anh một cơ hội để giải thích, không đúng sao? Vì thế, cô ngập ngừng giây lát rồi nói: “Mình không chắc đâu, thế này đi, đúng tám giờ tối mình sẽ gọi điện lại cho cậu”.

Lư Hiểu Dương “hừ” một tiếng trong điện thoại, vẻ không hài lòng nói: “Định hướng tới mục tiêu trở thành vợ hiền mẹ tốt, thể hiện khả năng giải việc nước đảm việc nhà của cậu sao?”.

Vương Nhã Khả cười nói: “Tất nhiên rồi, chuyện đau lòng nhất trên thế gian này là anh hùng nhưng lại không có đất dụng võ, tớ có đặc quyền được ‘đảm việc nhà’, nếu lãng phí đặc quyền đó thì thật lãng phí?”, dù tâm trạng không tốt nhưng cô vẫn đối đáp vài câu.

“Xi, trên thế giới này có bao nhiêu người không có cái đặc quyền đó cũng có chết đói được đâu”, Lư Hiểu Dương sau khi mĩa mai còn mặt dày cười nói: “Hay là ngày mai cậu đến nhà tớ mà thể hiện tài năng? Chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn tốt với nhau bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ còn chưa xứng đáng để cậu xắn tay vào bếp nấu vài món cho tớ ăn sao?”.

“Được rồi, muốn ăn thì cứ nói thẳng ra, bôi xấu mình như thế làm gì?”, Vương Nhã Khả vừa giận vừa buồn cười, nhưng đúng là tâm trạng cô đã vui hơn rất nhiều nhờ những lời trêu đùa ấy, cô nói, “Hôm nay tớ không định xuống bếp, mà cho dù có phải ăn thì chẳng phải đã có Chương Tây rồi sao? Chúng ta mở tiệc chúc mừng cậu ấy, cậu ấy sẽ không mặt dày đến nỗi bắt chúng ta khao đấy chứ?”.

“Được rồi tối liên lạc lại nhé”, Lư Hiểu Dương nói với tốc độ chóng mặt, “Không được quá tám giờ tối đâu đấy”.

Ngắt điện thoại, Vương Nhã Khả lắc đầu cười cười, nhìn ánh sáng phản chiếu ra từ màn hình, ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt lên rồi ngập ngừng giây lát, không muốn cất đi nhưng cũng không muốn gọi điện.

Chờ đợi hồi lâu, cô mới chậm chậm mở danh bạ điện thoại, tìm số của Ân Tấn Minh. Thấy dãy số quen thuộc ấy, cô lại lưỡng lự, ngón tay ngập ngừng định nhấn nút mấy lần mà không thể ấn được, sau cùng, cô

nhắm mắt, cổ dùng sức ấn nút gọi.

Vừa ấn nút gọi xong, Vương Nhã Khả liền bình tâm trở lại, giữa hai người đã xảy ra quá nhiều chuyện, có lẽ cần phải nói chuyện thẳng thắn với nhau một lần, chuyện ai là người gọi trước không quan trọng? Đây là thể hiện phong độ chứ không phải cô thấy mình yếu thế. Việc cô gọi cuộc điện thoại này là vì cô có suy nghĩ chín chắn chứ không phải để đánh giá thái độ của cô.

Lúc nghĩ như thế, cô lại thấy an lòng.

“Thuê bao quý khách vừa gọi đang trò chuyện với một thuê bao khác, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Vương Nhã Khả im lặng tắt máy, cô không còn dũng khí để thuyết phục mình gọi thêm một lần nữa. Đã như thế, thôi thì cứ về nhà, đợi đến tám giờ tối, nếu anh ấy không về thì cô sẽ đi tụ tập cùng Lưu Hiểu Dương và Chương Tây.

6. Chương 6: Đường Dây Bận

Bước ra từ phòng làm việc của sếp tổng, Ân Tấn Minh đứng là khóc không được cười cũng chẳng xong, rốt cuộc Trần tổng có tin anh hay không, rốt cuộc là ông ta đang ủng hộ anh hay muốn đưa anh lên máy chém?

Những bản kế hoạch anh làm giao nộp cho ông ta từ trước tới nay không được toàn diện thì cũng phải được đến tám chín phần, thế mà lần nào ông ta cũng gạt đi. Mỗi lần anh xem xét lại những bản kế hoạch ấy, đúng là cũng phát hiện ra một vài vấn đề nên anh không ngừng điều chỉnh để hoàn thiện nó. Trong quá trình ấy, An Thư Mỹ cũng có đóng góp một vài ý kiến và ý tưởng.

Đáng lý ra, bản kế hoạch mới nhất này, mới là bản kế hoạch hoàn mỹ về mọi phương diện, thế mà, sếp tổng lại lôi bản kế hoạch anh làm từ năm ngày trước ra, múa bút phê chuẩn, cái bản kế hoạch cũ cứ thế được thông qua.

Điều đó chứng tỏ, những nỗ lực của Ân Tấn Minh trong mấy ngày qua đều trở thành vô ích, nếu bản kế hoạch cũ đó khả thi như thế, tại sao phải đợi đến năm ngày sau mới được thông qua? Rốt cuộc là lúc trước sếp tổng không thèm đọc bản kế hoạch cũ đó, hay là xem đi xem lại vẫn thấy nó tốt hơn bản kế hoạch vừa rồi?

Hôm nay, sếp tổng lại một lần nữa khẳng định công lao to lớn của anh, cứ thế như thể anh chính là một tâm phúc thân tín nhất của ông ta đến nỗi không có gì là không trao đổi cùng nhau được. Nếu không xảy ra chuyện như vừa rồi, anh cũng vẫn cho rằng mình là cốt cán chính của sếp.

Anh lắc lắc đầu, đúng là làm bạn với vua như chơi với hổ, người càng ở ngôi cao thì càng khó tiếp cận, ai biết được trong lòng họ rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì?

An Thư Mỹ từ phía đối diện bước đến, dáng vẻ dong đưa, dáng đi hình chữ “S” hiên ngang, ánh mắt tựa giọt sương trên búp cải non trong buổi sớm mùa xuân tràn sức sống, đôi mắt long lanh chứa chan lệ nhòa như hồ thu mê đắm lòng người nhìn Ân Tấn Minh.

Ân Tấn Minh chẳng biết cảm giác trong lòng mình lúc này như thế nào nữa, sếp tổng lúc nóng lúc lạnh khiến anh không tài nào nắm bắt được, nếu như sếp cứ như hai ngày trước bắt anh phải giặt gấu vá vai, bó buộc đủ thứ có khi anh còn ứng phó được, đằng này đột nhiên ông ta lại coi trọng anh như thế khiến anh không thể nào đoán được ý đồ của ông ta.

Có điều, cuối cùng thì bản kế hoạch cũng đã được thông qua, cũng tốt, hôm nay có thể về nhà sớm hơn. Mấy hôm rồi anh chưa gặp Vương Nhã Khả, cũng không có thời gian ở bên cô, không có thời gian để hai người nói chuyện thẳng thắn với nhau, ngày kỷ niệm ba năm kết hôn quan trọng như thế vậy mà anh lại quên, đúng là không phải. Đặc biệt, cô lại còn chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn toàn những món mà anh thích ăn nhất, hôm nay dù có thế nào anh cũng phải ở bên cô.

Anh mãi chìm đắm trong những suy tư của mình nên đã bất giác ngoảnh mặt làm ngơ trước ánh nhìn của An Thư Mỹ.

An Thư Mỹ cười nói: “Tấn Minh, ngay cả lúc đi anh cũng suy nghĩ về công việc sao?”

“À, đâu có!”, Ân Tấn Minh định thần trở lại, mây bay gió nhẹ thoảng qua trên nét mặt: “Để Cố vấn An chê cười rồi”.

An Thư Mỹ không vui nói: “Tấn Minh, chúng ta có thể dừng xưng hô xa cách như vậy được không, anh chỉ cần gọi tên tôi là được, cố vấn, cố vấn, cái gì chứ, khó nghe quá đi? Gọi tôi Thư Mỹ là được rồi”.

Ân Tấn Minh cười cười nói: “Cũng được, Thư Mỹ.” anh không biết sếp tổng Trần Tử Nam và An Thư Mỹ có mối quan hệ như thế nào, nhưng trực giác mách bảo anh rằng, mối quan hệ của họ không hề đơn giản. Suy nghĩ của cấp trên khó mà đoán được, vậy thì giữ mối quan hệ hòa hảo một chút cùng An Thư Mỹ cũng không có gì sai. Tuy người phụ nữ này có đôi lúc hành xử hơi quá, nhưng anh cây ngay không sợ chết đứng.

Thấy Ân Tấn Minh cười dịu dàng ôn hòa, lại rất vui vẻ nhận lời đề nghị của mình, khuôn mặt An Thư Mỹ liền trở nên tươi tắn như sóng nước hồ thu. Ân Tấn Minh dời đi ánh nhìn về phía bản kế hoạch trên tay, nói: “Cô cứ tự nhiên, tôi phải xử lý một vài việc!”.

“Tạm biệt!”

Về đến phòng làm việc, Ân Tấn Minh bắt đầu điều binh khiển tướng, cấp dưới của anh là một đội marketing rất ưu tú, hiện tại kế hoạch đã được phê chuẩn, công tác mở rộng thị trường ở vùng Hoa Bắc sẽ nhanh chóng được thực hiện hóa.

Anh giao việc cho hai nhân viên cốt cán, giàu kinh nghiệm nhất phòng Marketing, để họ tự động điều thêm tám người trong phòng làm đội tiên phong. Hai nhân viên cốt cán này đều là người chưa kết hôn, không phải vướng bận chuyện gia đình, lại muốn lập thành tích, ý chiến đấu quật cường.

Ân Tấn Minh rất hài lòng, anh hy vọng cấp dưới của mình sẽ chuẩn bị tinh thần và tâm lý thật tốt để chiến đấu với công việc gian khổ này.

Sau khi chỉ đạo công việc cho hai nhân viên, vạch rõ đường đi nước bước cho từng tình tiết nhỏ nhất với họ xong, Ân Tấn Minh nhìn đồng hồ, còn hai phút nữa là đến giờ tan ca, anh liền gọi điện cho Vương Nhã Khả.

Ấn số, đường dây đã được kết nối nhưng điện thoại của Vương Nhã Khả lại đang bận.

Anh bèn cúp máy, vội vàng gọi cho Đại diện Phòng Marketing ở vùng Hoa Bắc được anh phái đến hồi trước. Công ty sẽ mở rộng thị trường đến vùng Hoa Bắc, đây là điều tất yếu, Ân Tấn Minh không thể đánh mà chưa có sự chuẩn bị, ngay từ đầu sếp tổng đã sớm có ý này, nên anh đã sắp xếp đâu vào đấy. Ví dụ như việc đảm nhân viên marketing được phái đến vùng Hoa Bắc để tìm hiểu do thám tình hình, nắm bắt được hướng phát triển thị trường tại đây ra sao...

Bản kế hoạch bị sếp tổng ếm rất lâu rồi nên những công việc trước đó của Ân Tấn Minh phải tạm ngưng một thời gian, cũng trong thời gian đó, anh luôn liên hệ với đám nhân viên marketing vùng Hoa Bắc để cập nhập tình hình mới nhất.

Gọi xong cuộc điện thoại đó, anh gọi lại cho Vương Nhã Khả nhưng đường dây vẫn bận.

Ân Tấn Minh cau mày, đã đến giờ tan ca rồi, sao cô còn bận điện thoại nhiều như thế?

Anh đâu biết, cú điện thoại trước anh gọi cho Vương Nhã Khả thì cô đang nghe điện thoại của Lưu Hiểu Dương, cuộc gọi sau lại chính là thời điểm Vương Nhã Khả gọi điện cho anh, hai người cùng gọi cho nhau, cho nên đều có thông báo đường dây bận.

Cúp điện thoại, Ân Tấn Minh đứng dậy, lúc đó Vương Nhã Khả vẫn chưa rời đi, còn anh thì vội vội vàng vàng về nhà với cô.

Ân Tấn Minh vừa mới áy tính vào túi thì An Thư Mỹ đã đứng ngoài gõ cửa.

Ân Tấn Minh ngẩng đầu, An Thư Mỹ cười nói: “Tấn Minh, chuẩn bị về sao?”.

“Ừ, mấy ngày liền đều phải tăng ca, hôm nay muốn về nhà sớm một chút”, Ân Tấn Minh thẳng thắn không hề giấu diếm.

“Cũng phải”, An Thư Mỹ nở nụ cười như hiểu thấu lòng người, rồi so vai tỏ vẻ đáng tiếc, “Có điều, Trần tổng vừa thông báo, tối nay có bữa tiệc xã giao quan trọng, những người đứng đầu Phòng Marketing và Phòng Thị trường đều phải tham gia, xem ra anh lại phải cố gắng thêm một chút nữa rồi”.

“Bữa tiệc xã giao á?”, Ân Tấn Minh hỏi lại. Hoạt động lớn như thế thông thường đều phải được thông báo trước, không có lý gì mà bây giờ mới thông báo cả.

“Đúng vậy”, An Thư Mỹ nhìn thấy vẻ nghi ngờ từ anh liền giải thích: “Trần tổng cũng vừa nhận được thông báo đã vội vàng gọi điện cho anh, nhưng điện thoại của anh lại bận, ông ấy bảo tôi đến báo cho anh một tiếng”.

“Ừ, vậy thì khi nào đi?”

“Lát nữa”, An Thư Mỹ cười rạng rỡ, “Lẽ ra tôi không có tư cách gì để đi, nhưng may mắn thay, nhờ bóng của các anh, tôi cũng được tham dự”.

Ân Tấn Minh muốn nghỉ cách vừa được về nhà nhưng lại không lỡ việc, nhưng thân là Giám Đốc Phòng Marketing, bữa tiệc này không thể tránh được. Anh đành phải nhận lời, thôi lại để Vương Nhã Khả ở nhà một mình vậy. Có nhiều khi, công việc cần được đặt lên trên cuộc sống gia đình, nếu cả điểm này mà cũng không thông cảm cho nhau thì còn gì gọi là vợ chồng nữa?

Ân Tấn Minh cười nói: “Đã là tiệc rượu liên quan đến công việc thì cũng không thể thiếu người đẹp được. nói không chừng là chúng tôi phải dựa vào ánh hào quang của cô ấy chứ”.

Làm ở Phòng Marketing đã khá lâu, ai mà không có tài ăn nói như rót mật vào tai người khác chứ, lại còn rất giỏi trong việc hiểu được tâm tư của đối phương. Ân Tấn Minh vốn đã chẳng phải là người hiền như bụt, mấy chuyện tán tụng người khác đối với anh mà nói chẳng qua cũng chỉ là khua môi múa mép mà thôi. Mấy lời lá mặt lá trái, góp vui lấy lệ cũng chỉ là một loại phản ứng mang tính bản năng, anh căn bản không cần phải suy nghĩ.

An Thư Mỹ rất vui, đuôi mày đáy mắt đều hiện lên vẻ phong tình, cười rạng rỡ nói: “Anh thật biết cách làm người khác vui lòng, có điều tôi cũng rất thích nghe!”.

Ân Tấn Minh cười “ha ha”, nói: “Cô xinh đẹp như vậy, chắc hẳn những lời ca tụng nghe cũng đâu có ít, phải không?”.

“Nhưng đâu thể giống nhau được, đây là những lời anh nói mà, người khác sao giống được”, Ân Tấn Minh dùng ánh mắt vô cùng xinh đẹp đóng đưa với anh, nửa đùa nửa thật, đến người mù cũng có thể nhận ra tia lửa điện phóng ra qua ánh nhìn đó.

Từ khi bước chân vào đời, dù gì cũng từng có biết bao người dòm ngó, còn sợ gì những lời tình tứ cợt nhả của An Thư Mỹ, Ân Tấn Minh điềm đạm cười nói: “Những lời cô nói khiến tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh”.

Nụ cười rạng rỡ của An Thư Mỹ tựa hoa nở giữa mùa xuân, cô ta tiến gần thêm chút nữa, ánh mắt chớp chớp, giọng điệu vô cùng quyến rũ: “Thật sao, Tấn Minh?”.

“Đương nhiên, ha ha!”

“Cùng đi ăn tối được không?”

“Không cần đâu, tối gặp lại nhé!”

“Vây tối gặp nhé. không gặp không về!”, Ân Tấn Minh mỉm cười, rõ ràng là chuyện công việc, vậy mà giọng nói ngọt ngào của cô ta khiến người ta có cảm giác như hai người họ đang có người yên vùng trộm vậy.

Cát Đằng của Phòng Kế hoạch cầm tập tài liệu đi ra từ Phòng Hành Chính định đến thang máy, đi đến đoạn rẽ lại vừa hay nghe thấy cuộc trò chuyện của Ân Tấn Minh cùng An Thư Mỹ bèn vội cúi đầu, rào bước đi qua.

Bước vào thang máy, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ vỗ ngực, xem như tự trấn an mình, thầm nhủ: “May mà mình phản xạ nhanh, hy vọng hai người họ không nhìn thấy mình”.

Thang máy xuống đến lầu bảy, Cát Đằng bước nhanh về phòng làm việc, lúc này trong phòng chẳng còn ai, mọi người đều đã tan ca. Cát Đằng có chút thất vọng bởi những điều vừa nghe thấy không tài nào nói ra với ai được. Đối với cô mà nói, việc giống như trong tim đang chứa đựng một bí mật vô cùng to lớn, một tảng đá đè nặng lên khiến toàn bộ cơ thể cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng đây là nguồn thông tin tuyệt mật, người biết bí mật này chỉ có mình cô, ngày mai lại có chuyện để buồn đưa lê bán đưa cà rồi.

Nghĩ đến đó, trong lòng Cát Đằng vô cùng hưng phấn, thu dọn gọn gàng tài liệu trên bàn rồi xách túi lên, miệng ngân nga hát, thoáng chốc đã bay vèo đến thang máy.

Bảy giờ ba mươi phút, Lư Hiểu Dương và Chương Tây đã ngồi yên vị trong một quán rượu, trước mặt mỗi người đặt một cốc nước cam, thức ăn vẫn chưa được đem lên. Lư Hiểu Dương chưa thấy Vương Nhã Khả có động tĩnh gì bèn lôi điện thoại từ trong túi ra định gọi cho Nhã Khả.

Chương Tây đưa tay ra giữ tay Lư Hiểu Dương lại, lắc lắc đầu.

Lư Hiểu Dương không hài lòng nói: “Cậu làm gì vậy? Hôm nay mà cậu ấy cũng không thèm đến, quá là trọng sắc khinh bạn rồi?”.

Chương Tây cười nói: “Cậu nên cho Nhã Khả thời gian, hai ngày qua cậu ấy đã chẳng vui vẻ gì rồi, nếu cậu ấy muốn đến, đâu cần cậu phải gọi? Vả lại, chuyện của mình cũng có gì to tát lắm đâu, cậu không cần phải hô hào đến như thế đâu?”.

“Xi, chẳng biết quý trọng lòng tốt gì cả!”

Chương Tây bị bộ dạng của Lư Hiểu Dương chọc cho buồn cười, đưa mắt nhìn: “Cậu cho rằng mắng mình bằng cách ấy thì mình không nhận ra sao?”.

“Không dám, trước giờ mình đâu có tự tin đến mức cho rằng năng lực ngôn ngữ của mình có khả năng lượn vòng ba ngày sau mới khiến cậu hiểu được chứ!”, Lư Hiểu Dương cũng chẳng tỏ ra yếu thế liếc mắt nhìn Chương Tây, buông điện thoại, tiện tay cầm cốc nước cam trên bàn, hút một hơi rồi lại trợn tròn mắt liếc nhìn sắc mặt của Chương Tây, nghi ngờ hỏi: “Cậu nói xem hai cậu có chuyện gì thế? Khi thì ngọt ngào đến mức muốn chết đi sống lại, lúc lại chả khác nào nàng dâu bị đầy đọa phải cố sống cố chết, chán ngán, buồn phiền đến mức muốn ly hôn hả?”.

Chương Tây đưa ống hút đến miệng, chậm rãi thưởng thức ly nước cam, nở nụ cười tựa mây bay gió thoảng: “Bất cứ chuyện gì cũng chẳng thể là vĩnh viễn được, điều này có lẽ cũng là tính xấu của con người, có khi, cứ cố gắng nỗ lực bảo vệ, giữ gìn những thứ thuộc về mình để rồi chuyện đổ vỡ lại đột ngột xảy ra. Khó và lửa, nam và nữ chẳng phải đều trải qua cuộc sống như vậy, ai biết được là vì sao chứ?”.

“Cậu chẳng khách quan chút nào”, Lư Hiểu Dương không khách khí nói, “Trước mặt mình là cậu còn phải tỏ ra điềm nhiên như không thế sao? Dương Thành Hải, mẹ kiếp, đúng là chẳng ra gì, lại có thể là ra được chuyện như vậy, rời xa hắn cũng tốt, thứ đàn ông bỉ ổi như hắn, cậu tránh càng xa càng tốt, bây giờ cậu đã thấy rõ bản chất của đàn ông chưa? Cứ như mình đây này, cậu thấy đấy, mình sống tốt đâu có thua kém các cậu?”.

Chương Tây nói với vẻ cam chịu: “Mình ra vẻ trước mặt cậu làm gì, có điều hiện tại, đúng là mình thấy rất mệt mỏi với anh ta. Ngày mai mình sẽ đến Cục Dân chính để giải quyết dứt điểm chuyện này. Chúng ta lại trở lại những ngày tươi đẹp như trước đây, sống một cuộc sống thoải mái”.

“Có thể thật sự thoải mái như vậy sao?”, Lư Hiểu Dương liếc xéo Chương Tây.

“Chẳng lẽ mình phải cố sống cố chết?”, Chương Tây bị bộ dạng của Lư Hiểu Dương chọc cho cười “hì hì”.

“Cậu nói cũng phải, nào, vì cuộc sống mới, cạm ly”, Lư Hiểu Dương nâng ly nước cam lên để cụng ly.

Chương Tây cười cười, cũng nâng ly lên, nói: “Gọi đồ ăn chưa?”.

Lư Hiểu Dương vừa hút nước cam vừa nói: “Lát nữa cũng được!”.

Chương Tây cười, Lư Hiểu Dương đúng là người khẩu xà tâm phật, lát nữa, lát nữa gì chứ, muốn đợi Nhã Khả chứ gì? Chương Tây nói: “Không cần đợi nữa, Nhã Khả không đến đâu, có lẽ hôm nay cậu ấy ở cùng với Ân Tấn Minh nhà cậu ấy rồi cũng nên!”.

“Được rồi, không đợi nữa, gọi đồ ăn thôi.”

Nhã Khả cảm thấy rất mệt mỏi, cả một buổi chiều đi điều tra thị trường, chạy đi chạy lại, lao động chân tay quá vất vả.

Cô ngại nấu cơm nên đã mua bánh ở bên ngoài về để ăn điểm tâm, nhiệt huyết của ngày hôm qua bị hắt ột gáo nước lạnh nên đã đóng băng rồi. Vả lại, ai biết được hôm nay Ân Tấn Minh có về nhà hay không? Điện thoại không liên lạc được, mà cô cũng chẳng buồn gọi thêm nữa, nhưng Ân Tấn Minh cũng không nghĩ đến việc gọi điện thoại cho cô, điều này khiến Nhã Khả cảm thấy rất tức giận, Ân Tấn Minh, anh dù sao cũng là đàn ông, gọi một cuộc điện thoại khó khăn đến vậy sao?

Cuộn mình trên ghế sofa, Vương Nhã Khả mới ăn hai chiếc bánh đã thấy no rồi. Ân Tấn Minh vẫn chưa về. Nếu không phải tăng ca thì lẽ ra anh phải về đến nhà rồi chứ.

Vương Nhã Khả lại nhớ đến tàn cục ngày hôm qua còn chưa kịp dọn dẹp, liền lấy tinh thần để bật dậy khỏi sofa. Cũng phải thôi, sofa vừa thoải mái lại mềm mại, mỗi lần cô đều phải đấu tranh tư tưởng đến mấy trăm lần mới có thể bật dậy được. Cho dù lúc này tâm trạng không được tốt thì cô cũng không thể coi nhẹ sự ảm áp thoải mái mà chiếc sofa mang lại.

Đồ ăn tối hôm qua vẫn còn nguyên trên bàn, nguội tanh nguội ngắt.

Vương Nhã Khả nhìn trong đồng bát đĩa ngổn ngang thấy bông hoa hồng đã héo úa, mấy ngọn nến cô chuẩn bị từ trước mà chưa kịp dùng đến, trái tim cô cũng giống như những món ăn kia, từ từ nguội lạnh.

Rốt cuộc hôn nhân là cái gì? Là nắm mồ của tình yêu sao?

Tại sao quãng thời gian trước khi kết hôn thì ngọt ngào mà sau khi kết hôn lại trở nên như thế này, dường như trong con mắt của Ân Tấn Minh, ngay cả bản thân cô cũng trở thành một thứ đồ gia dụng có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Nhưng cô là một con người, cô cũng cần sự quan tâm chăm sóc của anh. Cô đã luôn cố gắng để có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, thậm chí còn từ bỏ rất nhiều thói quen, nguyên tắc của chính mình.

Nhưng những điều đó có tác dụng gì không? Anh chẳng thèm nói cho cô biết về công việc của anh, tâm trạng của anh, rồi ngày cả những lời ngon tiếng ngọt trước kia anh cũng chẳng buồn nói nữa.

Công việc của anh rất bận, cô có thể thông cảm được, nhưng điều cô không thể hiểu được chính là, công việc bận rộn thì anh có thể xem nhẹ sự tồn tại của cô sao?

Vương Nhã Khả chậm chậm đổ tất cả đồng đồ ăn vào thùng rác, mỗi một lần đổ một món đi là trái tim cô lại lạnh băng thêm vài phần, cũng đau đớn thêm vài phần, cái thứ cảm giác vừa buốt vừa đau, cứ như sống trong tiết trời lạnh ngắt của phương Bắc, như ngón tay ảm áp bị nhúng vào nước đá lạnh.

Nỗi đau từ tâm can ngày càng hiện lên rõ rệt.

Đồ ăn thừa đã xử lý xong, bát đĩa cũng đã rửa dọn sạch sẽ, tất cả mọi thứ của ngày hôm qua dường như đã không còn để lại chút dấu vết nào, nhưng Nhã Khả biết, vẫn còn một dấu vết, đó chính là vết cứa in mãi trong tim cô, vết sẹo không bao giờ lành!

Đã gần đến tám giờ, bầu không khí trống vắng cô quạnh bao trùm khắp căn phòng, một nỗi bi ai dâng lên trong lòng Nhã Khả. Những lúc như thế này cô cảm thấy vô cùng đơn độc, cô quạnh. Hôn nhân đã không thể khiến người ta có cảm giác an toàn, người trong cuộc nếu còn tình yêu sẽ cảm thấy rất cô quạnh, cảm giác riêng mình đơn độc và bất lực.

Đã như thế, tại cô vẫn phải cố ngồi một mình trong gian phòng trống vắng để chờ sự quan tâm của anh?

Vương Nhã Khả cầm điện thoại lên, bấm số gọi: “Hiểu Dương, các cậu đang ở đâu?”.

Lúc đó đồ ăn vừa mới được mang lên, Lư Hiểu Dương cúp máy, so vai về phía Chương Tây, nói: “Cậu ấy sắp đến rồi, đợi chút đi!”.

Chương Tây thở dài một tiếng, làm bạn thân với nhau đã lâu nên cô hiểu được cảm giác chán nản của Vương Nhã Khả. Con người Nhã Khả luôn ôm ấp thứ tình cảm lãng mạn, tuy rất coi trọng việc hưởng thụ hương vị của cuộc sống, song cũng khá hoạt bát và gian xảo, nhưng Nhã Khả lại không thích mấy bữa tiệc xã giao, không thích để bản thân mình phải chịu oan ức. Cô ấy theo đuổi một cuộc sống tự do thoải mái, bước vào xã hội lâu như thế rồi mà con người của cô ấy cũng chẳng thực tế lên được bao nhiêu.

Vương Nhã Khả và Ân Tấn Minh không phải vì hòa hợp nên sánh bước cùng nhau mà để bù đắp cho nhau mới ở bên nhau.

Nhưng xem ra giờ đây, kết quả của sự bù đắp ấy lại chẳng ra làm sao cả.

Chương Tây liếc nhìn Lư Hiểu Dương nói: “Lát nữa cậu phải cắt tất cả mớ lý luận của cậu đi, đừng có nói với Nhã Khả, tâm trạng của cậu ấy cũng chẳng thoải mái gì đâu”.

Lư Hiểu Dương cười “Ha ha” nói: “Mình chẳng cần phải gói gém cắt đi đâu, chỉ cần nhìn thấy cuộc sống độc thân vô ưu vô lo của mình, người nào đó cũng đủ thấy nhói lòng rồi. Cậu ấy à, cứ lo cho xong bản thân mình trước đi đã”.

Chương Tây im lặng trong giây lát, đúng thế, ngày mai cô phải đi làm thủ tục ly hôn với Dương Thành Hải rồi. Nhã Khả không vui cũng chỉ là chuyện bất hòa nho nhỏ của hai vợ chồng mà thôi. So sánh như thế mới thấy cảnh ngộ của cô đúng là không còn gì để nói.

Thấy đã chọc đúng vào nỗi đau của Chương Tây, Lư Hiểu Dương lại cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa, cậu nên biết rằng, qua ngày mai là cậu lại có cả một rừng cây, nên thấy vui mới phải chứ?”.

Chương Tây cười cười, nụ cười hăng lên sự cay đắng, người phụ nữ nào mà chẳng hy vọng vào một cuộc hôn nhân hoàn mỹ. Vừa mới bước ra khỏi tòa thành hôn nhân hào nhoáng sau khi dạo vài vòng, cho dù thấy cả một rừng cây um tùm hoa lá, nhưng ai mà không có một tâm lý đề phòng đối với rắn rết kiến chuột trong đó? Ai còn dám thật lòng nữa đây?

Người đã không còn lòng tin đối với tình yêu, cho dù có hào quang đến mấy cũng sẽ còn thiếu sót. Ngay cả một Chương Tây phóng khoáng như vậy mà cuối cùng cũng phải chịu sự giãy vò của nỗi đau đớn ột cuộc hôn nhân tan vỡ, một mối tình chia ly.

Trong bữa tiệc xã giao vô cùng náo nhiệt, những người tham dự hoặc là có sự nghiệp vẻ vang như sếp tổng, hoặc là tuổi trẻ tài cao như cấp dưới của sếp tổng. Mọi người đều có những qua lại hợp tác với nhau trên thương trường nên coi như có quen biết cả.

Ân Tấn Minh rất tích cực đi đến chào hỏi những đối tác, cả cũ lẫn mới. Làm ở Phòng Marketing này, việc tạo lập các mối quan hệ vô cùng quan trọng, cho nên, những cơ hội như thế này, anh càng phải tranh thủ gấp gáp, trao đổi danh thiếp nhiều hơn, đối với những người đã có quen biết thì có thể cung ly, trò chuyện đôi câu để thắt chặt tình cảm.

Đi chào hỏi một vòng cũng phải mất hơn tiếng đồng hồ. Lát nữa sẽ có dạ hội khiêu vũ dành cho khách, là người phụ nữ duy nhất trong bốn người, An Thư Mỹ vô cùng phóng khoáng mời Ân Tấn Minh làm bạn nhảy với mình.

Điều lạ là, Trần Tử Nam không những không bực bội, còn nở nụ cười tươi tựa hoa, nói với Ân Tấn Minh: “Nhìn hai người đúng là quá đẹp đôi, lát nữa nhảy một điệu để tôi có thể nở mày nở mặt đi”.

Bạch Đào Ninh đứng một bên nâng ly rượu, nở nụ cười vẻ thờ ơ.

Ân Tấn Minh không tiện từ chối thẳng thừng, anh khách khí nói một hai câu với Trần Tử Nam, cố viện cớ để tránh đi ý đồ của hai người họ.

Ở phía bên trái của chiếc ghế sofa dành cho khách nghỉ ngơi, Ân Tấn Minh nói lỏng cà vạt, đặt ly rượu lên bàn, rồi ngồi xuống. Anh cầm điện thoại định gọi báo cho Vương Nhã Khả hôm nay có tiệc nên về nhà muộn.

Anh muốn gọi điện báo cho Nhã Khả trước đã, những nơi tiệc rượu thế này thật khó có thời gian rảnh rỗi để làm chút việc riêng.

Anh gọi về nhà, chuông điện thoại đổ năm hồi mà không ai nghe máy, Vương Nhã Khả không ở nhà.

Ân Tấn Minh tắt điện thoại, trong lòng thấy không vui chút nào. Anh nghĩ đến trách nhiệm của mình với gia đình, về nhà muộn liền gọi điện để thông báo, vậy mà Vương Nhã Khả lại chẳng biết điều, cứ tự sắp xếp cuộc sống của riêng mình. Anh thấy giận, hóa ra việc anh về nhà hay không, đối với cô mà nói cũng chẳng có gì quan trọng.

An Thư Mỹ luôn ở bên cạnh chăm chú quan sát, thấy vẻ mặt của anh không vui liền bước lại gần nói đùa: “Thế nào? Báo cáo hành trình cho bà xã hả?”.

Ân Tấn Minh cầm điện thoại, chỉ nhìn cô ta một cái mà không thèm đáp lời.

An Thư Mỹ cũng không để bụng, nâng ly rượu trong tay lên, mỉm cười nói: “Tấn Minh, anh cứ mang cái bản mặt xám xịt như thế, lát nữa làm bạn nhảy với tôi, người ra lại tưởng rằng kỹ thuật nhảy của tôi tệ đến nỗi giẫm cả lên chân anh đấy”.

Ân Tấn Minh miễn cưỡng mỉm cười, sắc mặt cũng dịu đi phần nào, cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa cổ uống cạn một hơi. Động tác của anh rất dứt khoát, còn mang chút hờn giận.

Động tác này đã hoàn toàn tiết lộ tâm trạng của Ân Tấn Minh. An Thư Mỹ dời đi ánh nhìn sắc sảo, nở nụ cười như không có chuyện gì, nâng ly rượu, đưa mắt liếc anh, tư thái vô cùng tao nhã.

Âm nhạc nổi lên, An Thư Mỹ nhìn Ân Tấn Minh, như cười như không nói: “Là một người đàn ông lịch lãm, lễ độ, Tấn Minh, anh có muốn mời tôi nhảy một điệu không?”.

Ân Tấn Minh nhoẻn miệng cười, đặt ly rượu xuống, bước đến trước mặt cô ta, đưa tay một cách nho nhã, khom lưng, cười thân thiết: “Cô An, có thể nhảy với tôi không?”.

An Thư Mỹ mỉm cười, đưa tay ra đón lấy tay anh rồi đứng lên, hai người cùng dạo bước theo điệu nhạc, đắm chìm trong từng bước nhảy.

7. Chương 7: Sự Dị Dàng Giả Dối

Khi Nhã Khả về đến nhà thì đã là hơn mười một giờ, không phải cô không muốn cùng Chương Tây và Hiểu Dương vui hết mình, mà chính Chương Tây khuyên cô nên về trước. Thêm nữa bản thân cô cũng không có tâm trạng vui chơi, cảm thấy vô cùng mệt mỏi nên Nhã Khả cũng muốn về nhà ngủ sớm, không cố được nữa.

Bản thân Chương Tây đã chịu cảnh thất bại trong hôn nhân, cô không hy vọng Nhã Khả sẽ dẫm lên vết xe đổ của mình, vì lẽ đó mà dù phải chịu sự châm chọc như dao cứa của Lư Hiểu Dương, cô vẫn cố gắng khuyên giải Vương Nhã Khả. Những lời Chương Tây nói, Lư Hiểu Dương chỉ phê một từ đúng trọng tâm mà đầy vẻ khinh thường: Lụy tình.

Thực ra, nếu đó là chuyện của chính mình, Chương Tây cũng chẳng thể nào nhìn nhận vấn đề một cách khách quan như vậy. Tuy cô cũng mơ ước về cuộc sống vợ chồng ngọt ngào tươi đẹp, nhưng điều mà cô mong muốn có lẽ lại không giống với những gì Dương Thành Hải muốn. Lạc thú lớn nhất của người đàn ông là sản cái đẹp, cảm giác thành công lớn nhất đối với phái mạnh chính là khi những người đàn bà khác biến thành đối tượng để họ chinh phục bằng nửa thân dưới.

Trước đây, không phải Chương Tây hoàn toàn không có cảm giác gì, nhưng, cô không tận mắt chứng kiến nên vẫn lựa chọn tin tưởng. Sinh hoạt vợ chồng của họ không được hài hòa, đối với việc Dương Thành Hải một tháng chỉ một lần thực hiện nghĩa vụ làm chồng, hơn nữa cũng chỉ làm mang tính tượng trưng, làm cho có, cô cũng chẳng nói gì nhiều. Xã hội ngày một phát triển, ngày một hiện đại, nghĩ mà buồn, những tiệm bán đồ “người lớn” nhiều như thế, muốn giải quyết vấn đề của họ có gì là khó đâu?

Cô cũng không muốn nhờ đến những thứ đó để quyến rũ Dương Thành Hải, dù sao, trước mặt người ngoài, họ vẫn là một cặp vợ chồng hoàn hảo. Cô thà nghĩ rằng vì áp lực công việc của anh quá lớn cho nên mới tạm thời xao lãng đời sống tình dục.

Bây giờ nhớ lại, mỗi tháng Dương Thành Hải đều đi công tác một lần, mỗi lần đi từ mười lăm đến hai mươi ngày, chưa nói đến một tháng cũng chỉ thấy mặt có vài lần, ngay cả lúc anh ta ở nhà trong mấy ngày ấy, có khi cũng việc có đi xã giao để mà lên giường với người phụ nữ nào đó.

Chương Tây không biết rằng sự hoàn mỹ nguy trang ấy trong mắt hai cô bạn thân của cô đã lộ rõ tới chín mươi phần trăm rồi.

Có một lần, Vương Nhã Khả nhìn thấy Dương Thành Hải cùng một người phụ nữ đang đặt phòng trong khách sạn liền lết lút nói với Lư Hiểu Dương. Lư Hiểu Dương nghe xong thì nộ khí bừng bừng, tinh thần lúc nào cũng có thể vì bạn quên mình, khí thế hùng hực muốn đi tìm anh ta để nói cho ra nhẽ, suýt chút nữa là đã xảy ra ẩu đả rồi, Vương Nhã Khả phải cố gắng lắm mới kìm được cô ấy.

Lư Hiểu Dương muốn cho Chương Tây nhưng cũng bị Nhã Khả ngăn lại, cô khuyên Lư Hiểu Dương, Chương Tây là một người rất sĩ diện, dù có bất gian tại trận cũng phải đích thân cô ấy quyết định xem có bắt hay không. Sau khi phát hiện sự tình, Vương Nhã Khả và Lư Hiểu Dương đều có ý nhắc nhở Chương Tây nhưng đều bị cô ấy khéo léo đổi chủ đề câu chuyện.

Rõ ràng Chương Tây khi đó cũng là tự lừa mình dối người. Sau này, mỗi lúc ở nhà một mình cô lại bắt đầu chán nản lo lắng, vì thế mới đi du lịch khắp nơi, một là để tâm trạng thoải mái, hai là để tìm cảm hứng viết lách. Như vậy, cuộc sống vợ chồng của họ đúng là hữu danh vô thực. Tình yêu mà Dương Thành Hải dành cho Chương Tây không biết còn lại được mấy phần, còn tình cảm của Chương Tây đối với anh ta cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Nếu không phải như thế thì vì sao đến tận bây giờ họ vẫn chưa có ý định sinh con?

Cho nên lần này, khi Chương Tây tận mắt chứng kiến Dương Thành Hải đang nỗ lực cày cấy trên thân thể người đàn bà khác, cô lại nhớ đến những lúc anh ta hờ hững, miễn cưỡng trên cơ thể mình, cảm thấy vô cùng nhục nhã, chắc là Dương Thành Hải cố gắng để châm biếm cô.

Vì thế, cô không một chút do dự quyết định ly hôn. Cũng có thể trong tiềm thức, Chương Tây sớm đã cảm nhận được, một cuộc sống hôn nhân như vậy chỉ là giết gấu vá vai, thoát ra sớm được ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng những điều này chỉ là nỗi đau của riêng cô, chuyện riêng tư của mỗi người, cho dù là bạn thân thiết đến đâu cũng không tiện nói ra.

Cô luôn giữ một tư thế thanh cao thoát tục mà nhìn cuộc sống, bây giờ đột nhiên lại trở thành người khuyên giải và bảo vệ cho cuộc hôn nhân của Vương Nhã Khả, chẳng trách Lư Hiểu Dương nói là cô lụy tình.

Lư Hiểu Dương chưa từng kết hôn nên không thể cảm nhận được nỗi đau đớn và chua xót mà Chương Tây đang phải chịu đựng, cũng chẳng thể nào hiểu được tâm trạng của Vương Nhã Khả.

Còn Vương Nhã Khả, khi nhìn thấy cuộc hôn nhân của Chương Tây đi đến bước đường này, trong lòng cũng thấy vô cùng hoang mang. Cô quyết định nghe theo lời Chương Tây, bất luận xảy ra chuyện gì, khi bản thân mình chưa hoàn toàn nắm rõ thì chưa nên đưa ra kết luận cuối cùng.

An Thư Mỹ uống say, Trần tổng bảo Ân Tấn Minh đưa cô ấy về trước, nhờ vậy Ân Tấn Minh mới thoát được khỏi bữa tiệc đó.

Lúc ra đến cửa, Bạch Đào Ninh liếc nhìn anh bằng một ánh mắt đầy ẩn ý rồi lại cười xảo trá. Ân Tấn Minh hiểu được ánh mắt đó, mà đã là đàn ông thì đều hiểu được cái nhìn đó.

Nhưng anh không hiểu được ý đồ của Trần Tử Nam.

Chẳng phải Trần Tử Nam luôn thể hiện sự quan tâm đặc biệt đối với An Thư Mỹ hay sao? Vậy tại sao ông ta không bảo Bạch Đào Ninh đưa cô ấy về mà lại bảo anh? Nếu ông ta quan tâm đến An Thư Mỹ theo cách một trưởng bối quan tâm đến vãn bối, vậy thì Bạch Đào Ninh là người chưa kết hôn, chẳng phải thích hợp hơn anh sao?

Nếu sự quan tâm của Trần Tử Nam đối với An Thư Mỹ không phải như vậy thì sao ông ta không đích thân đưa cô về, như vậy chẳng phải là không cần nói mà vẫn bày tỏ được tâm ý của mình sao?

Cũng chẳng biết An Thư Mỹ say thật hay giả vờ say, cơ thể cứ mềm nhũn như tấm vải sa tanh. Nhất là sau khi Ân Tấn Minh đưa cô ta vào đến phòng, nhìn đôi mắt cô ta mông lung mê man, bộ dáng mơ mơ màng màng, đẹp như một dải lụa vậy. Ánh mắt như hút hồn người, lại thêm da thịt mịn màng của cô ta cứ vô tình chạm vào cánh tay rắn rỏi của anh, thực khiến người ta máu nóng sục sôi.

Ân Tấn Minh trải nghiệm sâu sắc, rượu chính là thứ mạng lại hậu họa không lường. Anh là đàn ông, người đàn ông nào thấy cơ thể mềm mại mịn màng như ngọc, hương thơm dịu dịu lan tỏa như thế này mà suy nghĩ không rối bởi cơ chứ? Huống hồ, cơ thể mềm mại tuyệt đẹp ấy lại cứ không ngừng động chạm tiếp xúc với anh.

Khi Ân Tấn Minh về đến nhà đã là mười hai giờ đêm, anh vừa mở cửa bước vào phòng thì Vương Nhã Khả từ phòng tắm bước ra, khăn tắm quấn ngang người để lộ ra bờ vai trắng ngần cùng đôi chân thon dài tuyệt đẹp.

Một tay Nhã Khả cầm máy sấy, tay kia cầm khăn bông, định vừa lau vừa sấy. Cô ngẩng đầu lên vừa hay nhìn thấy Ân Tấn Minh thì có chút ngạc nhiên, như không ngờ anh lại trở về giờ này, ngay đến bước chân cũng khựng lại.

Lúc ấy, cô thấy đầu óc mình trống rỗng, rõ ràng là người thân thuộc nhất nhưng nhất thời lại không tìm được lời nào để nói với nhau.

Ân Tấn Minh nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Nhã Khả thì tâm trạng liền trở nên ảm áp hơn, anh dịu dàng nói: “Anh về rồi”.

“Ừ”, Nhã Khả khẽ đáp một tiếng rồi cầm điện máy sấy, tiện tay bật tivi, cố gắng giữ tâm trạng bình tĩnh vừa sấy tóc cho khô vừa xem tivi. Nhưng những hình ảnh không ngừng thay đổi trên tivi chẳng thể nào đi vào được tâm tư của cô.

Sau khi nghe Chương Tây khuyên giải, cô cũng không muốn cãi nhau nữa, Chương Tây nói rất có lý, dù như thế nào cô cũng không thể tự tay cắt đứt sợi dây hôn nhân của mình được. Cho nên cô chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với Ân Tấn Minh, mấy ngày vừa rồi, hai người ngoài tranh cãi ra thì chưa nói được câu đến năm câu tử tế với nhau.

Lúc này Vương Nhã Khả có rất nhiều điều muốn hỏi, có rất nhiều nghi hoặc, có rất nhiều tủi thân, cũng có rất nhiều tức giận, những lời muốn nói cứ như đang xô lấn, thi nhau ủa ra khỏi cổ họng. Để gắng kiềm chế những lời nói giận quá mất khôn, cô chỉ có thể lựa chọn cách tạm thời yên lặng.

Ân Tấn Minh bỏ túi xuống, bước đến sofa, đưa tay giành lấy chiếc máy sấy từ tay vợ rồi mỉm cười nói: “Để anh giúp em!”

Hành động đó của anh rất tự nhiên, giống như mọi lần trước, tay phải cầm máy sấy tóc, tay trái khẽ luồn vào mái tóc đen dày của vợ, động tác vô cùng tỉ mỉ dịu dàng.

Trái tim Vương Nhã Khả liền trở nên mềm nhũn, hành động trong vô thức ấy của anh đã tái hiện lại biết bao ngọt ngào của quá khứ. Ngày trước, Ân Tấn Minh vẫn thường sấy tóc cho cô.

Lúc ấy, Ân Tấn Minh chưa bận rộn như bây giờ, hai người sau khi ăn cơm xong còn tay trong tay đi tản bộ, sau đó khi trở về, thường là anh tắm trước, cô tắm sau, tóc vẫn còn sũng nước, anh sợ cô bị cảm lạnh nên vừa quở trách vừa thể hiện tình cảm yêu thương bằng cách sấy tóc cho cô.

Sấy tóc cho cô xong, anh ngồi xem bóng đá hoặc đọc báo, còn cô thì giúp anh lựa chọn trang phục cho ngày hôm sau. Sau đó, dưới ánh đèn lung linh mờ ảo trong phòng ngủ, hai người cùng hưởng thụ cảm giác bay bổng lãng mạn đến mê mê của đêm xuân ngọt ngào. Khi ấy ngày tháng cứ trôi qua êm êm như thế.

Nhưng một năm trở lại đây, kể từ sau khi anh được thăng chức từ Phó giám đốc lên thành Giám đốc phòng Marketing, ngay đến việc đi tản bộ của hai người cũng ít đi chứ đừng nói đến mấy chuyện lạc thú kia. Hầu hết thời gian Ân Tấn Minh đều ngồi yên một chỗ, ánh mắt không rời khỏi màn hình tivi. Khi đó, Vương Nhã Khả cảm thấy ngay cả trái bóng kia còn hạnh phúc hơn cô rất nhiều lần.

Ấn Tấn Minh dịu dàng như vậy khiến Vương Nhã Khả thoáng sững người, thứ cảm giác đã mai một lâu nay dường như lại quay trở về, khoảnh khắc này cô cảm thấy có chút tủ thân, bất giác nói: “Đã lâu lắm rồi anh không làm như vậy.”

Ấn Tấn Minh nghe ra sự thương cảm trong lời của vợ mình, anh rất hiểu Nhã Khả, cô là người lãng mạn song cũng rất nhạy cảm, đôi khi hơi trẻ con nhưng không phải là người không có đạo lý. Mấy ngày qua cãi nhau lên cãi nhau xuống, đến anh còn thấy buồn phiền thì sao cô có thể dễ chịu được.

Ấn Tấn Minh hôn lên mái tóc còn ẩm ướt của Nhã Khả, cố ý nói với giọng điệu oan ức: “Tội nghiệp chồng của em, cứ đi làm là lại phải tăng ca liên tục, sắp trở thành xác ướp đến nơi rồi. Em xem, nếu không phải vì quá bận rộn thì làm sao ngay cả ngày kỷ niệm ba năm kết hôn quan trọng như thế mà anh cũng quên mất. Anh cũng lực bất tòng tâm mà!”

Nghe anh dùng mấy lời này để xin lỗi việc không nhớ ngày kỷ niệm kết hôn, Vương Nhã Khả cười “hì hì” một tiếng, trừng mắt lườm anh rồi giắt đi chiếc máy sấy từ tay anh, nói: “Thôi, anh đi tắm đi, tụi em làm được rồi.”

Đúng là Ấn Tấn Minh rất mệt, tiệc rượu thì cũng chỉ có uống rượu, tán gẫu rồi khiêu vũ cùng nhau thôi, nhưng điều quan trọng, đây là tiệc xã giao, bất luận là trên phương diện sinh lý hay tâm lý đều khiến cho người ta thấy uể oải hơn. Anh choàng tay qua vai định ôm vợ mình thì Vương Nhã Khả lại cười cười đẩy anh ra: “Người toàn mùi mồ hôi thôi.”

Ấn Tấn Minh cười “ha ha”, đứng lên nói: “Được rồi, anh đi tắm vậy.”, nói xong liền cởi bộ đồ Tây trang lên giá rồi mặc đồ lót bước vào phòng tắm.

Ánh mắt Vương Nhã Khả luôn theo sát bóng lưng của Ấn Tấn Minh bước vào phòng tắm, sau đó mới thu về, bắt đầu chăm chỉ sấy tóc.

Cô quyết định không hỏi gì, giữa vợ chồng với nhau điều quan trọng nhất là sự tin tưởng, cô không thể vì một cuộc điện thoại mà tự nhấn mình trong một biển nghi hoặc lung tung được. Duy trì một cuộc hôn nhân chẳng dễ dàng gì, để hai người có thể bước chung trên một con đường thì lòng tin là thứ không thể thiếu được.

Cô nguyên tin tưởng Ấn Tấn Minh, anh nhất định không phải là loại người như Dương Thành Hải, đã tin tưởng anh thì không nên nghi ngờ suy đoán lung tung, không những không được tích sự gì mà còn ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai vợ chồng.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Vương Nhã Khả cũng ổn định hơn nhiều, dường như âm thanh của tivi cũng trở nên thật đẹp đẽ, kỳ ảo làm sao!

Sau khi tóc đã khô, Vương Nhã Khả tắt máy sấy, đi vào phòng ngủ thay đồ. Cô mở tủ quần áo, lựa qua chọn lại, cuối cùng chọn một bộ có viền ren bên ngoài.

Đó là bộ đồ ngủ lần trước cô mua khi đi dạo phố cùng Lư Hiểu Dương. Vốn dĩ cô không muốn mặc bộ này, nhưng Lư Hiểu Dương nói bộ này có thể khoe được bờ vai nõn nà và đôi chân tuyệt đẹp, mặc vào trong vô cùng hấp dẫn, rất thích hợp với cô. Sau khi mặc thử cô cũng có cảm giác như thế liền mua ngay.

Hôm nay tâm trạng Ấn Tấn Minh rất vui vẻ, tuy sáng nay trong điện thoại, anh và Vương Nhã Khả có nảy sinh vài chuyện không vui nhưng tất cả đều đã trôi qua. Kế hoạch đã được thông qua, đối với việc mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc anh cũng đã chỉ đạo cấp dưới ổn thỏa, bữa tiệc xã giao buổi tối còn tạo dựng được thêm mối quan hệ với hai đối tác rất có tiềm năng trong giới Marketing, sau khi trò chuyện đôi câu anh đã cùng họ trao đổi danh thiếp. Bây giờ về đến nhà lại thấy tâm trạng của Nhã Khả có vẻ đã khá hơn nhiều, không tiếp tục tranh cãi với anh, ngược lại rất ôn hòa ấm áp và dịu dàng.

Tắm xong, Ấn Tấn Minh vô cùng sảng khoái bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Vương Nhã Khả đang uể oải dựa vào sofa xem tivi trong phòng khách.

Bộ đồ ngủ cô mặc trên người rất quyến rũ, vô cùng hợp với những đường cong khêu gợi lúc ẩn lúc hiện, da thịt trắng ngần tựa tuyết, xương quai xanh hấp dẫn, đôi bông đào nhấp nhô ẩn sau lớp áo ngủ mỏng tang, lại thêm giọng nói ngọt ngào cùng đôi mắt như biết cười của cô. Vương Nhã Khả đang ngồi trên sofa kia đúng là một báu vật hoàn mỹ kiểu diễm hấp dẫn muôn phần.

Một ngọn lửa như đang bùng cháy trong lòng Ân Tấn Minh, luồng khí nóng từ trái tim đang lan tràn khắp cả cơ thể, khiến toàn thân anh trào dâng niềm hạnh phúc rạo rực.

Vương Nhã Khả đổi sang kênh khác đang tường thuật bóng đá, cô không xem bóng đá nhưng vẫn chuyển sang kênh này cho anh xem.

Lúc đó, Ân Tấn Minh đã đến bên cạnh, cô chỉ vào tivi quay đầu nói: “Tấn Minh... anh thích xem...”.

Thông thường, Ân Tấn Minh sẽ đặt mông xuống sofa rồi đưa tay ôm lấy Nhã Khả vào lòng, sau đó ánh mắt anh sẽ không rời khỏi màn hình tivi. Nhưng lúc này, Ân Tấn Minh chỉ liếc nhìn tivi một cái rồi dành toàn bộ ánh mắt tình tứ hướng về phía vợ mình.

Vương Nhã Khả thấy ánh nhìn như thiêu đốt của Ân Tấn Minh liền biết anh đang muốn gì, khóe môi khẽ cong lên thoáng điểm một nụ cười e lệ, sắc mặt cứ thế đỏ lựng lên.

Tuy đã kết hôn được ba năm, nhưng mỗi lần như thế, Vương Nhã Khả vẫn có chút xấu hổ. Ân Tấn Minh thích nhìn bộ dạng không biết là thế nào của cô, anh đặt môi lên đôi môi cô, dành cho cô nụ hôn say đắm, nồng nàn sâu lắng.

Đôi môi họ quấn quýt lấy nhau, nụ hôn càng lúc càng sâu, nóng bỏng và mê đắm, hơi thở của Ân Tấn Minh dần gấp gáp, anh ôm chặt lấy eo Vương Nhã Khả rồi bế cô vào giường lớn trong phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, đầu lưỡi mơn trớn như khắc họa khắp các đường cong cơ thể cô, rồi tiến tới nhũ hoa đang chớm nở, ngón tay nhẹ lướt dọc theo cơ thể mịn màng ấy.

Động tác chậm rãi, nhẹ nhàng mà dịu dàng âu yếm của Ân Tấn Minh khiến cơ thể Vương Nhã Khả cứ theo đó mà dần mềm nhũn, những ngón tay linh hoạt của anh như đang tấu lên khúc nhạc tuyệt diệu trên cơ thể cô, dịu dặt cô tới bến bờ hạnh phúc...

Sau khi gió đã yên sóng đã lặng, Ân Tấn Minh ôm chặt Vương Nhã Khả vào lòng cùng nhau nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Đây không phải cách tốt nhất để giải quyết vấn đề, song, có những chuyện sau một đêm ân ái người ta sẽ không còn nhắc tới nó nữa. Trước đây, hai người nếu xảy ra mâu thuẫn cũng thường mượn chuyện chăn gối để làm lành với nhau. Khi hai cơ thể hòa vào nhau cùng trải qua niềm hạnh phúc hoang lạc, mọi sự mâu thuẫn đều có thể bỏ qua.

Đương nhiên, cũng không phải thực sự trôi qua mà chỉ là khiến cho nó bị chôn sâu dưới đáy lòng, rồi đợi đến lần mâu thuẫn tiếp theo thì mọi kìm nén trước đó sẽ ào ào tuôn ra như thác lũ.

Những mâu thuẫn này giống như thứ mùi hôi thối ở cống rãnh, bình thường thì không thấy gì, nhưng cứ mỗi lần tranh cãi là lại nồng nặc thêm một chút, để rồi đến một ngày trời đất âm u, mùi hôi thối ấy sẽ bốc lên ngấp trời.

Đó mới chính là cuộc sống, sau khi kết hôn, mọi phiền toái từ những chuyện củ gạo mắm muối, đã bào mòn dần đi những điều lãng mạn của tình yêu. Huống hồ, hai người sớm chiều giáp mặt nhau, trước hôn nhân còn có thể nhẫn nhịn, yêu ai yêu cả đường đi, nhưng sau khi kết hôn, trong hai người chẳng ai chịu nhường ai, người nào cũng muốn chiếm thế thượng phong, nào có ai chịu yếu thế, những lúc ấy có đôi khi đến cả ưu điểm của đối phương cũng muốn lôi ra mà chỉ trích.

Buổi tiệc mừng thành công tối qua, thay vì gọi là tiệc mừng công chi bằng gọi là tiệc chúc say nhau thì đúng hơn. Buổi sáng, Lư Hiểu Dương lặn qua lặn lại trên giường mà chẳng buồn dậy, vừa lặn lộn vừa lẩm bẩm: “Cậu nói xem tối qua mình cùng hai cậu đã ồn ào những gì thế? Mình không muốn biến thành con sâu rọu đâu. Hai cậu cứ như cái gốc cây cổ thụ vậy. Giờ thì hay rồi, các cậu rót cho đầy rượu vào cái hốc cây ấy rồi ném mình vào đó. Mà đúng rồi, tối qua hai cậu nói những cái gì ấy nhỉ?”

Chương Tây bị Lư Hiểu Dương quay qua lặn lại không tài nào ngủ được, tức tối nói: “Cậu đi mà hỏi Nhã Khả ấy!”.

“Người ta mượn như thế vẫn còn vội vã về nhà với ông xã, mình lặn lội xa xôi đến đó chỉ để hỏi làm cái gì trong khi có thể hỏi người ngay gần đây?”, Lư Hiểu Dương ngược đầu lên, sau đó lại cúi nhìn Chương Tây: “Cậu chuẩn bị ly hôn thật hả?”.

Chương Tây không ngủ được nữa, mở mắt trờ trờ nói: “Ừ!”.

“Cậu không cho tên đàn ông nhà cậu một cơ hội nữa sao?”

Chương Tây liếc mắt nhìn cô: “Cậu định làm phóng viên hả? Hỏi nhiều thế làm gì?”.

Lư Hiểu Dương cười “ha ha”, duỗi tay nằm thẳng người, ngẩng mặt lên trên, tư thế vô cùng thoải mái, nét mặt có vài phần đắc ý, mặt dày trờ tráo nói: “Tớ mà làm phóng viên nhất sẽ thú vị hơn tập thể dục như vậy giờ rất nhiều. Ưu điểm tớ để dành bao nhiêu năm nay, cuối cùng cậu cũng phát hiện ra rồi”.

Chương Tây ngồi dậy, chẳng tài nào ngủ được nữa nên đành dậy sớm hơn chút vậy, chẳng lẽ hôm nay cũng có chuyện cần phải giải quyết. Trước tiên cô phải đến văn phòng luật sư để bàn bạc về những điều khoản phân chia tài sản khi ly hôn, rồi đưa cho Dương Thành Hải ký, sau đó hai người đến Cục Dân chính làm thủ tục.

Thủ tục ly hôn và kết hôn bây giờ đơn giản như nhau, chỉ cần cầm tờ xin ly hôn mà hai người đã ký tên đến Cục Dân chính đóng dấu là lập tức có hiệu lực. Những người làm việc trong Cục Dân chính nhìn nhiều cũng thành quen chẳng buồn tốn công vô ích mà khuyên can hòa giải nữa, trực tiếp mà dứt khoát phê chuẩn luôn.

Việc thực hiện luật hôn nhân mới không biết có phải là để tôn trọng nhân quyền hơn hay chỉ càng khiến người ta trở nên vô trách nhiệm hơn đối với hôn nhân.

Chỉ cần Dương Thành Hải ký tên vào tờ đơn ly hôn thì quan hệ giữa hai người sẽ chấm dứt ngay lập tức.

Chương Tây cảm thấy vô cùng hoang mang, trong lòng có trăm mớ cảm xúc hỗn độn, đắng cay ngọt bùi thứ gì cũng có. Cuộc hôn nhân này họ đã cùng nhau bước đi được năm năm, không những không bước được đến gần nhau hơn mà trái lại càng đi lại càng cách xa, để rồi cuối cùng mỗi người mỗi ngã. Đây không phải là giải thoát, cũng chẳng phải trút bỏ được gánh nặng, mà là sự bối rối không nói nên lời, là những tiếng than thở đầy cam chịu.

Không chỉ có vậy, trong lòng cô còn mang đầy những cảm xúc xấu hổ cùng cảm phẫn. Ngoại tình, bỏ nhí, đó là những từ thường xuất hiện trong tiểu thuyết của cô, không ngờ chúng lại xuất hiện trong chính cuộc hôn nhân của cô theo một cách đột ngột và đáng sợ đến như vậy, gây cho cô một sự dả kích lớn lao.

Tuy Chương Tây rất độc lập cho dù là ở phương diện kinh tế hay tư tưởng, nhưng từ bỏ một cuộc tình đầu có dễ dàng như vứt bỏ một bộ quần áo, chẳng cần lưu luyến gì. Dù gì cũng là người sống chung một mái nhà với mình lâu như thế, cùng hít thở chung một bầu không khí, cho dù là thân thể hay hơi thở cũng đều hòa quyện lẫn nhau, là người có quan hệ thân thiết nhất với mình trên thế gian này, nay bỗng dưng trở thành hai kẻ xa lạ.

Lư Hiểu Dương nằm thêm một lát rồi quyết định không lười biếng trên chiếc giường êm ái nữa, cô vừa tìm quần áo vừa hỏi: “Có cần mình đưa cậu đi không? Đang giờ cao điểm đường tắc lắm đấy!”.

Chương Tây đang nhặt điện thoại thoáng dừng lại, lắc lắc đầu nói: “Không cần đâu”.

“Cậu không sao chứ?”

Chương Tây quay đầu cười nói: “Mình có thể có chuyện gì chứ? Chẳng phải cậu nói rồi đó sau? Mình sắp có nguyên cả một khu rừng rồi còn gì”.

Lư Hiểu Dương nhìn sâu vào đôi mắt của Chương Tây, chỉ thấy sắc mặt cô ấy bình thản như không phải đi làm thủ tục ly hôn mà là đi dự tiệc vậy, tĩnh lặng mà đậm thắm. Lư Hiểu Dương rất hiểu Chương Tây, lúc này cảm xúc trong lòng cô ấy hoàn toàn khác với vẻ bình thản bên ngoài, nhưng, đã là bạn bè, nhưng lúc như thế này cách thể hiện sự quan tâm đúng đắn nhất chính là đừng nói gì cả.

Chương Tây cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nói chuyện, cuộc hôn nhân này cho có không thể chấp nhận được đến đâu đi nữa, nhưng khi phải hủy nó đi, trái tim cô vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Vương Nhã Khả thức dậy từ sáng sớm, cuộc ân ái đêm qua đã khiến Ân Tấn Minh tiêu hao quá nhiều sức lực, cô muốn làm một bữa sáng giàu dinh dưỡng để bổ sung cho anh.

Trứng gà ốp lếch xong xuôi, sữa đã được hâm nóng, bánh bao cũng đã được hấp chín trong lò vi sóng, bốc hơi tỏa hương ngào ngạt.

Nhìn bữa sáng đã được chuẩn bị tươm tất, Vương Nhã Khả nở nụ cười mãn nguyện, quyết định đi giặt quần áo trước, đợi Ân Tấn Minh dậy. Sau khi ăn sáng, phơi quần áo xong thì hai người có thể cùng nhau đến công ty.

Quần áo thay ra tối qua vẫn còn treo móc trong phòng tắm, cô quơ hết vào máy giặt. Một tay cầm áo sơ mi của Ân Tấn Minh, tay kia cầm xà phòng, cô đang định giặt cổ áo thì xà phòng lại rơi đúng vào vị trí túi áo. Khi xà phòng trải đến cổ áo thì tay Vương Nhã Khả chợt dừng lại.

Trên cổ áo Ân Tấn Minh có một dấu hôn mờ nhạt.

Áo sơ mi màu xám đậm nên dấu hôn đó không rõ lắm. Đêm qua cô không nhìn thấy, bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện ra dấu son màu đỏ ấy. Hôm qua sau khi tắm xong, cô không trang điểm nên không thể in dấu son lên áo anh, vả lại, họ cũng đâu có tiếp xúc với nhau gần như thế. Hoặc có thể nói, khi hai người họ gần gũi anh rõ ràng đang mặc đồ ngủ.

Cô khẽ ngửi ngửi, trên áo có mùi rượu nhàn nhạt, còn có mùi nước hoa thoang thoảng. Đó không phải là loại nước hoa mà cô dùng, cũng không phải loại anh dùng, rõ ràng là nước hoa của phụ nữ.

Dấu son môi đỏ như mũi tên đâm thẳng vào mắt cô, vào trái tim của cô. Cô đã chọn cách tin tưởng anh, chọn cách bỏ qua cú điện thoại hôm đó, chôn chặt bao nghi vấn trong lòng. Cô lựa chọn cách trở về những tháng ngày ngọt ngào đầy hương sắc của họ trước đây, nhưng dấu son môi vô tình đó như đang cười nhạo sự ngốc nghếch và suy nghĩ ngây thơ đó của cô.

Cô nguyện một lòng tin tưởng anh nhưng anh lại cố tình lấp đất lên niềm tin đó hay sao?

Sau khi về nhà, anh chẳng nói mình đã đi đâu, cô cũng không mảy may nghi ngờ, chỉ cho rằng anh phải dự tiệc hoặc tăng ca mà thôi. Xem ra không phải như vậy rồi. Tình cảm thăng hoa đêm hôm qua, rốt cuộc là anh bồi thường cho cô hay là dỗ dành cô đây?

Vương Nhã Khả như mất hết sức lực, không còn nắm chắc được chiếc áo ấy nữa, cô cứ bản thân nhìn chiếc áo đó, ngón tay cơ hồ như muốn xuyên qua những sợi vải để cảm sâu vào từng mớ thịt bên trong.

Muốn tìm được một người đáng để tin tưởng thật khó làm sao! Cô vẫn cho rằng cánh tay rắn chắc của Ân Tấn Minh có thể trở thành bến bờ hạnh phúc của cuộc đời cô. Nhưng vết son môi kia vô tình trở thành lưỡi dao sắc nhọn đâm nát mơ ước nhỏ bé của cô.

8. Chương 8: Hạnh Phúc Chật Hẹp Như Thế

Lúc Ân Tấn Minh tỉnh lại, vầng dương đã bừng rạng chiếu sáng cả căn phòng, một ngày tươi đẹp nữa lại đến. Anh xoay người thì thấy bên phải trống không, Nhã Khả không có ở bên cạnh. Nhìn chỗ trống bên cạnh mình, khóe miệng anh khẽ nhếch, hiện lên nét cười rạng rỡ. Câu nói nhà cửa thuận hòa, muôn việc hưng vượng quả thật đúng, trải qua đêm ngọt ngào hư vậy khiến toàn thân anh cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Thức giấc mà không nhìn thấy Vương Nhã Khả đâu, Ân Tấn Minh tưởng cô đang ở trong nhà vệ sinh bèn cao giọng nói: “Nhã Khả!”, gọi mấy tiếng vẫn không có người đáp lời. Xem ra cô ấy đi làm trước rồi. cô ấy vội vàng đi làm đến vậy sao? Phòng Kế hoạch hôm nay có chuyện gì gấp ư? Ân Tấn Minh lắc lắc đầu, nhớ đến cảm giác ấm áp đêm qua, khóe miệng lại cong lên một nụ cười.

Sau khi vệ sinh răng miệng, ăn sáng rồi thay đồ, Ân Tấn Minh thoải mái đi xuống lầu. Hôm nay công ty có nhiều việc, bản kế hoạch đã được phê chuẩn, đội quân marketing nhanh chóng được thành lập. Lần đầu tiên tiến quân đến thị trường Hoa Bắc nên anh cần phải tập trung tinh thần, nhất cử nhất động đều phải nắm chắc.

Cảm giác mở rộng được lãnh thổ còn hạnh phúc hơn nhiều so với thành công trong việc giữ thành trì, bảo vệ đất đai.

Nghĩ đến đây, tinh thần Ân Tấn Minh phấn chấn hẳn lên. Còn việc Vương Nhã Khả vì sao không đợi anh đây, vì sao nấu bữa sáng rồi mà lại không ăn, Ân Tấn Minh cũng chẳng nghĩ gì nhiều. Giờ làm việc của hai vợ chồng đa phần là lệch nhau, có khi cô làm sớm một chút, có khi anh lại đi sớm hơn một tẹo.

Vương Nhã Khả lúc đó đã đến cửa phòng làm việc. Từ sau khi phát hiện ra dấu son môi đỏ, trái tim cô đã trở nên băng lạnh, không còn chút sức lực nào. Lần đầu tiên trong đời cô muốn bỏ trốn. Cô thậm chí còn không dám đợi Ân Tấn Minh tỉnh lại vì không biết phải đối mặt như thế nào với anh.

Cô cảm hận sự yếu đuối của bản thân, rõ ràng người gây ra chuyện là anh, nhưng sao lại giống như lỗi của cô thế này? Đang trong lúc hoang mang thì âm thanh cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác của Cát Đằng như chọc thẳng vào màng nhĩ Nhã Khả: “Đàn ông ấy mà, ai không trắng hoa bên ngoài? Nhưng không ngờ lá gan của Ân Tấn Minh lại lớn như thế, cò gần hang mà cũng dám ăn”.

Nhậm Thủy Hương không muốn gây chuyện thị phi bèn nói: “Có lẽ là việc công mà!”.

“Việc công cũng đâu cần thân mật như thế?”, giọng Cát Đằng vẫn điềm nhiên như không.

“E hèm...”, Nhậm Thủy Hương nhìn thấy Nhã Khả nên lớn tiếng ra hiệu, nhưng Cát Đằng dựa vào cửa chẳng hay biết gì, lại nói thêm câu nữa: “Cậu nói xem đêm qua hai người họ phải chẳng đã lên giường với nhau rồi?”.

Cát Đằng vừa nói dứt lời thì thấy sắc mặt Nhậm Thủy Hương có vẻ kỳ lạ nên bè ngoái đầu lại nhìn. Vương Nhã Khả đang trừng mắt nhìn cô ta. Cô ta tuy thích đùa chuyện nhưng bị bắt thóp như thế này sắc mặt cũng trở nên vô cùng ngượng ngùng, lúng túng nói: “Nhã... Nhã Khả, chào buổi sáng!”.

Vương Nhã Khả không thèm đếm xỉa đến cô ta, bước thẳng đến chỗ làm việc của mình, mở ngăn kéo bàn lấy tập số liệu điều tra của ngày hôm qua ra, chăm chỉ phân tích.

Mấy số liệu khô khan này cứ như mấy con nòng nọc nho nhỏ đâm vào mắt cô đau nhói. Vương Nhã Khả không ngẩng được đầu lên. Nếu cứ vùi đầu trong đám số liệu mà có thể quên được vài chuyện thì không nghi ngờ gì nữa, những thứ khô khan cũng có chỗ đáng yêu riêng của nó.

Cách đó không xa, Bạch Đào Ninh đang bưng cốc nước, đưa mắt liếc nhìn vào phòng làm việc, đúng vị trí của Vương Nhã Khả. Phòng Kế hoạch và Phòng Thị trường ở chung một tầng nên chung một phòng pha trà.

Anh đến công ty từ rất sớm, còn sớm hơn cả Vương Nhã Khả. Cát Đằng đã buồn chuyện gì anh cũng chẳng để tâm, công sở mà không buồn đưa lê bán dưa chuột thì chẳng nào trong nước mà không có cá, không thể gọi là công sở được. Nhưng sắc mặt của Vương Nhã Khả nhợt nhạt, không phải vì sau khi nghe thấy mấy lời tán chuyện của Cát Đằng, mà trước đó đã nhợt nhạt rồi, nhợt nhạt đến nỗi chẳng còn chút hồng hào, chẳng còn chút sức sống nào.

Sự bình thản mà cô thể hiện ra ngoài là sự bình thản khi vừa trải qua một nỗi đau, là sự bình thản khi chịu đựng một vết thương nào đó. Anh không kiềm chế nổi mà thầm oán hận Ân Tấn Minh trong lòng. Muốn vụng trộm cũng phải lý trí một chút chứ, ăn cò gần hang thì khác gì đùa với lửa, không cẩn thận còn tự thiêu cả chính tổ ấm của mình.

Bạch Đào Ninh so vai, anh biết lúc này, Vương Nhã Khả giống như một con đà điểu, nếu anh cố túm lấy cô thì đó chính là hành vi ngu ngốc nhất. Vả lại, anh lấy thân phận gì để mà túm lấy cô chứ? Anh đâu có phải là vị chúa cứu thế, trong mắt cô anh còn chẳng được tính là xe cứu thương.

Bạch Đào Ninh đảo mắt sang Cát Đằng đang làm bộ bận rộn, Phòng Kế hoạch lúc này vô cùng tĩnh lặng, anh lại so vai, điềm nhiên như không bước về phía phòng làm việc của mình.

Mấy ngày sau đó, Vương Nhã Khả vô cùng bận rộn, toàn bộ sức lực cô đều đổ dồn vào bản kế hoạch, tối mất tối mũi, đến cả ngày nghỉ lễ cũng phải tăng ca. Mã Phong là người hay soi mói như thế, vậy mà cũng phải hài lòng vô cùng đối với những biểu hiện của Nhã Khả. Để thu phục lòng người, có lẽ sau khi bản kế hoạch này được hoàn thiện, ông ta sẽ đồng ý tăng lương cho cô.

Thực ra công việc tuy bận rộn nhưng cũng không đến mức đó, chỉ là Vương Nhã Khả muốn trốn mình trong công việc mà thôi. Thực ra trước đây, bất cứ chuyện gì cô đều phải nói ra, nhưng lúc này ngược lại, cô

không sao thốt được nên lời.

Nếu không yêu thì có thể không quan tâm, nhưng cô vẫn còn rất yêu anh.

Cho nên, nói cô tự lừa mình dối người cũng được, nói cô đang cố tình trốn tránh cũng được, cô chỉ không muốn đối mặt với Ân Tấn Minh khi chưa lấy lại bình tĩnh mà thôi.

Nhã Khả về nhà muộn, Ân Tấn Minh cũng chẳng thấy có gì lạ, anh mà tăng ca thì cũng phải như vậy. Thậm chí anh cũng chẳng nghĩ đến việc đi đón cô, vì từ công ty về nhà rất gần, đi taxi hay ngồi xe điện ngằm đều rất tiện lợi cũng an toàn. Với lại, Vương Nhã Khả từ trước đến nay cũng không đòi hỏi anh phải đưa đón.

Hai người đều rất độc lập, Ân Tấn Minh cảm thấy điều này không có gì là lạ.

Vì không biết khi nào Nhã Khả mới về, nên Ân Tấn Minh đi uống đôi ba chén cùng với mấy đồng nghiệp Phòng Marketing, về đến nhà thì đã thấy Nhã Khả nằm trên giường ngủ rồi.

Chớp mắt đã bảy tám ngày trôi qua, mấy ngày gần đây, hai người nói với nhau không quá năm câu.

Ân Tấn Minh cảm thấy có chút gì đó bất thường, anh tưởng là Vương Nhã Khả lại đến ngày, sớm hơn thường lệ sao? Anh thấy hơi khó chịu, cứ dăm bữa nửa tháng là lại chơi trò trốn tìm với anh, thú vị lắm sao? Nhưng chỉ cần cô không gây sự gì thì anh cũng chẳng buồn đánh giá về thái độ này của cô?

Tối hôm đó, lúc Nhã Khả về nhà đã là hơn chín giờ, Ân Tấn Minh cũng tắm rửa xong, mặt bộ đồ ngủ ngồi trên sofa xem bóng đá, trận bóng đá rất hấp dẫn nên Ân Tấn Minh xem vô cùng chăm chú, hò reo ạt cả tiếng cổ động viên.

Nhã Khả mở cửa, Ân Tấn Minh quay đầu lại nhìn, thuận tiện hỏi: “Sao về muộn thế?”.

“Tăng ca!”, Nhã Khả đang cúi đầu để tháo giày, cô cho rằng Ân Tấn Minh sẽ quay lại hỏi thêm điều gì đó, nhưng anh lại không hỏi thêm gì nữa, ánh mắt đã bị hút vào màn hình tivi, Nhã Khả chợt cảm thấy nghi ngờ câu nói vừa rồi có phải chăng là ảo giác của cô.

Cô dừng lại giây lát, định nói gì đó nhưng nghĩ lại thôi, chẳng có gì để nói cả, ngôi nhà rộng một trăm mét vuông này cũng chẳng nhỏ nhắn gì cho cam mà sao cô vẫn cảm thấy chật hẹp, bức bối vô cùng. Cảm giác chật hẹp này chính là từ trong sâu thẳm trái tim cô.

Vương Nhã Khả bước vào phòng ngủ lấy quần áo, đi tắm.

Những tia nước ấm áp từ vòi hoa sen chảy cuồn cuộn toàn bộ cơ thể khiến cảm giác mệt mỏi uể oải vội đi phần nào, Nhã Khả nhắm mắt lại mặc cho dòng nước lăn qua gò má, nhiệt độ vừa phải tựa như có một bàn tay ấm nóng đang dịu dàng mát xa cơ thể cô.

Cô ước gì đó là bàn tay của Ân Tấn Minh, nhưng không phải. Trong âm thanh xì xì của tiếng nước chảy, giọng nói của Ân Tấn Minh từ bên ngoài xuyên qua cánh cửa chạy thẳng vào tai cô.

Vương Nhã Khả nhẹ nhàng hít thở, Ân Tấn Minh còn nhiệt tình với bóng đá hơn là quan tâm đến cô. Nghĩ đến đây, tâm trạng cô chợt trống rỗng, một nỗi trống trải không sao lấp đầy được. Bỗng nhiên cô lại chẳng muốn bước ra ngoài kia nữa, phòng tắm tuy nhỏ nhưng lúc này nó trở thành không gian của riêng mình cô. Trong không gian nhỏ bé ấy, cô có thể một mình tĩnh lặng suy nghĩ, ngăn ngừa thần thờ, hay lặng lẽ nhớ về những kỷ ức ngọt ngào, những tháng ngày tươi đẹp mà họ đã từng trải qua.

Hai người kết hôn đã được ba năm, nhưng đã quên nhau sáu năm.

Sáu năm trước, Vương Nhã Khả chỉ mới là cô sinh viên năm thứ ba. Khi ấy, cô chưa kịp thưởng thức hương vị của tình yêu thì nó đã vỡ tan, ngoài cảm giác tiếc nuối của tuổi thanh xuân đầy hương sắc ra thì cô cũng chẳng phải chịu cảm giác đau đớn khi thất tình là bao.

Đó là vào ngày thứ Tư, sau khi trải qua cảm giác thất tình được mười một tiếng đồng hồ, Nhã Khả cầm theo chiếc MP4 đi dạo quanh vườn trường. nói một cách hoa mỹ thì là cô cố gắng để ôn thi cấp bốn tiếng Anh nhưng thực ra là để trốn tránh cái gọi là quan tâm của mấy người bạn chí cốt ở ký túc xá.

Cũng chỉ là thất tình thôi mà, vậy mà mấy cô bạn của cô cứ làm như sắp tới ngày tận thế không bằng vậy. Đối với Vương Nhã Khả thì đây là một chuyện hết sức bình thường. Nhưng cô cũng biết mấy cô bạn đó cũng chỉ vì lo lắng tình mà thôi.

Bên hồ nước phía đông của Việc Văn học, Vương Nhã Khả đã gặp được Ân Tấn Minh. cô và anh không cùng khoa, chẳng cùng khóa mà cũng đâu có cùng trường. Hôm đó anh đến trường cô là để tìm một người bạn học cấp ba.

Nói một cách chính xác thì phải là Ân Tấn Minh đã gặp được Vương Nhã Khả. Anh không thông thạo đường ở đây, quanh đi quẩn lại không biết Học viện Nghệ thuật mà cậu bạn cấp ba đang học ở đâu đành tìm một người để hỏi đường, nhưng chỗ này lại vắng vẻ, ít người qua lại.

Khi Ân Tấn Minh nhìn thấy Vương Nhã Khả thì cô đang đứng bên hồ, đứng rất gần, gần đến mức có thể ngã xuống dưới được. Anh gọi hai tiếng mà Vương Nhã Khả vẫn không đáp lời. Ân Tấn Minh cảm thấy hơi kỳ lạ, ở nơi vắng vẻ thế này lại có một cô gái đang hồn bay phách lạc, không phải là đang có chuyện gì chứ?

Khi ấy, Vương Nhã Khả cũng không hẳn là đang hồn bay phách lạc mà cô chỉ đang chìm đắm trong những suy tư của chính mà thôi. Mỗi lần tâm trạng bất ổn, cô đều muốn đi dạo quanh hồ, hơn nữa, cô vừa mới thất tình xong nên đương nhiên đây là địa điểm lý tưởng nhất, là nơi chữa lành vết thương tuyệt vời nhất cho Nhã Khả.

Nhã Khả của khoa Nghệ thuật luôn mang trong mình chút lãng mạn thoát tục, đứng bên hồ ngắm ngó tựa như Mạc Sầu Nữ[1]. Mọi suy tư của cô bay đến tận chín tầng mây, tai lại đeo chiếc MP4 với âm lượng cực lớn, đừng nói đến tiếng gọi của Ân Tấn Minh mà dù có là tiếng sấm sét cũng chưa chắc lọt được vào tai cô.

[1] Mạc Sầu Nữ: Là chỉ một ca kỹ nước Sở cuối thời Chiến Quốc. Họ Lư, tên Mạc Sầu, sinh vào khoảng thế kỷ III trước Công Nguyên, tướng mạo tựa tiên nhân, yêu thích ca hát nhảy múa.

Ân Tấn Minh lo lắng, thầm nghĩ chuyện liên quan đến mạng người nên liền vội vàng vàng chạy đến phía sau Vương Nhã Khả. Vốn dĩ anh định đưa tay để kéo cô lại vị trí an toàn nhưng đúng lúc đó Vương Nhã Khả lại vô tình quay đầu lại.

Đột nhiên xuất hiện người lạ đứng bên cạnh, mà lại ở khoảng cách gần như thế, thậm chí chuyện không hay rồi, Vương Nhã Khả hét lên một tiếng rồi vô thức lùi lại hai bước. Bởi vì đã đứng ở mép sát mặt hồ nên mới bước được một bước cô đã bị ngã xuống nước.

Tìm một tiếng, Vương Nhã Khả hét một hơi chói tai đầy kinh hãi. Lúc ấy cô thực sự hoang mang bởi vì không biết bơi.

Tuy cô luôn tự tin rằng mình thon thả, nhưng hồ nước sao chịu nổi sức nặng cho dù là thon thả ấy. Lại đúng lúc giao mùa xuân hạ, nước hồ chưa ấm đến mức có thể nhảy xuống đó tắm, cảm giác lạnh giá lảo lắt bao trùm toàn bộ cơ thể cô.

Vương Nhã Khả cố ngẩng đầu lên, ánh mắt ai oán muốn nhìn kỹ bộ mặt tên hung thủ đã đẩy mình xuống hồ. Lúc ấy, cô chỉ thấy anh nhanh chóng nhảy vọt xuống hồ, giống như vận động viên bơi lội lao xuống nước với tư thế cực kỳ đẹp mắt, như chú cá nhỏ bơi đến bên cô sau đó dùng hai tay ôm chặt lấy lưng cô.

Sau chuyện đó, Nhã Khả phải chịu hàm oan mất một tháng. Chẳng ai chịu tin cô, mọi người đều cho rằng cô vì thất tình, cảm thấy bế tắc nên mới trẫm mình xuống hồ. Mấy chị em ở cùng ký túc xá nhân cơ hội Nhã Khả đang ngủ kéo nhau đến hồng bao vây, tấn công kẻ vừa mới chia tay với Nhã Khả, mắng cho hẳn một trận nước mắt lưng tròng, thút tha thút thít.

Nhã Khả cười không được mà khóc cũng chẳng xong, cứ dờ dẩn như người trên mây không sao nói rõ ràng ra được. Lúc đó Cam Huệ Lam ngoan cố nói một câu như lời phẫn tử hình với cô: “Cậu không biết bơi, chẳng lẽ chạy đến hồ để ngắm cảnh hả? Đùng có già mồm, chúng tớ biết hết, hiểu hết đấy!”.

Vương Nhã Khả chỉ biết trợn mắt, há mồm, cổ họng như mắc nghẹn không nói được lời nào nữa.

Bạn trai cũ của cô lúc đó thực ra cũng tử tế, thậm chí còn quay đầu hỏi cái, muốn tiếp tục mối lương duyên với cô.

Vì ngâm trong nước lạnh lâu, Vương Nhã Khả bị cảm ba bốn ngày trời. Khi bạn trai cũ đến, trong phòng chỉ có một mình cô đang ngủ. Người bạn trai cũ rất thành khẩn nói: “Xin lỗi Nhã Khả, không ngờ anh lại quan trọng với em đến như thế. Thực ra, anh cũng không đáng để em vì anh mà tự sát, khi nói lời chia tay, anh cũng rất hối hận, hay là chúng ta đừng chia tay nữa, tiếp tục có được không em?”.

Vương Nhã Khả chịu nổi oan uổng cả tháng nay, vừa nghe thấy lời của người bạn trai cũ nói, cốc nước trong tay cô liền đổ ụp xuống đầu anh ta, cánh tay bỗng mềm nhũn, mọi thứ đều trở nên mơ hồ. Người bạn trai cũ vội né tránh nhưng không kịp, nước nóng đã ướt khắp người anh ta, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Anh ta nói giọng oán hận: “Là cô không nắm lấy cơ hội đấy nhé. Tôi nói cho cô biết, Vương Nhã Khả, cô vì tôi mà tự sát xem như mục đích cũng đã đạt được, giờ tôi cũng đến rồi, cô còn muốn làm cao vênh váo gì nữa hả?”.

Vương Nhã Khả giận giữ suýt chút nữa thì thổ huyết: “Cút!”.

Sau khi trải qua chuyện đó, điều Vương Nhã Khả muốn nhất chính là lôi kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này là Ân Tấn Minh chìm xuống nước, sau đó bỏ vào chảo dầu mà chiên mà rán, cuối cùng cắt ra thành từng khúc mang ra phơi khô như thịt bò rồi đem bán, hoặc là treo lên tường để làm mẫu vật.

Ân Tấn Minh vẫn điềm nhiên không hề hay biết gì. Sau việc đó, “hành động cao cả” cứu mỹ nhân của anh được truyền tụng ca ngợi, nghiêm nhiên trở thành một vị anh hùng. Toàn trường, đặc biệt là Khoa Nghệ thuật, ai ai cũng biết chuyện này nên mọi thể loại ánh mắt từ ngưỡng mộ, khinh bỉ cho đến chê bai Nhã Khả đều nhận được.

Một tháng sau đó, Ân Tấn Minh lại đến Khoa Nghệ thuật thăm bạn học Long Văn Thắng. Long Văn Thắng đem chuyện cười này kể cho anh nghe, anh cũng phá lên cười nhưng cũng chẳng để tâm lắm.

Buổi trưa, Long Văn Thắng đi dạo cùng Ân Tấn Minh, sau đó bảo anh về ký túc xá trước còn mình đi mua cơm.

Ân Tấn Minh cũng chưa đói lắm, đúng lúc lại trông thấy Cao Phong Kỳ đang ăn nên thầm nghĩ Long Văn Thắng sẽ không về nhanh như vậy. Anh bèn thông thả đi dạo một mình.

Đúng là không may, anh lại gặp Vương Nhã Khả đang đeo tai nghe của chiếc MP4. Nhưng lần này, Vương Nhã Khả nhìn thấy anh trước. Ánh mắt cô sáng quắc, đúng là oan gia ngõ hẹp, lần trước anh vô duyên cô có hại cô trở thành người làm mưa làm gió với tiếng xầu đồn vang khắp trường, suýt chút nữa còn được đăng lên cả báo, thù này không báo thì chẳng phải quân tử. Cơ hội tốt như vậy, đúng là ông trời có mắt đã giúp đỡ cho cô.

Vương Nhã Khả đưa mắt nhìn, nhanh chóng tắt MP4 rồi tươi cười rạng rỡ tiến về phía trước.

Ân Tấn Minh cũng nhận ra cô chính là cô gái mà anh đã cứu từ dưới hồ lên, biểu hiện kỳ lạ của cô khi đó khiến anh còn nhớ rất rõ. Nhưng nhìn thái độ của cô lúc này hình như không phải là muốn tỏ thái độ cảm ơn mà là một nỗi muộn phiền, là sự ai oán, giận giữ như muốn cắn xé anh thành từng mảnh... biểu cảm vô cùng phong phú. Bây giờ anh mới hiểu phản ứng của một người muốn tự sát mà bị người khác ngăn cản là như thế nào.

Vương Nhã Khả cười tươi như hoa nói: “Đúng là khéo thật, anh lại đến trường chúng tôi chơi hả?”.

Ân Tấn Minh nói: “Đúng vậy, bạn tôi cũng cùng Khoa Nghệ thuật với cô đấy”.

“Tôi biết, anh là bạn anh Long!” , nụ cười của Nhã Khả càng rạng rỡ hơn, giọng nói rất chân thành: “Vậy tôi cũng nên gọi anh là anh mới phải, anh, cảm ơn anh lần trước đã cứu em”.

“Không cần khách khí, cũng có gì to tát đâu!”, Ân Tấn Minh quan sát Nhã Khả rồi nói với vẻ quan tâm, “Thần sắc của em cũng tốt lên nhiều rồi đấy nhỉ!”.

“Chẳng phải là nhờ anh cả đó sao”, Vương Nhã Khả nghiêng răng ken két, nhưng mặt lại cười như hoa nở giữa mùa xuân, “Anh đúng là người lương thiện, làm việc tốt mà không mong báo đáp. Anh cũng không quên đường đi lối lại trường em đúng không? Hôm nay anh đến đây, dù nói gì em cũng phải thể hiện vai trò của chủ nhà chứ, đi, để em dẫn anh dạo vòng quanh trường, rồi lát nữa em mời anh ăn cơm để cảm tạ

đại ơn đại đức của anh!", mấy từ đại ơn đại đức của cô như rít qua kẽ răng, phát ra nặng nề như đang ngẫu nhiên mà cắn xé vậy.

Ân Tấn Minh thấy Nhã Khả nhiệt tình như vậy, vả lại bản thân anh cũng không thuộc khuôn viên nơi đây lắm, có người tình nguyện là hướng dẫn viên thì tốt quá còn gì, lại còn được mời đi ăn, sao có thể từ chối được. Anh vẫn thường chăm chút đến việc tạo dựng hình tượng của bản thân, hướng chỉ lại đang ở trước mặt mỹ nữ thế này.

Vương Nhã Khả danh chính ngôn thuận dẫn Ân Tấn Minh đi dạo vòng vòng trong trường. Có điều Ân Tấn Minh cũng chẳng phải kẻ ngốc. Lúc đầu anh đã mất cảnh giác, nhưng khi bắt đầu cảnh giác rồi thì anh lại chẳng buồn nói nữa.

Vương Nhã Khả hướng dẫn rất thú vị, rõ ràng cô đang vòng đi vòng lại những địa điểm giống nhau nhưng cô lại giới thiệu hoàn toàn khác nhau. Từ những góc độ quan sát khác nhau có thể thấy cô đã cố tình chỉ dẫn không giống nhau, nếu không chú ý thì có lẽ sẽ tưởng rằng cô đưa đến những nơi khác nhau. Ân Tấn Minh thấy thật thú vị, trông bộ dạng cười tươi tắn rạng rỡ của Vương Nhã Khả rất đáng yêu, nghe cô ấy hướng dẫn giới thiệu cũng là một sự thưởng thức, anh không muốn vạch trần âm mưu của cô nữa.

Đi lòng vòng được hơn một tiếng đồng hồ thì Ân Tấn Minh thấy đói bụng. Anh nghĩ lúc này mình nên mời Vương Nhã Khả ăn cơm. Tại sao phải mời cô ăn cơm, anh đã có lý do: Thứ nhất, anh là đàn ông, cô là phụ nữ; Thứ hai, anh là đàn anh, còn cô mới chỉ là sinh viên năm ba, nhỏ hơn anh. Thứ ba, tuy việc làm hướng dẫn viên của Vương Nhã Khả là có ý đồ khác, nhưng dù sao cô cũng tốn công sức và thời gian, hơn nữa, ai biết phải chăng cô có ý đồ muốn tiếp cận để làm quen. Là một người đàn ông, lúc này không thể hiện phong độ thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Ân Tấn Minh nói: "Anh thấy hơi đói rồi, chúng ta đi ăn thôi!"

"Được, đi ăn thôi", Vương Nhã Khả di chuyển ánh nhìn, điềm nhiên cười như không có gì.

Lúc đó vừa hay đến bên hồ, đương nhiên không phải là hồ ở phía bên Khoa Văn học, trong trường cũng phải có đến bốn năm cái hồ nhân tạo. Vương Nhã Khả ngồi ở phía trên phiến đá ở mép hồ, duỗi thẳng chân nói: "Mệt quá, đàn anh, chúng ta nghỉ một chút nhé?"

Giọng nói cô dịu dàng ấm áp, nụ cười như mê hoặc lòng người, ánh mắt cô long lanh ánh nước mang theo chút uể oải, chút khẩn cầu, bộ dạng đúng là rất mệt mỏi. Ân Tấn Minh nào có lý do để từ chối chứ, anh cười cười: "Được thôi! Em ngồi nghỉ chút đi", nói rồi anh ngồi xuống cách cô chừng một mét.

Khoảng cách này không ngắn cũng chẳng dài, không khỏi khiến Nhã Khả cảm thấy anh thật gần gũi mà cũng thật xa xôi.

"Đàn anh à, anh không mệt sao, anh đúng là khỏe thật đấy!", Vương Nhã Khả nhướn miệng cười hỏi, thái độ cũng mang vài phần nịnh nọt.

Ân Tấn Minh cười nói: "Không mệt".

Trái tim Nhã Khả như bừng sáng, đi vòng hơn một tiếng đồng hồ, người quen đi dạo như cô cũng phải mệt bỏ hơi tai, Ân Tấn Minh lại không thấy mệt ư? Chắc không phải đâu, vừa mới đặt mông xuống anh đã không buồn động dậy thế kia, có lẽ là lại khoắc lác rồi.

Vương Nhã Khả bóp bóp tay, nắn nắn chân, sau đó đứng lên vừa thở hổn hển vừa nói: "Đàn anh đúng là thân thể cường tráng, em không được như anh. Em không tài nào đi được nữa rồi...", cô cúi người xuống như đang nhặt thứ gì đó rồi lại giống như phát hiện ra một đại lục mới, lớn tiếng gọi: "Này, đàn anh, giày của anh sắp tuột rồi".

Ân Tấn Minh không nghi ngờ gì liền cúi xuống nhìn giày, đúng lúc đó, Nhã Khả nhân cơ hội, dang rộng hai tay, vận dụng toàn bộ sức lực vốn có của cơ thể, nhanh chóng ra đòn Giáng Long Thập Bát Chương. Ân Tấn Minh không phòng bị gì, lại đang mệt đến mức sắp ngất xỉu nên đầu còn sức mà chống đỡ, vừa ngẩng đầu lên, đã "tùm" ngay xuống nước. Vương Nhã Khả chỉ thẳng vào mặt anh mà hét lên: "Không được động đây!"

Anh chợt sững người trong giây lát, không hiểu tại sao thái độ của cô đột nhiên lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế. Quả nhiên anh nghe lời không động đậy nữa, nước trên tóc theo dòng mà chảy xuống, cổ thể anh nửa chìm nửa nổi trong hồ, chăm chú nhìn xem Nhã Khả định làm gì.

Vương Nhã Khả quỳ lên bệ ở mép hồ, khuôn mặt lộ vẻ đắc ý, chỉ tay vào mặt anh mà bắt đầu quở trách: “Lần trước anh hại tôi ngã xuống hồ, khiến tôi bị cảm cúm cả tuần trời, còn khiến tôi phải chịu đựng nỗi oan ức là vì thất tình mà tự sát, rồi tất cả mọi người nhìn tôi như nhìn quái vật. Tại sao? Được làm anh hùng thích lắm sao? Còn xả thân cứu người, đừng cảm quên mình nữa chứ? Anh chính là hung thủ, đã cố tình đẩy tôi xuống hồ còn giả bộ là người tốt. Đừng nghĩ rằng tôi dễ bị bắt nạt nhé, bây giờ tôi trả lại cho anh nhé. Nước ấm áp như thế, anh lại biết bơi nữa, rất thú vị phải không? Lần này chỉ là cảnh cáo thôi đấy, lần sau đừng có tự ỉnh là đúng!”.

“Cô hiểu lầm rồi, tôi...”, hóa ra là vì chuyện này, Ân Tấn Minh vô cùng kinh ngạc, sau khi định thần trở lại anh cố gắng giải thích.

“Đừng có cô cô, tôi tôi ở đây, sao nào? Anh có tài giỏi thì tự mình leo lên đi?”, Vương Nhã Khả tỏ vẻ đắc ý, “Tôi không cho anh xuống tắm hồ thì anh cũng không biết được tôi văn võ song toàn! Hồ già còn chưa tỏ uy, mà anh dám nghĩ tôi là mèo bệnh hả? Lại còn cứu người, giờ anh tự cứu lấy bản thân mình đi!”.

Ân Tấn Minh bị mắng đến mức bàng hoàng không biết nói gì, cái gì mà văn võ song toàn với việc đẩy anh xuống hồ thì có liên quan gì tới nhau chứ? Cô ấy, hồ già cũng chẳng phải mèo bệnh cũng chẳng giống, những thứ đó hình như cũng chẳng liên quan gì đến anh cả. cô đâu cần phải chứng minh cho anh thấy chứ.

Ân Tấn Minh không phải là không muốn động đậy, chẳng qua là bị cô dắt đi vòng vòng một tiếng đồng hồ, thể lực đã hao tổn quá nửa, lại thêm trưa chưa ăn gì, đúng là vừa mệt vừa đói. Vả lại, bộ dạng của cô em này cứ như mang mối thâm thù ngàn năm vậy, bây giờ anh mà leo lên thì chỉ càng khiến cô thêm tức giận mà thôi. Đẳng nào cũng đã bị rơi xuống hồ, ngâm mình trong nước anh cũng không thấy lạnh lắm, còn có chút khoan khoái nữa, thôi thì cứ đợi cô nàng bớt giận rồi tính tiếp. Hơn nữa, phong độ của đàn ông không thể hiện ở đây thì còn thể hiện ở đâu nữa?

Nghĩ đến đó, Ân Tấn Minh liền cười nói: “Thôi được rồi, lần trước là do tôi không hiểu rõ tình hình nên khiến cô phải chịu oan uổng. Phạt tôi nửa tiếng đồng hồ ngâm mình dưới nước không được lên, cô đừng giận nữa nhé?”.

Vương Nhã Khả cười “khà khà”, giọng điệu đầy mưu mô xảo quyệt: “Có thật là anh muốn tôi hết giận không?”.

“Như thế mà cô còn chưa tin sao?” Ân Tấn Minh cười vẻ phớt lờ, ngâm ở trong nước một lát anh cũng chẳng lo, anh chỉ không biết là sau khi lên phải đi tìm Long Văn Thăng để thay quần áo khô như thế nào?

“Đó là do anh nói đấy nhé!”, Vương Nhã Khả cười giảo hoạt, hai mắt bừng sáng, gương mặt lộ rõ niềm hưng phấn

Nụ cười đó khiến Ân Tấn Minh thâm cảnh giác cao độ, còn chưa kịp phản ứng gì đã thấy Vương Nhã Khả xoay người lại, hai tay đặt trước miệng tạo thành hình chiếc loa phóng thanh, lớn tiếng hét lên: “Không hay rồi, mọi người mau đến đây, có người muốn tự sát...”.

Khác với lần trước, hét lớn mấy tiếng mà cũng chẳng được mấy người đến, lần này thì đúng khu vực trung tâm.

Giọng của Vương Nhã Khả du dương, lên bổng xuống trầm có thể sánh ngang với mấy sinh viên tài năng xuất chúng của Khoa âm nhạc, mọi người vội vã chạy đến cứu giúp, khung cảnh náo nhiệt, tiếng bước chân dồn dập, tiếng ngạc nhiên, âm ĩ vang lên ngày một đến gần.

Cuối cùng Ân Tấn Minh cũng hiểu ý đồ đằng sau nụ cười gian trá đó của Vương Nhã Khả, anh vừa giận vừa buồn cười, chỉ tay về phía Nhã Khả, bộ dạng giống như miệng không biết nói sao, dở khóc dở cười, vừa giận vừa tức.

Vương Nhã Khả chẳng còn thời gian đâu mà nhìn anh, cô đang đứng đối diện với mọi người vừa đến nói lớn: “Ồ, ở đây ở đây, nhanh nhanh, kéo lên kéo lên... Chao ôi, còn trẻ thế này mà đã làm chuyện gì đến mức phải tự sát chứ, nhất định là thất tình rồi...”.

Ân Tấn Minh ánh mắt trắng dã được mọi người ba chân tay kéo lên, còn chưa kịp để sắc mặt trở lại trạng thái bình thường, Vương Nhã Khả đã chen vào đám đông, ra vẻ trách trời thương dân: “Đàn anh này, trời cao đất rộng còn nhiều cơ hội mà, thật ra chuyện thất tình cũng đâu cần phải nặng nề như thế, nếu không phải tôi may mắn đi qua, thì anh tự sát chẳng phải quá oan uổng sao? Sinh mạng là báu vật, tình yêu có thể trở lại, nên nghĩ đến cha mẹ anh, nghĩ đến người thân của anh, anh không nên ích kỷ vì bản thân mình như thế! Sau này phải nghĩ thoáng một chút, tôi có thể cứu được anh một lần nhưng không thể cứu được anh lần thứ hai đâu. Biết không?”.

“Cô...”

Ân Tấn Minh vừa há mồm định nói đã bị cô chen họng ngay: “Anh cũng không cần phải cảm ơn tôi, tôi vốn là người làm ơn nhưng không mong báo đáp, sau này đừng tùy tiện mà tự sát, không phải ai cũng tốt bụng như tôi đâu, thế nhé! Tạm biệt!”.

Bị lừa một cú như thế, hoàn toàn không có cơ hội mở miệng, Ân Tấn Minh nhìn nụ cười sáng khoái, phóng khoáng vẻ đắc thắng trên khuôn mặt Vương Nhã Khả thoảng chốc đã lẫn mất hút trong đám người, lúc đầu cũng giận lắm nhưng suy nghĩ một hồi, anh lại cười phá lên. Cho đến khi Long Văn Thắng hộ tống anh về, cậu ta cũng chẳng biết anh chịu sự kích động gì mà lại như thế.

Đúng là không đánh không quen biết. Ân Tấn Minh sau khi bị Nhã Khả dọa ột trận nên thân như thế, không những không tránh trường cô như tránh rắn tránh rết, ngược lại cứ có thời gian là anh lại biến nơi đây thành điểm du lịch, thỉnh thoảng đến dạo vài vòng.

Đi đi lại lại vài lần thì oan gia cũng thành người nhà, hai người cứ thế nhen nhóm châm ngòi một tình yêu.

9. Chương 9: Ước Mộng Ngập Trần Nhưng Tình Yêu Lại Bé Nhỏ

Khi đang yêu nhau, hai người luôn coi đó như một trò vui đùa, nhưng thực ra chuyện này nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy vô cùng ngọt ngào. Đáng tiếc sự ngọt ngào đó đã là quá khứ, còn hiện tại lại bi thương biết bao.

Kể từ sau khi Ân Tấn Minh được thăng chức, những cuộc chuyện trò tâm sự của hai người ngày một ít, chẳng biết vì áp lực công việc khiến con người ta chẳng muốn mở lời, hay là vì cuộc hôn nhân này vốn đã bình lặng đến nỗi chẳng kiếm được câu chuyện nào phù hợp, hay là hai người đều cảm thấy đối phương quá quen thuộc, giống như tay trái tay phải của mình vậy, chẳng cần thiết phải nói với nhau nữa.

Vương Nhã Khả thì không nghĩ như thế, cô hoài niệm biết bao khoảng thời gian yêu nhau, hoài niệm biết bao những ngày mới cưới. Mọi người đều nói năm đầu tiên kết hôn là một cuộc hôn nhân giấy, vì nó giống như tờ giấy, chỉ cần va chạm nhỏ là có thể rách ngay, chẳng thể chống chọi được dù một cơn sóng nhỏ. Nhưng, cuộc hôn nhân giấy của họ lại chẳng gặp phải tình huống đó, hai người làm cùng một công ty, dù bận thế nào, hằng ngày gọi cho nhau hai ba cuộc điện thoại, buổi trưa cùng nhau đi ăn cơm, tan ca lại sánh bước bên nhau về nhà. Cho nên hồi đó cô mới can tâm tình nguyện xắn tay áo vào bếp nấu cơm nhằm lấp đầy cái dạ dày của anh.

Năm đầu tiên vất vả khó khăn nhất, nhưng họ vẫn có thể hạnh phúc như vậy, tại sao lúc này lại không thể hòa hợp, lại nảy sinh nhiều vấn đề trái ngược như vậy? Họ một mỗi khi nhìn thấy nhau hay là trái tim đã kiệt sức mất rồi? Lẽ nào ba năm kết hôn mà mọi người thượng gọi là hôn nhân da thuộc, đối với họ lại không phải là da trong da thuộc mà lại là một trong một mỗi?

Trong lòng Nhã Khả chất chứa rất nhiều nghi vấn, nhưng Ân Tấn Minh nhất định không nói thì cô cũng chẳng muốn hỏi những việc đó.

Tại sao anh không nói, tại sao anh không giải thích về cuộc điện thoại đó, về dấu son môi đó?

Giải thích với cô khó khăn đến vậy sao? Ánh mắt anh có thể xuyên qua cơ thể cô đổ dồn lên mấy thứ hoàn toàn không liên quan đến cô, vậy thì cô là cái gì? Người tàng hình ư? Lúc này Vương Nhã Khả hoàn toàn không hiểu được trong con mắt của Ân Tấn Minh, cô rốt cuộc là cái gì?

Cô không thể hỏi, bởi nếu cô hỏi cô sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động, thậm chí còn bị chôn vùi dưới hố cát. Cô tự hỏi bản thân mình liệu có thể nở hoa cho dù bị chôn vùi dưới hố cát như Trương Ái Linh từng nói hay không? Nhưng cô vẫn hy vọng Ân Tấn Minh thẳng thắn nói cho cô biết chuyện đó là như thế nào, cho dù chỉ là nói dối, nhưng như thế còn chứng là anh vẫn tôn trọng cô.

Nhưng anh lại không nói, ngay cả việc lừa dối cô anh cũng chẳng buồn làm.

Là vì người phụ nữ kia sao? Người phụ nữ đã nghe điện thoại ngày hôm đó, người phụ nữ đã in dấu son môi lên cổ áo anh sao?

Cô đã biết người phụ nữ nghe điện thoại hôm đó là ai rồi.

Công ty lớn đến như thế sao, nhiều phòng ban như vậy sao, muốn biết người đó là ai khó lắm sao? Chắc là An Thư Mỹ rồi, cô ta là nhân vật thần bí từ trên phái xuống, vừa vào công ty đã ngồi ở ngôi cao như vậy, cổ vấn Phòng Marketing. Vì mối quan hệ trong công việc, hai người họ cũng không phải là chưa từng gặp nhau riêng rẽ.

Sự ưu tú nổi bật riêng của An Thư Mỹ được thể hiện từ phong thái cho tới cốt cách. Người xuất chúng như cô ta luôn coi chuyện tình cảm như quyền lợi hiển nhiên của mình. An Thư Mỹ hơn người như vậy, ngay cả phụ nữ nhìn vào cũng không thể phủ nhận, vừa xinh đẹp lại quyến rũ. Trên đời có mấy người đàn ông có thể cự tuyệt sự chủ động tấn công của một người phụ nữ hấp dẫn đến như vậy?

Vương Nhã Khả đưa hai tay ôm lấy mặt, dòng nước ấm áp lăn xuống mu bàn tay, xuyên qua kẽ ngón tay chảy xuống mặt, nhưng trái tim cô lại lạnh giá vô cùng.

Ở trong phòng tắm khá lâu, tuy quạt thông gió không ngừng quay nhưng Nhã Khả vẫn vô cùng bức bối. Thận trọng đứng lên, cô không muốn vì bị thiếu oxy mà phải chết ngạt trong này, cho dù cô có bị hôn mê trong phòng tắm thật cũng chẳng có ai phát hiện ra đâu.

Tắm xong bước ra ngoài, Ân Tấn Minh đã xem hết trận bóng. Anh hướng về phía Nhã Khả nói: “Hôm nào cũng tăng ca, bận lắm sao?”.

“Ừ, bản kế hoạch mới!”

“Khách hàng nào?”

“Hâm Bằng!”

Ân Tấn Minh chau mày vẻ không hài lòng: “Tại sao giờ em lại nói trống không như thế?”.

“Nói trống không như thế nào?”, Vương Nhã Khả quay đầu liếc nhìn anh.

Ân Tấn Minh lại chau mày, anh cảm thấy mọi hình thức trao đổi giữa họ giờ đây đều trở nên thừa thãi. Mặc dù sống chung một không gian, nhưng dường như ai muốn mở lời trước cũng phải tích góp đủ dũng khí để phá vỡ bầu không khí yên lặng đáng sợ này,

Anh không muốn cãi nhau, bởi mỗi lần cãi nhau cô đều ngủ trong phòng ngủ, còn anh ngủ ngoài phòng khách, hoặc anh ngủ trong phòng ngủ thì cô lại ra ngoài phòng khách. Vài ngày không ngủ chung, không sinh hoạt vợ chồng, không ăn cơm ở nhà, nhà dường như đã trở thành quán trọ đối với hai người họ. Những lúc hai người cùng ở nhà thì lại vắng vẻ, yên ắng đến mức chỉ cần một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Cảm giác tĩnh lặng này vô cùng đáng sợ. Ân Tấn Minh cố nín thở, với tay tắt tivi, nói: “Em không thể nói thêm vài câu được sao? Anh mà không nói thì em cũng chẳng buồn mở lời, em cứ im im không nói gì như vậy mà không cảm thấy khó chịu sao?”.

“Cảm ơn đã quan tâm!”, Vương Nhã Khả lạnh lùng buông một câu rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Vương Nhã Khả rất lạnh nhạt, vô cùng lạnh nhạt. Vả lại, ánh mắt của cô cũng lạnh nhạt, lạnh đến mức khiến Ân Tấn Minh có cảm giác như mình đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Điểm này không giống với Vương Nhã Khả trong ấn tượng của anh, một Vương Nhã Khả từng chỉ tay vào mũi anh mà nói rằng: “Sau này đừng có nghĩ đến chuyện tự sát, tôi có thể cứu anh được một lần nhưng chẳng thể cứu được lần

hai đầu!”, một Vương Nhã Khả rõ ràng là đang cố ý giễu cợt anh nhưng lại giả bộ như không có chuyện gì để cho anh như một cái động thu hút sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh.

Khi đó cô bướng bỉnh, giảo hoạt, phá phách, ưa làm nũng, động một chút là muốn tỏ vẻ ta là ác nữ chẳng biết sợ ai. Nhưng tính cách ngang ngược giảo hoạt của cô khi ấy thật đáng yêu, vả lại, cũng không phải lúc nào cũng thế, có lúc cô cũng rất biết điều, khá lành mạn, đôi khi mang chút ảo tưởng không thực tế nên thường ra những bộ dạng hài hước, xấu xí như trên phim ảnh. Mỗi ngày ở bên cô, anh đều vô cùng thoải mái.

Nhưng Nhã Khả của hiện tại càng lúc càng khó nắm bắt. Anh vẫn cho rằng chuyện ân ái lần trước đã khiến hai người có thể xích lại gần nhau hơn, và những vụ cãi cọ trước đó sẽ như mây bay gió thổi. Nhưng, cũng bắt đầu từ ngày hôm đó, Vương Nhã Khả lại càng lạnh nhạt với anh hơn, không thích chuyện trò, càng không muốn nhìn thẳng vào mắt anh.

Không giống chiến tranh lạnh, giữa họ vốn không có mâu thuẫn, lấy đâu ra chiến tranh lạnh?

Nhưng nếu không phải chiến tranh lạnh thì giữa họ rốt cuộc là có chuyện gì?

Hai người chung sống dưới một mái nhà, đôi lúc không cẩn thận ánh mắt cũng sẽ đụng chạm nhau, nhưng cũng không đến mức phải nổ bùng bùng như pháo nổ, bởi căn bản đâu có mối lửa nào để châm ngòi lên đồng lửa ấy.

Cho dù là người xa lạ, khi ánh mắt gặp nhau cũng phải lễ phép mà nở nụ cười lịch sự, nhưng Vương Nhã Khả ngay để việc cười cũng chẳng làm nổi, cô cứ như người lạnh lùng có khuôn mặt đóng băng vậy, cô nhìn anh cũng chẳng khác gì đang nhìn một khúc gỗ.

Ân Tấn Minh không cam tâm, hay nói cách khác là anh đang tức giận, vợ hiền gì chứ, trông bộ dạng của cô lúc này có giống một người vợ hiền hay không? Ở công ty thì phải chịu đựng sếp tổng, về đến nhà còn phải nhẫn nhịn vợ, thử hỏi có thằng đàn ông nào còn muốn sống nữa không? Nếu kết hôn mà lại có cuộc sống thể này thì còn kết hôn làm gì cơ chứ? Thà rằng cứ cãi nhau một trận còn hơn cứ như thế này.

Ân Tấn Minh đứng dậy, tuy vô cùng khó chịu nhưng vẫn cố dịu giọng nói: “Vương Nhã Khả, em đang chơi trò giả câm đờm hả? Vừa nãy mới nói được một câu, em đang đối phó với anh đấy à?”

Vương Nhã Khả dừng bước, quau đầu liếc nhìn Ân Tấn Minh một cái, thầm tự giễu, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu Ân Tấn Minh ngoại tình, anh sẽ kiên quyết không chịu thừa nhận mà sẽ trốn tránh, sau đó lấy cớ là tình cảm không hợp rồi đề nghị ly hôn. Đó chẳng phải là ménh khỏe mà cánh đàn ông vẫn thường hay sử dụng sao? Cãi nhau, chiến tranh lạnh, hay là ly thân... cuối cùng, anh sẽ danh chính ngôn thuận đề nghị ly hôn, không phải sao?

Dấu son môi đỏ cứ như con dao nằm vắt ngang thỉnh thoảng lại cứa trái tim Nhã Khả. cô muốn lấy nó ra nhưng không sao rút ra được, một nỗi đau mơ hồ cứ mãi âm ỉ day dứt, nhưng cô không yếu đuối đến mức đó, cụm từ “nhẫn nhục chịu đựng” không có trong tự điển của cô. Vì tình yêu cô đã nguyện buông xuôi rất nhiều thứ, ai cũng bảo cô yêu hết lòng, nhưng cô không thể từ bỏ lập trường cũng như lòng tự trọng của chính mình.

Có thể đau khổ buồn bã vì bị lừa dối, bị lừa gạt, nhưng cô không hề cố gắng thể hiện nỗi đau đó ra để mong cầu xin sự thương hại của Ân Tấn Minh mà lại cố gắng che giấu, ngụy trang tâm trạng thực của mình.

Ân Tấn Minh rốt cuộc là có ý gì? Mắt trừng mắt, không mặt lộ vẻ chán ghét và đầy nghi hoặc. Trong đầu Vương Nhã Khả chỉ nghĩ đến một câu: Vừa ăn cắp vừa la làng.

Rõ ràng anh phải là người xin lỗi trước, thế mà anh có thể hùng dũng như cây ngay không sợ chết đứng, như chẳng có gì xảy ra mà chỉ trích thái độ lạnh nhạt, thờ ơ của cô. Những tủi thân, những đau đớn chất chứa trong lòng Vương Nhã Khả giống như một phản ứng dây chuyền lan sang cả dạ dày cũng theo đó mà nhói đau. Lúc này, dạ dày càng đau gấp bội, ngay cả tim gan phổi ruột cũng nhói lên, đau đến toàn thân run rẩy lạnh lẽo, trái tim lại càng lạnh hơn. Cô vẫn đưa ánh mắt lạnh lùng đó nhìn anh, nói: “Anh thích nghĩ thế nào là việc của anh”.

Câu nói đó của Vương Nhã Khả chẳng khác gì lửa đổ thêm dầu, Ân Tấn Minh vốn muốn kìm nén lửa giận bốc lên nhưng cũng không nhịn thêm được nữa, nộ khí bùng bùng chẳng khác gì đồng lửa đang cháy bùng

đứng lại có người quăng thêm mấy cành củi khô, nói như bắn tên: “Vương Nhã Khả, em đừng có quá đáng như thế. Em định sớm nắng chiều mưa làm trò cho vui sao? Trong đầu em đang nghĩ gì chẳng lẽ không thể nói ra được ư? Đã hết cái thời để cho em làm trò rồi, em cho rằng bây giờ đang là sáu năm trước sao mà còn bắt anh phải dỗ dành em chiều chuộng em, em không thấy như vậy thật ấu trĩ hay sao?”.

“Em quá đáng?”, giọng Vương Nhã Khả vút cao, lạnh lạnh sắc bén: “Em làm trò? Em ấu trĩ? Ân Tấn Minh, đây đều là những lời tận đáy lòng của anh sao? Muốn nói cái gì thì trong lòng anh rõ nhất, có cần thiết phải vòng vo tam quốc, nói bóng nói gió, châm chọc khiêu khích thế không?”.

“Anh muốn nói gì? Anh không thích cái thái độ của em đối với anh? Anh đắc tội gì với em sao? Em để mặt dài như cái bươm bướm thế cho ai nhìn?”

“Anh đừng nhìn nữa là được chứ gì? Từ trước đến nay chẳng phải anh luôn như thế sao? Bây giờ lại để ý à? Ân Tấn Minh, xin anh, em biết anh muốn tìm em để cãi nhau, nhưng muốn cãi nhau thì cũng phải tìm một lý do khác tốt hơn đi, đừng có suốt ngày nhai đi nhai lại cái lý do đó được không?”, nỗi đau trong lòng Vương Nhã Khả đang dần chảy theo từng mạch máu, cô không muốn tỏ ra yếu đuối trước Ân Tấn Minh cho nên vẫn hiên ngang ngẩng đầu, cổ lộ rõ vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Ân Tấn Minh không biết trong lòng Vương Nhã Khả đang nghĩ gì, nhưng bị vẻ coi thường đó của cô chọc tức, không kìm được giọng mà to tiếng: “Anh tìm em để cãi nhau? Em cho rằng anh cũng mãi kinh sớm, tâm tình bất ổn giống như em sao? Anh nhàn rồi không có việc gì làm chắc?”.

“Cãi nhau với em chẳng phải là công việc chính của anh sao?” Vương Nhã Khả cười lạnh nhạt, “Nếu không phải cãi nhau thì làm sao đạt được mục đích đây?”.

“Vương Nhã Khả, em đừng có mà ném đá giấu tay, cái gì mà công việc chính? Mục đích gì? Em nói năng cho tử tế chút đi?”.

“Sao em lại không nói năng tử tế chứ? Em xưa nay vẫn luôn như thế, bây giờ anh lại quay sang chỉ trích em là ăn nói không tử tế? Anh còn nói là anh không có mục đích gì sao?”.

“Được rồi, được rồi, anh không cãi nhau với em nữa”, Ân Tấn Minh nhìn thấy cục diện ngày càng khó nắm bắt, anh vốn không muốn cãi nhau, nhưng đột nhiên lại bảo thôi chẳng phải rất mất thể diện hay sao, vì thế anh đành chuyển sang nhân nhượng, thậm chí còn nói với giọng trêu đùa: “Cãi nhau là công việc chính, em đang nghĩ anh là loại người nào đây? Anh đúng là có lý tưởng cao xa. Tuy chẳng phải là xuất sắc vượt trội gì, nhưng chí ít cũng có chút thành công trong sự nghiệp. Không phải em đang trách anh thường xuyên tăng ca nên không có thời gian dành cho em sao? Em tưởng anh là sếp tổng chắc? Anh có thể nào thì cũng chỉ là vì muốn phần thưởng cho cái gia đình này. Mọi người đều nói, phía sau sự thành công của một người đàn ông là hình bóng của một người phụ nữ vĩ đại, em không thể trở thành một người phụ nữ vĩ đại mà ủng hộ cho anh hay sao?”.

Câu đó đừng nói ra còn tốt, nói ra lại động chạm đến nỗi tủi nhục và đau xót ẩn giấu nơi sâu kín nhất trong lòng Vương Nhã Khả, giọng đầy vẻ oán giận, cô nói: “Lời nói động lòng người nhĩ? Đúng là phía sau sự thành công của một người đàn ông nhất định phải có hình bóng của một người phụ nữ. Nhưng sau khi người đàn ông đó thành công thì chắc chắn người phụ nữ ấy sẽ bị ruồng bỏ. Bây giờ anh còn chưa thành công mà đã cảm thấy em rất phiền phức còn gì? Mãi kinh sớm, tâm tình bất ổn, những lời này mà anh cũng có thể nói ra sao?”.

“Em không hiểu mấy lời trêu đùa sao? Anh đã nhường nhịn đến như vậy rồi mà em vẫn còn muốn gây sự sao?” Nộ khí của Ân Tấn Minh lại bùng bùng. Anh đứng đầu Phòng Marketing, đám nhân viên marketing mồm mép láu lỉnh, như thế mà khi nhìn thấy sắc mặt của anh không tốt cũng chẳng dám đến trước mặt anh mà khua môi múa mép. Anh đã quen hô mưa gọi gió, nói một là một hai là hai, theo cách nói của Vương Nhã Khả thì là lấy bản thân mình làm trung tâm, thế mà lúc này, sự nhân nhượng của anh lại không được sự đồng cảm phối hợp của Vương Nhã Khả, nên anh cũng không muốn nhẫn nhịn thêm nữa.

“Anh nhường nhịn em? Rốt cuộc là ai đang nhường ai đây?”

Uy lực bộc phát sau một tuần chiến tranh lạnh quả nhiên kinh người, trong mắt của hai người họ, đối phương đều ngang ngạnh, đáng ghét, vì thế những lời xía xối cay nghiệt nhất cũng lời ra nói.

Nếu là những người xa lạ không hiểu gì về nhau, cãi nhau có chẳng cũng chỉ để lại những vết thương ngoài da không đáng kể. Đằng này, hai người đã chung chăn chung gối ba năm trời, những lời có sức sát thương lớn nhất có lẽ chính là những lời nói lấp lửng, chưa cần nói hết đối phương đã hiểu, vì vậy chỉ cần nói ra một câu thôi cũng đủ đâm thẳng vào tâm phẫn của đối phương, chuẩn xác hơn cả Tiểu Lý Phi Dao.

Sau đó Ân Tấn Minh nộ khí bừng bừng đập cửa mà đi.

Khi tiếng “rầm” đóng cửa vừa vang lên, sự kiên cường mà Vương Nhã Khả cố sống cố chết giữ lại để nguy trang cũng biến mất ngay lập tức, cô như bị trút kiệt sức lực, uể oải ngã xuống sofa, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cả Vương Nhã Khả lẫn Ân Tấn Minh đều không muốn phải cãi nhau. Nhưng cô thấy ảm ức khi bị anh coi nhẹ, bất mãn khi bị anh xem thường, cô không cam lòng khi tình yêu anh dành cho cô không phải là duy nhất, cô không muốn anh chỉ xem cô như một thứ đồ gia dụng không có giá trị. Cô chỉ muốn trút hết nỗi lòng mình, dùng cách đó để dốc sạch những đau đớn trong lòng.

Nhưng, dốc hết rồi thì sao đây?

Đau càng thêm đau, sâu thêm sâu.

Căn phòng trống trải lại một lần nữa bị nhấn chìm trong sự vắng vẻ cô quạnh. Vương Nhã Khả cuộn mình trên sofa, hai tay ôm lấy mặt nhưng không ngăn được những dòng lệ len qua từng kẽ ngón tay mà ứa trào ra ngoài.

Hôm sau, Vương Nhã Khả không tăng ca nữa. Với tâm trạng như thế, cô cũng chẳng tập trung được vào công việc, cho nên, vừa đến lúc tan ca, cô liền xách túi đi ra khỏi phòng làm việc.

Cô bước vào thang máy, nhất tầng một rồi nhấn nút đóng cửa, cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại thì có tiếng người gọi: “Đợi chút!”, theo bản năng cô đưa tay nhất nút mở cửa.

Thực ra lúc đó Vương Nhã Khả chỉ muốn ở một mình, nhưng thang máy lại không phải tài sản của riêng cô.

Người vội chen vào thang máy là Bạch Đào Ninh, vừa nhìn thấy Nhã Khả, anh ta liền cười, nói: “Thật trùng hợp, tôi còn tưởng chỉ có mình tôi tan ca giờ này nữa chứ!”.

Wương Nhã Khả cười lễ phép.

Bạch Đào Ninh nhấn nút đóng cửa, ngoái đầu lại, thấy dáng vẻ mệt mỏi của Vương Nhã Khả bèn quan tâm dò hỏi: “Sắc mặt xấu như thế, không khỏe sao?”.

Wương Nhã Khả lắc đầu cười nói: “Có thể là vì ngủ không đủ, cảm ơn!”.

Thấy cô không muốn nói thêm nữa, Bạch Đào Ninh cũng chẳng hỏi nhiều anh mỉm cười rồi chuyển chủ đề: “Bản kế hoạch của cô tiến triển thế nào rồi? Ngày mai tôi có hẹn với Tô tổng của Hâm Bằng, nếu cô thấy hứng thú thì có thể đi cùng”.

Wương Nhã Khả hơi bất ngờ, liếc mắt nhìn Bạch Đào Ninh. Đúng là Phòng Thị trường và Phòng Kế hoạch đã đạt được nhận thức chung, từ bỏ thói chia bè chia cánh rồi hay sao? Mặt trời mọc đằng tây rồi chắc? Mọi người đều cho rằng người của Phòng Thị trường ai nấy đều khí thái ngút trời, mặt trên đỉnh đầu, nhất là Bạch Đào Ninh người đứng đầu của bọn họ. Nhưng lúc này, anh ta lại tỏ vẻ hòa nhã dễ gần, nhiệt tình thân thiết như thế, chẳng lẽ anh ta đổi tính rồi sao?

Cũng có thể là vì anh ta nể mặt Ân Tấn Minh nên mới tốt với cô như thế?

Nghĩ vậy, Vương Nhã Khả không khỏi chau mày nói: “Không cần đâu, công tác chuẩn bị bước đầu cũng đã hòm hòm rồi”.

“Vậy cũng được!”, Bạch Đào Ninh cười vẻ phớt lờ, nói: “Có việc gì cần giúp đỡ thì cô cứ nói, đừng ngại ngừng gì cả, mọi người đều chung một mục tiêu, tất cả vì công việc mà!”.

Wương Nhã Khả gật đầu nói: “Được!”.

Wương Nhã Khả không về nhà mà đi thẳng ra chợ. Cho dù có xảy ra chuyện gì thì cũng vẫn phải ăn cơm.

Len vào đám người đang huyên náo ồn ào trong chợ, mùi tanh của cá, mùi vị của thịt tràn ngập trong khoang mũi, Vương Nhã Khả đột nhiên thấy động lòng, đây mới chính là hương vị của cuộc sống.

Là một người phụ nữ hiện đại, phần lớn thời gian cô đều ở trong văn phòng hoặc quán bar, sàn giao dịch, thẩm mỹ viện hay những nơi dành cho giới thượng lưu... chẳng mấy khi được trải nghiệm không khí cuộc sống chân thực đến thế này.

Cô chẳng cần cuộc sống sung túc, lúc nào cũng được mặc áo gấm lụa là, thưởng thức sơn hào hải vị, mà chỉ cần người đàn ông mà cô yêu sẵn sàng thưởng thức những món ăn do chính tay cô chuẩn bị, người đó có thể cưng chiều để cô ngẫu hứng thích làm gì làm nấy, có thể chiều theo sự lãng mạn không thực tế bộc phát của cô, có thể yêu cả những tâm tư trẻ con mãi không trưởng thành của cô. Hai người cùng nhau tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Nhưng Ân Tấn Minh không thể mạng lại cho cô niềm vui đó, đừng nói đến chuyện cùng cô đi chợ, lúc này, ngay cả việc cùng cô đi dạo mua sắm anh cũng chẳng làm nổi.

Xã hội này cứ như một chiếc lò luyện với rất nhiều cám dỗ và những thứ tốt đẹp, song, dục vọng của con người lại vô bờ. Mục tiêu hướng tới của cô và Ân Tấn Minh sao có thể giống nhau?

Cô có thể vì anh là xách túi LV đi chợ mua rau không, còn anh có thể vì cô mà từ chối những bữa tiệc xã giao để về nhà sao? Khi còn yêu nhau, hai người từng cho rằng họ sẽ cùng nhau sống một cuộc sống ngọt ngào đến bách niên giai lão, nhưng, vấn đề là từ đâu?

Trong mắt anh, cô chỉ như một chiếc bình hoa hay một thứ đồ gia dụng, mua về rồi thì chỉ cần để đó, không phải quan tâm cũng chẳng phải lo lắng. Nhưng cô là một con người, cô có suy nghĩ, có tình cảm, có nhu cầu được yêu thương.

Yêu cầu của cô thực ra rất đơn giản. Không phải cô chỉ trích thái độ hằm hằm tức giận và lạnh nhạt của anh, anh chỉ cần cho cô một nụ cười vui vẻ quan tâm hay chí ít là một chút tôn trọng cô là được rồi.

Nhưng không hề có, thứ mà cô nhận được chỉ là sự trách móc và cãi cọ, chỉ là lời chế giễu mỉa mai kinh sớm, tâm tình bất ổn của anh.

Vương Nhã Khả có chút uể oải, đặt lên đặt xuống mãi không chọn được mớ rau, trong tay lại chỉ cầm có vài cọng khiến người bán hàng không hài lòng, không nhận được nữa bèn nói: “Cô ngồi chọn rau hay ngồi thêu hoa đấy? Nát hết cả rau của tôi rồi kia kìa, rốt cuộc cô có mua hay không?”.

“Xin lỗi!”, cô định thần lại rồi nhặt đại một mớ. đã mua được vài món rồi, bữa tối nay khá là thịnh soạn đây!

Vương Nhã Khả xách túi rau ra khỏi chợ, vẫy tay gọi một chiếc taxi rồi thông báo địa chỉ. cô ngồi dựa lưng vào ghế, bao nhiêu chuyện cứ ùn ùn kéo đến quấy nhiễu tâm trí nên cô chẳng buồn nghĩ nữa, chỉ nghĩ người đưa mắt nhìn dòng xe tấp nập bên ngoài.

10. Chương 10: Chia Tay Sẽ Trở Thành Thù Địch

Ấn chuông cửa, Vương Nhã Khả xách túi rau đứng tĩnh lặng như một bức tượng điêu khắc. Nào gà nào thịt nào rau, mấy thứ đó cứ thấp thoáng ẩn hiện sau lớp túi nilon, trông thật bình dị, gần gũi, nhưng chiếc túi nhãn hiệu LV mà cô khoác trên vai, rồi bộ trang phục nhãn hiệu Armani mà cô mặc trên người lại là những sản phẩm thời trang cao cấp sành điệu chính hiệu.

Lúc Lư Hiểu Dương mở cửa, đôi con ngươi như muốn rớt hẫng xuống đất. Cô nhìn lên ngó xuống Vương Nhã Khả tới hai lần, rồi lại đưa tay sờ trán mình để kiểm tra nhiệt độ, mãi mới tìm được lời, vô cùng kích động nói: “Nhã... Nhã Khả, cậu không vào nhầm nhà đấy chứ?”.

Vương Nhã Khả điềm nhiên nhìn Lư Hiểu Dương, sắc mặt bình thản nói: “Chẳng phải cậu bảo mình đến nấu một bữa cho cậu thưởng thức sao? Mình mang nguyên liệu đến rồi đây, nếu cậu hối hận thì mình lập tức đi ngay!”.

Lư Hiểu Dương cười, khoanh tay trước ngực, rất không chân thành mà châm chọc: “Cậu luôn trọng sắc khinh bạn còn gì, giờ tự nhiên lại chạy đến nấu cơm ỉnh? Đừng nói với mình là chuyện tình cảm của cậu gặp trục trặc nên chạy đến đây để lấp chỗ trống đấy nhé”.

“Cậu nói chuyện tích đức chút không được sao? Không châm chọc người khác thì chết à?”

“Mình là người nói đầu trúng đấy, đặc biệt là với cậu!”, Lư Hiểu Dương cười rất vui vẻ: “Sao nào? Không phải là bị mình nói trúng rồi chứ?”.

Vương Nhã Khả trừng mắt lườm Lư Hiểu Dương một cái rồi chợt nhớ ra điều gì đó lại khiêu khích: “Nếu thấy không tiện thì cậu cứ nói thẳng, thành thật khai báo đi, có phải cậu đang giấu đàn ông trong nhà không hả?”.

Lư Hiểu Dương so vai, nghiêng người nói: “Vào đi, trông cậu như vậy đúng là rất kỳ lạ, lát nữa hàng xóm mà ra lại tưởng mình gọi một bệnh nhân tâm thần đến đây”. Cô còn không niệm tình mà bồi thêm một câu: “Cậu bị kích động gì sao? Mặc đồ hiệu mà xách túi rau thịt mua ngoài chợ, rõ ràng là một phụ nữ thành đạt mà lại cố ép mình trở thành một bà nội trợ của gia đình. Mình bái phục cậu đấy Vương Nhã Khả, cậu cứ giữ cái hình tượng như thế này mà đi thẳng đến nhà mình sao? Thế này đi trên đường chẳng phải tỷ lệ ngoài đầu lại nhìn cậu sẽ là hai trăm phần trăm hay sao? Thế mà không có người nào tố cáo cậu tội làm mất mỹ quan thành phố à?”.

Vương Nhã Khả không thèm để ý tới Lư Hiểu Dương nữa, xách túi rau vào trong nhà.

Nhưng vừa bước vào tới cửa thì cô liền sững người.

Không ngờ đúng là trong nhà Lư Hiểu Dương có đàn ông thật, là một anh chàng trông khá điển trai với khuôn mặt búng ra sữa. Nhìn thấy Vương Nhã Khả, anh ta liền cười vui vẻ giơ tay vẫy chào: “Hi!”.

Vương Nhã Khả ngẩn người giây lát, bỗng thấy vô cùng khó xử, không biết nên phản ứng thế nào. Cô muốn tìm một nơi nào đó trú ngụ để không phải về nhà nên mới đến nhà Lư Hiểu Dương mà không báo trước tiếng nào. Đáng lẽ cô phải nghĩ ra sớm hơn, Lư Hiểu Dương vốn chẳng phải là con chiên ngoan ngoãn gì, ngày ngày chỉ hướng đến cuộc sống hưởng lạc, sao có thể ở nhà một mình giờ này được.

Vương Nhã Khả lúc này cứ đứng như trời trồng một chỗ, tiến không được lùi cũng chẳng xong. Ở lại ư? Như thế sẽ làm phiền đến chuyện tốt đẹp của người khác, thật không biết điều chút nào mà cũng rất bất tiện, chuyện tình cảm của cô đã không tốt đẹp gì rồi, không thể lôi bạn mình cùng tuột xuống hố sâu như thế được.

Vương Nhã Khả dừng bước, cô định quay đầu đi ra: “Hay là để mình về nhà làm?”.

“Đã đến tận đây rồi còn về nhà làm gì chứ?”, Lư Hiểu Dương giữ vai cô lại, cười như không có gì rồi đưa mắt ra hiệu với người con trai trong phòng, người đàn ông đó đứng lên đón lấy túi thức ăn trong tay Nhã Khả rồi quay người đi vào bếp.

Lúc đó Lư Hiểu Dương kéo Vương Nhã Khả ngồi lên ghế sofa. Nhã Khả vô cùng thấp thỏm nói: “Thôi, hay là mình về nhà nhé!”.

“Cậu đừng có dở người như thế được không?”, Lư Hiểu Dương đưa ánh mắt thô bỉ nhìn cô một cái, “Nếu cậu thực sự muốn về nhà thì đã không mua thức ăn mang đến chỗ mình. Cậu cho rằng ai cũng trọng sắc khinh bạn như cậu sao?”

Chàng trai mặt búng ra sữa bước ra từ phòng bếp, Lư Hiểu Dương điềm nhiên nói với anh ta: “Chúng ta hẹn hôm khác nhé, hôm nay em bận rồi!”.

Anh chàng không hề thấy lúng túng, khó xử hay tức giận mà còn tươi cười rạng rỡ nói: “Ừ, vậy anh đi trước nhé. Tạm biệt!”, nói xong còn vẫy tay chào tạm biệt với Nhã Khả, rất lễ phép và chu đáo.

Cửa mở ra rồi lại đóng, chàng trai mặt búng ra sữa đã đi rồi, Lư Hiểu Dương nửa đùa nửa thật với Vương Nhã Khả: “Cậu lại phá hỏng bữa tối ngập tràn hương sắc của mình rồi, bây giờ có muốn không xắn tay nấu cơm ỉnh không được nữa đâu nhé!”, sau đó lại mệch mội đúc rút: “Đúng là kiếp trước mình không tu thân tích đức nên kiếp này mới có hai người bạn như cậu với Chương Tây”.

Vương Nhã Khả nhìn bộ dạng của Lư Hiểu Dương thì biết ngay quan hệ giữa cô ấy và chàng trai mặt búng ra sữa cũng bình thường, cùng lắm chỉ là bạn giường giúp nhau thỏa mãn nhu cầu của bản thân mà thôi, vì thế cảm giác bất an trong lòng cũng biến mất, trợn mắt nói: “Là do bọn mình quan tâm đến sức khỏe của cậu, ngày nào cậu cũng bữa tối dưới ánh nến rồi đêm đêm hoang lạc, cậu không sợ dính AIDS sao?”.

“Sợ gì chứ? Tác dụng của ‘áo mưa’ không phải để phòng tránh cái đó sao?”, Lư Hiểu Dương cười rất vô lại.

Vương Nhã Khả không muốn đấu khẩu với cô ấy bèn đứng lên nói: “Mình đi nấu cơm đây, cậu chuẩn bị rượu đi nhé!”.

“Có sẵn rồi mà”, trong nhà của Lư Hiểu Dương lúc nào cũng phải có hai chai rượu nho, cô nhấc điện thoại lên: “Khó khăn lắm cậu mới đích thân xuống bếp một lần, để mình gọi Chương Tây đến luôn”.

“Đừng gọi, dạo này cậu ấy cũng buồn lắm rồi!”.

“Vậy thì càng phải gọi cậu ấy đến, một cuộc say giải muôn ngàn sầu”. Lư Hiểu Dương cười rồi dịu dàng ăn số Vương Nhã Khả mở miệng muốn nói nhưng chẳng thể ngăn được cô.

Nhìn Lư Hiểu Dương gọi điện, cô chỉ đành lắc đầu cười cười, theo thói quen đi vào phòng ngủ của Hiểu Dương, cởi chiếc áo hiệu Armani rồi thay đồ ở nhà. Nhà Lư Hiểu Dương không có tạp dề nên cô đành phải tùy cơ ứng biến, lục tủ đồ của Lư Hiểu Dương rồi lấy ra một chiếc áo sơ mi cũ mặc vào, thay tạp dề sau đó đi vào bếp bắt đầu công việc.

Chuyện của Chương Tây còn có thể là chuyện gì khác nữa. Vốn dĩ định là thủ tục ly hôn từ tuần trước, nhưng đến lúc kí tên vào giấy tờ thì Dương Thành Hải lại hối hận nuốt lời.

Dương Thành Hải không phải là không muốn ly hôn, chỉ là anh ta không hài lòng với điều khoản trong thỏa thuận nên ném bút đánh “cạch” một tiếng xuống sàn nhà, nổi trận lôi đình.

Lý do của anh ta là: ly hôn là đề xuất của Chương Tây, anh ta không đuổi Chương Tây tay trắng ra đường đã là nhân nhượng lắm rồi. Dù sao cũng là một đấng mày râu, anh ta có thể nhường nhịn nhưng không có nghĩa là anh ta là một thằng ngốc. Sổ tiết kiệm đã chia đôi rồi, vậy tại sao nhà cửa không chia đôi luôn đi? Chương Tây muốn độc chiếm cả ngôi nhà, không chừa lại cho anh ta dù một cánh cửa. Bây giờ Chương Tây bắt nhân với anh ta thì trách sau này anh ta bắt nghĩa với cô. Chương Tây muốn ly hôn, sổ tiết kiệm chia đôi, nhưng nhà cửa phải thuộc về anh ta, nếu không đừng hòng ép anh ta kí tên.

Rõ ràng là anh ta đã quên mất lúc đó mình mải mê trên cơ thể Phương Lâm Lang như thế nào, quên đi rằng cảnh tượng đó đã bị Chương Tây tận mắt chứng kiến ra sao, chính hành động phản bội đó của anh ta mới dẫn đến kết cục như ngày hôm nay.

Tất nhiên, Dương Thành Hải cũng có lý do của riêng mình: Đàn ông hai lòng là chuyện thường tình, làm gì có người đàn ông nào không muốn vượt ra ngoài quỹ đạo? Những người chưa có cơ hội thực hiện mong muốn đó, có thể là do thời cơ chưa chín muồi mà thôi. Khi thời cơ chín muồi thì việc đàn ông vượt ra ngoài quỹ đạo phải lên tới chín mươi chín phần trăm, một phần trăm còn lại không phải là không muốn ra ngoài cuồng quay hay cao thượng gì mà chỉ vì họ bất lực mà thôi. Trời sinh đàn ông là loại động vật thích chinh phục, việc có người phụ nữ khác không phải vợ mình sẽ thể hiện rằng họ rất ưu tú, có sức quyến rũ, để phụ nữ tự nguyện sà vào lòng. Chỉ cần đàn ông không vì chuyện lăng nhăng mà muốn ly hôn thì cũng không nên xem đó là lỗi lầm gì quá lớn. Đàn bà không nên quá nhỏ nhen như vậy, nhỏ nhen thì sẽ phải trả giá.

Anh ta còn chỉ thẳng mặt Chương Tây mà nói rằng: trai ba mươi tuổi đang xuân, bây giờ tôi mới ba mươi ba, có sự nghiệp, thu nhập cao, lại nam tính quyến rũ, nếu phải ly hôn thì trong vòng nửa tháng là có thể tái hôn, vả lại đối phương nhất định sẽ trẻ đẹp duyên dáng hơn Chương Tây gấp trăm lần. Kết hôn với Chương Tây là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời anh ta, may mà sai lầm lần này cũng nhanh chóng được chấm dứt, anh ta quả quyết, Chương Tây nhất định sẽ hối hận, vì cô tự mình là thanh cao nhưng thật ra rất tẻ nhạt và vô vị, không dịu dàng không chu đáo cũng chẳng tâm lý, nhất là chuyện trên giường, cô cứ lạnh băng như tuyết, không có gì khác biệt, suốt ngày phải nhai đi nhai lại. Từ bỏ anh ta, cô sẽ chẳng thể kiếm được một người đàn ông nào ưu tú hơn anh ta đâu.

Chương Tây vốn muốn chia tay êm đẹp, một đêm vợ chồng trăm năm ân nghĩa, chấm dứt một mối tình trăm năm cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng cô không thể ngờ Dương Thành Hải lại trơ tráo đến như vậy. cô đã nhân từ, nhượng bộ như thế, Dương Thành Hải phản bội sau lưng cô thì thôi, lại còn cố sống, cố chết muốn ôm trọn toàn bộ tài sản, sau đó còn dùng lời lẽ đả kích cô.

Chương Tây tức tới sắc mặt trắng bệch, sắp không thở nổi. Công dung ngôn hạnh là cái gì cơ chứ, còn phải xem đối phương là ai, Dương Thành Hải anh ta xứng sao? Cái loại người trồng vừng mà đòi thu hoạch dưa hấu như anh ta xứng sao?

Anh ta không suy nghĩ, không tự ngẫm lại, còn thốt ra những lời ngậm máu phun người, càng khiến cô quyết tâm ly hôn và nhất quyết phải chiếm bằng được nhà.

Cô càng không thể nhượng bộ tên đàn ông vô sỉ đó thêm nữa. Nhưng điều khoản trong thỏa thuận không thể đi đến thống nhất thì chỉ còn cách đệ đơn lên tòa án. Mấy ngày hôm nay, Chương Tây bận rộn chuẩn bị những tài liệu cần thiết cho phiên tòa này.

Lư Hiểu Dương đứng lên, đi đến cửa phòng bếp, hai tay bám vào khung cửa như muốn cách ly với nhà bếp, cứ như cô ấy mới là khách vậy.

Vương Nhã Khả ở trong bếp đã chuẩn bị xong nguyên vật liệu, chuẩn bị bắt tay vào nấu, vừa làm vừa nói: “Xem ra cậu chỉ biết nấu mì, trong nhà bếp mọi thứ đều rất ngăn nắp!”.

“Đương nhiên rồi, mình đâu thể ngày nào cũng chờ đợi một thiên sứ như cậu giáng xuống quan tâm chăm lo cho cái nhà bếp của mình được? Nhường lại trận địa này cho cậu còn sướng hơn là phải tự mình đi làm?”

“Biến. Lại còn dám ôm mộng người khác làm còn mình chỉ việc ngồi ăn!”

“Tất nhiên rồi, cậu chưa nghe qua sao? Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ, mình là quân tử”.

“Cậu thật là...”, Vương Nhã Khả trừng mắt.

Lư Hiểu Dương cười “ha ha”, nghịch ngợm chiếc di động trong tay rồi so vai như không mấy hào hứng nói với Vương Nhã Khả đang bận rộn: “Chương Tây không đến được rồi, cậu ấy đang ăn tối cùng với luật sư. Đúng là không được hưởng lộc ăn, hôn nay Vương Nhã Khả cậu đích thân xuống bếp mà cậu ấy lại không đến được”.

“Cậu ấy bận mà!”, Vương Nhã Khả chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ “ừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Đã bảo cậu đừng làm phiền cậu ấy rồi!”.

Lư Hiểu Dương lại bắt đầu chanh chua: “Cậu cho rằng mình muốn gọi cậu ấy lắm sao, chẳng qua là mình sợ cậu rảnh rồi quá nên đến nhà mình mượn rượu giải sầu, rồi lại có màn nhảy thoát y múa cột gì đó. Gọi thêm cậu ấy đến chẳng phải là thêm một khán giả cho cậu hay sao?”.

Vương Nhã Khả vừa tức vừa buồn cười, mắng đùa: “Cậu không lắm nhảm cũng không có ai nghi ngờ khả năng ngôn ngữ của cậu đâu”.

Lư Hiểu Dương cười “hi hi ha ha” định quay ra phòng khách nhưng lại chợt nhớ ra điều gì đó, cười dịu dàng nói: “Ồ, đúng rồi, luật sư mà Chương Tây tìm là đàn ông”.

Câu nói không đầu không đuôi đó khiến Vương Nhã Khả đang rửa rau phải dừng lại, ngẩng đầu lên hỏi: “Tức là sao?”.

“Ý là, đêm nay có khi họ phải cùng nhau bàn bạc một chuyện khác!”

“Chuyện khác gì?”, Vương Nhã Khả không hiểu rõ.

“Ngốc thế, ngoại chuyện công việc ra, giữa một người đàn ông và một người đàn bà còn có thể xảy ra chuyện gì?” Lư Hiểu Dương cười vô cùng gian trá, lời nói chứa đầy ẩn ý mà lại rất mực rõ ràng.

“Xì, cậu đang nghĩ đi đâu đấy hả? Cậu cho rằng ai cũng như cậu sao?”, Vương Nhã Khả nhìn thần sắc của Lư Hiểu Dương thì hiểu ra ngay, khinh bỉ nói: “Đầu óc cậu lúc nào cũng đen tối, muốn cậu suy nghĩ cao thượng một chút chắc là chuyện không tưởng”.

Lư Hiểu Dương lại bắt đầu mặt dày, không biết xấu hổ: “Xã hội hài hòa còn không gọi là cao thượng? Cậu có thể tìm thấy điều gì cao thượng hơn sao?”.

Vương Nhã Khả cười khi khi thành tiếng, chủ đề này chẳng cần phải tranh luận nữa vì có tranh luận cũng vô nghĩa, huống hồ lúc này, Lư Hiểu Dương chẳng qua là nhân cư vi bất thiện nên mới lôi mấy chuyện đó ra để chọc cho cô vui mà thôi. Cô cầm rổ rau rồi trừng mắt nhìn Lư Hiểu Dương: “Cậu nhân rồi lắm phải không? Vậy thì giúp mình rửa rau đi”.

Lư Hiểu Dương vội xua tay cung kính: “Lý tưởng của mình không phải là trở thành một người vợ hiền mẹ đảm, mình chỉ có thể giúp đỡ khâu ăn mà thôi, không đạt được tới trình độ là dâu, cậu đừng đập mình xuống nước nhé”, nói xong lại cảm thấy có chút ngại ngùng bèn bổ sung thêm: “Đáng lẽ tối nay mình có bữa tiệc dưới ánh nến, vậy mà cậu lại đến phá hỏng, mình lại phải hẹn sang lần khác, thế nên cậu đừng có bóc lột sức lao động của mình nữa. Mình đi xem tivi đây, cậu cứ từ từ mà làm nhé”.

Vương Nhã Khả biết chắc Lư Hiểu Dương sẽ không chịu làm, nhưng bộ dạng trông như thấy rần rết của cô ấy như vậy khiến người ta mắc cười, tâm trạng buồn phiền sau trận cãi nhau hôm qua nhờ có những chút vui đùa này mà vơi đi ít nhiều.

Chỉ tiếc Chương Tây bận việc không thể đến được, có điều vụ ly hôn này của cô ấy đúng là phải tốn rất nhiều công sức.

Từ trước tới nay Vương Nhã Khả luôn cảm thấy Dương Thành Hải là một người đàn ông không đến nỗi nào, nhưng sau chuyện xảy ra với Chương Tây, cô bắt đầu cảm thấy bị thương.

Rốt cuộc là hoàn cảnh và xã hội đã khiến cho cách suy nghĩ của những người đàn ông trở nên đáng sợ như vậy, hay là mỗi người đàn ông đều có sẵn tư tưởng đó, chỉ là có người thì trực tiếp nói ra, còn có những người lại chôn sâu trong lòng rồi ngụy trang in một dáng vẻ điềm nhiên đạo mạo?

Hôn nhân có thể mang lại cho con người ta những gì? Năm năm trời sớm tối bên nhau, vậy mà chia tay một cái liền không còn chút phong độ nào, một bước không nhường, trở mặt như lật sách. Chia tay liền trở thành kẻ thù, thế còn tình cảm năm năm qua thì thế nào, không còn sót lại dù chỉ một chút ít thôi sao? Đàn ông một khi đã trở nên vô tình, hóa ra lại có thể vô lý bất chấp lý lẽ như vậy.

Hai chữ ly hôn khiến Vương Nhã Khả thấy rung mình, chứng kiến những gì xảy ra đến với Chương Tây, nhìn thấy rõ nỗi đau thấu tận xương cốt của cô ấy, cô rất sợ, sợ có một ngày, cô và Ân Tấn Minh cũng sẽ đến bước đường ấy.

Nhưng, cô cũng không đến nỗi giống như chim đà điểu vùi đầu trong cát rồi cho rằng mọi thứ đều tốt đẹp. Cô hiểu rất rõ, dù có sợ hãi, có không muốn đến đâu thì khi sự tình phát triển đến mức bản thân không còn cách nào không chế, không sao nắm bắt và chẳng thể chịu đựng được nữa, cô cũng chỉ còn cách chấp nhận sự thật mà thôi,

Hôm qua Ân Tấn Minh về nhà lúc nào cô không hề hay biết, nhưng giây phút anh đập cửa bỏ đi, cô thực sự cảm thấy vô cùng đau đớn. Ánh mắt chán ghét và vô vọng của anh không chỉ dả kích ảo tưởng của cô về một cuộc hôn nhân tốt đẹp mà còn cả sự tự tôn của cô nữa.

Vương Nhã Khả đến chỗ của Lư Hiểu Dương không phải vì muốn chơi trò giận dỗi không chịu về nhà, cô chỉ muốn mượn chút ấm áp của tình bạn để lấp đầy những trống trải trong lòng, hay chí ít là để mình được bình tĩnh hơn, tránh khỏi việc về nhà lại cãi nhau một trận với Ân Tấn Minh.

Họ đã chiến tranh lạnh với nhau quá nhiều rồi, cô e rằng nếu cãi nhau thêm lần nữa thì chính miệng cô hoặc anh sẽ thốt ra hai từ đó.

Vẫn biết rằng có một vài chuyện dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy đến, sớm hay muộn cũng sẽ phải đối diện, nhưng lúc này, Vương Nhã Khả vô cùng hoang mang, không biết xử lý ra sao, nói cô chạy trốn cũng được, nói cô không dám đối mặt với sự thật cũng được, tóm lại, cô hy vọng có thể cho cô, cho Ân Tấn Minh, cho cuộc hôn nhân của họ một không gian để hòa hoãn.

Ân Tấn Minh cũng không về nhà mà dừng chân tại quán bar.

Mỗi khi có chuyện không vui anh thường đến quán bar, một mình bên ly rượu, hòa vào bầu không khí náo nhiệt đông đúc với ánh đèn mang đủ màu sắc rực rỡ, còn có cả nam nữ hoặc là đang vui vẻ sáng khoái hoặc là đang muốn lấp đi cảm giác trống trải.

Lúc này anh đã uống hết nửa cốc bia mà vẫn chưa say. Từ khi làm việc tại Phòng Marketing, tư lượng tối thiểu của anh cũng phải ba đến năm cốc bia. Đến cả rượu XO anh cũng có thể uống hết nửa chai, huống chi nửa cốc bia này, với anh mà nói không khác gì nước lã.

Mùi nước hoa thoang thoang càng lúc càng gần, Ân Tấn Minh thoáng chau mày. Trong quán bar chẳng thiếu gì nam nữ cô đơn, anh ngồi một mình như thế rất dễ lọt vào mắt xanh, trở thành mục tiêu của những người phụ nữ ăn mặc sành điệu nào đó mang theo ánh mắt buồn thảm đến bắt chuyện. Những người phụ nữ như thế, anh xin kiêu, anh đến quán bar không phải là để trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không phải là để cho người ta coi như con mồi mà cắn dất mà chỉ là để tiêu khiển giải sầu hoặc là suy nghĩ một vài chuyện mà thôi. Trong lòng Ân Tấn Minh luôn luôn bài xích chuyện tình một đêm, một con người mà có thể tùy tiện lên giường cùng một người xa lạ thì có khác gì động vật cơ chứ?

Song, mùi nước hoa này quá quen thuộc, quen thuộc tới mức anh phải bắt giác chau mày.

Một ly cocktail chân đế cao được làm bằng thủy tinh trong suốt thoáng đập dờn ẩn hiện nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp, một bàn tay mềm mại nâng ly đến trước mặt rồi chạm nhẹ vào cốc của anh.

Ân Tấn Minh tiện tay nâng cốc, đưa mắt nhìn đôi môi của người phụ nữ đó.

Môi đỏ như máu, quyến rũ vô cùng.

Dưới ánh đèn mờ ảo, người phụ nữ trước mặt mặc một chiếc váy màu đen, thắt lưng rất nhỏ, kiểu dáng cũng không có gì đặc biệt. Nếu chiếc váy đó khoác lên một người phụ nữ khác có lẽ sẽ chẳng có ai chú ý tới. Nhưng, nó mặc nó lên người phụ nữ này lại vô cùng thích hợp, nổi bật lên từng đường nét lung linh trên cơ thể cô ta, những đường cong uyển chuyển dịu dàng cùng với sự cuốn hút đầy ám áp dưới ánh đèn khiến cô ta có một sức hút không thể cưỡng lại.

Ân Tấn Minh nhìn cô ta rồi uống một ngụm bia, nói: “Thật trùng hợp! Không ngờ Cố vấn An cũng thích uống rượu ở đây!”, hương nước hoa quen đã nói cho anh biết đó chính là An Thư Mỹ.

An Thư Mỹ tươi cười rạng rỡ, thốt tha đưa tình nói: “Tấn Minh, tôi cứ tưởng sau bữa tiệc của tối hôm đó, chúng đã rất thân thiết rồi, sao vừa mới ngoảnh mặt đi anh đã trở nên lạnh nhạt như thế, giữ khoảng cách với tôi đến cả ngàn dặm?”.

Lời của An Thư Mỹ quá thẳng thắn lại có phần trơ trẽn, An Thư Mỹ bị cô ta nhìn chằm chằm nên thần sắc cũng hơi bối rối khó xử, nói: “Xin lỗi”.

“Tôi đâu trách anh! Chúng ta đều là người lớn rồi, làm gì có ai phải nói xin lỗi ai!”, An Thư Mỹ cười tươi như hoa, phản ứng của Ân Tấn Minh lúc này đều nằm trong sự liệu của cô ta nên dễ dàng nắm quyền chủ động trong tay.

“Xin lỗi, tôi muốn một mình yên tĩnh!”, Ân Tấn Minh lại không cho An Thư Mỹ cơ hội tiếp tục, cũng không để cô ta kịp buông mấy lời đường mật. Nếu là lúc bình thường, anh sẽ cười nói vui vẻ, hoặc là tán chuyện linh tinh với cô ta, nhưng lúc này, anh hoàn toàn không có tâm trạng để là những điều đó. Trận cãi cọ đêm qua khiến anh vô cùng mệt mỏi.

“Được!”, An Thư Mỹ nở nụ cười như hiểu thấu lòng người, chỉ chỉ vào chỗ ngồi phía bên cạnh nói: “Vậy tôi về chỗ của mình, không làm phiền anh nữa”.

Ân Tấn Minh thoáng liếc mắt nhìn theo phía cô ta chỉ rồi bắt giác thở dài một tiếng, đưa tay nới lỏng cà vạt. Anh thừa nhận An Thư Mỹ là một báu vật làm rung động lòng người, chỉ cần là đàn ông thì khó mà kháng cự được.

Anh tự thấy mình là một người rất lý trí, không muốn để phần thân dưới của mình khống chế nửa thân trên. Nhưng cô ta cứ khi có khi không thể hiện thái độ ám áp, đưa tình với anh, như vậy, anh cần có một ý chí kiên định hơn nữa để kháng lại sự quyến rũ của cô ta.

Ân Tấn Minh cũng từng suy nghĩ rất kỹ đến nguyên nhân khiến anh và Vương Nhã Khả cãi nhau, biết rằng trong đó không thể loại trừ được yếu tố là do An Thư Mỹ cố tình gây rối. Nhưng anh lại không thể giải thích với Vương Nhã Khả được, những việc như thế này càng tỏ lại càng đen, càng giải thích càng mờ ám.

Anh mà giải thích với cô thì chẳng khác nào thể hiện bản thân mình chột dạ, càng khiến cho Vương Nhã Khả cho rằng anh ra làm chuyện gì đó hổ thẹn với chính mình.

Ân Tấn Minh chỉ mong sao Vương Nhã Khả sẽ truy hỏi, như thế anh có thể nói rõ mọi chuyện, thế nhưng cô lại không hỏi. Không phải là cô ấy không để ý, mà ngược lại, trong ánh mắt, trong trái tim cô ấy tràn ngập những ngờ vực, nhưng cô lại không hề mở miệng hỏi anh.

Cho nên Ân Tấn Minh cảm thấy rất buồn phiền, anh cho rằng vấn đề không xuất phát từ phía An Thư Mỹ mà chính là từ Vương Nhã Khả.

Quan trọng nhất, An Thư Mỹ chỉ là người ngoài, nếu như cuộc hôn nhân của họ xảy ra vấn đề gì thì cũng chẳng liên quan gì đến người ngoài mà chính là chuyện giữa hai người bọn họ.

Vương Nhã Khả quá miễn cưỡng, luôn lý tưởng hóa cuộc sống này, hay nói cách khác, cô ấy quá ngây thơ. Điều này khiến cho Ân Tấn Minh phải phiền não.

Ân Tấn Minh không biết rằng cuộc sống này đã thay đổi cách suy nghĩ của anh, hay là những suy nghĩ của anh theo cuộc sống này thay đổi. Trước đây, anh thích sự tình nghịch của Vương Nhã Khả, cảm thấy cuộc sống như vậy sẽ vui vẻ, năng động và tràn đầy sức sống biết bao. Thích sự lãng mạn của cô, anh cảm thấy cô như vậy là rất biết yêu, biết hưởng thụ tình yêu. Thích cả sự miễn cưỡng của cô, bởi anh cho rằng cô rất tinh tế, hiểu lòng người.

Kỳ lạ, trước đây, anh yêu cô chính là vì những tính cách đó, vậy mà bây giờ những điều đó lại khiến anh không thể nào chịu đựng được.

Ân Tấn Minh châm một điếu thuốc, trong làn khói mỏng lung mờ ảo, anh chau mày, không sao giải thích được những thay đổi tâm lý này là do đâu.

Đột nhiên, một giọng nói bỗng rồi lại mang theo chút hoang mang sợ hãi như hét lên: “Buông tay, anh muốn làm cái gì hả?”.

Ân Tấn Minh quay đầu lại thấy chỗ của An Thư Mỹ có một người đàn ông không biết xuất hiện từ khi nào, đầu tóc nhuộm vàng chói, nhưng trên trán anh ta, từng giọt từng giọt nước từ từ chảy xuống, không rõ đó là thứ dung dịch gì.

Ân Tấn Minh chỉ nhìn thoáng qua liền đoán được chuyện gì đang xảy ra. Bộ trang phục cùng khí chất của An Thư Mỹ ở trong quán bar quá bắt mắt, không thể tránh khỏi bị người khác quấy rầy, nhưng cô ta kiêu căng ngạo mạn, chưa nói được lời nào đã hất luôn ly cocktail vào mặt người ta.

Chàng trai tóc vàng kia nhìn cũng biết chẳng phải loại lương thiện gì, lại bị hất cả ly cocktail vào mặt như thế, làm sao chịu để yên. Hai người lời qua tiếng lại, An Thư Mỹ quá sợ hãi mới lớn tiếng hét lên như thế.

Người đàn ông tóc vàng then quá hóa giận, nắm lấy tay cô ta định lôi đi. An Thư Mỹ cũng chỉ có thể thể hiện bản lĩnh trước những người đàn ông phong độ đài hoàng mà thôi, chứ gặp loại người đàn ông thế này tay chân cũng luống cuống hoảng loạn vô cùng.

Ân Tấn Minh vốn chẳng muốn xen vào quá nhiều chuyện, nhưng là một đồng nghiệp, anh chẳng thể nào xất tay áo mà bàng quang ngồi nhìn được. Hơn nữa, khoảnh khắc An Thư Mỹ bị người đàn ông tóc vàng kia kéo đi, cô ta còn ngoái lại nhìn anh, ánh mắt như cầu khẩn, van nài lại mang cả chút đáng thương khiến người ta phải động lòng. Ân Tấn Minh không còn cách nào khác đành đứng lên tiến về phía trước.

Chàng trai tóc vàng cho dù cocktail dính đầy mặt cũng mặc kệ. Anh ta vô cùng tức giận, chỉ muốn cho An Thư Mỹ biết tay, hoàn toàn không thêm để tâm đến sự chống cự của cô ta. Hắn kéo An Thư Mỹ đi được ba bốn bước thì chợt có người nắm chặt tay, kéo hắn ra ngoài.

Chàng trai tóc vàng hung hăng quay lại thấy trước mặt là một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi tuổi, mặc bộ đồ Tây vừa vặn đứng trầm tĩnh ở đó, ánh mắt thâm sâu như có luồng ánh sáng xuyên qua khiến hắn không thể nhìn thấu. Thấy tình thế như vậy, ánh đèn phản chiếu lên ngực tạo thành từng cây trúc, hắn thoáng sửng người, hét lớn: “Mày là ai?”.

Ân Tấn Minh rất bình thản tự nhiên, vô cùng phong độ chỉ vào An Thư Mỹ, cười nói: “Cô gái này là bạn của tôi, tôi thấy hai người hình như có hiểu lầm gì đó, mọi người đến quán bar chẳng qua cũng chỉ để vui

về thôi mà, tội gì phải gây chuyện mất vui như thế?”.

Thanh niên tóc vàng quét mắt từ trên xuống dưới Ân Tấn Minh thăm đánh giá, thần sắc của đối phương dần dần trầm xuống, hẳn chẳng biết Ân Tấn Minh là người như thế nào nên cũng không dám lơ đãng, đảo mắt cân nhắc xem nên đáp lời như thế nào.

Ân Tấn Minh vẫn mỉm cười: “Huống hồ làm lớn chuyện lên cũng chẳng phải việc gì tốt đối với bất kỳ ai, anh xem có đúng không?”, rồi vẫy tay bảo phục bị mang tới một cốc bia lớn, nâng cốc nói: “Nếu có chỗ nào đặc tôi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi anh”. nói xong, anh nâng cốc bia, không chớp mắt, một hơi uống cạn cốc bia đó.

Chàng trai tóc vàng sững sờ giây lát rồi trừng mắt nhìn An Thư Mỹ, cuối cùng đành hậm hực bỏ đi.

An Thư Mỹ mặt mày rạng rỡ, đôi mắt như hai bông hoa đào đắm nước long lanh nhìn Ân Tấn Minh, nhẹ nhàng nói: “Em biết anh nhất định sẽ quan tâm đến em”. Sắc mặt cô ta thoáng đỏ, ánh mắt mê đắm, rõ ràng là đã uống say rồi.

Trong lòng Ân Tấn Minh thầm than thở, biết rằng mình lại tự rước mệt vào thân mất rồi.

11. Chương 11: Mỉm Cười Để Giấu Đi Niềm Đau

Chương Tây và luật sư đang bàn bạc về vụ ly hôn của cô, Chương Tây kể hết chuyện của mình. Luật sư rất chăm chú nghe hết chuyện phóng đăng bữa bãi của Dương Thành Hải rồi mới hỏi: “Cô có chứng cứ để chứng minh những việc làm sai trái đó của anh ta ko?”.

Chương Tây nói: “Tận mắt tôi chứng kiến”.

Luật sư Triệu cười nói: “Những thứ mà tận mắt cô chứng kiến ko thể làm chứng cứ trước tòa, nếu đối phương phủ nhận, cô lấy gì để chứng thực?”, ông lại gợi mở, “Ví dụ như cô có ảnh hoặc băng ghi âm hay những thứ tương tự như vậy không?”.

Chương Tây lắc đầu.

Luật sư Triệu nói: “Chúng tôi cần phải có chứng cứ, chứng cứ càng nhiều thì càng càng có sức thuyết phục, cơ hội thành công theo đó sẽ càng lớn hơn. Cho nên, cô phải cố gắng thu thập thực nhiều chứng cứ hữu dụng”.

Chương Tây nức nở không nói nên lời. Cô hiểu rõ điều này, nhưng việc này thật khó, cô không thể từng giờ từng phút cầm theo máy ảnh để theo dõi Dương Thành Hải được. Hơn nữa, lòng kiêu ngạo của cô không cho phép cô hạ mình để đi làm mấy việc đó.

Trong lòng Chương Tây rối bời, nhưng nét mặt lại vô cùng bình thản, luật sư cho rằng cô đang suy nghĩ nên nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi. Chương Tây thấy ánh mắt chăm chú của ông ta, tự nhận thấy mình đang trong thế bị động bèn gật đầu: “Được”.

Sau đó, hai người tạm biệt nhau bên đường. Luật sư Triệu khởi động xe phóng đi, còn Chương Tây do tâm trạng rối bời nên chẳng muốn gọi taxi, cô dạo bước đi bộ trên vỉa hè, chậm chậm tiến về phía trước.

Cô vừa đi vừa thầm oán hận trong lòng. Chuyện này chắc chắn Dương Thành Hải đã biết từ trước. Anh ta quá hiểu Chương Tây, hiểu sự kiêu ngạo của cô, biết cô sẽ không chịu hạ mình để đi thu thập chứng cứ của mấy chuyện đó để xoay chuyển tình hình. Thế nên anh ta quyết không lui dù chỉ một bước.

Thực ra Chương Tây cũng không quá để tâm đến chuyện tiền bạc, nhưng việc này đã không còn là vấn đề tiền bạc nữa. Cô không thể chịu nổi thái độ hời hợt, khoe mẽ rồi cả vẻ dương dương tự đắc của anh ta nữa. Đưa ra tòa không chỉ là để bảo vệ lợi ích vật chất của cô mà còn cả lòng tự tôn và niềm kiêu hãnh nữa. Những điều đó, cô quyết không bao giờ hạ mình nhượng bộ.

Nhưng lúc này đầu óc Chương Tây rối bời, không có cách nào thu thập được chứng cứ hữu dụng. Và lại, bây giờ dù cô có muốn thì Dương Thành Hải cũng nhất định sẽ đề phòng cô. Đã đến nước này rồi, có rất nhiều chuyện không còn nằm trong tầm kiểm soát của cô nữa. Xem ra ở hiện chưa chắc đã gặp lạnh, ít nhất là đối với loại người như Dương Thành Hải, anh ta đâu có biết thế nào là dừng tay đúng lúc.

Quán rượu cách đó không xa có mấy người đàn ông ăn vận đồ Tây mang giày da, vừa đi vừa cười nói vui vẻ, đứng ở trước cửa vẫy tay tạm biệt nhau. Dưới ánh đèn đường sáng trắng, một bóng hình cao lớn xuất hiện, ánh mắt mang vẻ sành sỏi và nhạy bén của thương nhân, là một người đàn ông trông rất trầm lặng nhưng không giấu được khí chất bá đạo. Đó chẳng phải ai khác mà chính là Tân Xương Kiện, Tổng giám đốc Công ty Đầu tư Thiên Đạt.

Sau khi tiễn xong vị khách cuối cùng, Tân Xương Kiện lái xe rời khỏi đó. Chiếc xe quành vào lối rẽ ra đường quốc lộ, anh tiện tay mở đĩa nhạc, vô tình ánh mắt quét qua người đi đường.

Khoảng cách đó, anh nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Gió thổi nhẹ nhàng như vỗ về mái tóc cùng trang phục của cô. Dưới ánh đèn đường, bóng sáng cô mơ hồ như mảnh ghép trong bức tranh, hao gầy, mỏng manh, đáng yêu ôm đầy tâm trạng khiến hình ảnh cô càng thêm cô độc.

Anh còn nhớ cô, chính là tác giả nữ đó. Khi đứng trước đám đông, cô đã mang một khuôn mặt hài hòa, thần sắc tự nhiên mà nói với anh rằng: “Tôi và anh đã từng này tuổi rồi, đều biết tình yêu là cái gì, nó chỉ là gia vị cho cuộc sống bớt nhàm chán. Những điều trong tiểu thuyết chỉ để đọc cho vui thôi, hà tất anh phải coi nó là thật?”.

Khi đó, anh đã thầm tán thưởng trong lòng. Để phối hợp với tinh thần của câu nói đó, anh tỏ vẻ điềm nhiên như không, rất mực khiêm tốn mà lảng tránh vấn đề ấy.

Anh biết rằng cô không hề vui vẻ cởi mở như vẻ bên ngoài, chỉ ít, trái tim cô cũng không hờ hững như vậy. Vì anh nhìn thấy trong sâu thẳm đôi mắt cô đã lắng đọng bao thăng trầm của cuộc sống, và đằng sau những thăng trầm ấy có cả những vết thương.

Hơn nữa, những lời nói ấy đã thể hiện rõ một cái nhìn đầy hiểu biết và cam chịu đối với cuộc sống này, không phải sao?

Cô không những xinh đẹp mà còn rất hiểu biết, sự hiểu biết ấy càng khiến cô trở nên có khí chất, xuất sắc nổi bật giữa đám đông.

Anh đã gặp không ít người, mỹ nữ thì nhiều vô số nhưng đều không có gì xuất chúng. Có điều người phụ nữ vừa đẹp lại vừa có chiều sâu có tư tưởng thì lại không nhiều, nên anh có ấn tượng rất sâu sắc với cô.

Những những ngày sau đó anh luôn bận rộn với chuyện làm ăn, không có thời gian để nghĩ đến cô, không ngờ, hôm nay lại tình cờ gặp được ở đây.

Anh lái xe chậm chậm tiến gần, sau đó hạ thấp cửa kính xe rồi mỉm cười nói: “cô Chương”.

Chương Tây nghiêng đầu nhìn lại, mỉm cười lịch sự: “Xin chào, Tân tổng”.

“Ấy, đừng gọi tôi là Tân tổng! Cô không phải là khách hàng, cũng chẳng phải là cấp dưới của tôi, đừng xưng hô như thế có được không?!” Tân Xương Kiện cười rạng rỡ nói: “Nào, lên xe đi, cô đi đâu, tôi đưa cô đi!”.

“Không dám phiền anh”, nụ cười trên mặt Chương Tây vẫn không thay đổi, cô nhã nhặn từ chối, “Đi một hai bước nữa là có taxi rồi, không sao đâu!”.

Lúc này cô không muốn vướng bận vào chuyện xã giao, dù chỉ là vài câu nói nhưng trên mặt lúc nào cũng phải cố giữ nụ cười để che dấu vết thương đang không ngừng lớn dần lên trong lòng, cô cảm thấy rất mệt mỏi.

“Cô Chương, tôi cảm thấy xe này còn tiện hơn cả taxi đấy. Nếu cô Chương lại từ chối thì phụ lòng một độc giả nhiệt tình như tôi quá!”

Chương Tây bất giác cười cười. Anh ta không xưng là bạn mà lại là độc giả. Đúng là nói rộng cự ly để kéo gần khoảng cách, khiến cô không thể từ chối được. Tuy cô biết rõ anh không phải là độc giả của mình nhưng làm sao có thể khước từ nữa đây?

Tân Xương Kiện thấy nụ cười xã giao trên môi cô đã tự nhiên hơn nhiều, biết thời cơ đã đến, anh liền xuống xe mở cửa, làm động tác mời Chương Tây lên xe.

Chương Tây trong lòng thầm cảm thán, xem ra mấy chuyện xã giao này đi đâu cũng gặp rồi. Cô đành tiếp tục nở nụ cười điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi lên xe, Tân Xương Kiện chu đáo đóng cửa xe, rồi mới vòng sang bên kia để lên xe, nhìn Chương Tây cười thân thiết hỏi: “Đi đâu đây?”

Chương Tây vốn định nói địa chỉ nhà của Lữ Hiểu Dương, cô biết lúc này Vương Nhã Khả cũng đang ở đó, không chừng họ còn chưa ăn cơm. Nhưng vừa định mở miệng nói lại chợt dừng lại. Tuy ở bên cạnh bạn thân sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng bây giờ, cô phải tìm một nơi để thả lỏng mình, không còn gì phải nghĩ ngợi nữa, quán bar là địa chỉ tốt nhất.

Nhưng, bây giờ người lái xe là Tân Xương Kiện, lại chẳng có nơi nào để đi, Chương Tây thầm thở dài, nét mặt vẫn tươi cười điềm đạm nói: “Anh đưa tôi đến đầu đường phía trước mặt là được rồi”.

“Được!” Tân Xương Kiện cười nói, “Dù sao cũng đã được diện kiến tác giả tiểu thuyết ở khoảng cách gần như vậy, tôi rất vinh hạnh”.

Chương Tây thấy buồn cười, nghiêng đầu nhìn anh, không kiềm chế được hỏi: “Anh đọc được mấy cuốn sách của tôi rồi?”

“Một cuốn, chỉ có một cuốn đó thôi cũng đủ khiến tôi phải hâm mộ cô rồi!”

“Một cuốn?”

Tân Xương Kiện nói tự nhiên: “Khi nào tâm trạng không tốt chỉ cần đọc một hai câu là được rồi, hưởng hơ, tôi đã đọc hết cả cuốn”.

Chương Tây biết anh ta đang nói dối, nhưng được người khác ca tụng như thế, cô cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. cô cười điềm nhiên nói: “Anh Tân thật biết hiểu lòng người!”.

“Quá khen, ha ha!”, Tân Xương Kiện cười rất thoải mái nói, “Thực ra ưu điểm lớn nhất của tôi là khả năng nhìn thấu tâm tư của người khác, không dám nhận là phán đoán chính xác hoàn toàn nhưng cũng đúng được tám chín phần”.

Chương Tây chỉ cười cười không nói, cô biết có lẽ Tân Xương Kiện đã nhận ra điều gì đó nên mới hướng chủ đề câu chuyện theo vấn đề này, nhưng cô không muốn nói về chuyện của mình. Cô và anh ta còn chưa quen thuộc đến mức đó, vả lại, cho dù có thân thiết đến đâu thì ai cũng có nỗi niềm riêng của mình. Nó được giấu kỹ trong nơi sâu thẳm nhất trong lòng, cô không muốn để người khác động đến.

“Cô Chương, cô không tin sao?”

“Tin, đương nhiên là tôi tin”, Chương Tây đáp xã giao, “Tôi biết Tân tổng có con mắt nhìn người rất chuẩn, quyết định chính xác, chẳng trách Công ty Đầu tư Thiên Đạt ngày càng phát triển mạnh như thế”.

“Phát triển gì chứ? Lợi nhuận cũng chỉ được chút thôi, cô Chương không chê tôi là phường con buôn là may rồi”, Tân Xương Kiện cười sáng khoái, “Cô Chương không phải người trong nghề, chắc cô luôn thấy những người lặn lội thương trường như chúng tôi đây toàn thân đều bốc mùi tiền”.

“Tân tổng quá lời rồi”, Chương Tây tự giễu nói, “Tôi cũng không phải là người ngoài nghề đâu, tôi cũng cần phải sống, cần có cơm ăn áo mặc mà. Tôi cũng phải là tác giả gì cả, chỉ là kẻ đi bán chữ, gọt giũa câu chữ cho hay cho đẹp sau đó đem đi bán để thu về cái thứ bốc mùi đó mà thôi. Nếu nhìn nhận vấn đề từ góc độ này thì bản chất nghề nghiệp của chúng ta cũng chẳng có gì khác biệt”.

Tân Xương Kiện cười “ha ha”, ánh mắt sáng rực như cảm thấy mới mẻ nhìn về phía Chương Tây, nhưng Chương Tây lại đang ngắm cảnh bên ngoài cửa kính xe. Khuôn mặt của cô nhìn nghiêng thật dịu dàng, hòa nhã nhưng lại phảng phất một nỗi đau thương thâm lặng, những đường nét đó được khắc họa từ phong thái nhã nhặn thanh cao, và khí chất cao quý ấy không thể thay đổi cho dù chính cô thừa nhận mình là một kẻ bán chữ.

Tân Xương Kiện bỗng thấy rung động trong lòng, buột miệng buông một câu: “Chương Tây, hãy để cho tôi giúp cô!”

Chương Tây sững sờ trong giây lát, suy nghĩ như lạc vào cõi thần tiên chợt trở về, quay đầu lại hỏi: “Gi cơ?”.

Tân Xương Kiện cũng nhận ra sự luống cuống của mình. Nhưng anh thực sự muốn giúp đỡ người phụ nữ trước mặt này. Giữa người và người có cái gọi là duyên phận, hòa hợp, cho dù chỉ mới gặp nhau có mấy lần nhưng đã cảm thấy thân thiết như tri kỷ, cũng có người, cho dù ngày ngày gặp mặt nhau cũng chưa chắc có thể trở thành bạn bè.

Anh biết cô đang rất mệt mỏi, nhưng anh cũng nhận ra rằng cô vô cùng mạnh mẽ. Anh thực lòng muốn giúp đỡ cô, nên lại khẳng định chắc chắn một lần nữa: “Hãy để cho tôi giúp cô!”.

Chương Tây bật cười nói: “Anh muốn giúp tôi điều gì? Tôi đâu có nhu cầu cần người giúp đỡ!”.

“Tôi biết cô rất kiên cường, tôi cũng biết cô có thể làm được tất cả, nhưng nếu có người giúp, cô sẽ không khổ sở đến như vậy. Cô hãy cứ coi như là sự giúp đỡ của một người bạn được không?”

Chương Tây cười điềm nhiên, thần sắc bình thản, nét mặt không thay đổi, giọng nói cũng đều đều: “Cảm ơn anh, Tân tổng, anh khiến tôi rất cảm động. Khi nào cần giúp đỡ, tôi nhất định sẽ đến nhờ anh!”.

Tân Xương Kiện biết Chương Tây nhất định sẽ không nhận sự giúp đỡ từ phía mình, trong lòng cũng có chút thất vọng trào dâng, nhưng nghĩ lại, họ mới gặp nhau được mấy lần chứ? Chương Tây có tự tôn của cô ấy, chắc chắn sẽ không nhận sự giúp đỡ của một người bạn không thân thiết. Bất cứ việc gì cũng không thể quá miễn cưỡng, anh bèn cười nói: “Được rồi, tôi đã quá đường đột, cô Chương, mong cô đừng chê cười nhé!”.

Vừa rồi anh đã buộc miệng gọi thẳng tên cô, nhưng lúc này, khoảnh khắc Chương Tây vẫn cố duy trì khoảng cách với mình, anh cũng chỉ có thể rút lui trở về vị trí cũ.

Chương Tây dịu dàng nói: “Tân tổng nói như vậy khiến tôi áy náy quá. Anh nhiệt tình như vậy, tôi cảm ơn còn chưa kịp nữa là!”.

Thấy nụ cười rạng rỡ lại nở trên khuôn mặt của Chương Tây, trái tim Tân Xương Kiện cũng bất giác trở nên mềm yếu, anh xoay vô lăng, đi vào đường rẽ rồi dừng xe lại trước vữa một quán bar.

Anh nghiêng đầu nói: “Thật ngại quá, tôi đã ‘tiền trăm hậu tấu’, tôi muốn mời cô uống một ly!”. Chương Tây không tỏ rõ ý kiến mà chỉ cười cười. Đúng là cô muốn đến nơi này, nhưng cô không muốn thể hiện sự yếu đuối của mình trước mặt Tân Xương Kiện. Vậy mà anh ta lại bá đạo ngang ngạnh đến như vậy, đưa cô đến đây.

Tân Xương Kiện xuống xe trước rồi vòng qua mở cửa xe cho cô. Chương Tây đang bước xuống xe, quay đầu lại thì nhìn thấy có hai người bước ra từ trong quán bar, sắc mặt chợt cứng đờ.

Tân Xương Kiện thấy vậy cũng dõi theo ánh nhìn của Chương Tây. Một nam một nữ đang bước ra từ cửa quán bar, nữ rõ ràng là đã say, bước đi loạng choạng, đầu gục vào vai người đàn ông, khuôn mặt như muốn dán sát vào ông ta, nhìn có vẻ vô cùng thân thiết. Người đàn ông đang dìu cô ta từng bước, chăm sóc chu đáo.

Tân Xương Kiện cân nhắc nói: “Anh ta...”.

Chương Tây đã lấy lại bình tĩnh, cô biết Tân Xương Kiện muốn hỏi gì liền đáp lời: “Bạn của tôi”, nói xong liền xuống xe, sắc mặt lạnh tanh.

Chương Tây không biết An Thư Mỹ là ai nhưng cô biết rõ Ân Tấn Minh. Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, cô thoáng sững người trong giây lát. Hôn nhân của cô đã đến bước đường này, nỗi đau khổ và sự giày vò mà trái tim phải chịu đựng chỉ có cô là người rõ nhất, nỗi đau đó, trái tim ứa tràn và tâm hồn nguội lạnh đó có thể hủy diệt cuộc đời một con người.

Nhìn thấy Ân Tấn Minh và người phụ nữ khác thân mật bên nhau, Chương Tây thấy buồn thay cho Vương Nhã Khả, nhưng cô có thể làm gì được đây? Cô chỉ có thể giương mắt mà nhìn Ân Tấn Minh gọi taxi rồi đỡ người phụ nữ đó lên xe, sau đó, anh ta cũng ngồi vào trong, chiếc taxi hòa vào dòng xe trên đường.

Họ sẽ đi đâu? Nhà nghỉ? Nhà anh ta? Hay nhà cô ta?

Vương Nhã Khả đang ở nhà Lữ Hiểu Dương, có lẽ nguyên nhân là do mối quan hệ giữa hai người bọn họ đã có một vài vấn đề khúc mắc. Chương Tây vốn nghĩ đơn giản là họ chỉ cãi nhau thôi, không ngờ, vấn đề lại nghiêm trọng đến như vậy.

Đắn đo giây lát, cô dừng bước, lấy điện thoại ra. Lúc gọi điện, tay cô như mềm nhũn đi, không ngờ điện thoại lại được kết nối.

Tân Xương Kiện đứng bên cạnh yên lặng quan sát Chương Tây, nhìn chiếc điện thoại được áp sát bên tai cô, thần sắc khó nắm bắt.

Không phải Chương Tây gọi cho Vương Nhã Khả mà cô gọi cho Ân Tấn Minh. Sau khi điện thoại được kết nối, giọng của Ân Tấn Minh truyền đến: “A lô!”

“Tấn Minh, tôi là Chương Tây đây!”

“Chương Tây à, có chuyện gì không?”, Ân Tấn Minh không hiểu tại sao Chương Tây lại gọi điện vào lúc này, lẽ nào Vương Nhã Khả đã kể mọi chuyện cãi cọ hôm qua với người bạn thân nhất, bây giờ cô ấy định làm thuyết khách sao? Hay là cô tự nhận thấy mình quá đáng nên nhờ Chương Tây gọi điện đến hòa giải?

Nếu là như vậy, anh cũng có thể đại từ đại bi, mở rộng tấm lòng quảng đại, không so bì với Nhã Khả nữa. Ân Tấn Minh cười vẻ lạnh nhạt, thậm chí khen Nhã Khả thật thông minh!

An Thư Mỹ ngược nhìn ánh mắt mờ mịt, hỏi: “Tấn Minh, là ai vậy?”

Chương Tây ở đầu dây bên kia khẽ chau mày, tuy tận mắt chứng kiến họ lên xe cùng nhau, nhưng khi nghe thấy giọng nói của người phụ nữ đó, cô cảm thấy vô cùng chói tai. Cô phớt lờ âm thanh đó, nói: “Tấn Minh, anh đang ở nhà phải không? Nhã Khả có ở đó không? Điện thoại của cô ấy tắt máy, tôi có việc muốn tìm cô ấy”.

Ân Tấn Minh lắc đầu, hóa ra Chương Tây không biết gì về chuyện hôm qua. Vậy thì Vương Nhã Khả lúc này nhất định đang đợi anh xin lỗi. Cô có bao giờ chủ động nhận sai đâu chứ, làm sao có chuyện nhờ Chương Tây tới để xoa dịu tình thế?

“Cô thử gọi điện bàn ở nhà xem!”, anh nói, “Tôi không ở nhà, đang trên taxi. Có một người bạn uống say, tôi đưa cô ấy về nhà!”

Chương Tây thoáng sững người nói: “Ừ, để tôi gọi vào điện thoại bàn! Tạm biệt!”

Cúp máy, Chương Tây nở nụ cười tỏ ý xin lỗi Tân Xương Kiện, hai người cùng nhau bước vào quán bar.

Giọng của Ân Tấn Minh trong điện thoại rất thản nhiên, tuy có thể là giả bộ nhưng dù sao cô cũng là người ngoài, không thể đánh giá được. Cô quyết định sẽ không nói cho Vương Nhã Khả chuyện này, đôi khi hôn nhân cũng cần một vài dấu hiệu giả tạo như thế để đôi bên có sự điều chỉnh. Nếu tất cả đều bị bóc trần một cách rõ ràng thì mọi việc đã không còn cứu vãn được nữa rồi.

Tân Xương Kiện cảm thấy Chương Tây là một người phụ nữ rất kỳ lạ, vừa hiện đại lại vừa khép kín, kiên cường nhưng yếu đuối, ngẫu hứng mà lại rất kiên trì, dường như cô là sự kết hợp của những điều mâu thuẫn.

Đành quan sát biểu hiện của cô ấy trong quán bar vậy!

Tân Xương Kiện biết trong lòng cô đang có nỗi niềm muốn dốc bầu tâm sự, biết cô đang gặp phải khó khăn rất lớn mà không đủ sức giải quyết, nhưng, cô lại luôn mỉm cười nói chuyện với anh, cẩn thận che giấu mọi tâm tư.

Cô cũng uống rượu, hơn nữa còn lại loại rượu XO rất mạnh. Có ai vừa đến quán bar đã gọi XO, trừ phi là muốn say, muốn mượn rượu giải sầu. Anh cũng không ngăn cản, anh cho rằng cô uống say thì sẽ dốc bầu tâm sự hết những muộn phiền đang chất chứa trong lòng.

Nhưng cô đã uống đến mấy ly, xem ra cũng say rồi, nhưng vẫn hoàn toàn không hề thể hiện vẻ yếu đuối của bản thân.

Hay là, ẩn sau trong con người cô, thậm chí là trong tiềm thức, có một lòng tự tôn vô cùng mạnh mẽ đến nỗi cho dù đã say nhưng cô vẫn giữ được niềm kiêu hãnh và sự tôn nghiêm của chính mình.

Uống hết mấy ly, Chương Tây dù thấy hơi say nhưng vẫn mở thêm chai nữa rồi nhìn Tân Xương Kiện mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã ngồi uống rượu cùng tôi, chắc chắc anh chưa từng gặp người phụ nữ nào giống tôi, mặc sức rót rượu, uống đến say mềm. Anh cũng biết rồi đấy, hiện nay tỷ lệ phụ nữ quan hệ ngoài luồng còn lớn hơn cả đàn ông”.

Cô cười.

Ảnh sau nụ cười rạng rỡ của cô, Tân Xương Kiện có thể nhìn ra được sự chán nản, tuyệt vọng, giống như không cam lòng để mất một thứ gì đó nên cố gắng níu giữ nó trong vô vọng. Đột nhiên anh thấy tim mình xót xa, vì anh biết đằng sau sự kiên cường của Chương Tây là một nỗi cô quạnh chơi vơi.

Lúc chuẩn bị ra về, nụ cười của Chương Tây vẫn bình thản tự nhiên như thế, cô nói: “Hôm nay uống nhiều rồi, đến đây thôi. Tân tổng, phiền anh đưa tôi về nhà”.

Ngồi trong xem Chương Tây rất trầm lặng, không nói lời nào.

Tân Xương Kiện tưởng cô đã ngủ rồi, ngoái đầu lại thì thấy mắt cô vẫn mở trừng trừng, ánh mắt không tiêu cự lướt qua cảnh vật ngoài cửa xe.

Anh nghĩ ngợi một lát liền mở một chiếc đĩa Cát Đằng, tiếng kèn saxophone nhẹ nhàng da diết như đang thổi một luồng cảm giác thân thiết và tươi mới vào trong tâm tưởng, giống như ngọn gió nhẹ lướt qua khuôn mặt đứa trẻ trên đường trở về nhà khi trời đã ngả tối, giống như làn khói bếp vẩn vút giữa ánh tà dương bàng lãng, như màn sương mỏng mịn màng trải khắp cánh đồng, như tiếng gọi triu mến của mẹ yêu. Những âm thanh ấy cứ từ từ đi sâu vào lòng người.

Ánh mắt Chương Tây dần trở nên âm áp, thấp giọng nói: “Là Home!”[1]

[1] Home là một nhạc phẩm được thể hiện bằng kèn saxophone, do Kenneth Gorelick – một nhạc sĩ saxophone người Mỹ thể hiện.

“Đúng vậy!”, Tân Xương Kiện khẽ đáp, “Trên xe của tôi chỉ có ca khúc này thôi”.

“Rất hay!”, giọng Chương Tây êm dịu như đang nói mơ vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên. Về một mối uế oải sau khi uống say của cô thư giãn ra vài phần, tâm trạng chán chường nhưng vẫn cố gắng gượng, nụ cười mộng ảo khiến hình ảnh cô trở nên mơ hồ, xa xôi.

Tân Xương Kiện muốn lẩn tránh hình ảnh ấy, anh không thể tiếp tục nhìn thêm được nữa. Anh sợ rằng mình sẽ không thể khống chế được bản thân.

Hai người chẳng ai nói câu nào, âm nhạc vẫn du dương, âm điệu nhẹ nhàng, da diết mà gần gũi hòa tan vào bầu không khí, như lời ru tha thiết của mẹ dần dần đưa con vào giấc ngủ.

Chiếc xe dừng lại dưới một tiểu khu, âm nhạc vẫn còn vang vọng. Chương Tây mở cửa xe, bước xuống, cô quay đầu lại cười nói: “Cảm ơn anh, Tân tổng, hôm nay làm phiền anh nhiều như thế, thật ngại quá!”.

Tân Xương Kiện khẽ mỉm cười, nói: “Tôi cứ nghĩ rằng chúng ta đã là bạn rồi, không ngờ cô vẫn tỏ ra xa cách như người ngoài thế”.

Chương Tây cười tươi như hoa, chân thành nói: “Cảm ơn anh, tối nay tôi rất vui!”.

Sau khi chào tạm biệt, Tân Xương Kiện dõi theo cho tới khi cô vào tận nhà mới quay xe rời đi.

Chương Tây chỉ hơi ngà say, cô vẫn có thể khống chế được mình, vẫn có thể giữ chừng mực bởi vì cô không muốn say xỉn trước mặt người ngoài, mặc dù cô cũng rất muốn say một trận. Bước vào thang máy, âm thanh của ca khúc Home như còn vang vọng bên tai. Hôm nay đúng là một buổi tối đặc biệt, cô uống rượu cùng một người không hề quen biết, rồi lại cùng người đó nghe ca khúc này.

Chương Tây rất thích ca khúc đó, trong nhà cũng có đĩa Cát Đằng, lúc rảnh rỗi cô thường mở lên nghe. Có lẽ đã ngà ngà say nên hôm nay nghe ca khúc này cảm thấy hay hơn tất cả những lần trước.

Nếu không gặp phải Ân Tấn Minh, nếu không phải bận lòng vì vụ ly hôn, hôm nay nhất định là buổi tối vô cùng vui vẻ.

Ra khỏi thang máy, Chương Tây lấy chìa khóa ra mở cửa.

Đèn trong phòng khách sáng trưng, Dương Thành Hải mặc bộ đồ ngủ, thấy cô bước vào liền giơ chai rượu trong tay lên trước mặt cô, cười nhạo nói: “Thế nào, vụ ly hôn của chúng ta vẫn chưa có phán quyết mà cô đã vội vàng tìm nhà mới như thế sao? Hay là có mỹ nam nào rồi, xem ra khả năng của cô cũng không tồi nhì!”.

Chương Tây lạnh nhạt liếc anh ta một cái: “Mồm miệng anh giữ sạch sẽ chút đi!”.

Dương Thành Hải cười “ha ha”, uống một ngụm rượu rồi đi đến ngồi lên sofa, đặt chai rượu lên bàn trà, tay đặt vào chỗ tựa lưng, xoay nghiêng người cười híp mắt nói: “Cô đừng tưởng rằng tôi đang ghen, thực ra tôi cũng mong nhanh chóng tìm được người có thể rước cô đi, như thế, người khác cũng cảm thấy tôi có mắt nhìn, chí ít, chứng tỏ gu thẩm mỹ của tôi vẫn còn bình thường”.

Chương Tây giận bốc hỏa, cô tuy miệng lưỡi sắc bén, nhưng lúc tức giận lại chẳng thốt ra được câu nào, nhất là lúc này, khu Dương Thành Hải dùng khẩu khí ba lạng nhăng để hạ nhục, cô cố kiềm nổi cảm hận trong lòng, nghiến răng ken két nói: “Dương Thành Hải, anh đừng tưởng rằng mọi người ai cũng dè dặt và bĩ ỉu giống anh”.

“Tôi bĩ ỉu?”, Dương Thành Hải nói vẻ thô bỉ, “Mẹ kiếp, cô đừng có cho rằng mình thanh cao, tôi bĩ ỉu thì sao hả? Tôi ngủ với đàn bà khác đấy, cô định thế nào? Nếu có bản lĩnh, thì cầm chứng cứ lên tòa án mà kiện tôi, đừng có vừa ra ngoài dụ ong dụ bướm vừa ở đây ra vẻ thanh cao, cô làm trò cho ai xem hả? Cô thanh cao thế thì cần gì đến nhà cửa, tay không mà rời khỏi đây đi”.

“Anh đừng có nằm mơ!”, Chương Tây hơi thở bất ổn, “Anh đừng vội đắc ý, tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ”.

“Vậy cô đi mà tìm! Cô còn nửa tháng, cũng khá lâu đấy”, Dương Thành Hải chiếm thế thượng phong, rất đắc ý, lại cầm chai rượu lên tu ừng ực, hung hăng nói: “Lát nữa tôi phải ra ngoài, nếu cô đi theo đảm bảo sẽ có thu hoạch lớn đấy”.

Chương Tây không thèm nhìn anh ra, càng nhìn càng thấy lửa hận ngàn ngút, cô xoay người bước vào phòng ngủ, cửa đóng “rầm” một tiếng rung chuyển đất trời, không gian nhỏ bé cách biệt, trốn mình trong không gian đó cho lòng vơi nỗi phiền.

Cô đi đâu để tìm chứng cứ đây? Lẽ nào thực sự phải cầm máy ảnh đi bắt thóp Dương Thành Hải sao? Không, không thể được.

Dù cô biết rõ rằng khoảng thời gian này Dương Thành Hải ngang ngược nhất định sẽ đến tìm người đàn bà kia, nhưng cô không thể giống như mấy đặc vụ gián điệp diễn trên tivi, ngụy trang để đi dò la tin tức được.

Nằm thư thái trên giường, hai tay Chương Tây mơ hồ che mặt, cảm thấy thế giới này thật nực cười. Người người đều như thế này sao? Những thứ không thuộc về mình lại cố gắng đóng dấu đó là của mình, nhưng đến một ngày nó thuộc về mình rồi lại chẳng buồn để tâm đến nữa. Giống như quả bóng, khi chưa đến tay thì cố hết sức bắt bằng được, khi đến tay rồi lại không chút do dự ném nó đi chỗ khác.

Lúc này, Ân Tấn Minh đang ở đâu? Trên giường cùng người đàn bà kia, hay là đang ở nhà của mình? Nhã Khả à Nhã Khả, đôi khi không biết có khi còn tốt hơn.

12. Chương 12: Vụn Nát

Mấy ngày qua chiến tranh lạnh khiến Ân Tấn Minh vô cùng chán nản, Vương Nhã Khả cũng chẳng sung sướng gì. Cũng may là ở công ty hai người đều bận rộn, tối mất tối mũi, không còn thời gian nghĩ đến chuyện khác nữa. Nhưng sau khi tan ca, cảm giác trống trải trong lòng không sao lấp đầy được.

Tối đến, hai người nằm chung trên một chiếc giường, một người quay mặt ra ngoài, một quay mặt vào trong, chỉ có sống lưng lạnh lẽo gặp nhau giữa khoảng không vô định, thật đúng là đồng sàng dị mộng.

Bởi vì cả hai đều có niềm kiêu hãnh của riêng mình, ai cũng cho rằng chuyện này không phải lỗi của bản thân, nên không có lý do gì phải tươi cười hạ mình xin lỗi đối phương cả. Đây là vấn đề nguyên tắc.

Vì thế, vừa về đến nhà, Ân Tấn Minh đã chiếm ngay máy tính để lên mạng, còn Vương Nhã Khả thì chiếm dụng tivi xem chương trình giải trí. Hai người như đang ngầm phân chia ranh giới, quyết không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Bầu không khí trầm lặng đến cực điểm này thật khiến người ta ngạt thở, đâu chỉ có hôn nhân là một nấm mồ, lúc này đây, chính ngôi nhà này cũng như nấm mồ rồi.

Cuối cùng, Ân Tấn Minh không thể chịu đựng thêm được nữa, anh tắt máy tính rồi bước ra phòng khách.

Thực ra Vương Nhã Khả cũng chẳng thể nào xem nổi mấy chương trình tiểu phẩm hài hước trên tivi. Mấy ngày nay, chẳng ai có tâm trạng để thưởng thức niềm vui của người khác. Có điên mới đem niềm vui của người khác ra để làm nổi bật sự chán nản và cô đơn của mình.

Ân Tấn Minh nhẹ nhàng ngồi xuống bên Vương Nhã Khả, đưa mắt nhìn cô, tỏ vẻ không biết làm sao: “Chúng ta nói chuyện đi!”.

Hai năm nay, đã có vô số lần họ nói câu này, có khi anh nói với cô, có khi lại là cô nói với anh, nhưng, kết quả chẳng có mấy lần đạt được thành quả như mong muốn, hoặc là tranh cãi kịch liệt đến mức hai người người chán nản phải dừng lại, hoặc là vì chuyện vô bổ nào đó mà chiến tranh lạnh với nhau. Nhưng lần này anh cũng không hiểu tại sao, nguyên nhân không rõ ràng khiến Ân Tấn Minh càng cảm thấy Vương Nhã Khả vô cùng ngang bướng, lòng anh lúc nào cũng hừng hực như lò lửa.

“Ừ!” Vương Nhã Khả chẳng thèm ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán vào tivi.

Bộ dạng không mấy để tâm của cô khiến Ân Tấn Minh bất giác tức giận, anh cầm điều khiển tắt tivi.

Vương Nhã Khả quay sang liếc nhìn Ân Tấn Minh một cái, bộ như anh đang cố kiềm chế lửa giận. Rốt cuộc anh muốn tiếp tục cãi nhau thêm một trận nữa, hay là định ngửa bài với cô? Cuối cùng anh cũng không chịu nổi rồi sao?

“Vương Nhã Khả em có ý kiến gì với anh sao, chúng ta có thể vô tư thẳng thắn nói ra được không? Chiến tranh lạnh lần này rốt cuộc là vì sao?”

Khẩu khí của Ân Tấn Minh như đang tận tình khuyên bảo, lại như không chịu đựng được thêm nữa. Nhưng những câu đó lọt vào tai Nhã Khả lại trở thành những lời buộc tội, chỉ trích cùng chán ghét. Chính cô mới là người không thể chịu đựng thêm, cô cảm thấy vấn đề không phải ở phía cô, thái độ của Ân Tấn Minh như thế rõ ràng là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, cất giấu tất cả những lỗi lầm của bản thân, làm như cô vô duyên vô cớ kiếm chuyện để gây sự với anh vậy.

“Thẳng thắn vô tư? Em có gì mà không thẳng thắn vô tư chứ?”, giọng điệu chế giễu, mỉa mai của Vương Nhã Khả như muốn bảo vệ, ngụy trang cho lòng tự tôn của cô, cũng là để an ủi nỗi oan uất tủi nhục trong lòng.

Thế nhưng Ân Tấn Minh lại chỉ nghe sự chế giễu mà không hề cảm nhận được nỗi oan uổng trong đó, anh cao giọng nói: “Ý của em là anh không thẳng thắn vô tư? Vương Nhã Khả, ý em là gì?”.

“Ý của em thế nào anh thừa biết rồi!”

“Em nói rõ ràng cho anh xem nào? Anh biết cái gì?”

Vương Nhã Khả cười lạnh: “Anh vẫn còn giả bộ, anh cứ tiếp tục giả bộ đi!”.

“Anh giả bộ cái gì? Em đừng có ném đá giấu tay”.

“Ân Tấn Minh, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, tôi nhượng bộ như thế còn chưa đủ sao? Rốt cuộc tôi phải như thế nào mới khiến anh vừa lòng đây?”

Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn Ân Tấn Minh, cô quá hiểu anh, chỉ khi nào thực sự tức giận anh mới có bộ dạng như thế. Trước đây, mỗi lúc cô không vui, anh đều dỗ dành khiến cô tươi cười không ngớt. Bây giờ, cô có buồn anh cũng coi như không nhìn thấy, hơn nữa còn làm bộ ra vẻ, lúc nào cũng trưng một khuôn mặt phiến não.

“Cô nhượng bộ? Cô có nhượng bộ sao? Có hôm nào tâm trạng cô tốt một chút không? Ngày nào về nhà cũng mang bộ mặt lạnh tanh với tôi, cô bảo tôi phải nghĩ như thế nào? Cô không thể đứng trên lập trường của tôi mà suy nghĩ một chút sao?”

“Lại quay về chủ đề cũ rồi hả? Anh thử nói xem, tại sao tôi lại phải suy nghĩ cho anh? Nghĩ xem đến khi nào anh sẽ đập bay tôi ra khỏi cửa còn tôi vẫn ngồi đó mà cảm động rót nước mắt đợi ơn ân đức của anh sao? Tôi nói cho anh biết, tôi không thể trở thành người phụ nữ đứng sau một người thành đạt như anh được, anh không xứng. Tôi cũng chẳng muốn đợi đến lúc anh thành đạt rồi một cước đá bay tôi đi đâu”.

“Tôi không xứng thì ai xứng? Bạch Đào Ninh chứ gì?”, Ân Tấn Minh đột nhiên nghiêng người lại gần, giọng nói nguy hiểm mang theo chút mờ ám, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Anh đừng có ngậm máu phun người, anh định vừa ăn cắp vừa la làng ư?”, Vương Nhã Khả đột nhiên đứng lên, trừng mắt nhìn Ân Tấn Minh. Lời nói đó quá bất ngờ, lại sắc nhọn như một mũi dao, đâm thẳng vào trái tim mềm yếu của cô. Nỗi đau đớn trĩu nặng làm tăng thêm hỏa khí, lời nói của Nhã Khả cũng không còn lưu loát được nữa.

“Tôi vừa ăn cắp vừa la làng?”, Ân Tấn Minh cười lạnh nói, “Cô đừng cho rằng tôi không biết, cô và Bạch Đào Ninh đã từng rất thân mật, thằng mù cũng có thể nhìn ra được!”

“Chúng tôi chỉ là vì công việc!”

“Công việc mà phải ngày ngày sánh bước bên nhau sao? Phải cùng ăn cơm trưa, cùng tan ca, cùng đi làm hay sao?”, Ân Tấn Minh nói về châm biếm.

“Chúng tôi không ngồi ăn cơm riêng rẽ với nhau mà còn có cả khách hàng!”, vô duyên vô cớ bị quy chụp một nỗi oan lớn như vậy, Vương Nhã Khả suýt nữa thì không đứng vững được nữa.

“Lại mượn cớ khách hàng, cách này tôi thấy nhiều rồi, Vương Nhã Khả, cô coi tôi là đứa trẻ lên ba sao? Cô chớ quên, tôi làm ở Phòng Marketing, có loại người nào mà tôi chưa từng gặp chứ?”, Ân Tấn Minh cho rằng nếu mình ngồi để Nhã Khả nhìn xuống thì trong lòng bất giác cũng cảm thấy mình đuối lý nên cũng đứng dậy. Quả nhiên, giọng nói có phần cao hơn, khí thế cũng mạnh mẽ hơn hẳn.

Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt nhìn chằm chằm nhau như muốn tóe lửa. Nếu bây giờ có một ngọn nến đặt giữa hai người họ, nói không chừng chỉ cần phụt một tiếng, hỏa khí lập tức được châm ngòi cháy bùng ngút.

“Anh là đồ khốn nạn!”, khóe môi Vương Nhã Khả run lên buông ra những lời không nên nói do quá tức giận.

“Tôi khốn nạn hay cô khốn nạn?”, Ân Tấn Minh chiếm thế thượng phong, thừa thắng xông lên, lời lẽ càng trở nên sắc bén, “Diễn trò anh anh em em cho ai xem chứ, Vương Nhã Khả, cô đừng quên, tôi mới là chồng hợp pháp của cô. Cùng làm trong một công ty, cô không thể cho tôi chút thể diện hay sao?”, cuối cùng, sự oán trách cùng tức giận tích tụ chồng chất như núi trong mấy ngày qua của anh cũng được trút ra.

“Anh nói thì phải có chứng cứ, đừng có như chó điên cắn càn thế”, Vương Nhã Khả giận đến mức mặt đỏ phừng phừng.

“Không có lửa làm sao có khói, ngư tầm ngư mã tầm mã mà thôi”, Ân Tấn Minh kìm nén rất lâu rồi, lần này dù thế nào anh cũng mặc kệ, nhất định phải nói ra cho hết, “Cô cần chứng cứ chứ gì? Vương Nhã Khả, tôi hỏi cô, ai chẳng biết Bạch Đào Ninh và Mã Phong bằng mặt mà không bằng lòng với nhau, ngoài mặt thì hòa nhã còn trong lòng lại ganh ghét nhau. Từ khi nào thì Phòng Kế hoạch và Phòng Thị trường lại bắt nhau thống nhất như thế?”.

“Thế thì liên quan gì đến tôi?”

“Sao lại không liên quan đến cô được? Chính là cô, là vì những bí mật không thể cho ai biết của cô và Bạch Đào Ninh. Nếu không thì tại sao kế hoạch cũng người khác sống chết thế nào Bạch Đào Ninh cũng chẳng thêm quan tâm, còn kế hoạch của cô, anh ta lại tất bật đi trước mở đường cho cô như thế? Chừng ấy vẫn còn chưa đủ làm chứng có hay sao?”

“Ân Tấn Minh, đó chính là thứ mà anh gọi là chứng cứ sao? Chẳng lẽ trong mắt anh, trong lòng anh, tôi là người như thế sao?”, Vương Nhã Khả chột kinh hãi, ánh mắt nhìn Ân Tấn Minh như thể không tin nổi. Từ

trước đến nay cô không hề hay biết những lời đồn đại bịa chuyện đó, cũng chẳng hiểu nổi tại sao lại xuất hiện những tin đồn nhảm đó, song, người ngoài có thể không tin tưởng cô, còn Ân Tấn Minh, anh sao có thể tin những lời bịa đặt đó là thật chứ?

“Thế cô là loại người nào? Tôi nói cho cô biết, Vương Nhã Khả, cô đừng xem tôi như thằng mù, mắt tôi vẫn còn tinh lắm, mắt của mọi người trong công ty cũng không có mù đâu, đừng tưởng rằng thế gian này chỉ có mỗi cô và Bạch Đào Ninh. Cô không biết mọi người nói gì sau lưng phải không, cũng đúng thôi, đang đắm say trong hạnh phúc, ai còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa chứ? Tôi cần một người vợ chứ không phải một người phụ nữ sớm nắng chiều mưa, nay người này mai người khác làm cho tôi mất mặt, nhục nhã, không dám ngẩng đầu đối diện với đồng nghiệp trong công ty”.

Mấy ngày nay, Vương Nhã Khả bận rộn với hạng mục của Hâm Bằng, đúng là hay đi cùng với Bạch Đào Ninh, vì Mã Phong đã giao toàn bộ kế hoạch này cho cô. Để Phòng Kế hoạch và Phòng Thị trường có thể phối hợp nhịp nhàng với nhau, Bạch Đào Ninh đã trực tiếp tìm Vương Nhã Khả.

Vương Nhã Khả vốn là người tận tâm, tận lực với công việc, không bao giờ qua loa đại khái. Lần này Phòng Thị trường lại nói năng dễ chịu như thế, cô còn đang vui mừng vì tưởng rằng Bạch Đào Ninh đã thay đổi tính nết. Nhưng hai người ngoài những chuyện liên quan tới công việc ra thì không nói bất cứ chuyện gì khác, những câu nói của Ân Tấn Minh lọt vào tai Nhã Khả đã không còn chỉ là sự chỉ trích, căn vặn mà chính là những lời sỉ nhục tổn thương cô.

“Ân Tấn Minh, anh là đồ khốn nạn!”, Vương Nhã Khả tức giận đến mức toàn thân run rẩy, cô không hỏi anh về chuyện của Ân Tấn Minh thì thôi, anh lại còn căn vặn cô như thế. cô vừa tức vừa hận, nghiến răng nghiến lợi, không nhẫn nhịn được thêm nữa bèn hét lên: “Ly hôn, tôi muốn ly hôn!”.

Cãi nhau như thế nào cô cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng lần này thì không thể, anh đã sỉ nhục cô, đây là danh dự là tôn nghiêm của cô. Trong mắt anh, cô đã trở thành loại người nào? Lẳng lơ phóng túng ư? Quan hệ với hết người đàn ông này đến người đàn ông khác sao? Nếu tình yêu sau cùng chỉ còn lại sự chỉ trích, hôn nhân rồi cuộc cũng chỉ là mây khói thì cố gắng duy trì cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa?

“Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai chứ?”, nổi tức tối trong lồng ngực Ân Tấn Minh cũng không hề nhỏ. Anh có bịa ra đâu. Trước khi gặp Bạch Đào Ninh ở cửa thang máy ngày hôm đó, những lời đồn đại trong công ty anh cũng đã nghe nhiều. Ban đầu anh không tin, anh cũng không nhỏ nhen đến mức ấy, khi đó anh cho rằng Vương Nhã Khả ở Phòng Kế hoạch biểu hiện vượt trội nên người ta đổ kỵ, ghen ghét. Nhưng thời gian gần đây, sự lạnh nhạt của Vương Nhã Khả càng lúc càng tăng, cô hờ hững hơn, về nhà muộn hơn. Anh không thể cố ép bản thân không tin chuyện đó được nữa, cũng chẳng thể nào kìm được lửa giận trong lòng: “Cô đừng tưởng rằng ly hôn thì tôi không thể sống được, tôi sẽ nhanh chóng tìm một người thấu tình đạt lý, hiểu lòng người khác, khỏi phải ngày ngày đối mặt với khuôn mặt rầu rĩ của cô”.

“Được, được, ly hôn, ly hôn!”, Vương Nhã Khả giận đến mức sắc mặt trắng bệch, nghiến răng ken két, nói không nên lời. Nỗi oan ức và tức giận vốn đầy ắp trong lồng ngực, sau khi nghe những lời đó lại giống như quả bóng bay được thổi căng lên rồi gặp phải ngoại lực, đột nhiên nổ bụp, trái tim lạnh giá như có hàng mũi kim sắc nhọn đâm vào.

Vương Nhã Khả cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình như bị đâm thủng, trải qua cảm giác tâm can đau đớn cùng cực, trái tim tan vỡ bỗng dần trở nên lạnh lẽo tĩnh lặng. sự tĩnh lặng ấy giống như nước chốn ao tù khiến mọi ý niệm đều hóa thành tro bụi.

Tất cả những gì đã trải qua trong một năm qua bỗng hiện lên rõ rệt từng chút một trong tâm trí Nhã Khả. Lúc này cô mới nhận ra mình hoàn toàn không hiểu gì về Ân Tấn Minh, hoàn toàn không biết rằng anh lại đê hèn, thiển cận, bụng dạ hẹp hòi đến như thế. Sắc mặt cô tái nhợt, bờ môi run lên, ánh mắt băng lạnh, không nói thêm một lời nào nữa.

Ân Tấn Minh thấy thần sắc Vương Nhã Khả trở nên như vậy lồng ngực khê rung động. Chỉ khi nào phải chịu đựng nỗi đau đến cùng cực cô mới có biểu hiện như thế. Phải chăng anh đã cư xử quá đáng? Nghĩ lại thì những lời vừa nói ra đúng là có hơi nặng nề. Mấy lời ong tiếng ve đó chưa chắc đã đáng tin. Ai chẳng biết trong công ty những lời đàm tiếu cứ nhan nhản ra, chỉ một chuyện nhỏ trong phòng nào đó thôi cũng có thể đem ra thành kịch bản cho cả một bộ phim truyền hình, rõ ràng chỉ có một hai mà có thể thổi phồng lên thành mười một, mười hai được.

Anh chưa từng thấy thần sắc Vương Nhã Khả như thế này, bất giác không biết nên làm thế nào. Nhưng anh lại không muốn hạ mình, cãi nhau thì làm gì có lời hay ý đẹp, chẳng phải cô cũng công kích anh kịch liệt hay sao?

Không đợi anh tiếp tục suy nghĩ, Vương Nhã Khả đã bước vào phòng ngủ. Ân Tấn Minh dõi theo bóng lưng cô, dưới ánh đèn, anh nhìn thấy sự yếu đuối và tủi nhục của cô, nhưng, cô vẫn dứt khoát đóng cửa phòng lại.

Việc đến nước này vốn không phải là chủ ý của Ân Tấn Minh. Anh chỉ muốn nói chuyện thẳng thắn, nhẹ nhàng với Vương Nhã Khả, cùng cô bình tĩnh đối diện để giải quyết vấn đề. Cuối cùng tính khí nóng nảy của anh lại bùng phát, mà chính cô là người trực tiếp kích nổ quả bom vốn ẩn nấp trong anh.

Lẽ nào hai người ngoài cãi nhau ra không thể ngồi nói chuyện thẳng thắn được với nhau sao?

Ân Tấn Minh cầm điều khiển tivi ném mạnh xuống sàn, anh không biết mình đang tức giận hay đang xả giận nữa. “Bịch” một tiếng, chiếc điều khiển vỡ thành nhiều mảnh, phin cũng rơi ra ngoài như một chú hươu nhỏ phải chịu đựng nỗi kinh hãi vậy.

Vụn nát...

Wang Nhã Khả nằm trên giường, đôi mắt trống rỗng vô hồn, cô không thể ngờ rằng, cuối cùng hai từ đó lại do chính miệng cô thốt ra. Cô vốn rất sợ hai từ đó, luôn cự tuyệt hai từ đó.

Một khi hai từ ấy được thốt ra, những ước vọng về cuộc sống hoàn mỹ tươi đẹp chính thức sụp đổ, không thể không phục được nữa.

Nếu nói trước đây cô vẫn còn yêu anh, nhưng lần này, trái tim Nhã Khả đã nguội lạnh, những lời nói của Ân Tấn Minh đã khiến cô bị tổn thương. Cãi cọ quá nhiều nên hôn nhân của họ không còn không gian để phát triển nữa. Lúc này đây, ngay đến cả phẩm hạnh của cô cũng bị anh miệt thị như vậy. cô cảm thấy quá mệt mỏi, không muốn tiếp tục duy trì nữa.

Ai sai ai đúng cũng không còn quan trọng nữa. Vương Nhã Khả không thẹn với lòng.

Lòng tin của cô dành cho Ân Tấn Minh đã không còn, cuộc hôn nhân của họ có trăm ngàn vết xước, cố gắng duy trì cũng đâu còn ý nghĩa gì.

Cô nghĩ đến Chương Tây, khi cuộc hôn nhân của cô ấy lâm vào bước đường này, chẳng phải tâm trạng của cô ấy cũng như cô lúc này hay sao? Lẽ nào ngoài sự phản bội ra, hôn nhân không còn thứ gì khác ư? Chương Tây như thế, cô cũng không khác gì.

Ánh mắt Nhã Khả dừng lại ở tấm ảnh cưới treo trên tường. Hai người trong bức ảnh ấy đang nở nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào, đôi mắt chứa chan tình cảm.

Càng nghĩ cô càng không hiểu, đôi mắt ngọt ngào ấm áp tràn đầy tình cảm và hạnh phúc dâng đầy của Ân Tấn Minh khi ấy chân thực đến như vậy, rõ ràng đến như vậy, thế mà mới ba năm, chỉ ba năm thôi, sự ngọt ngào đó, niềm hạnh phúc đó như tựa phù vân phiêu bồng bay đi mất, chỉ còn lại đôi ánh nhìn mệt mỏi và chán nản.

Hôn nhân chính là nắm mồ của tình yêu. không ngờ Lữ Hiểu Dương lại hiểu rõ về tình yêu đến thế, không để bản thân dễ dàng chìm đắm trong men tình, sống một cuộc sống tuyệt vời, đầy niềm vui và sáng khoái như vậy.

Wang Nhã Khả cùng Chương Tây bước vào con đường hôn nhân rồi lại cùng nhau đi tới bước đường ly hôn.

Không biết các tác phẩm của Chương Tây có miêu tả được nỗi đắng cay và chán nản của hôn nhân hay không? Sớm tối bên nhau, không phải vì hiểu và tình cảm thêm đậm sâu, ngược lại, vì hiểu nhau đến mức không sao chịu nổi nữa nên không thể không chia tay, thật là bi ai.

Lúc Vương Nhã Khả tỉnh dậy, Ân Tấn Minh đã không còn ở nhà. Cô thông dong tắm rửa thay đồ, chỉnh trang nhan sắc. Nếu không có quần thâm mắt đen kia thì ai cũng tưởng rằng cô đang rất vui vẻ hoạt bát, hưng phấn.

Cả đêm qua cô không ngủ được, có rất nhiều người, rất nhiều chuyện cứ hiện lên trong tâm trí. Vương Nhã Khả suy xét lại tất cả những chuyện gì đã xảy ra để có thể rút ra quyết định của mình.

Thay vì chịu đựng sự giày vò của lớp vỏ hôn nhân trống rỗng, chỉ bằng buông tay, trả tự do cho nhau.

Vương Nhã Khả vừa đến công ty, thư ký đã thông báo họp, Mã Phong vội vàng như thế, không biết là đang chuẩn bị xông lên chiến tuyến nào đây. Kỳ lạ là lần này, Phòng Thị trường cũng có người tham dự. Vương Nhã Khả vừa bước vào phòng họp đã nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Bạch Đào Ninh.

Cô lẩn tránh nụ cười đó, tìm một vị trí trống ngồi xuống.

Do tổng thanh tra Tô có thêm yêu cầu mới đối với hạng mục Hâm Bằng cho nên chỉ có Vương Nhã Khả phụ trách hạng mục và giám đốc của hai phòng tham dự, không có thêm người nào khác.

Bạch Đào Ninh nhìn khuôn mặt Vương Nhã Khả nửa đùa nửa thật: “Hiếm thấy Nhã Khả lại trang điểm đậm như hôm nay!”.

Vương Nhã Khả vốn định ngồi xuống, động tác thoáng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Đào Ninh, ánh mắt bất giác lạnh tanh mang theo chút phòng bị, nói: “Giám đốc Bạch chê cười rồi, tôi không biết thế nào là trang điểm đậm!”.

Bạch Đào Ninh vẫn giữ vẻ tươi cười như không, cũng không nói thêm gì nữa. Ngược lại Mã Phong lại biểu hiện vô cùng thân thiết, nói thêm vài câu vui vẻ: “Trang điểm đậm hay nhạt cũng được, đều có những nét đặc sắc riêng, Vương Nhã Khả rất hợp với kiểu trang điểm này.”

Vương Nhã Khả rất buồn chán, thích hợp với không thích hợp cái gì chứ. Nét mặt cô trở nên cứng ngắt, chẳng buồn đáp lại lời nào nữa.

Mã Phong chẳng cần biết mình đã nói sai điều gì. Đây là thời khắc mấu chốt, tất cả đều phải nhờ vào nhân vật chủ chốt là Nhã Khả. Anh ta cũng chẳng buồn để tâm đến vấn đề cấp trên cấp dưới gì nữa, cứ hồn nhiên cười mà phụ họa theo.

Nghe nói phía Hâm Bằng cố tình gây khó dễ, Vương Nhã Khả khẽ chau mày. không biết tổng thanh tra Tô có ý gì, nhờ ánh hào quang của Bạch Đào Ninh, cô cũng từng ăn cơm cùng tổng thanh tra Tô đôi ba lần. Trên bàn ăn, ông ta rất nho nhã lịch sự, thân thiết vô cùng, chẳng giống loại người cố tình hoành hành gây khó khăn chút nào. Đúng là biết người biết mặt mà không biết lòng, nhất là ở chốn quan trường lại càng không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Vương Nhã Khả im lặng. Trong ba người ở đây, cô là người thấp cổ bé họng nhất, trong một vài chuyện không tiện đưa ra ý kiến. Cho dù cô nói cũng như không. Vì vậy lúc này cô không muốn nói bất cứ điều gì.

Cả Mã Phong và Bạch Đào Ninh đều cho rằng khách hàng là thượng đế, lời nói của khách hàng là chí lý. Tuy yêu cầu mà tổng thanh tra Tô đưa ra có chút không hợp lý, kéo dài thời gian tiến hành hạng mục. Nhưng đối với công ty mà nói, cũng chỉ đơn giản là sửa một chút trong bản kế hoạch, rồi điều chỉnh những công việc liên quan của Phòng Thị trường. Thêm nữa, bước đầu của hạng mục đã hoàn thành, các bước tiếp theo cho dù có gặp phải vài vấn đề nhỏ cũng không ảnh hưởng gì đến lợi ích của công ty.

Do đó, Mã Phong cùng Bạch Đào Ninh đã thống nhất ý kiến, tạm thời nhượng bộ để hạng mục được duy trì đồng thời có thời gian đàm phán thêm với tổng thanh tra Tô. Vô hình chung, khối lượng công việc của Nhã Khả lại tăng thêm không ít. Nhưng, đến Bạch Đào Ninh cũng phải điều chỉnh lại những công việc của Phòng Thị trường, vậy thì Mã Phong chẳng có lý do gì phải thương tiếc đám thuộc hạ của mình, hưởng chi, anh ta cũng chẳng mấy khi biết thương tiếc cấp dưới của mình.

Nhưng, Vương Nhã Khả cũng chẳng để tâm chuyện đó, thậm chí, cô còn mong công việc của mình bận rộn một chút, mệt mỗi một chút, để có thể quên đi nỗi đau mà hôn nhân mang lại. Buổi trưa, Vương Nhã Khả từ chối lời mời dùng bữa trưa với danh nghĩa công việc của Bạch Đào Ninh. Không phải là vì những lời Ân Tấn Minh đã nói hôm qua, mà thực ra cô cũng không muốn gần gũi với Bạch Đào Ninh như thế.

Cô gọi đồ ăn bên ngoài rồi gọi điện thoại cho Chương Tây, cả buổi trưa không ra khỏi phòng làm việc. Áp lực mà cô cần giải tỏa không chỉ có hạng mục Hâm Bằng.

13. Chương 13: Tiệc Không Có Tiệc Hay

Vụ cãi nhau hôm qua khiến tâm trạng Ân Tấn Minh bất ổn. Anh biết mình không nên tức giận, không nên đem những lời đồn đại ở công ty làm vũ khí để công kích Vương Nhã Khả, không nên nói những lời cay nghiệt như vậy. Nhưng anh là đàn ông, nếu không phải thái độ của Vương Nhã Khả quá ngang bướng, bảo thủ, anh cũng không nói ra những lời làm tổn thương cô đến vậy.

Sau khi tan ca, Ân Tấn Minh cố tình tắt nguồn điện thoại, quyết không nhận bất cứ cuộc gọi nào. Hôm nay, anh và Vương Nhã Khả cần phải nói chuyện thật bình tĩnh và thoải mái với nhau.

Trên đường về đi qua tiệm hoa, ngửi thấy hương hoa ngào ngạt, anh thoáng dừng lại giây lát, định mua một bó hoa tặng Vương Nhã Khả. Cô là một người luôn thích sự lãng mạn, thấy anh tặng hoa, nhất định sẽ rất vui.

Nhưng khi chuẩn bị bước vào tiệm hoa, anh lại thay đổi ý định. Trận cãi nhau hôm qua vô cùng kịch liệt, lời nói của hai người chẳng khác nào mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim của đối phương khiến ai cũng bị tổn thương. Chỉ một mình anh sai sao? Tất nhiên là không phải.

Nếu không phải trước đó cô cứ lạnh nhạt với anh thì sao anh có thể nói ra những lời châm chọc cô như vậy chứ?

Cho nên trong chuyện này, Vương Nhã Khả cũng có vài phần trách nhiệm. Nếu anh mua hoa, việc đó chứng tỏ anh đã nhượng bộ, càng chứng minh anh tin những lời đàm tiếu ở công ty về cô là sự thật. Đối với sĩ diện của một người đàn ông mà nói, như vậy chẳng khác nào anh đang tự vả vào miệng mình. Vì vậy, anh sẽ không mua hoa.

Về đến nhà, Vương Nhã Khả đã đang ngồi đợi anh.

Vương Nhã Khả ngồi trên sofa, sắc mặt có vẻ rất bình thản, trên bàn trà bày một tập giấy tờ.

Ân Tấn Minh tháo cà vạt, cởi quần áo, rồi treo cặp sách lên. Khi làm tất cả những việc đó, anh không ngừng hít sâu, rồi lại hít sâu, cố gắng kiềm chế. Hôm nay hai người không thể tiếp tục cãi nhau nữa, cãi nhau mãi mãi không giải quyết được vấn đề.

Những chuyện vặt vãnh đều đã làm xong, anh cảm thấy mình đã bình tĩnh trở lại mới bước đến bên ghế sofa.

Đợi anh ngồi xuống, Vương Nhã Khả mới mở miệng, giọng điệu bình tĩnh như đang nói chuyện với một người xa lạ: “Tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ngày mai đến Cục Dân chính!”.

Câu nói không đầu không đuôi khiến Ân Tấn Minh không kịp phản ứng lại, có điều, anh đã nhìn thấy tờ đơn xin ly hôn trên bàn trà: Cô ngồi ở đây để đợi anh ký tên.

Việc này hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của Ân Tấn Minh. Vương Nhã Khả rõ ràng đã có tính toán từ trước, khi anh vẫn còn muốn nói chuyện thẳng thắn, đang hoang mang thì cô đã viết xong đơn ly hôn. Bên cạnh đơn xin ly hôn còn đặt sẵn cả bút để anh ký tên. Trong lúc Ân Tấn Minh còn chưa biết phải giải quyết vấn đề này ra sao thì cô đã hành động trước rồi.

Chỉ cần anh nhắc tay lên rồi ký một chữ thì cuộc hôn nhân của họ sẽ chính thức chấm dứt. Từ nay về sau, đường ai nấy đi, mỗi người một ngã, không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Ân Tấn Minh lật tờ đơn sang trang thứ hai thì đã thấy Vương Nhã Khả ký tên sẵn rồi. Cô hoàn toàn không chút lưu luyến, kiên quyết không hề do dự rồi sao? Anh cầm cây bút lên, bị bức ép đến mức này, nếu anh không ký tên vào đó, liệu anh có còn là đàn ông nữa không?

Ánh mắt của Vương Nhã Khả trừng trừng nhìn cây bút trong tay anh. Ân Tấn Minh hậm hực mở nắp bút, ngồi bút dừng lại nơi ô trống anh cần phải ký tên, chỗ đó vẫn còn trống, nhưng sau khi ký tên vào đó, tờ đơn này sẽ chính thức có hiệu lực, được luật pháp công nhận.

Ân Tấn Minh viết lên chỗ đó ba chữ, ngồi bút nhọn đặt lên trang giấy, tiếng sột soạt vang lên trong không gian vắng lặng càng trở nên rõ ràng. Sau đó, anh đặt phịch chiếc bút xuống bàn, hơi thở bất ổn, trừng mắt nhìn Vương Nhã Khả.

Nhìn chữ ký của Ân Tấn Minh trên tờ đơn ly hôn, Vương Nhã Khả nhếch mép cười. Nụ cười đó anh hiểu rất rõ, Nhã Khả càng đau lòng thì lại càng cố gắng dùng nụ cười vô tình đi để che giấu bản thân mình, để núp mình sâu trong lớp kén vững chắc.

Ân Tấn Minh không hiểu, cô chủ động đề nghị ly hôn, chính cô sắp đặt tất cả, vậy cô còn đau lòng gì nữa? Buồn gì nữa?

Vương Nhã Khả cũng không vội cảm tờ đơn ly hôn, dù sao Ân Tấn Minh cũng đã ký tên, việc cảm sớm hay muộn cũng đâu có gì khác nhau. Cô nói với giọng điệu sắc bén: “Chúng mừng, anh có thể lập tức đi tìm một người khác thấu tình đạt lý, hiểu rõ lòng người, không cần phải ngày ngày đối diện với khuôn mặt xấu xí là tôi nữa”.

Ân Tấn Minh thần sắc có chút hung hãn, nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng tức tối vô cùng.

Vương Nhã Khả không hề sợ cơn giận giữ của anh, nhưng có vài điều, trước kia vẫn chưa nói, bây giờ mà không nói ra thì sẽ bắt rứt trong lòng, cô nói thêm một câu: “Dù sao cũng từng là vợ chồng, tôi có ý tốt nhắc nhở anh một câu. Sau này nếu có vụng trộm thì cũng phải xoá sạch dấu son môi trên cổ áo đi nhé”.

Ân Tấn Minh sững người: “Thế là ý gì?”.

“Ý gì thì anh là người rõ nhất. Tôi chỉ muốn nói với anh, không phải người phụ nữ nào cũng có thể chịu đựng được việc vào ngày kỷ niệm ngày cưới mà chồng mình lại nằm ngủ bên cạnh một người phụ nữ khác đâu, cũng chẳng có người phụ nữ nào có thể nhẫn nhịn được việc trên người chồng mình có mùi nước hoa và dấu son môi của người phụ nữ khác đâu!”, Vương Nhã Khả chậm rãi, rành mạch nói ra những lời đó, từng chữ từng chữ đều mang theo nỗi uất hận và oán trách trong lòng cô.

Ân Tấn Minh bỗng nhiên bình tĩnh. Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi vì tức giận khi nãy biến thành vẻ kinh ngạc tốt độ. Anh đột nhiên hiểu ra mọi chuyện bèn nói: “Nhã Khả, em nghe anh giải thích...”

“Không cần đâu”, Vương Nhã Khả cảm tờ đơn ly hôn rồi đứng lên đi về phòng ngủ, vừa đi vừa nói, “Ngày mai đến Cục Dân chính, tôi sẽ trả tự do cho anh, cũng là cho chính tôi”.

Ân Tấn Minh vội vàng hét lên: “Vương Nhã Khả, em đừng mơ. Anh không đồng ý ly hôn! Anh không đồng ý!”.

Vương Nhã Khả lạnh nhạt cười một tiếng, phe phẩy tờ đơn ly hôn, nhẹ nhàng nói: “Hối hận thì cũng muộn rồi!”.

“Chưa muộn, anh vốn không ký, anh không ký. Anh không đồng ý!”, Ân Tấn Minh hoang mang đến thở không ra hơi, nói năng lộn xộn không đầu không đuôi.

Vương Nhã Khả nhìn thần sắc kiên định của Ân Tấn Minh thì có chút nghi ngờ, lật xem lại tờ đơn ly hôn, chỗ mà anh ký tên vốn không phải là ba chữ “Ân Tấn Minh”, mà lại là “Không đồng ý”.

Vương Nhã Khả tức nổ mắt: “Anh...”.

Ân Tấn Minh cười có phần đắc ý, nói một cách kiên định: “Nếu em muốn chấm dứt cuộc hôn nhân, mà chỉ có mình em ký, anh không ký tên thì không có cửa cho em đâu”.

Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn anh giây lát rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi sẽ đợi đến lúc anh đồng ý”, rồi cô xé tờ đơn ly hôn trong tay mình thành từng mảnh vụn nhỏ.

Ân Tấn Minh nhìn động tác xé đơn của Nhã Khả có thể thấy được sự dứt khoát của cô. Sự việc phát triển tới mức này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu khiến anh trở tay không kịp. Anh cảm thấy mình rất thất bại. Thần sắc của Vương Nhã Khả như nói với anh rằng, cô nhất định sẽ không thay đổi ý định.

Vương Nhã Khả vào phòng ngủ, Ân Tấn Minh ở ngoài phòng khách hút thuốc, làn khói mờ ảo che đi khuôn mặt của anh, không khí nặng nề, ngột ngạt ngưng đọng đến nghẹt thở.

Ngày hôm sau đi làm, Ân Tấn Minh hoàn toàn không thể tập trung được vào công việc. Trong cuộc họp do Trần Tử Nam triệu tập, anh cũng chẳng có tâm trạng đâu mà lắng nghe. Đây là lần đầu tiên Ân Tấn Minh để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc.

Kỳ lạ là, bình thường Trần Tử Nam luôn bộc lộ rõ bản chất của một nhà tư bản, lần này bỗng nhiên lại khiêm lời, còn thân thiết vỗ vai khuyên anh nên chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe.

Cũng có thể vì hiện tại, thị trường vùng Hoa Bắc vẫn chưa độc chiếm được nên vai trò của Ân Tấn Minh vẫn còn rất quan trọng, chí ít, lúc này không ai có thể thay thế được anh. Ông ta không muốn kế hoạch này gặp trở ngại bởi lợi nhuận mà nó đem lại một năm ít nhất cũng phải vài chục triệu cho đến mấy trăm triệu. Thế nên ông ta cần phải an ủi động viên nhân tài chủ lực của mình.

Vì vậy khi Ân Tấn Minh xin nghỉ vài ngày để giải quyết chuyện riêng thì Trần Tử Nam liền đồng ý ngay không chút do dự.

Ông ta hiểu rõ trạng thái của Ân Tấn Minh lúc này, cố ép buộc anh cũng không có tác dụng gì, chẳng thà để anh sau khi xử lý xong xuôi việc nhà sau đó lại dốc toàn tâm toàn sức vào phục vụ cho công ty.

Trở về nhà, Ân Tấn Minh nói lỏng cà vạt. Vương Nhã Khả đã đi làm. Một khi cô đã đề xuất chuyện ly hôn, nghĩa là cô đã hạ quyết tâm, chỉ còn đợi anh ký tên mà thôi.

Về điểm này, Ân Tấn Minh cảm thấy rất phiền não. Tính cách Vương Nhã Khả không quyết liệt, dứt khoát tới mức ấy. Rốt cuộc là do cô bị tổn thương quá sâu sắc hay là cuộc hôn nhân của họ đã không còn cách nào cứu vãn được nữa?

Anh ngồi lên ghế sofa, lấy bao thuốc từ trong túi áo ra, rít một điếu đưa vào miệng, châm lửa rồi hít một hơi dài. Đầu thuốc phát sang, làn khói mờ ảo vẩn vút tiến sâu vào lục phủ ngũ tạng của anh, song, trái tim anh dường như vẫn chưa thể lắng lại được.

Hít vài hơi, anh buồn bực rụi đầu thuốc vào gạt tàn, đi đi lại lại quanh phòng khách rồi trở lại sofa tiếp tục hút điếu khác. Trong làn khói vẩn vương, Ân Tấn Minh cố gắng hồi tưởng lại từng chi tiết cho dù là nhỏ nhất trong những cuộc cãi cọ trước đây của họ.

Anh không biết lần này Vương Nhã Khả sẽ kiên quyết đến mức độ nào, nhưng sự việc đã đến nước này, không thể không giải quyết triệt để. Anh có thể nhận ra rõ ràng giữa họ đang có sự hiểu lầm thông qua lời nói của Vương Nhã Khả.

Đúng lúc đó, anh chợt hiểu ra rằng bản thân mình thật ngốc nghếch, tại sao lại đi tin mấy lời đồn nhảm nhí kia, lại còn dùng nó làm vũ khí để công kích Nhã Khả? Anh thừa nhận, hôm qua thái độ của Vương Nhã Khả rất không tốt, còn anh cũng vì bị cô làm cho tức giận mà nói ra những lời thái quá.

Bình thường Ân Tấn Minh không bao giờ tin vào mấy chuyện đàm tiếu vỉa hè. Tất cả những chuyện xảy ra hôm qua cũng là do Vương Nhã Khả cứ muốn bới móc mà ra. Vì thế những lời tổn thương đối phương nhất hai người cũng nói ra, còn những lời không đau đớn, không cay nghiệt, không xúc phạm người khác thì lại giữ kín trong lòng.

Lúc này, anh đang đứng trên lập trường của Vương Nhã Khả, nghĩ đến những hoài nghi của cô, bỗng nhận ra một điều: Vương Nhã Khả đang ghen, vì ghen nên cô mới để ý, mới quan tâm, mà cô quan tâm như vậy chứ tỏ cô còn yêu anh.

Cho nên, anh không thể ly hôn. Anh phải nói chuyện thẳng thắn với Vương Nhã Khả, rút ra bài học kinh nghiệm từ hai lần trước, lần này, anh phải đặc biệt chú ý kiềm chế sự nóng giận của bản thân, không thể để cục diện phát triển đến mức không cách nào khống chế được nữa.

Ân Tấn Minh rất hiểu Vương Nhã Khả, anh đoán tối nay cô không về nhà mà sẽ đến nhà Lư Hiểu Dương hoặc Chương Tây để tụ tập. Anh cũng cho rằng, lần này hai người phải tìm một nơi nào đó để nói chuyện, chứ nếu về nhà có lẽ họ lại tiếp tục cãi nhau.

Vì thế, Ân Tấn Minh đã đặt sẵn bàn ở một quán gần nhà.

Sau khi sắp đặt đầu vào đây, anh gọi điện cho Vương Nhã Khả.

Điện thoại vừa kết nối đã bị ngắt máy.

Ân Tấn Minh cau mày, tiếp tục nhấn nút gọi, lần này, Vương Nhã Khả nghe máy. Không đợi cô lên tiếng, Ân Tấn Minh nói nhanh như gió: “Nhã Khả, anh đã đặt một bàn ở Tinh Hải, tối nay cùng ăn cơm nhé!”

“Không cần, chúng ta không cần phải lãng phí thời gian!”.

“Xem như là cùng anh ăn nốt một bữa, chia tay trong vui vẻ đi. Không phải ngay đến cả cơ hội ăn bữa cơm cuối cùng với nhau em cũng không cho anh đấy chứ?”, Ân Tấn Minh thở dài, giọng nói vô cùng thành khẩn, dường như tâm trạng anh rất suy sụp, rất đau buồn. Trước đây, anh cho rằng chưa đến lúc quan trọng thì chưa cần phải dùng đến chiêu này, bởi mỗi khi anh dùng giọng điệu này để nói chuyện thì Vương Nhã Khả thường không thể từ chối. Nhưng lúc này anh lại không có được sự tự tin như cũ, đặc biệt trong khoảnh khắc này, ai mà biết được mạch suy nghĩ của Nhã Khả đi đến đâu? Nếu chẳng may kinh tuyến chạm phải vĩ tuyến, Sao Hỏa đâm vào Trái Đất thì anh đúng là tiêu đời.

Vương Nhã Khả ngập ngừng giây lát, khoảng thời gian đó đối với Ân Tấn Minh dài như cả một thế kỷ, cuối cùng anh nghe thấy giọng cô nói: “Được thôi!”.

“Bây giờ, anh đến đón em nhé!”, Ân Tấn Minh thầm vui mừng, được nước lấn tới.

“Không cần!”, Vương Nhã Khả dứt khoát cự tuyệt nói, “Tôi tự đến được!”.

“Vậy được, tôi gặp.”

Cúp máy xong, Vương Nhã Khả thầm nghĩ giây lát rồi lại gọi một cuộc điện thoại: “Hiếu Dương, cậu và Chương Tây cứ đến trước đi, mình có chút việc bận nên có lẽ sẽ đến hơi muộn”.

Ân Tấn Minh đoán rất chính xác. Đúng là Vương Nhã Khả không có ý định về nhà, đang chuẩn bị hẹn với Chương Tây và Lữ Hiếu Dương đi tụ tập xả hơi ở một quán bar nào đó. Có thể thấy, một bên là bạn bè thân thiết gặp mặt nói cười thoải mái không phải âu lo, còn một bên là gian bếp lạnh tanh phòng ốc trống trải. Trong tình huống đó mà lựa chọn về nhà thì kẻ đó không phải có đạo đức tốt, cũng không phải là coi trọng gia đình mà giống như bị cảm cúm lại đi uống thuốc dạ dày, uống thuốc sai bệnh vậy.

“Lại tăng ca à? Cố gắng phấn đấu giành danh hiệu công nhân gương mẫu hả? Hay là muốn ứng cử Đại hội Đại biểu Nhân dân?”, Lữ Hiếu Dương châm chọc.

“Không phải, mình có chuyện cần nói với anh ta!”

“À!”, Lữ Hiếu Dương vừa nghe thấy liền tỏ vẻ uể oải, chán nản nói: “Đi đi, đi đi, Nhã Khả, cậu và Chương Tây rốt cuộc đang làm cái quái quỷ gì thế hả? Định thi xem ai xấu mặt hơn sao? Mình vẫn chưa dậy thì xong hai cậu đã yêu đương ầm ầm, đến khi mình mới biết yêu, hai cậu lại rủ nhau kết hôn, giờ mình vừa mới nghĩ đến chuyện làm sao để lấy được một tấm chồng thì hai cậu lại loạn xì ngầu lên đòi ly hôn. Hóa ra trong mắt hai cậu, mình chính là đứa nhà quê đang từng bước đuổi theo hai cậu sao?”.

Vương Nhã Khả đang buồn rầu chẳng có tâm trạng đùa giỡn với Lữ Hiếu Dương nên chỉ đáp lại: “Cậu nói với Chương Tây một tiếng, xong việc mình sẽ đến ngay”.

“Thôi khỏi, còn đến làm gì nữa? Cậu đến nơi thì bọn mình cũng chuẩn bị về rồi. Hai người các cậu nên nói chuyện thẳng thắn với nhau, tốt nhất là cuộc nói chuyện này có thể đưa ra một kết quả cụ thể nào đó, đừng giống như Chương Tây, ngày ngày phải bù đắp vì chuyện nhà này thuộc về ai, tiền này của ai, rồi lại bị đàn ông lừa”.

Vương Nhã Khả không nói gì nữa, tắt điện thoại. Tính cách của Lữ Hiếu Dương là vậy, bảo cô ấy nói một câu an ủi không bằng giết cô ấy đi còn hơn, cô ấy có thể vui chung với niềm vui của người khác nhưng tuyệt đối không bao giờ an ủi động viên ai. Tất nhiên, miệng thì nói thế nhưng nếu Vương Nhã Khả gặp phải chuyện gì, cô ấy sẽ nhiệt tình giúp đỡ cả hai tay, là người rất hiệp nghĩa hết lòng vì bạn bè. Chỉ là cái miệng của cô ấy chẳng tích được chút công đức nào, cứ phải châm chọc cho người ta đau lòng, sống dở chết dở thì mới thoải mái được.

Thời gian hẹn là bảy giờ, quán Hải Tinh nằm trên đường từ công ty về nhà, Vương Nhã Khả thấy không cần phải về qua nhà, hơn nữa, hạng mục Hầm Bể đang gặp vài vấn đề nên về mặt nghĩa vụ, cô phải tăng ca là đương nhiên.

Cô đang tập trung nhìn vào màn hình máy tính thì đột nhiên một làn khói mỏng lướt bay trên mặt bàn, hương cà phê xộc thẳng vào mũi khiến Vương Nhã Khả phải ngẩng đầu lên nhìn. Bạch Đào Ninh đang cầm

một cốc cà phê đứng bên cạnh bàn mỉm cười với cô, anh ta đến phòng uống nước để pha cà phê, đúng lúc thấy cô đang làm việc.

“Chăm chỉ thế? Còn chưa về sao?”, Bạch Đào Ninh nở nụ cười rạng rỡ.

Vương Nhã Khả cười nói: “Lát nữa tôi về”.

Bạch Đào Ninh gật gật đầu, bưng cốc cà phê rời đi.

Nghe tiếng bước chân của anh ta xa dần, Vương Nhã Khả có chút chán nản, cô và Bạch Đào Ninh chỉ đơn thuần là quan hệ đồng nghiệp thôi sao? Chẳng qua bình thường gặp mặt nhau thì chào hỏi, do yêu cầu công việc mà phải cùng ăn cơm với nhau. Hơn nữa, cùng ăn cơm còn cả khách hàng nữa, nhà hàng đèn đuốc sáng choang như thế, hai người họ sao có thể mặc kệ khách hàng mà bày ra mấy trò mắt mặt được?

Miệng lưỡi thiên hạ thật đáng sợ, thế mà cô lại là tâm điểm. Thực ra Vương Nhã Khả cũng hiểu, Mã Phong giao hạng mục này cho cô nên dù ít hay nhiều thì Cát Đằng và Nhâm Thủy Hương sẽ ghen ghét, đố kỵ.

Cách thể hiện sự đố kỵ của phụ nữ đôi khi rất đơn giản, chỉ cần ba hoa một câu có thể khiến bạn đã xấu xa lại còn xấu xa hơn, có dùng nước sông Hoàng Hà hay sông Trường Giang cũng không tài nào rửa sạch được, sau đó họ sẽ đứng một góc mà lấy đó làm niềm vui ỉn.

Đến mức đó sao?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Vương Nhã Khả chẳng còn tâm trạng đâu mà tiếp tục làm bản kế hoạch nữa. Cô không biết Ân Tấn Minh muốn nói chuyện gì với mình, nhưng dù anh có nói gì đi chăng nữa thì cũng không thể thay đổi được quyết định của cô. Tuy rằng trong lúc cãi nhau hai người không thể cư xử một cách lí trí được, nhưng dư vị của những trận cãi vã ấy cứ ám ảnh tâm trí cô tới mấy ngày sau, như thể bò nhai lại cỏ vậy. Nếu không phải vì như vậy thì trận cãi nhau ngày hôm đó, cô cũng không nói ra những lời đó.

Vương Nhã Khả nhìn đồng hồ, cũng không còn bao nhiêu thời gian nên cô tắt máy tính, chuẩn bị ra về.

Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ hẹn với Ân Tấn Minh, Nhã Khả hoàn toàn có thể chạy tới chỗ Chương Tây và Lữ Hiểu Dương uống một ly rồi đi, như thế sẽ chẳng thất hứa với bên nào cả.

Ngồi trên taxi, Vương Nhã Khả thấy mình giống như đang đi dự Hồng Môn yến[1], Hồng Môn yến của hôn nhân.

[1] Hồng Môn yến: là một sự kiện nổi tiếng vào năm 206 trước công nguyên, nơi Hạng Vũ bày mưu sát Lưu Bang. Bữa tiệc tại Hồng Môn có tính chất quyết định đến vận mệnh cả dân tộc Trung Hoa giai đoạn lịch sử đó.

Lái xe taxi liếc nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô im lặng không nói lời nào, khuôn mặt phiến não như từng hạt mưa nhè nhẹ rơi, ánh mắt luôn hướng nhìn ra cửa sổ. Người tài xế thầm đoán Nhã Khả là nàng dâu mới cãi nhau với người trong nhà nên mới bỏ đi, chỉ lo cô nghĩ linh tinh mà bất ngờ mở cửa xe nhảy xuống.

Vương Nhã Khả mệt mỏi nên chẳng buồn quan tâm đến bất cứ thứ gì. Mười mấy phút sau, taxi dừng lại trước cửa quán Tinh Hải, Vương Nhã Khả vừa xuống xe, khuôn mặt của tài xế liền nhẹ bẫng như trút được gánh nặng, nhanh chóng lái xe rời đi, từ lúc dừng xe cho cô xuống đến lúc lái xe đi, chưa đến một phút. Nếu tất cả tài xế taxi đều đạt năng suất làm việc như vậy thì quả là niềm hạnh phúc của chốn thị thành, mọi người tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Bước vào Tinh Hải, nhân viên phục vụ tiếp đón Nhã Khả và thông báo số phòng, thậm chí còn chu đáo dẫn cô đến tận cửa phòng rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Ân Tấn Minh đã đến. Vương Nhã Khả đi tới ngồi xuống, vì còn muốn tụ tập cùng Lữ Hiểu Dương nên cô đi thẳng vào vấn đề chính: “Có chuyện gì?”

“Anh nói rồi còn gì, cùng ăn bữa cơm chia tay trong vui vẻ.” Ân Tấn Minh ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang thực đơn lên.

Vương Nhã Khả nhìn anh một cái, gọi hai món, sau đó đưa lại thực đơn cho nhân viên phục vụ. Ân Tấn Minh nhận lấy rồi gọi thêm một món canh. Nhân viên phục vụ lễ phép gật đầu, lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa.

Ân Tấn Minh không nói gì, Vương Nhã Khả cũng không mở miệng trước. Hai người lặng lẽ thưởng thức đồ uống của mình, chẳng nói lời nào. Không gian tĩnh lặng, im ắng đến mức ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy được.

Lát sau, Ân Tấn Minh phải phá tan không gian trầm lắng này, anh nói rất thành khẩn: “Nhã Khả, thái độ hôm qua của anh không được tốt, anh xin lỗi!”.

Vương Nhã Khả cúi đầu, nghe thấy câu này cũng chẳng có động thái gì.

Ân Tấn Minh lại nói: “Nhưng có vài chuyện, chúng ta cần phải nói cho rõ ràng. Em nói dấu son môi màu hồng là ám chỉ buổi tối anh tham dự tiệc xã giao phải không? Hôm đó cố vấn An uống say, anh đưa cô ấy về nhà, có thể do không cẩn thận nên dính phải. Giữa anh và cô ấy hoàn toàn không có chuyện gì”.

Vương Nhã Khả rất bất ngờ nên liếc nhìn anh một cái, bỗng nhiên cảm thấy chuyện này thật nực cười. Cô luôn chờ đợi lời giải thích của anh, nhưng sự giải thích ấy lại đến quá muộn màng. Bây giờ cô đã thất vọng buông xuôi không cần nữa thì anh lại thanh minh với cô.

Ân Tấn Minh thấy sắc mặt của Nhã Khả vô cùng kỳ lạ, cảm giác như cô đang nở một nụ cười bi thương từ tận đáy lòng, nhưng, ánh mắt lại tràn ngập nỗi sâu thương. Anh biết về mặt này của cô cho thấy một tình hình không mấy lạc quan. Quả nhiên, Vương Nhã Khả nói: “Không cần giải thích, cho dù anh với cô ta có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng chẳng sao. Chúng ta cũng sắp ly hôn rồi, tôi không có hứng thú muốn!”.

Nhân viên phụ vụ bê đồ ăn đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của họ. Khi cánh cửa phòng một lần nữa đóng lại, Ân Tấn Minh ngược mắt nhìn Vương Nhã Khả, nói: “Nhã Khả, đừng giận nữa được không? Chúng ta yêu nhau ba năm, kết hôn cũng được ba năm, sáu năm trời tình cảm. Làm gì có cặp vợ chồng nào không cãi nhau vài lần chứ?”.

“Anh nói rất đúng, vợ chồng thì tất nhiên sẽ phải có lúc cãi nhau. Nhưng Ân Tấn Minh à, anh không cảm thấy chúng ta rất khác biệt sao?”, Vương Nhã Khả đưa ánh mắt lạnh nhạt, thờ ơ về phía Ân Tấn Minh. Từ khi bước vào gian phòng này, cô luôn nhìn Ân Tấn Minh bằng ánh mắt hờ hững như thế.

“Khác biệt thế nào?”

14. Chương 14:

Ân Tấn Minh rất hiểu Vương Nhã Khả, lòng tự trọng của cô rất cao, cho nên, một khi cô cảm thấy bị tổn thương thì sẽ cố gắng che giấu bản thân thật kỹ. Về ngoài của cô càng bình thản bao nhiêu thì nội tâm càng rối bời bấy nhiêu. Lúc này, sự lạnh nhạt của Vương Nhã Khả khiến Ân Tấn Minh hiểu rằng cô đang cố gắng che giấu những con sóng đang không ngừng cuộn dâng trong lòng.

Ngược lại, giọng nói của Vương Nhã Khả vô cùng bình thản, cô hỏi: “Anh có còn nhớ, trong nửa năm trở lại đây, chúng ta không cãi nhau, không chiến tranh lạnh được bao nhiêu ngày không?”

Ân Tấn Minh sưng người giấy lát, suy nghĩ thật kỹ, con số hiện lên trong ký ức của anh quả thật ít đến đáng thương.

Vương Nhã Khả nhìn Ân Tấn Minh như muốn thu lại toàn bộ từng biểu cảm trên mặt anh, sau đó lại cười giễu, nói: “Nếu tình cảm của chúng ta đã đến bước đường này, cố gắng duy trì hôn nhân còn ý nghĩa gì nữa. Tôi tin, những ngày vừa qua anh cũng có tâm trạng chán nản như tôi, không cãi cọ thì cũng chiến tranh lạnh. Bởi vậy số ngày không cãi nhau, không chiến tranh lạnh mới ít ỏi đến như thế. Có nhiều khi tôi không sao hiểu được, rốt cuộc trong mắt anh, tôi là thứ gì nữa”.

Cô nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Anh còn nhớ không? Ba tháng trước, tôi bị cảm cúm rất nặng, nằm nhà ba ngày liền, sau đó phải nhờ Chương Tây đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói nếu đến muộn chút nữa thì đã mất mạng rồi. Ba ngày đó, chúng ta ngủ chung một giường, tối nào anh cũng về mà lại không hề hay biết. Thậm chí anh còn không biết là tôi có đi làm hay không, không biết tôi nằm trên giường là đang ngủ hay đang ốm”.

Ân Tấn Minh kinh hoàng nhìn Vương Nhã Khả, chuyện đó xảy ra khi nào? Ba tháng trước sao?

Khóe môi Vương Nhã Khả nhếch lên lộ ra nụ cười bí ẩn. Lúc này, cô cũng chẳng còn tâm trạng mà lên lớp vạch tội anh. Hôm đó, Chương Tây muốn mắng cho Ân Tấn Minh một trận nhưng lại bị cô ngăn cản. Bây giờ kể ra, đúng là anh không hề hay biết.

“Một tháng trước, sàn phòng vệ sinh trơn quá nên tôi không cẩn thận bị ngã, bị thương ở trán. Mọi người trong công ty ai cũng nhìn thấy vết tím bầm, còn anh có biết không?”

Ân Tấn Minh toát mồ hôi.

“Còn nữa, một tuần trước, tôi bị viêm a mi đan, miệng không nói được một chữ nào, hai ngày sau đó mới đỡ hơn một chút, anh có biết hay không?”

Ân Tấn Minh kinh ngạc, sững sờ, mồ hôi túa ra đầy trán.

“Xin lỗi!”, Ân Tấn Minh cảm thấy mình đã mắc nợ Vương Nhã Khả quá nhiều. Tuy rằng ba tháng trước anh thật sự rất bận rộn nhưng không thể đem công việc ra làm lý do được. Lẽ nào địa vị của Vương Nhã Khả trong lòng anh đã mờ nhạt đến mức độ đó sao? Lẽ nào cuộc hôn nhân này đối với anh đã trở nên vô bổ, cho nên anh chẳng buồn quan tâm đến ý nữa sao?

Vương Nhã Khả cười lạnh nhạt: “Anh còn nhớ đã bao lâu rồi anh chưa gọi điện cho tôi trong giờ làm việc hay không? À, đúng rồi, ngay sau ngày kỷ niệm ba năm kết hôn anh có gọi, là để cãi nhau với tôi”.

Ân Tấn Minh im lặng.

Thứ ăn trên bàn không ai động đũa, cũng chẳng buồn đoái hoài đến. Rượu được coi như đồ uống chính, hai người đều uống rất nhiều. Vương Nhã Khả chuyển sang giọng điệu thờ ơ giọng nói cũng vô cùng thản nhiên mà lạnh nhạt: “Ân Tấn Minh, tôi từng rất yêu anh, nhưng giờ đây tôi thấy rất mệt mỏi! Hai chữ ly hôn này tôi đã nghĩ đến từ ba tháng trước rồi. Tôi đã rất cố gắng, rất nỗ lực bởi tôi không muốn cuộc hôn nhân của chúng ta phải đến bước đường này. Nhưng bây giờ, tất cả đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Tôi chán nản và cũng rất mệt mỏi, cho nên, chúng ta đừng giày vò nhau thêm nữa có được không?”.

Những lời như vậy mà cô có thể nói ra một cách lạnh nhạt như thế, thật lạ lẫm, mà cũng thật bất ngờ.

Ân Tấn Minh không nói lời nào, lấy bao thuốc rút ra một điếu đưa lên miệng, châm lửa đến hai ba lần mới được. Anh hít một hơi thật sâu.

Vương Nhã Khả cười, nụ cười như cố gắng ngụy trang đi nơi mềm yếu, sâu thẳm nhất của trái tim. Dưới ánh đèn, từng đường nét trên khuôn mặt cô càng trở nên mờ ảo, không chân thực, nhưng từng lời nói lại vô cùng rõ ràng: “Ân Tấn Minh, ly hôn là chuyện sớm muộn. Chúng ta đã không tin tưởng nhau, thường xuyên chỉ trích, châm chọc đối phương, tình cảm đã không còn, mâu thuẫn cũng cứ như thế càng ngày càng nhiều lên. Anh nên sớm ký tên vào đơn xin ly hôn, đừng lãng phí thời gian và sức lực của hai ta”.

Nói xong, cô liền đứng lên: “Tôi sẽ nhờ luật sư viết tờ đơn xin ly hôn mới, ngày mai đưa cho anh. Tôi có việc bận nên đi trước”.

Ra đến cửa, lúc cô chuẩn bị đưa tay mở lại bất ngờ dừng giây lát, quay đầu nói: “Có vẻ như đây là lần nói chuyện lâu nhất của chúng ta trong nửa năm nay. Khó có dịp nói nhiều như thế mà lại không cãi nhau, phải không? Ân Tấn Minh, hiếm khi thấy anh đàn ông được một lần”.

Không đợi anh đáp lại, Vương Nhã Khả đã mở cửa rời đi. Ân Tấn Minh vốn đang tự trách bản thân, nhưng câu nói cuối cùng của cô lại khiến anh nộ khí bốc lên ngàn ngút. Song, cơn giận đó bị tiếng đập cửa đánh “rầm” của Nhã Khả cắt ngang, khiến anh như chết lặng.

Anh chỉ còn cách trút giận lên đồng đồ ăn trên bàn. Vương Nhã Khả không thèm đụng đũa, hừ, anh ăn, ly hôn thì ly hôn. Trên thế gian làm gì có ai ly hôn rồi thì không sống nổi nữa?

Anh lấy điện thoại ra gọi ột người. Lát sau, đầu dây bên kia có người nghe máy, Ân Tấn Minh hỏi: “Luật sư Chu phải không?”.

“Đúng rồi, anh là?”

“Xin chào luật sư Chu, tôi là Ân Tấn Minh. Tôi có chuyện muốn nhờ ông giúp! Thế này đi, nếu ông có thời gian, chúng ta gặp nhau bàn chuyện được không?”

Quả nhiên khi Vương Nhã Khả đến chỗ hai người bạn thì họ chưa uống hết ly đầu tiên. Hôm nay cô chiếm thế thượng phong, vết thương và nỗi đau trong lòng theo đó cũng vơi bớt phần nào.

Vụ ly hôn của Chương Tây phải đợi một tuần sau mới ra tòa được, nhưng cô vẫn không có cách nào thu thập được chứng cứ buộc tội Dương Thành Hải. Lư Hiểu Dương thì đã đá tên ẻo lả lần trước, giờ lại đổi sang một người khác, nhưng cũng chỉ là quan hệ trên giường mà thôi, chưa thể phát triển đến bước mà Lư Hiểu Dương cho rằng có thể lấy làm chồng. Tóm lại là việc cô nàng nói muốn lấy chồng cũng chỉ là nói miệng vậy thôi chứ chưa bao giờ là mục tiêu thực sự.

Lư Hiểu Dương vừa thấy Vương Nhã Khả thì bản năng tà ác bắt đầu trỗi dậy, nói về sừng sốt: “Sao lại đến sớm thế? Mình còn tưởng chuyện của hai người sẽ sưng sỏ đâu lại vào đây, sau đó lại lúi nhúi lên giường chứ!”

Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn, uống một ly rượu, không thèm đoái hoài gì đến Lư Hiểu Dương mà quay sang nói với Chương Tây: “Chuyện của cậu thế nào rồi?”

Lư Hiểu Dương cười “khì khì” tiếp lời: “Bọn mình đang bàn bạc xem làm thế nào để đá bay tên đàn ông khốn nạn của cậu ấy ra khỏi nhà. Cậu đến thật đúng lúc, cho ý kiến xem nào!”

Vương Nhã Khả và Chương Tây là đồng bệnh tương liên, trong lòng đều chẳng vui vẻ gì nhưng cũng đều bị câu nói kia chọc cười.

Vương Nhã Khả hỏi: “Vẫn chưa tìm được chứng cứ gì sao?”

Lư Hiểu Dương trề môi, thận trọng nói: “Cậu ấy á, chẳng chịu tìm gì cả, sợ bị mất giá. Mình bảo cậu ấy đi tìm một thám tử tư nhưng cậu ấy chẳng nghe. Không biết có phải do mấy dây thần kinh trong não của cậu ấy không ăn khớp với nhau nên nhầm lẫn hết cả không nữa?”

“Hiểu Dương nói rất đúng, cậu không muốn tự đi tìm thì có thể thuê thám tử tư mà.”

Chương Tây nâng ly rượu lên uống, thần sắc uể oải nói: “Thôi bỏ đi, nếu thực sự không tìm được chứng cứ thì cho luôn anh ta căn nhà đó, mình đi mua cái khác. Dù sao cứ nghĩ đến việc anh ta cùng người đàn bà khác lăng nhăng làm loạn trong phòng, mình cũng thấy kinh tởm vô cùng”.

“Xi, thà cậu sửa sang lại đôi chút rồi cho thuê còn hơn là nhường cho tên khốn đó.”

Vương Nhã Khả không nói, cầm ly rượu về trầm tư suy nghĩ. Chương Tây bỏ qua chuyện của chính mình, quan tâm hỏi Nhã Khả: “Hai người nói chuyện thế nào rồi?”

Vương Nhã Khả lắc lắc ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng trong ly sóng sánh ra bốn phía, vô cùng chán nản nói: “Nói chuyện hay không cũng có kết cục này mà thôi?”

Lư Hiểu Dương hỏi: “Rốt cuộc là cậu muốn ly hôn hay anh ta muốn ly hôn?”

“Chẳng phải đều giống nhau sao?”, Vương Nhã Khả cười cười, nụ cười đầy bất lực, “Cả hai đều thấy mệt mỏi, đến lúc phải buông tay rồi”.

“Không thể nào hòa hợp được nữa sao?”, Chương Tây ân cần hỏi han.

“Chắc là không.”

“Chuyện này còn khó khăn gấp đôi hơn so với tưởng tượng của cậu nhiều. Nếu còn khả năng vãn hồi lại được thì tốt nhất không nên đi bước đường này”, Chương Tây cảm thán nghĩ đến chuyện xe tương lai trong cuộc đời mà mình phải đi.

Lư Hiểu Dương khó khăn lắm mới tiếp lời: “Chương Tây nói rất đúng. Kết hôn đã chẳng dễ dàng gì, như mình đây này, có còn trẻ trung gì nữa đâu mà vẫn chưa kết hôn được. Nếu đã kết hôn rồi thì đừng dễ dàng ly hôn như thế”.

Chương Tây cười nói: “Hiểu Dương, mình nhớ lúc mình bảo phải ly hôn cậu không nói như vậy?”

“Sao giống nhau được chứ. Gã đàn ông nhà cậu đã cấm cho cậu một cái sừng to tướng. Chuyện gì có thể chịu đựng được chứ chuyện cho cậu cấm sừng thì nhất quyết không, đúng thế không? Chuyện của cậu và Nhã Khả khác nhau”.

Trái tim Vương Nhã Khả chợt đau nhói như có thứ gì đó đâm vào, cô cảm thán thở dài, nói: “Có gì khác nhau đâu, đàn ông đều như nhau cả”.

“Cậu nói cái gì? Cậu nói anh ta cũng thế sao?”, Lư Hiểu Dương tròn mắt như quả trứng gà.

Vương Nhã Khả im lặng.

“Cậu có tận mắt chứng kiến giống như Chương Tây không?”

“Không, mình thấy dấu son môi trên áo anh ấy vào buổi sáng hôm sau, lúc giặt quần áo.”

“Lúc đó cậu không hỏi anh ta xem có chuyện gì sao?”

“Mình biết hỏi thế nào đây? Mình chỉ cần mở miệng hỏi là kiểu gì cũng cãi nhau. Mình thấy rất mệt mỏi, không muốn cãi nhau nữa.”

“Sau này cậu cũng không hỏi sao? Anh ta không giải thích à?”

“Hôm nay anh ấy nói là đưa một nữ đồng nghiệp uống say về nhà, không cẩn thận nên để son môi dính phải, cậu nói xem có tin được không?”

Sắc mặt Chương Tây lập tức biến sắc, trở nên bi ai, không hỏi thêm nữa. Lư Hiểu Dương lại không có cảm giác đồng cảm với họ mà tiếp tục truy hỏi: “Cậu phát hiện chuyện như thế bao nhiêu lần?”

“Đây là lần đầu tiên.”

“Tối hôm đó anh ta về nhà lúc mấy giờ?”

“Khoảng mười hai giờ!”, Vương Nhã Khả trả lời thành thật.

“Tối đó hai người có... ‘hoạt động’ không?”, Lư Hiểu Dương hỏi rất thẳng thắn, nét mặt lại đầy vẻ mờ ám.

Mặt Vương Nhã Khả chợt nóng bừng, mọi khi đề cập đến chuyện này, cô vẫn luôn tự hào vì mình có cái mặt dày hơn tường đồng vách sắt, thế mà lần này lại đỏ mặt. Cô khẽ gật gật đầu.

“Thế anh ta... à... à... mạnh không?”, Lư Hiểu Dương vẫn cười híp mắt mờ ám.

“Hiểu Dương...”, Chương Tây ngắt lời cô, thăm mắng cậu thật quá đáng.

Lư Hiểu Dương chẳng thèm đoái hoài, tiếp tục truy vấn: “Rốt cuộc là có hay không? nói đi!”.

Nét mặt đỏ lựng trên mặt Vương Nhã Khả vừa rồi đã giảm đi phần nào, câu hỏi này như có ý bức ép, cô đành lí nhí đáp: “Ừm, cũng khá... mạnh...”.

Cuối cùng Lư Hiểu Dương cũng nhận được câu trả lời mà mình muốn biết, vỗ tay đánh đét một cái, nói: “Vậy là được rồi, lúc khác thì tớ không dám nói liều, nhưng hôm đó nhất định anh ta không làm chuyện đó trước khi về nhà”.

“Chẳng phải anh ấy cảm thấy có lỗi với tớ nên hôm đó mới làm tốt như thế sao?”, Vương Nhã Khả có vẻ như không tâm phục khẩu phục, “Rõ ràng anh ấy tự thấy hổ thẹn nên mới mượn cách đó để an ủi tớ!”.

Lư Hiểu Dương cười phì một tiếng, nói: “Vương Nhã Khả, gã đàn ông nhà cậu dùng Viagra sao?”.

Vương Nhã Khả tròn mắt, ngơ ngác nhìn, mãi mới tìm lại được giọng nói đã lạc mất chốn nào của mình trở về: “Cậu bị ám đầu à, anh ấy không có bệnh gì hết”.

Ngay đến Chương Tây cũng không nhịn được mà cười phá lên, nói: “Nhã Khả, đúng là cậu nghĩ quá nhiều rồi. Ân Tấn Minh chắc chắn không giống loại người như vậy đâu. Ban ngày áp lực công việc lớn lắm rồi, nếu mà buổi tối anh ta đã làm chuyện đó trước khi về nhà liệu còn có thể tiếp tục với cậu được nữa không? Vả lại, cậu nói, về chất lượng của buổi tối hôm đó của hai người... ừm ... có vẻ rất tốt, như vậy càng không thể, phải không?”.

“Thôi thì cứ cho là anh ấy không làm chuyện đó. Nhưng, ngoài sự hài hòa về mặt này ra thì bọn mình chẳng hài hòa được cái gì nữa. Hằng ngày nếu không cãi nhau thì cũng chiến tranh lạnh, hôn nhân chẳng khác gì nắm mờ”, Vương Nhã Khả chán nản nói, “Trong mắt anh ấy, tớ chỉ như một chiếc tivi, một cái tủ lạnh

hoặc cũng có thể là tử quần áo, đặt chỗ nào mà chẳng được. Chuyện tình cảm thì ngoài tờ giấy chứng nhận kết hôn ra cũng chẳng còn gì khác nữa”.

“Sai rồi, còn ‘làm tình’ nữa, cậu vừa nói đó thôi”, Lư Hiểu Dương cười giải hoạt, trên mặt hiện rõ chữ gian tà.

Vương Nhã Khả liếc nhìn cô một cái, không kiềm chế được đáp trả: “Chẳng phải đêm nào cậu cũng ‘làm tình’ sao, nhưng đã thấy ai ở bên cậu được lâu dài chưa, cái đó có thể duy trì một mối quan hệ lâu dài sao?”.

Lư Hiểu Dương cười “ha ha”: “Mình được vùng vẫy trong cả một rừng cây um tùm, còn cậu chỉ chăm chăm có một cái cây thôi, đương nhiên là khác nhau rồi”.

Chương Tây cười nói: “Không nói vấn đề này nữa, Nhã Khả, cậu đã quyết định rồi sao? hẳn nói thế nào?”.

“Ngày mai ký vào đơn ly hôn, anh ấy sẽ đồng ý”, Vương Nhã Khả cười cười, nụ cười nhuốm màu bi thương, “Mình hiểu anh ấy, anh ấy kiêu ngạo như thế, sĩ diện như thế, bị mình nói đến mức ấy sao có thể xuống nước mà cầu xin chứ?”.

Lư Hiểu Dương rất mặt dày vô sỉ giờ hai tay ra, ngẩng đầu lên trời, ánh mắt đam mê rực rỡ mà nói: “Vậy sau này ba nữ khách chúng ta sẽ quay lại những tháng ngày tự do như trước kia, đêm hát hò ca múa, săn bắn cả một rừng cây um tùm xum xuê phía trước. Ôi, ánh mặt trời tươi đẹp làm sao, cuộc sống mới sung sướng làm sao!”.

Chương Tây và Vương Nhã Khả cùng liếc mắt nhìn về phía Hiểu Dương, cuộc đấu giữa các đại địa chủ lần nữa lại được châm ngòi. Lư Hiểu Dương lại dùng chiêu binh đến tướng chặn, một chọi hai mà không hề thất thế, theo như lời của Chương Tây thì là vô cùng kiên định.

Ngày hôm sau lại có hẹn ở Tinh Hải, cũng trong căn phòng đó.

Khi Vương Nhã Khả bước vào thì Ân Tấn Minh vẫn chưa đến. Cô đã chuẩn bị sẵn đơn xin ly hôn và đặt trên bàn để lát nữa Ân Tấn Minh đến là có thể ký được ngay, giảm bớt phiền hà cho hai người.

Năm phút sau, Ân Tấn Minh đến. Vương Nhã Khả đẩy tờ đơn xin ly hôn đến trước mặt anh, nói: “Bữa cơm cuối cùng hôm nay, tôi mời!”.

Ân Tấn Minh chẳng thèm đếm xỉa đến lá đơn của Nhã Khả. Anh lấy từ trong cặp của mình ra một lá đơn, phe phẩy trên tay, nói: “Vương Nhã Khả, tôi là đàn ông, ly hôn cũng nên do tôi đề nghị. Đơn của cô là đơn thì đơn của tôi cũng là đơn, tôi không ký vào đơn của cô đâu, nếu muốn ký thì ký vào đơn của tôi!”.

Vương Nhã Khả cau mày, trừng mắt nói: “Có gì khác biệt sao? Đơn của tôi rất công bằng rồi, nhà thuộc về anh, sổ tiết kiệm thuộc về tôi, hoặc là nhà thuộc về tôi, sổ tiết kiệm thuộc về anh. Anh vẫn còn chưa hài lòng sao?”.

“Xin lỗi, cô cũng biết rõ, tiền trong sổ tiết kiệm không thể mua nổi một căn nhà.”

“Vậy là anh cần nhà?”

“Nếu chỉ có nhà không thì tôi cũng biến thành kẻ khổ rách áo ôm.”

“Anh... anh có ý gì? Lẽ nào nhà anh cũng cần, tiền anh cũng muốn sao?”, Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn, ánh mắt ngập tràn sự khinh bỉ.

“Đúng, tôi cần tiền mà cũng cần cả nhà”, Ân Tấn Minh nói vẻ phớt lờ, đưa tờ đơn trong tay đến trước mặt Nhã Khả, “Cô xem thử đi”.

Hóa ra tất cả đàn ông trên thế gian này đều tham lam, đầu tiên là Dương Thành Hải, giờ lại đến Ân Tấn Minh. Tại sao ông Trời lại để cho cô và Chương Tây gặp phải loại đàn ông này chứ? Vương Nhã Khả lòng thầm cảm hận trừng mắt liếc Ân Tấn Minh một cái, ánh mắt dần dần di chuyển đến tờ đơn.

Từng nét chữ đen nhánh trên nền giấy trắng được đặt trên bàn, vô cùng rõ ràng:

ĐƠN THỦ LY HÔN

Do tính cách vợ chồng không hòa hợp, bất đồng quá lớn, hai bên đều cảm thấy hôn nhân quá mệt mỏi nên có ý muốn ly hôn. Chúng tôi đã thống nhất ý kiến xóa bỏ hôn ước. Song, để tránh vì cách hành xử qua loa đại khái mà sau này sẽ hối hận, hai bên cần có thời gian để thận trọng suy xét, đồng thời dựa trên nguyên tắc tôn trọng lẫn nhau, lá đơn này tạm thời không tiến hành theo đúng những thủ tục ly hôn mà pháp luật quy định, trước tiên tiến hành thử ly hôn:

1. Thời hạn ly hôn

Nửa năm (sáu tháng), trong thời gian đó hai bên không được tùy tiện đề xuất tạm ngừng hiệu lực của lá đơn này.

2. Mối quan hệ của hai người trong thời gian thử ly hôn

Tương đương với quan hệ khi đã ly hôn. Hai bên được hoàn toàn tự do, không ai có quyền xâm phạm vào công việc và thời gian của đối phương, không có quyền yêu cầu đối phương phải làm bất cứ điều gì mà bản thân đối phương không muốn. Đôi bên được xem như người độc thân, có thể tìm kiếm cảm giác mới, không cần phải qua lại và quan tâm đến đối phương.

3. Phân chia tài sản

Vì hai bên tạm thời không giải quyết ly hôn theo đúng quy định của pháp luật, cho nên số tiền còn lại trong sổ tiết kiệm sẽ chia đôi mỗi người một nửa, mỗi người một phòng ngủ, phòng khách và nhà bếp dùng chung. Không ai được độc chiếm không gian chung, không được tùy tiện xâm phạm không gian riêng của đối phương nếu chưa được cho phép.

4. Điều khoản bổ sung

Trên nguyên tắc, không được chấm dứt thời hạn của đơn thử ly hôn, nhưng nếu một trong hai bên tìm được hạnh phúc mới và có ý định tái hôn, thành lập gia đình mới thì bên kia cần phải đồng ý vô điều kiện và lập tức tiến hành thủ tục ly hôn theo đúng quy định của pháp luật, không được gây khó dễ hay cố ý kéo dài trì hoãn, nếu có ý định ngăn cản thì phải cam tâm tình nguyện từ bỏ hết số tài sản đã được phân chia.

Khi đơn này hết thời hạn, nếu hai bên vẫn kiên trì muốn ly hôn thì có thể lập tức ly hôn theo đúng quy định của pháp luật.

Đơn này đã được sự đồng ý của cả hai bên, có hiệu lực kể từ ngày ký.

Người làm đơn

Bên nam: Bên nữ: Ngày 10 tháng 3 năm 2010

Ân Tấn Minh đã điền đầy đủ họ tên, giới tính, địa chỉ, số chứng minh thư nhân dân vào trong đơn, thậm chí. Anh còn ký tên rồi. Chỉ còn khoảng trống dành cho Vương Nhã Khả, rõ ràng là muốn đợi cô tự điền vào đó.

Vương Nhã Khả không thèm chú ý đến hình tượng của bản thân, nhảy dựng lên, tức giận nhìn Ân Tấn Minh, giọng nói bất giác cao vút: “Ân Tấn Minh, anh... anh đùa tôi sao? Ly hôn là ly hôn, thử ly hôn cái gì chứ?”.

“Trên đó đã viết rất rõ ràng, mối quan hệ của chúng ta sau khi thử ly hôn cũng giống như ly hôn. Chỉ có điều không được tiến hành theo đúng trình tự của pháp luật thôi. Chẳng qua tôi muốn để hai ta có thời gian hòa hoãn xung đột. Hiện tại giá nhà cao như vậy, tiền nhà chúng ta lại vừa mới trả xong nên không thể mua nổi ngôi nhà khác. Làm như vậy có thể giải quyết được vấn đề nhà ở, hết hạn nửa năm thì cô ưng dung thoải mái mà đi con đường của cô, còn tôi cũng thanh thản mà sống cuộc sống riêng của tôi”, Ân Tấn Minh chậm rãi phân tích rạch ròi.

“Tôi không đồng ý, không đồng ý! không đồng ý!”, Vương Nhã Khả đập tay lên bàn.

Ân Tấn Minh vẫn ngồi im không nhúc nhích, nói: “Tôi đã thể hiện rõ thái độ của mình, lúc này tôi không muốn ly hôn. Hơn nữa đơn thử ly hôn cô cũng đã đọc rồi, trên thực tế nó chẳng khác gì với thủ tục ly hôn. Trong khoảng thời gian này, cô sẽ được tự do một cách tuyệt đối. Nếu trong vòng nửa năm cô yêu người

khác, mà lại muốn kết hôn với người đó thì tôi lập tức thực hiện theo đúng cam kết, làm thủ tục ly hôn theo đúng quy định của pháp luật. cô cũng đâu có chịu tổn thất gì!”

“Thử vẫn chỉ là thử, đâu phải là chính thức. Hơn nữa, sống chung một mái nhà, sao có thể nói là giống với ly hôn thực sự được?”

“Tại sao lại không giống? Tôi nói cho cô biết, Vương Nhã Khả, cho dù là ly hôn thật, tôi cũng sẽ yêu cầu phân chia tài sản như thế. Tôi không muốn vì chuyện nhà cửa mà phải hao tâm tổn trí, cho nên, chuyện nhà ở trước mắt vẫn phải giải quyết theo cách đó”, Ân Tấn Minh không tức giận, có vẻ như đang cố gắng kiềm chế, nhưng không hề có ý định nhượng bộ, kiên trì cố thủ, giữ vững trận địa.

“Ân Tấn Minh, anh đường đường là một trang nam tử lại có thể làm ra chuyện này sao? Ly hôn thì ly hôn đi, còn dây dưa dài dòng làm cái gì nữa?”

“Cô nói rất đúng, tôi là một trang nam tử, cho nên tôi phải có trách nhiệm với cuộc sống và hôn nhân của chúng ta, có trách nhiệm cho cuộc hôn nhân của chúng ta có thêm thời gian hòa hoãn. Vì khi cô đưa ra đề nghị này, tôi không biết được liệu cô đã suy nghĩ kỹ chín chắn hay chưa, vả lại, tôi cũng cần có thêm thời gian suy nghĩ. Nhưng cô lại thúc ép gấp gáp như vậy, vì thế tôi cảm thấy phương án thử ly hôn này là hợp lý nhất”, Ân Tấn Minh chậm rãi nói từng câu từng chữ. Vương Nhã Khả vội vã, còn anh lại bình tĩnh, ngược lại khoe môi còn khê cong lên, thâm đắc ý, cô càng vội thì anh càng thông dong.

“Nhìn cái vẻ mặt gian trá của anh là đủ biết lá đơn này vốn chẳng có hiệu lực gì trước pháp luật! Chúng ta đang bàn thủ tục ly hôn, anh tưởng là trò chơi của trẻ con sao?”

“Nhưng có thể ràng buộc lẫn nhau, luật sư đã tư vấn cho tôi rồi, lá đơn này hoàn toàn có thể thi hành được. Nếu cô đồng ý, tôi lập tức mời luật sư đến làm chứng cho chúng ta ký vào lá đơn này.”

“Không được!”

“Vương Nhã Khả, cô cứ cố sống cố chết không chịu ký vào lá đơn này, phải chăng là vì cô sợ sớm tối sống chung, cô sẽ lại yêu tôi thêm lần nữa?”

15. Chương 15: Mượn Gió Bẻ Măng

Thực ra, tự bản thân Ân Tấn Minh chẳng thể nghĩ ra được “chiêu” thử ly hôn này. Tối qua, anh gọi điện ột người bạn làm luật sư để hỏi về thủ tục ly hôn, may sao người bạn đó lại vừa làm xong thủ tục thử ly hôn ột đôi vợ chồng khác.

Vì rất hiểu tâm lý thà dờ miếu chứ cũng không muốn phá vỡ một cuộc hôn nhân của phụ nữ, vị luật sư đó khuyên Ân Tấn Minh trước tiên chớ có vội ly hôn. Vả lại, anh còn cẩn thận phân tích kỹ càng cho Ân Tấn Minh rằng một khi ký vào đơn ly hôn thì lá đơn đó lập tức có hiệu lực. Đến Cục Dân chính, hai bên chẳng nói chẳng rằng, mỗi người nhận một bản, hai bản hiệp ước nhỏ bé ấy đã phủ định hoàn toàn cuộc hôn nhân mấy năm qua, khi ấy hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Thử ly hôn là một kế hoãn binh, để cho cả hai bên có một không gian nhất định, cũng là để hai người thử suy nghĩ kỹ càng về tình cảm của mình xem cuộc hôn nhân này còn có thể tiếp tục được nữa hay không, đó chẳng phải là một cách quá hoàn mỹ hay sao?

Nếu thật sự hai người không còn một chút tình cảm nào với nhau nữa thì hết thời hạn thử ly hôn có thể ra tòa làm thủ tục theo đúng quy định của pháp luật.

Ân Tấn Minh cũng cảm thấy lời khuyên của luật sư rất có lý nên đã lên mạng tìm kiếm thông tin về những cặp vợ chồng thận trọng dùng cách này để xử lý chuyện hôn nhân của mình. Với tinh thần và trách nhiệm của một người đàn ông trước hạnh phúc gia đình, anh nghĩ rằng mình cũng nên thử một lần.

Luật sư Chu nói với Ân Tấn Minh, đơn thử ly hôn thường có hiệu lực trong vòng nửa năm, nhưng căn cứ vào tình hình thực tế mà có thể kéo dài hơn. Song, dù là thời gian dài hay ngắn, quan trọng nhất vẫn là phải biết rõ bản thân mình muốn gì. Vì vậy luật sư đề nghị đơn thử ly hôn của họ kéo dài trong vòng một năm.

Nhưng, luật sư cũng nói rõ rằng anh ta chỉ có thể làm người chứng kiến. Đơn thử ly hôn có thể ràng buộc cả hai bên, mục đích cũng chỉ là xem có thể cứu vãn được một cuộc hôn nhân trước bờ vực đổ vỡ hay không, cũng là để giảm thiểu tỷ lệ ly hôn, duy trì trật tự an ninh xã hội, phục vụ quảng đại quần chúng nhân dân, song, lại không được pháp luật công nhận. Bởi thế, nếu một trong hai bên có xu hướng phát triển tình cảm theo hướng khác thì vẫn phải nhanh chóng giải quyết thủ tục ly hôn theo đúng quy định của pháp luật, tốt nhất là không nên thách thức với sức mạnh của luật pháp, chế độ một vợ một chồng của luật Hôn nhân và Gia đình cũng đâu có phải trò đùa.

Ân Tấn Minh cảm thấy những lời đó thật chí lý. Hơn nữa, Vương Nhã Khả nói ly hôn anh liền đồng ý ngay, như thế có vẻ hơi nhu nhược, dẫu thế nào cũng phải nắm được quyền chủ động trong tay nữa chứ.

Luật sư Chu đưa mẫu đơn thử ly hôn cho Ân Tấn Minh xem, các điều khoản trong đó cũng khá công bằng, cho nên anh liền nhờ luật sư Chu viết in một bản tựa như thế. Nhưng để Vương Nhã Khả đồng ý ký tên vào đó, anh đành giảm xuống còn nửa năm kỳ hạn.

Thấy Vương Nhã Khả không muốn ký, Ân Tấn Minh càng cố ý khiêu khích. Quả nhiên cô liền tức giận, nói: “Ai thèm sợ anh, dù sao trong này cũng viết rõ ràng cả rồi, sau khi ký tên, chúng ta cũng giống như đã ly hôn”.

“Cô nói đúng, sau khi tên, lá đơn này lập tức có hiệu lực”, Ân Tấn Minh cười nói, “Mọi chi phí cho luật sư tôi đã thanh toán rồi, coi như cảm ơn cô đã mời tôi ăn bữa cơm cuối cùng này!”

“Anh...”, giọng điệu điển hình của sự khoe khoang, lại thêm nụ cười mang vài phần đắc ý của Ân Tấn Minh khiến nộ khí trong mắt Vương Nhã Khả liền bốc lên ngùn ngụt, lửa hận hừng hực quanh người. Lúc này cô chỉ muốn kiếm một người nào đó để mắng chửi, để xả hết nỗi bức tức, uất hận trong lòng. Vương Nhã Khả đang định đem miệng lưỡi sắc bén của mình ra để trả đũa những lời công kích của Ân Tấn Minh thì chợt nhớ đến trước đó đúng là mình đã làm cao nói mồi anh ăn bữa cơm cuối cùng này, vì thế cô đành phải chịu nhịn mấy lời của anh.

Luật sư Chu rất bận, nên sau khi làm chứng cho hai người ký tên xong cũng chẳng nán lại thêm mà rời đi ngay.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, kể từ sau khi chữ ký sau cùng được viết lên tờ đơn thì mối quan hệ giữa hai người đã có sự thay đổi. Họ không còn là vợ chồng nhưng cũng chẳng phải người xa lạ, dường như cũng không giống bạn bè. Mối quan hệ này quá bất tiện, chỉ ít là Vương Nhã Khả cảm thấy như vậy.

Cho nên Vương Nhã Khả quyết định không để hai người có hội nói chuyện, nhanh chóng gọi nhân viên phục vụ chọn liền một lúc bảy món ăn. Cô gọi nhiều đến mức miệng của Ân Tấn Minh cứ dần dần mở ra, ban đầu là con muỗi, rồi từ từ lớn đến nỗi có thể nhét được một quả trứng ngỗng.

Ân Tấn Minh nói: “Em mấy ngày chưa được ăn cơm rồi?”.

“Không cần anh lo”, Vương Nhã Khả liếc xéo anh một cái.

Ánh mắt này khiến Ân Tấn Minh thoáng sững sờ trong giây lát. Tìm lại ký ức sáu năm qua, anh đã từng bị cô bé đàn em này làm ê mẩn, si mê. Anh vừa đắm chìm trong những ký ức ấm áp ấy đến mức mơ hồ lại vừa một tiếng chuông cảnh cáo vang lên trong lòng, đừng để đến mức chưa kịp rời khỏi căn phòng này đã bị cô chinh ột trận.

“Gọi nhiều thế này thì ăn bao giờ cho hết?”

“Đây chỉ là chi phí nhỏ cho bầu trời tự do mà khó khăn lắm tôi mới có được thôi!”, đã đến bước đường này, chẳng ai có thể coi như không có chuyện gì xảy ra được, nhưng Vương Nhã Khả rất kiên cường. Cô thà đem sự kiêu ngạo của mình ra để giấu đi cảm xúc thực trong lòng chứ nhất quyết không chịu tỏ ra yếu đuối.

“Tôi cũng vậy. Xem ra, tôi lời rồi, giành được tự do mà chẳng phải mất chút chi phí nào!”, trong nụ cười của Ân Tấn Minh như ẩn chứa một lưỡi dao sắc nhọn.

“Grandet[1]!”, Vương Nhã Khả thô bỉ liếc nhìn anh một cái.

[1] Grandet là tên nhân vật chính trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của nhà văn Honoré de Balzac. Lão Grandet nổi tiếng về sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

“Haizzz, cô đang công kích chính bản thân mình đấy. Cô đừng quên, quan hệ của chúng ta lúc này không còn giống như trước đây nữa. Hiện giờ chúng ta chỉ là đồng nghiệp, cũng chẳng phải bạn bè. Cô nên đối đãi với tôi khách khí hơn một chút?”

Vương Nhã Khả thấy cũng đúng. Từ khi lá đơn kia bắt đầu có hiệu lực thì họ đâu còn là vợ chồng nữa. Sao cô lại có thể không có tố chất như vậy. Là một người phụ nữ thời đại mới, hơn nữa chính mình lại là người chủ động ly hôn, không nên hạ thấp giá trị bản thân như vậy. Nếu để Ân Tấn Minh coi mình như một oán phụ thì thật mất mặt. Nghĩ như vậy, Vương Nhã Khả liền im lặng.

Bất chợt gian phòng lại trở nên yên tĩnh. Cũng may nhân viên phục vụ bê đồ ăn lên đúng lúc đó, một bữa ăn vô cùng thịnh soạn.

Vương Nhã Khả cầm đũa lên, khách khí mời: “Ăn đi, ra khỏi đây rồi, cơ hội sau này cùng ăn với nhau không nhiều đâu. Bữa ăn này phải thật vui vẻ đây nhé”.

Ân Tấn Minh đột nhiên thấy Vương Nhã Khả thu lại vẻ ngạo mạn khi nãy thì chợt nhói đau trong lòng. Đã đi đến bước đường thử ly hôn rồi, thời gian đúng là có thể thay đổi tất cả.

Sống thử với thử ly hôn, cùng là thử mà sao khác nhau một trời một vực.

Sống thử tràn đầy mật ngọt, đôi trái tim nhỏ bé lúc nào cũng bên nhau trải qua những tháng ngày hạnh phúc. Hai người cùng nhau ăn cơm, cùng chung mái nhà, mọi thứ đều mới mẻ, tất cả đều ngọt ngào, chẳng có mâu thuẫn gì không thể giải quyết được. Những tháng ngày mang đầy dư vị trôi qua thật êm đềm, vui vẻ, tiếng cười nói sáng khoáy cứ như còn vọng mãi trong trái tim.

Nhưng thử ly hôn thì sao? Quan hệ vợ chồng đã đi vào ngõ cụt, chỉ khác một điều là chưa theo đúng trình tự của pháp luật mà thôi. Hai người vẫn cùng ăn, cùng ở nhưng ánh mắt đã hướng về phía khác. Không còn cảm giác mới mẻ, hương vị ngọt ngào cũng biết mất, tiếng cười đùa vui vẻ đã chẳng còn vang lên. Ngay cả một mâu thuẫn nhỏ cũng có thể trở thành vấn đề lớn khó giải quyết. Hai người thân thiết nay trở thành xa lạ, một cuộc tình chấm dứt, giống như một tấm bị kịch u sầu của buổi chiều hôm.

Quả nhiên Vương Nhã Khả đã sớm nhìn ra vấn đề, khi hai người chẳng biết nói chuyện gì với nhau thì phải khiến iệng trở nên bận bịu một chút mới không bị khó xử.

Trước đây có rất nhiều lý do để cãi nhau, chỉ cần bất đồng một ý kiến là có thể lòi nhau ra mà chỉ trích, châm chọc. Lúc này, họ không thể bất chấp tất cả mà nói hết ra như thể được nữa. Đường như giữa họ bây giờ nói bất cứ lời nào cũng không thích hợp, chỉ đành giả vờ câm lặng.

Ăn xong bữa cơm mà hai người đều như trút được gánh nặng ngàn cân trên vai vậy.

Khi thanh toán, Ân Tấn Minh đòi trả nhưng Vương Nhã Khả không chịu. Hai người đưa qua đây lại cả nửa ngày trời, khách sáo lễ độ, cuối cùng vẫn là Ân Tấn Minh thanh toán. Sau đó, anh giúp Vương Nhã Khả gọi taxi rồi hai người tạm biệt nhau một cách xã giao lịch sự, mỗi người đi về một hướng.

Đêm đó, Vương Nhã Khả không về nhà. Cô đến nhà Lư Hiểu Dương ngủ nhờ. Lư Hiểu Dương nói đùa rằng nhà cô giờ biến thành trại tạm trú cho những người khốn khổ. Mỗi lần Vương Nhã Khả và Chương Tây gặp chuyện là cô lại phải đăng đàn nghênh tiếp.

Vương Nhã Khả không biết phải sống chung với Ân Tấn Minh như thế nào. Hai người đã không còn chút quan hệ nào mà lại ở chung một nhà, sáng tối đều phải chạm mặt, bất tiện vô cùng.

Chí ít, cô cần có thời gian để thích ứng với sự thay đổi này. Cô sẽ dần dần tiếp nhận việc cô và anh đã hoàn toàn không còn bất kỳ mối quan hệ nào nữa, trong trái tim, và cả trong tiềm thức.

Lư Hiểu Dương coi thường hành vi chạy trốn này của Vương Nhã Khả, liền đứng dậy tay chống eo mà nói: “Đến mức đó sao? Trước đây còn chung chăn chung gối với nhau, giờ chỉ cùng sống cùng dưới một mái nhà, có gì đâu mà phải như con rùa rút cổ thế?”

Vương Nhã Khả trợn mắt: “Mình cũng phải có thời gian để chuẩn bị về tâm lý chứ, ai mà vô tâm vô tính như cậu”.

“Cậu có tâm có tính như vậy mà vẫn để cho người ta làm cho tổn thương, vô tâm vô tính như mình có gì là không tốt?”. Hiểu Dương cầm một quả táo trên bàn đưa lên miệng, liếc xéo Vương Nhã Khả một cái.

Vương Nhã Khả nằm dài trên sofa, bộ dạng vô cùng chán nản.

“Như thế này gọi là ly hôn rồi sao?”, Lư Hiểu Dương lay lay Nhã Khả, dường như chưa thể tin được chuyện này.

“Đúng thế, ly hôn rồi, chỉ còn thiếu bước thủ tục thôi.”

“Đúng là tầm ngấm tầm ngầm mà đâm chết voi. Cứ im thế mà nói ly hôn là ly hôn được ngay, cứ như trả lại hàng ấy, đến một chút sĩ diện cũng chẳng thêm cho người ta. Cậu nhìn Chương Tây kia, ly hôn kiện tụng biết bao nhiêu thủ tục, hùng hổ hoành tráng thế cơ mà!”

“Thôi đi, sao lại nói như cậu được!”

“Nói đi, nói đi, nói xem ly hôn xong, cảm giác như thế nào?”, sở trường của Lư Hiểu Dương là xoáy sâu vào nỗi đau của người khác, “Hay là chẳng có cảm giác gì đặc biệt? Có hối hận chút nào không? Hay là... rất chán nản thất vọng?”.

Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn lại: “Cậu từng nói quay về với cuộc sống tự do thì sẽ có cả một rừng cây um tùm chào đón. Hiện tại mình có bao nhiêu sự lựa chọn như thế, vui mừng còn không kịp, lo lắng buồn rầu cái nỗi gì chứ?”.

“Có tiến bộ, bây giờ cũng biết rời mắt đến rừng cây um tùm rồi cơ đấy!”.

“Chứ sao không? Bao nhiêu là cây ưu tú tài giỏi như thế, thế nào cũng phải có cái cây trói được mình chứ. Mình còn chưa già đến mức không thể yêu được nữa. Mình còn đang đợi mùa xuân thứ hai của cuộc đời mình nữa đó.”

Lư Hiểu Dương cười phá lên: “Bây giờ cậu được tự do rồi. Muốn mùa xuân thứ ba, thứ tư gì cũng được đấy chứ, chỉ cần cậu muốn, cậu có thể đêm đêm tận hưởng”.

“Miệng chó chẳng mọc được ngà voi”, Vương Nhã Khả cũng biết Lư Hiểu Dương chẳng thể nói được lời nào tốt đẹp.

“Mình cũng chỉ là có ý tốt thôi, cậu phải thấy cảm kích mới đúng!”, Lư Hiểu Dương cười hiền dịu nhìn Vương Nhã Khả, cuối cùng cũng không buông lời công kích cô thêm nữa, chủ đề câu chuyện cũng được thay đổi, “Nghe nói Quảng Bách mới có mấy mẫu túi xách kiểu dáng rất đẹp, ngày mai cậu có rảnh không? Đi dạo xem cùng mình!”.

“Được thôi, giờ mình là tỷ phú thời gian mà!”

“Mình còn muốn đi xem mấy chiếc váy của Shop Thực Nữ nữa cơ!”

“Được!”

“Trên đường về nhà, nhân tiện chúng ta mua chút đồ ăn để cậu trở tài nấu nướng lần nữa nhé?”

Vương Nhã Khả túm lấy chiếc gối trên giường nện xuống: “Không được!”.

Lư Hiểu Dương cười “ha ha” nói: “Cuối cùng cũng bình thường rồi!”.

Hai người đùa giỡn một hồi, Vương Nhã Khả hỏi: “Chuyện của Chương Tây rốt cuộc thế nào?”.

“Giờ cậu mới nhớ đến Chương Tây à? Cậu ấy là người như thế nào không phải cậu không biết, cố chấp lắm. Mình bảo nhờ thám tử tư theo dõi thì cậu ấy nhất định không chịu. Hôm trước, mình lại nhìn thấy tên ‘Sở Khanh’ Dương Thành Hải đi cùng một người đàn bà khác, cứ ngang nhiên như không! Thay đàn bà như thay áo thể mà không sợ bị AIDS!”, Lư Hiểu Dương nói về đây cảm phần.

“Chẳng phải cậu từng nói, áo mưa có thể phòng tránh được chuyện đó sao?”, Vương Nhã Khả cười nhạo, thấy Lư Hiểu Dương trừng mắt chuẩn bị phản công liền cười cười, nói vô cùng chậm rãi, “Chương Tây có cách nghĩ riêng của cô ấy. Tác giả tiểu thuyết dù sao cũng là người của công chúng, phải chú ý đến hình tượng của mình chứ. Chẳng may chuyện mời thám tử tư bị lộ ra ngoài thì chẳng hay chút nào.”

“Có gì không hay chứ? Mình thay cậu ấy tìm là được, mình không phải là người của công chúng nên chẳng sợ ai nói này nói nọ. Chẳng lẽ phải trao toàn bộ nhà cửa cho tên ‘Sở Khanh’ đó sao?”, Lư Hiểu Dương ôm gối nằm trên ghế sofa.

“Cậu chớ có kích động, mấy chuyện thuê thám tử tư chỉ thấy trên tivi thôi, trong nước làm gì thấy có dịch vụ này, biết đi đâu để tìm đây? Tìm được đúng còn may, nếu chẳng may tìm sai người thì có phải tự gây phiền phức không?”

“Cho dù có phải đào sâu ba thước đất mình cũng phải tìm được cho cậu ấy. Nếu có thể thì tớ còn muốn làm cho hắn trở thành tàn phế luôn!”, Lư Hiểu Dương nói đầy vẻ căm giận.

“Ngày kia mở phiên tòa, giờ cậu có đi tìm cũng muộn rồi”, Vương Nhã Khả biết cô nàng này chẳng sợ trời, chẳng sợ đất mới khuyên nhủ: “Hơn nữa, chúng ta cũng nên tôn trọng ý muốn của Chương Tây, cậu nói xem có đúng không?”

“Haizzz, thôi được, không nói nữa, bệnh sĩ chết trước bệnh tim, mình chẳng buồn xen vào nữa.”

Vương Nhã Khả cười vỗ vai Lư Hiểu Dương, nói về an ủi: “Trong lòng Chương Tây lúc này chỉ suy nghĩ đến chuyện ly hôn bằng mọi giá. Mình đoán, có lẽ cậu ấy cũng không quá coi trọng ngôi nhà.”

“Ngược lại, nếu là mình, mình cũng chỉ mong ly hôn với tên ‘Sở Khanh’ đó càng sớm càng tốt.”

“Thế là được rồi!”, Vương Nhã Khả cười nói, “Mình đi tắm đây. Ngày mai đi shopping cùng cậu nên hôm nay mình phải ngủ sớm chút cho thoải mái tinh thần.”

“Đi đi!”

“Hiểu Dương, mình nghĩ cậu cũng nên tìm một người đàn ông!”

“Mình tìm rồi còn gì, hơn nữa còn tìm không chỉ một người, cậu cũng thấy rồi đấy!”

“Ý của mình là nên tìm một người đàn ông làm chỗ dựa.”

“Ảnh hưởng đến cậu sao?”

“Có chứ, nếu cậu có một người đàn ông bên cạnh thì việc đi shopping cùng cậu ngày mai mình có thể thoát được rồi.”

“Mình chỉ muốn giúp cậu giết thời gian thôi”, Lư Hiểu Dương bè dũ, “Vô lương tâm!”. nói xong, ba chiếc gối tựa lưng trên giường đồng loạt lao thẳng về phía Vương Nhã Khả.

Một tràng cười sảng khoái.

Thế là đã ly hôn rồi, Vương Nhã Khả không thể nói rõ được cảm giác trong lòng mình. Nhất thời cô chưa thể thích ứng được với sự thay đổi đó. Cuộc sống của cô như mất đi phương hướng, thiếu đi một cái gì đó, một nỗi trống trải không gì có thể lấp đầy.

16. Chương 16: Quanh Co Khúc Khuỷu

Không khí của bữa tối rất kỳ quặc, chỉ ít là bản thân Vương Nhã Khả cảm thấy như vậy. Phó Lượng Bằng nhiệt tình hào hiệp nói chuyện với Lư Hiểu Dương bao nhiêu thì toàn tâm ý của Lư Hiểu Dương lại hướng về phía Hoàng Sở Hạo bấy nhiêu.

Có thể do Hiểu Dương nhiệt tình thái quá, hoặc cũng có thể vì Hoàng Sở Hạo muốn tạo cơ hội cho em họ mình, nên anh ta tập trung nói chuyện với Nhã Khả, khiến ánh mắt của Lư Hiểu Dương như phi tiêu muốn đoạt mệnh người ta vậy.

Vương Nhã Khả nhìn thấy đành phải lấy cớ vào nhà vệ sinh hết lần này đến lần khác. Hoàng Sở Hạo mắc bệnh nghề nghiệp lại cho rằng Vương Nhã Khả nhất định đã ăn phải thứ gì đó mất vệ sinh nên càng quan tâm đến cô nhiều hơn, thậm chí anh cũng sẵn sàng đưa cô đi nếu cô cần.

Nhã Khả khóc không được cười chẳng xong, đón nhận sự chăm sóc kiểu này đúng là “khó mà nhận được ân tình của mỹ nam”. Trong lòng thì đang vô cùng khinh ghét sắc nữ Lư Hiểu Dương, nhưng trên mặt vẫn phải nở nụ cười tươi như hoa, thể hiện tố chất phong thái cao sang quý phái, đây cũng là một nỗi khổ.

Lư Hiểu Dương lúc đó hoàn toàn không buồn để ý gì đến Vương Nhã Khả nữa, còn Hoàng Sở Hạo lại phát huy hết mức phong cách của một bác sĩ, nói ra những lời đầy tính y học với cô.

Bình thường có thể là bạn bè sống chết có nhau, nhưng lúc này, nếu Vương Nhã Khả dám làm chuyện gì có lỗi với Lư Hiểu Dương thì cô ấy dám kề dao vào cổ cô lắm, nào còn nhớ tới việc Vương Nhã Khả vẫn đang trong thời kỳ nhạy cảm, cần sự an ủi của bạn bè để vượt qua nỗi đau của tình yêu.

Cho nên, Vương Nhã Khả ngoài việc thầm than vãn trong lòng về tình bằng hữu lỏng lẻo, ngoài mặt còn phải cố gắng kiên trì tiếp chuyện Hoàng Sở Hạo.

Bữa cơm cứ lê từng bước chậm chậm như chú con rùa trong cuộc đua với con thỏ vậy. Mãi đến tám giờ, sau khi xuống xe về nhà, Lư Hiểu Dương đã hoàn toàn mù mịt đầu óc rồi. Cô nàng hùng hồn tổng kết: “Nhã Khả, anh chàng vừa rồi thuộc hàng cực phẩm”.

“Mới gặp một lần mà cậu đã biết hẳn ta thuộc hàng cực phẩm sao?”

Vương Nhã Khả ném túi xách lên sofa, người cũng đổ uesth lên đó, lực quá mạnh khiến sofa cứ nảy tung tung mang tới cảm giác rất thoải mái. Vương Nhã Khả mê mẩn tận hưởng cảm giác đó, cô chợt nghĩ thứ ở trong nhà Lư Hiểu Dương mà cô ngày nhớ đêm mong chính là chiếc sofa này.

Hành vi của Vương Nhã Khả khiến Lư Hiểu Dương rất không hài lòng, tỏ vẻ khinh thường, “Cậu thì biết gì chứ? Mấu chốt để hiểu một người không phải ở số lần gặp mặt nhiều hay ít”.

“Thần xin lĩnh ý!”, Vương Nhã Khả chế nhạo.

“Nhã Khả, cậu có để ý không, móng tay của anh ta rất sạch sẽ, điều đó chứng tỏ anh ta rất chăm chút đến bản thân, là người luôn theo đuổi một cuộc sống thoải mái, thanh cao. Cậu có thấy mỗi lần anh ta đều mở cửa xe cho chúng ta rồi đợi cho đến khi chúng ta ngồi ngay ngắn không? Từ những chi tiết nhỏ như thế, có thể nhận ra sự lễ độ, lịch thiệp trong con người anh ta, một người rất có phong độ.”

Vương Nhã Khả bĩu môi chế nhạo: “Nhưng người đang theo đuổi cậu là tên nhóc Phó Lượng Bằng, không phải hàng cực phẩm đó đâu nhé!”.

“Anh ta không theo đuổi tớ thì mình có thể bám đuổi anh ta mà!”, Lư Hiểu Dương hưng phấn khi suy tính kế hoạch theo đuổi cực phẩm nam nhân của mình, “Anh ta đã đăng ký học thể dục thẩm mỹ, bọn mình tối thiểu một tuần cũng gặp nhau được ba lần. Vả lại, Lư Hiểu Dương mình cũng thuộc dạng nghiêng nước nghiêng thành, người thấy người yêu, hoa nhìn hoa nở mà”.

“Cậu không sợ Phó Lượng Bằng bị tổn thương sao?”

“Xi, đừng có cười mình, cậu đang nghĩ mình biến thái đấy hả? Tên nhóc đó rõ ràng chưa dậy thì xong, mình không hứng thú với cậu ta. Mình cần tìm chồng chứ không phải tìm con trai. Lê nào mình phải mở một lớp phổ cập tâm sinh lý để dạy cậu ta sao?”

Vương Nhã Khả cười “khì khì”: “Miệng cậu đúng là toàn nhả khí độc. Người ta cũng chỉ kém cậu có ba bốn tuổi, thế mà cậuỡ làm thế hả?”.

“Mình không muốn đùa giỡn với cậu em đó đâu!”, Lư Hiểu Dương liếc nhìn đồng hồ, kinh hãi nói: “Thôi chết, sao đã chín giờ rồi? Mình định gọi điện cho Chương Tây an ủi cậu ấy một chút, thế mà đã chín giờ rồi, thôi, không gọi nữa”.

“Đầu cậu dùng để làm gì vậy hả? Mình lên mạng đây”, Vương Nhã Khả nói, “Có khi Chương Tây đang online”.

“Cậu dùng máy đi!”, Lư Hiểu Dương đang đắm mình mơ tưởng đến bác sĩ Hoàng Sở Hạo điển trai nên đừng nói là Chương Tây, cho dù bố mẹ cô ấy có nhắc đến cũng bị gạt phăng sang một bên.

Thấy độ mơ tưởng hão huyền của Lư Hiểu Dương không ngừng tăng cao, Vương Nhã Khả đành mặc kệ cô nàng ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ, còn mình thì lấy máy tính lên mạng.

Thấy nick QQ của bạn mình không sáng, Vương Nhã Khả biết Chương Tây thích chơi trò anh hùng núp nên nhảy vào chat: “Ra đây!”.

Avatar của Chương Tây quả nhiên sáng lên, trả lời: “Hiểu Dương nói, cậu làm thủ tục ly hôn rồi à?”.

“Ừm, hôm qua, nhưng, không phải là ly hôn mà là thử ly hôn!”

Chương Tây gửi một icon biểu lộ sự kinh ngạc nói: “Hai người máu thế!”.

“Máu gì chứ? Chỉ cần cắt đứt quan hệ với anh ta, cho dù có phải làm thủ tục bao nhiêu lần, ở chung một nhà với anh ta cũng chẳng sao cả”, Vương Nhã Khả chậm chậm gõ chữ, “Giờ mình đang ở chỗ của Lư Hiểu Dương, ngày mai định đi cùng cậu ấy luôn!”.

“Ừm.”

Lư Hiểu Dương ngồi bên cạnh chêm lời: “Ngốc, gõ chữ không mệt sao? Bật video chat đi!”.

Vương Nhã Khả trừng mắt với cô nàng: “Mình thích gõ chữ đấy”.

“Ấm đầu”, Lư Hiểu Dương tỏ vẻ coi thường, nói, “Hỏi xem cậu ấy có đến không, ngày mai mình có thể lái xem đưa cậu đi!”.

Vương Nhã Khả chuyển lời, Chương Tây đáp: “Thôi, đang nói chuyện với luật sư, luật sư nói tuy không đủ chứng cứ nhưng anh ta sẽ dốc hết sức, còn nói mình phải chuẩn bị tốt tâm lý”.

Vương Nhã Khả nhìn dòng chữ trên cửa sổ chat thì sững người hồi lâu mới nói: “Cậu nghỉ sớm chút đi”.

Trong ba người thì cô và Chương Tây đã kết hôn, nhưng lại đều ly hôn, một người vướng vào kiện tụng, một người thì ký vào đơn thử ly hôn. Tuy quá trình diễn biến sự việc có khác nhau nhưng số phận của hôn nhân đều như nhau.

Đến bây giờ cô vẫn không sao hiểu được, niềm hạnh phúc ngọt ngào trước đây của cả cô và Chương Tây vì sao cứ dần tan biến, để rồi cuối cùng phải dùng cách này để chôn vùi tình yêu?

Lư Hiểu Dương bất chợt không còn nghe thấy tiếng gõ bàn phím nữa bèn ngược lên nhìn, thấy bộ dạng ủ rũ của Vương Nhã Khả liền nói về khinh khỉnh: “Đa sầu đa cảm không phải là việc mà ở tuổi này cậu làm đâu!”.

Vương Nhã Khả uể oải nói: “Hiểu Dương à, mình luôn nghĩ, điều gì đã cướp đi tình yêu của bọn mình? Có phải thời gian không? Là mình thay đổi hay anh ấy thay đổi? Tại sao lúc nào cũng cãi nhau như vậy, thường xuyên bắt nạt và chỉ trích nhau để rồi khiến cả hai người đều tổn thương, đều mệt mỏi”.

Lư Hiểu Dương bước đến ngồi bên cạnh Vương Nhã Khả, vỗ vỗ cánh tay cô chân thành khuyên nhủ: “Theo mình thì tình yêu như một ly rượu, hôn nhân là một cốc nước, khi tình yêu gặp được hôn nhân thì trở thành quá trình hòa quyện giữa nước và rượu. Nước càng nhiều thì hương vị của rượu càng loãng, cho nên, sở thích uống nước lọc chính là cách để tiến tới cuộc hôn nhân vàng, còn thích uống rượu thì chỉ còn cách làm cho lượng nước với đi rồi đi tìm một ly rượu khác.”

Vương Nhã Khả nghe thấy những lời đó thì há miệng trợn mắt, suy xét giây lát cũng cảm thấy có lý.

Lư Hiểu Dương nói đùa: “Phải học mình đây nè, thưởng thức đủ loại hương vị của rượu chính cách hưởng thụ cuộc sống”.

Lúc đó, nick QQ của Ân Tấn Minh bỗng sáng. Vương Nhã Khả không muốn nói chuyện với anh nên vội vàng ẩn nick, hành động đó đã bị Lư Hiểu Dương nhìn thấy nên chế giễu: “Trông cậu chẳng khác gì con đà điểu, cậu cứ trốn đi, nhưng đừng để nửa căn nhà chạy trốn mất như Chương Tây là được”.

“Không đâu, anh ấy không phải là loại người đó!”

“Đàn ông một khi đã tuyệt tình thì chẳng khác nào cầm thú, còn không bằng chó lợn, thế mà cậu vẫn còn tự tin như vậy!”, Lư Hiểu Dương cũng từng ném mùi của đàn ông, cũng từng bị đàn ông phụ bạc, từng yêu từng hận, thật lòng cũng có mà vui đùa cũng chẳng ít. Cho nên lúc này còn nhìn Hoàng Sở Hạo chăm chăm như hổ đói rình rồi, lát sau đã lại chìm đắm đến không còn chút giá trị nào.

Vương Nhã Khả sững sờ giấy lát, chợt nghĩ đến sự thay đổi của Dương Thành Hải, cảm thấy đúng là không thể ngờ được, lại lắc lắc đầu. Cô tuy là thử ly hôn nhưng cũng giống như ly hôn thật, Ân Tấn Minh là loại người nào cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cô sợ gì việc anh ta âm mưu chiếm đoạt toàn bộ tài sản chung, cùng lắm thì giống như Chương Tây, lôi nhau ra tòa mà kiện cáo.

Tuy ngoài miệng Lư Hiểu Dương nói Chương Tây và Vương Nhã Khả cứ tự chuốc họa vào thân, để cho đàn ông hại đến mức không còn mặt mũi nào nữa, nhưng ngày hôm sau lại dậy rất sớm, thu dọn mọi thứ rồi đưa Vương Nhã Khả đến tòa án.

Vụ ly hôn của Chương Tây có sự thay đổi bất ngờ. Lúc bắt đầu thì Dương Thành Hải dương dương tự đắc, luật sư của anh ta như đã dự tính trước được tất cả nên phải bác lại toàn bộ lời của luật sư bào chữa cho Chương Tây. Tuy Chương Tây không cung cấp được những chứng cứ thuyết phục để chứng minh Dương Thành Hải không hết lòng với hôn nhân, nhưng cả hai bên đều tin chắc phần thắng sẽ về tay mình.

Lư Hiểu Dương ngồi bên dưới nghe mà lòng đầy căm phẫn, nói với Vương Nhã Khả: “Cái loại đàn ông gì không biết, bằng lòng bỏ ra hàng đồng tiền để thuê luật sư mà đến nửa xu cũng không thêm chia cho vợ, loại lòng lang dạ sói”.

Dương Thành Hải rất keo kiệt bủn xỉn, không những thế, ở trên tòa còn ra sức tố cáo, nói Chương Tây không dịu dàng thùy mị, không quan tâm chăm sóc gia đình, không thực hiện đúng đạo làm vợ. Anh ta đã bỏ qua hàng trăm lần, nhẫn nhịn ngàn lần, ngược lại Chương Tây không biết điều, đề xuất ly hôn, còn vu oan cho anh ta lảng nhảng bên ngoài. Vì thế anh ta không thể nhẫn nhịn được thêm nữa, kính mong thẩm phán phán quyết cho Chương Tây tay trắng ra về.

Sau đó, Dương Thành Hải còn cố gắng tránh nặng tìm nhẹ, kể tỉ mỉ về những chuyện xảy ra trong cuộc sống hằng ngày, ví dụ như anh ta vừa đi công tác trở về Chương Tây lại đi du lịch ngay, mối quan hệ vợ chồng là hữu danh vô thực. Ví dụ như Chương Tây không biết làm cơm, mỗi lần nấu một bát mì thôi cũng khiến bát mì đen nhem còn phòng bếp thì khói um. Ví dụ như công việc của anh ta mệt mỏi như thế, vất vả như thế, mà từ trước đến nay Chương Tây chưa hề mang đến cho anh ta cảm giác ấm cúng gia đình, còn Chương Tây là tính tình lạnh nhạt, hồ hững...

Nghe cứ như thế anh ta mới là người chịu đựng sự giày vò, đầy dọa, không còn giống như một người chồng nữa mà rõ ràng giống như nông nô chịu trăm ngàn khổ cực trong xã hội phong kiến, bị bóc lột thậm tệ nên phải vùng lên đấu tranh vậy. Còn những ưu điểm của Chương Tây, anh ta tuyệt nhiên không thêm đề cập đến.

Vương Nhã Khả nhìn bộ dạng bỉ ổi của Dương Thành Hải thì trái tim trở nên băng lạnh. Vụ ly hôn của cô còn chưa đề cập đến tài sản, trên lá đơn thử ly hôn cũng ghi rất rõ, tài sản mỗi người một nửa, nhưng ai biết được nửa năm sau, liệu Ân Tấn Minh có trở nên đáng sợ, ghê tởm như Dương Thành Hải hay không?

Tuy bình thường, mỗi khi ở cùng Chương Tây và Vương Nhã Khả, Lư Hiểu Dương miệng lưỡi sắc bén thường nói lời cay độc, nhưng nếu người ngoài mà bắt nạt họ, nhất định cô sẽ nhảy xổ ra mà xé xác người đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy tên “Sở Khanh” Dương Thành Hải tuyệt tình bội bạc, giẫm nát lên vết thương lòng của Chương Tây, cô bất chấp nội quy của tòa án nói mà lớn tiếng hét mắng: “Dương Thành Hải, cái tên ‘Sở Khanh’ kia, hôm đó tận mắt bà đây nhìn thấy mày cùng một người đàn bà khác đi vào đặt phòng trong khách sạn, mày còn dám khoác lên ngực tấm bảng trình tiết sao? Tổn thương người khác như thế, mà có còn là người nữa không hả?”.

Vương Nhã Khả thấy Lư Hiểu Dương kích động như thế, vội vàng kéo cô ngồi xuống. Nhưng Hiểu Dương lúc này vẫn bướng bỉnh ngẩng cao đầu, Nhã Khả không có cách nào kéo xuống được.

Thẩm phán quát to: “Yên lặng!”.

Lư Hiểu Dương nói: “Tôi là người tận mắt chứng kiến, xin quan tòa cho tôi làm nhân chứng. Tôi có chứng cứ chứng minh tên ‘Sở Khanh’ này là loại người như thế nào”.

Lư Hiểu Dương làm náo loạn tòa án như thế, nên phiên tòa tạm nghỉ trong vòng ba mươi phút. Nhưng luật sư của Chương Tây rất có bản lĩnh, trước sự hòa giải của ông, Lư Hiểu Dương bất ngờ trở thành nhân chứng.

Vương Nhã Khả vô cùng lo lắng: “Cậu có chứng cứ gì? Cậu thuê thám tử tư thật sao?”.

“Có chứng cứ mà mình còn phải ngồi đây làm một người nghe sao?”, Lư Hiểu Dương lửa hận bốc bùng ngút, nói: “Chương Tây quá yếu đuối, nhờ thám tử tư ngay từ đầu thì đã không đến mức bị tên ‘Sở Khanh’ đó làm tổn thương như vậy”.

“Vậy bây giờ trở thành nhân chứng, cậu định chứng minh bằng cách nào đây?”, Vương Nhã Khả lo lắng vội hỏi, đây đâu phải trò đùa. Đến tòa án mà coi thường thẩm phán như thế, chẳng phải là cố ý làm loạn sao?

“Mình sẽ kể toàn bộ chuyện hôm đó chúng ta nhìn thấy hắn ta và người đàn bà khác cùng đi vào khách sạn như thế nào!”

“Nhưng dựa vào mối quan hệ của chúng ta và Chương Tây thì không đủ để lấy được lòng tin của thẩm phán.”

“Không được cũng phải thử!”

Hai người tranh luận phải trái cũng chẳng có cách nào tốt hơn cả, đúng lúc đó, có một người đàn ông bước đến bắt chuyện: “Xin hỏi, cô có phải là cô Lư không ạ?”.

Lúc đó Lư Hiểu Dương chẳng còn tâm trí đâu mà để ý xem người đang chào hỏi là ai, vội đáp lại ngay: “Chính là tôi, anh là...?”.

Người đàn ông cười cười, nói: “Tôi cũng tham dự phiên tòa này, cô Lư, có một anh họ Tân bảo tôi đưa thứ này cho cô!”, nói xong, anh ta đưa một chiếc túi da đến trước mặt Lư Hiểu Dương.

“Anh Tân? Tôi không quen vị nào họ Tân cả. Trong này có thứ quái quỷ gì thế?”, Lư Hiểu Dương nghi ngờ, định mở ra xem.

“Thứ này cô không thể mở!”, người đàn ông ngăn hành động của Lư Hiểu Dương, “Cô không cần xem đó là thứ gì, chỉ cần lát nữa giao thứ này cho thẩm phán, tôi đảm bảo cô có thể giúp được bạn mình!”.

“Làm sao tôi biết chắc chắn là anh đang giúp tôi?”, Lư Hiểu Dương cảnh giác hỏi lại.

Người đàn ông cười nói: “Diễn biến phiên tòa như thế nào chắc cô cũng thấy rồi, cô Chương rất có khả năng sẽ bị tòa phán quyết trắng tay ra đi. Cô không muốn xoay chuyển tình thế sao?”.

“Tại sao tôi phải tin anh?”

“Nếu cô muốn cô Chương thua kiện, cô có thể không cần giao thứ này ra”, người đàn ông rất tự tin mỉm cười, “Tôi đảm bảo, cô giao thứ này cho thẩm phán, cô Chương nhất định sẽ thắng kiện”.

Vương Nhã Khả hỏi: “Xin hỏi tên của anh là?”.

Người đàn ông cười nói: “Tôi họ Lâm, Lâm Nham Bình”.

“Cảm ơn anh Lâm!”, Vương Nhã Khả cười rạng rỡ, nói, “Tôi thay mặt cô Chương gửi lời cảm ơn đến anh Tân”.

“Không cần khách khí!”

Người đàn ông bước đi, Lư Hiểu Dương trừng mắt nhìn Vương Nhã Khả: “Anh ta có ý gì?”.

“Mình cũng không biết!”, Vương Nhã Khả nhún vai.

“Vậy cậu cảm ơn gì chứ? Ai biết anh ta có ý tốt hay không?”

“Đằng nào cũng chẳng còn cách nào khác mà”, Vương Nhã Khả nói, “Anh ta nói đúng, khả năng Chương Tây thua là rất cao. Nếu đã như thế, chúng ta thử tin người đó một lần xem sao”.

Sau giờ nghỉ giải lao, phiên tòa lại tiếp tục. Những lời làm chứng của Lư Hiểu Dương quả nhiên không đủ làm bằng chứng vì mối quan hệ của cô và Chương Tây, những lời cô nói cũng giống như Chương Tây, vả lại những lời mà Hiểu Dương nói không có gì để xác thực.

Lư Hiểu Dương bị mời trở về vị trí, cô liền nói: “Tôi có chứng cứ”, nói xong, cô nâng chiếc túi da lên, nói, “Tất cả chứng cứ đều ở trong này!”.

Chiếc túi da được đưa lên, thẩm phán liền mở ra. Hình như bên trong có một tài liệu và một tập ảnh.

Lư Hiểu Dương đưa mắt nhìn Vương Nhã Khả, tâm trạng hai người đều thấp thỏm không yên. Chương Tây lộ vẻ mơ hồ khó hiểu, luật sư của Chương Tây càng thấy kỳ lạ hơn. Lư Hiểu Dương vô cùng hối hận khi mình không mở chiếc túi đó ra xem trước, chí ít, cũng khiến tâm trạng đỡ hồi hộp. Chẳng may thật sự có người muốn hãm hại Chương Tây, như thế thì đúng là làm thẩm rồi.

Thẩm phán xem rất từ tốn và cẩn thận, trái tim mọi người đều như treo ngược cả lên, chờ đợi phán quyết của thẩm phán. Bất chợt không khí trong phiên tòa im ắng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng.

Thấy sắc mặt của thẩm phán mỗi lúc một trầm tư, Lư Hiểu Dương lại càng lo lắng, xem ra đúng là cô bị người khác lợi dụng rồi. Cô vừa xót xa vừa hối hận, trong lòng thầm nghĩ xong vụ này sẽ đi hỏi thăm tám đời tổ tông của gã đàn ông tên Lâm Nham Bình gì gì đó, rồi lại thề rằng sau khi phiên tòa này kết thúc, dù có đào đất sâu ba trượng cũng nhất định phải bới ra hắn ta, cho hắn tàn đời luôn.

Cuối cùng thẩm phán cũng đã xem xong. Kết quả ngoài dự liệu của mọi người. Vị thẩm phán đó không chút do dự phán Chương Tây thắng kiện, Dương Thành Hải chỉ có thể giành được một nửa số tiền trong sổ tiết kiệm, nhà thuộc quyền sở hữu của Chương Tây. Trong vòng nửa tháng Dương Thành Hải phải dọn ra ngoài và phải đảm trách tất cả phí tổn của buổi xét xử này.

Dương Thành Hải rất không phục, luật sư của anh ta cũng cảm thấy không thể nào tin được. Trước đó thẩm phán vốn đã nghiêng về phía họ, rõ ràng phải là họ thắng kiện mới đúng, tại sao thái độ của ông ta lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế? Chương Tây không cung cấp bất cứ chứng cứ gì, vậy mà Lư Hiểu Dương chỉ dựa vài những thứ trong chiếc túi da đó mà có thể thay đổi phán xét của thẩm phán như vậy?

Thẩm phán thấy anh ta không phục, liền công khai tất cả những chứng cứ đó.

Tập ảnh trong túi da là ảnh Dương Thành Hải đang ở bên cạnh người đàn bà khác, chụp rất rõ ràng, sắc nét, có thể thấy là hai người phụ nữ khác nhau, không chỉ ở nhà hàng, trong quán rượu, tại nhà ăn, thậm chí cả cảnh thân mật riêng tư trên giường, trong đó có một tấm chính là Phương Lâm Lang, người đàn bà mà Chương Tây đã bắt quả tang. Còn những tập tài liệu chính là vật chứng chứng minh Dương Thành Hải đã tính toán chuyển nhượng quyền sở hữu tài sản chung giữa họ. Rõ ràng tất cả những chứng cứ đó đều xác thực.

Dương Thành Hải vừa khấn thiết thỉnh cầu thẩm phán phán Chương Tây tay trắng ra đi, vừa bí mật chuyển nhượng quyền sở hữu toàn bộ tài sản chung của hai người sang tên mình, chặn cả hai đầu không để chút sơ hở nào. Trước mặt tất cả mọi người trong phiên tòa, bất luận xét về tình hay lý, anh ta đều không có tư cách để phát ngôn, đúng là loại vừa ăn cắp vừa la làng. Sắc mặt anh ta lập tức tối sầm lại, buồn bã thất vọng.

Trước đó có không ít người đồng tình với Dương Thành Hải, cảm thấy cuộc sống của anh ta như vậy đúng là chẳng khác nào tầng lớp nông dân bị áp bức bóc lột trong xã hội phong kiến, nhưng nhìn thấy những thứ kia mới nhận ra anh ta còn tàn nhẫn hơn cả đám địa chủ trong xã hội phong kiến Ngay lập tức. Biết bao ánh mắt khinh thường đều hướng về anh ta, ngay cả luật sư của anh ta cũng cảm thấy bào chữa giúp loại người này thì thật mất mặt, liền thu dọn tài liệu, không thèm chào hỏi anh ta lấy một câu mà bỏ đi.

Chương Tây tuy thắng trong vụ kiện nhưng sắc mặt cũng rất xấu. Trước đó cô bị Dương Thành Hải hạ thấp danh dự đến như thế, mỗi câu nói của anh ta đều sắc nhọn như từng lưỡi dao, hết lưỡi dao này đến lưỡi dao khác cứa vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô, mỗi lưỡi dao đều như muốn cắt đứt tình nghĩa vợ chồng thành từng mảnh nhỏ, nát vụn.

Từ đây về sau hai người trở thành người xa lạ, loại đàn ông như anh ta, sau này Chương Tây cũng chẳng muốn gặp lại.

Rời khỏi tòa án, Vương Nhã Khả và Lư Hiểu Dương đi cùng Chương Tây, còn cả luật sư của cô ấy. Dương Thành Hải lẻ loi bước một mình. Anh ta trừng mắt nhìn Chương Tây, cắn hận nói: “Đồ độc ác!”

Chương Tây khinh thường.

Hành vi lén lút đổi quyền sở hữu toàn bộ tài sản chung so với việc anh ta đuổi cô ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng còn bỉ ổi hơn gấp trăm lần. Cô cũng chẳng còn lời nào để nói với anh ta nữa.

Luật sư Triệu giành phần thắng trong vụ kiện này nhưng vẫn thấy rất mơ hồ. Lúc đó anh ta thấy Chương Tây không thể đưa ra được bất kỳ chứng cứ nào, như thế đồng nghĩa với việc cô không còn chút hy vọng nào nữa, chỉ có thể dựa vào tài ăn nói của một luật sư mà thôi, cố gắng hết sức mình để khiến đương sự giành thắng lợi tuyệt đối, mà yếu tố để giành chiến thắng trong vụ kiện này cũng thật kỳ lạ, thực khiến anh vô cùng bất ngờ.

Chương Tây muốn mời luật sư Triệu cùng đi ăn để bày tỏ lòng cảm ơn nhưng anh lại từ chối, nói còn có vụ án khác vào ngày mai nên phải về văn phòng để chuẩn bị.

May mắn giành được thắng lợi, Lư Hiểu Dương vô cùng vui sướng. Không ngờ trong chiếc túi da đó lại là chứng cứ có sức nặng xoay chuyển tình thế như vậy. Trước đó cô còn định thăm hỏi tám đời tổ tông, phụ mẫu của Lâm Nham Bình. Thế nên lúc này Lư Hiểu Dương thấy có chút áy náy, nhưng làm sao để tìm và mời anh ta một bữa cơm đây, không, phải mời anh ta ăn cả tháng, nếu không thì không thể thể hiện được thịnh tình cũng như niềm hạnh phúc của cô.

Tập chứng cứ mà Lư Hiểu Dương giao cho thẩm phán, đối với Chương Tây, nó không chỉ khiến cô dễ dàng lấy được cảm tình của vị thẩm phán này mà đồng thời còn giúp cô thắng tuyệt đối trong vụ kiện. Chiến thắng này giúp cô giành lại tôn nghiêm của mình, giành lại nhân cách đã bị Dương Thành Hải hủy hoại. Cho nên, Chương Tây vô cùng trịnh trọng cảm tạ Lư Hiểu Dương.

Lư Hiểu Dương lại càng vui hơn, nói: “Cậu không cần phải cảm ơn mình. Tập chứng cứ này không phải do mình kiếm được đâu, mình đâu có bản lĩnh cao cường như thế chứ! Là người khác đến giao ình đấy. Lúc mình vẫn còn lo lắng thì tự nhiên lại có tập chứng cứ này để xoay chuyển được càn khôn”.

Chương Tây sững người: “Ai đưa cho cậu?”

“Một người đàn ông tên là Lâm Nham Bình, nói có một người họ... họ gì ý nhỉ... Nhã Khả?”

Vương Nhã Khả bổ sung: “Là một người họ Tân”.

“Đúng, nói là có một người họ Tân đưa cho.”

Chương Tây dạo qua một lượt danh sách những người quen biết nhưng không có ấn tượng gì, đột nhiên một luồng sáng lướt qua trong tâm trí, cô thầm nghĩ lẽ nào lại là anh ta?

Đúng lúc đó chuông điện thoại reo, Chương Tây lấy điện thoại ra nhìn, cái tên “Tân Xương Kiện” hiện lên rất rõ ràng trên màn hình điện thoại, cô bất giác nở nụ cười, nghe máy: “Xin chào. anh Tân!”.

17. Chương 17: Người Tốt Đâu Dễ Nhận Ra

Chương Tây đoán rất đúng, tập chứng cứ đó chính là do Tân Xương Kiện cung cấp. Hôm đó, sau khi tạm biệt Chương Tây, Tân Xương Kiện biết cô gặp phải một vài khó khăn, tuy anh không biết cô gặp khó khăn gì, nhưng anh muốn giúp cô.

Thế là Tân Xương Kiện tìm Lâm Nham Bình. Lâm Nham Bình là thám tử tư, có quan hệ rất thân thiết với anh. Anh cũng biết khả năng của Lâm Nham Bình nếu muốn giải quyết vấn đề này thì quá đơn giản. Nhưng quan trọng nhất là người này rất có đạo đức nghề nghiệp, miệng còn kín hơn cả nút chai, không hề tiết lộ chuyện gì dù là một chữ bẻ đôi.

Quả nhiên Lâm Nham Bình cũng rất biết cách làm việc. Đầu tiên, anh ta điều tra được chuyện gây phiền phức nhất đến Chương Tây không phải chuyện gì khác mà chính là vụ kiện ly hôn. Là một thám tử tư nên anh ta rất có kinh nghiệm xử lý việc này. Khi thu thập chứng cứ liên quan đến Dương Thành Hải, vị thám tử tư đó còn phát hiện ra việc làm mờ ám của Dương Thành Hải, bí mật chuyển đổi quyền sử dụng tài sản chung nên thuận tiện thu thập thành chứng cứ.

Quả nhiên chứng cứ này rất có lợi cho Chương Tây.

Chương Tây nghe qua điện thoại giọng của Tân Xương Kiện truyền đến: “Cô Chương, xin hãy nhận lời xin lỗi của tôi, có gì không phải, cũng mong cô đừng để bụng”, ngữ khí của Tân Xương Kiện vô cùng thành khẩn.

Rõ ràng anh ta đã giúp cô một việc rất lớn nhưng lại không hề nhận công về mình, còn khiêm nhường hạ thấp bản thân để mong sự thông cảm của Chương Tây. Thế này là sao?

Chương Tây rất cảm động, nói: “Anh nói quá rồi, nếu không nhờ anh, chắc tôi sẽ tay trắng ra đi mất”.

“Đừng nói như vậy, đó là việc tôi nên làm mà”, Tân Xương Kiện cười sáng khoái, “Cô Chương, tối nay liệu có tiện không? Cùng tôi ăn bữa cơm, coi như nhận lời xin lỗi của tôi?”.

Chương Tây có chút ngập ngừng, anh ta đối với cô mà nói kỳ thực không thể xem là người thân thiết được. Cô không thích mấy bữa tiệc xã giao, cũng rất hiếm khi nhận lời mời của người khác. Nhưng, người ta đã giúp cô nhiều như thế, mở miệng từ chối thì thật chẳng còn mặt mũi nào. Vả lại, lý do mà anh ta mời cũng không phải là để cô cảm ơn mà lại là mong cô tha thứ về sự thiếu chu đáo của mình.

Tân Xương Kiện nói về vô cùng quan tâm: “Hay là có hẹn với bạn rồi, không tiện sao? Nếu như thế thì để lần sau vậy”.

“À, không phải!”, Chương Tây nói, “Được, tối gặp nhé! Nhưng phải để tôi mời anh, cũng là để cảm ơn anh đã giúp tôi thắng vụ kiện này”.

“Cô Chương thật hóm hỉnh”, Tân Xương Kiện cười, “Vậy tối gặp nhé!”.

Cúp điện thoại, Lư Hiểu Dương giao hoát bước đến bên cạnh Chương Tây nói: “Tối nay có hẹn với ai à? Tối gặp cơ đấy? Định bỏ rơi bọn mình phải không? Hay là mối tình thứ hai đấy?”.

Chương Tây trừng mắt nhìn Lư Hiểu Dương, khua khua chiếc điện thoại trong tay, nói: “Là một độc giả, chúng cứ lần này đều là do anh ta cung cấp”.

“Là người đàn ông họ Tân sao?”, Lư Hiểu Dương kinh ngạc hỏi lại.

Chương Tây gật đầu.

Vương Nhã Khả lém lỉnh nói: “Người này thật có lòng, có lẽ không đơn giản chỉ là một độc giả của cậu chứ?”.

Lư Hiểu Dương cực kỳ bất mãn nói: “Cậu lại xem thường bọn mình nhé, đi hẹn hò với đàn ông, bỏ mặc những người bạn vào sinh ra tử!”.

Chương Tây không nhịn nổi cười mắng: “Tại sao cứ nói đến đàn ông là miệng lưỡi của cậu lại trở nên như thế? Người ta giúp mình việc lớn vậy, mình đâu thể từ chối, các cậu là người nhà, còn anh ta là người ngoài, mình phải lịch sự với anh ta chứ”.

“Mặc kệ cậu! Cũng chỉ mất công Nhã Khả luôn nghĩ đến cậu, trốn cả việc để đến động viên cậu!”, Lư Hiểu Dương rất hài lòng với câu trả lời này nên không tiếp tục truy cứu đến cùng.

“Hả!”, Vương Nhã Khả mặt mày biến sắc. Đúng là cô đã trốn việc, lại còn tắc điện thoại mà quên không mở lại. Thời gian này, Mã Phong không tìm thấy cô nhất định sẽ nổi trận lôi đình à xem.

Vương Nhã Khả vội bật nguồn, màn hình vừa sáng lên liền có cuộc gọi đến, nhưng đó không phải là của Phòng Marketing mà của Ân Tấn Minh. Vương Nhã Khả không biết Ân Tấn Minh gọi ỉn có việc gì. Sau khi lý vào lá đơn, hai người đường ai nấy đi, đã không còn liên hệ gì với nhau nữa rồi.

Vương Nhã Khả không muốn nhận điện, nhưng Chương Tây đứng bên cạnh lại khuyên nhủ: “Cứ coi như là một người lạ gọi điện đến, chẳng lẽ cậu cũng không thể nghe máy sao?”. Lúc đó, Vương Nhã Khả mới bắt máy, “Anh còn gọi đến làm gì?”.

“Vương Nhã Khả, cô đang chơi trò mất tích đấy hả?”, giọng Ân Tấn Minh nghe như bốc hỏa ngàn ngạt, “Còn tắt máy nữa, đúng là trẻ con!”.

Toàn thân Nhã Khả cứng đờ, ngay đến tóc tai cũng dựng ngược hết cả, sẵn sàng chiến đấu: “Tôi chơi trò mất tích thì liên quan gì đến anh? Chúng ta đều đã ký vào đơn, anh đi đường anh còn tôi đi đường tôi. Anh đừng có chơi trò mèo vờn chuột nữa, đừng có quản những chuyện không liên quan đến mình!”.

“Ai thềm quản việc của cô chứ?”, Ân Tấn Minh hậm hực buông lại một câu rồi tắt máy.

“Chẳng ra làm sao cả!”, vô duyên vô cớ Vương Nhã Khả bị anh châm ngòi lửa giận, còn bị anh cúp máy đánh “rụp” một cái trước nên sắc mặt trắng bệch, cảm hận mắng, “Đồ vô liêm sỉ”.

“Sao vậy?”, Chương Tây quan tâm hỏi.

“Ai biết thần kinh anh ta bị làm sao!”

Ân Tấn Minh không hề thần kinh, cũng không phải vô duyên vô cớ mà gọi điện thoại cho cô. Đã hai ngày nay Vương Nhã Khả không về nhà, anh biết cô ở chỗ của Lữ Hiểu Dương. Trước đây hai người cứ có chuyện gì không vui, cô đều đến chỗ đó, tính ra cô chăm chỉ đến chỗ đó hơn cả về nhà mẹ đẻ.

Ân Tấn Minh cảm thấy như vậy cũng tốt, đôi bên không gặp nhau thì ít nhất cũng phải gượng gạo đối mặt với nhau.

Tự nhiên lại xuất hiện chuyện thử ly hôn như thế này, anh vẫn chưa thể thích ứng được. Thân phận của anh và cô đã thay đổi, hai người đều cần có thời gian để từ từ chấp nhận sự thực họ không còn là vợ chồng nữa. Đã qua mấy ngày rồi, có lẽ mọi người đều có thể bình thản mà đối diện nhau rồi.

Vừa mới đi làm, anh liền nhận được điện thoại của hai nhân viên cốt cán Phòng Marketing mà anh phái đến vùng Hoa Bắc, họ dẫn một đội gồm tám người đều thuộc Phòng Marketing làm mũi tiên phong, hôm nay là lúc báo cáo công việc thường kỳ.

Trong một tháng, kế hoạch và dự tính của anh đạt kết quả như thế nào để được thể hiện trong báo cáo của họ.

Nhưng, kết quả lại khiến người ta thất vọng. Thành tích được ghi chép trong báo cáo không khiến Ân Tấn Minh hài lòng. Anh đã cử hàng chục nhân viên xuất sắc đến thị trường Hoa Bắc trong vòng một tháng vậy mà lại công toi, chỉ thu về được một đơn hàng hạng trung cùng mấy đơn hàng nhỏ. So với dự tính ban đầu, doanh số đạt được chưa đến một phần mười.

Mở rộng thị trường mới e rằng sẽ hao tổn tinh thần của quân sĩ. Nếu nhân viên cốt cán mà mất đi lòng tin, thì khó mà đạt được thành tích cao. Vả lại, thành tích như vậy, Trần tổng sao có thể hài lòng đây.

Ân Tấn Minh rất lo lắng nhưng vẫn cố gắng cố vũ tinh thần cấp dưới qua điện thoại, chỉ thị tùy cơ ứng biến. Giọng nói của hai nhân viên cốt cán càng lúc càng trở nên mơ hồ cho thấy hiệu quả công việc đúng là rất thấp. Nói chuyện điện thoại mà Ân Tấn Minh chỉ hận không thể mang hết kinh nghiệm marketing của mình ra để giải quyết bế tắc của mấy nhân viên đó lúc này.

Anh cũng biết, chuyện này không thể trách hai nhân viên đó vì đã không lãnh đạo tốt toàn đội được. Anh điều động hai nhân viên thông minh lanh lợi này đi cũng bởi bình thường thành tích của họ khá tốt, tuổi còn trẻ, ý chí lại kiên cường và không bị ảnh hưởng bởi chuyện gia đình. Nhưng hiện tại sự gian nan trong quá trình mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc đã vượt quá sức tưởng tượng của Ân Tấn Minh. Bỗng nhiên anh cũng nhận ra rằng không thể chỉ dựa vào trí tuệ cùng khí thế hùng dũng trước đó mà có thể chiếm lĩnh được tất cả thị trường Hoa Bắc.

Những trở ngại trong khâu marketing tại vùng Hoa Bắc dường như là khó khăn lớn nhất mà họ gặp phải kể từ khi bắt đầu làm việc trong Phòng Marketing đến nay. Họ vốn quen với cảm giác mãn nguyện với thành công nay lại trở thành do dự không quyết, quen hiên ngang tiến về phía trước, giờ lại phải bước từng bước gian nan.

Trong lòng Ân Tấn Minh rất buồn phiền. Anh cố gắng động viên tinh thần nhân viên, song, khi thực tế làm việc thì những người khác nhau sẽ có những kết quả khác nhau.

Cũng như chế biến món ăn vậy, cùng một nguyên liệu, cùng một công thức, các bước tiến hành cũng giống nhau, nhưng người khác nhau sẽ tạo ra những hương vị khác nhau. Ngay cả độ lửa nữa, không phải ai cũng có thể xử lý thích hợp một cách chắc chắn.

Cho nên, Ân Tấn Minh đang suy tính xem liệu mình có nên đích thân đi một chuyến hay không. Trước đó anh vẫn do dự, những khó khăn trong hôn nhân khiến anh quá mệt mỏi, mối quan hệ với Nhã Khả mãi vẫn chưa giải quyết được nên anh rất buồn phiền.

Nhưng hiện tại Ân Tấn Minh đã trở thành người độc thân, không còn gì phải vướng bận nữa.

Nghĩ đến Vương Nhã Khả, anh chợt cau mày, thầm quyết định lúc này không thể để ba chữ đó đó quấy nhiễu đến suy nghĩ của anh. Vì thế, anh quay người, rút một điếu thuốc và châm lửa hút.

Trong màn khói mờ ảo vẩn vút, anh nhìn chằm chằm vào số liệu mà đoàn marketing vùng Hoa Bắc gửi về, bắt đầu tiến hành phân tích tình hình marketing ở Hoa Bắc.

Thực ra, về cơ bản cũng không thấy sự yếu kém trong cục diện marketing ở vùng Hoa Bắc, mấy nhân vật tinh anh do Ân Tấn Minh phái đi cũng không phải là người gặp khó khăn là chùn bước, yếu đuối không có chí tiến thủ, chỉ là kết quả không được như mong đợi của anh thôi.

Nhưng, Ân Tấn Minh không thể giao kết quả này cho Trần Tử Nam được. Hơn nữa sắp tới còn phải làm báo cáo quý, nếu tình trạng này vẫn còn tiếp diễn thì kết quả sẽ thật tồi tệ, Trần Tử Nam mà đọc được bản báo cáo này không biết sắc mặt sẽ như thế nào nữa.

Vả lại bên cạnh Ân Tấn Minh còn có một An Thư Mỹ lúc nào cũng rình rập như hổ đói, sao anh có thể lơ là thiếu cảnh giác được.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn làm việc bất chợt rung lên, cắt đứt mạch suy tư của Ân Tấn Minh. Trong lòng có chút bực bội, anh áp ống tai nghe vào tai, tức giận hỏi: “Ai vậy?”

“Giám đốc Ân, tôi là... tôi là Cát... Cát Đằng Phòng Kế hoạch”, rõ ràng Cát Đằng bị giọng hầm hầm của Ân Tấn Minh dọa ột phen nên lời nói cũng trở nên lắp bắp, “Là thế này, vợ... vợ anh, Vương Nhã Khả bây giờ vẫn chưa thấy đi làm, mà cô ấy lại nắm giữ tài liệu liên quan đến khách hàng, giám đốc Mã vô cùng tức giận, đang quát tháo ầm ĩ, cho nên, tôi muốn hỏi anh có biết Vương Nhã Khả ở đâu không?”

Hỏa khí trong Ân Tấn Minh lập tức xông thẳng lên não, anh tức giận nói: “Tôi phải nói rõ hai chuyện. Thứ nhất: Vương Nhã Khả không còn là vợ tôi nữa; Thứ hai: Bất cứ chuyện gì liên quan đến Vương Nhã Khả tôi đều không biết!”

Cát Đằng vô cùng kinh ngạc trước câu trả lời của Ân Tấn Minh. Thấy giọng anh phừng phừng lửa giận, cô ta cũng không dám nhiều lời, chỉ đành cười mỉa nói: “À à, vậy tôi không làm phiền anh nữa, xin lỗi Giám đốc Ân, xin lỗi!”

Dập máy, Ân Tấn Minh dụi điếu thuốc đang hút dở vào gạt tàn, nhìn điếu thuốc cong queo như cái xác khô mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tấn Minh, làm gì mà hút thuốc ghê vậy?”, An Thư Mỹ tươi cười rạng rỡ, phong tình vạn chủng. Cô ta vốn chỉ tiện đường đi qua, đúng lúc nghe thấy Ân Tấn Minh đang nói chuyện điện thoại liền đảo mắt như nghe ra nội tình của sự việc, vội bước vào trong.

Ân Tấn Minh rất không hài lòng vì cô ta vào mà không gõ cửa, mặc dù cửa phòng anh không khóa. Anh nói về khó chịu: “Cô có chuyện gì sao?”

“Ừm!”, An Thư Mỹ tiến đến trước mặt Ân Tấn Minh, ngồi xuống ghế dành cho khách rồi chăm chú nhìn anh, rất thành khẩn nói, “Tấn Minh, anh biết đấy, chức Cố vấn Phòng Marketing, thực sự tôi cũng không đảm đương nổi. Chỉ là nhất thời Trần tổng chưa sắp xếp được vị trí thích hợp nên mới bảo tôi phải theo anh để học hỏi. Đúng là tôi đã mang đến cho anh nhiều phiền phức, nhưng đồng thời tôi cũng học được rất nhiều điều, thật lòng cảm ơn anh”.

Chỉ là đến để cảm ơn thôi sao, trong lòng Ân Tấn Minh nghĩ chắc chắn cô nàng này không đơn giản như thế. Tâm trạng anh đã bình tĩnh trở lại, liền mỉm cười nói: “Mọi người đều là đồng nghiệp, cô không cần phải khách khí như vậy. Tôi nào có dám nhận hai chữ ‘chỉ bảo’ đó”.

An Thư Mỹ cũng không muốn nán lại lâu hơn, nói xong, cô ta liền đứng lên, chào: “Tấn Minh, sau này hy vọng anh giúp đỡ nhiều hơn, tôi không làm phiền anh nữa!”

“Đừng khách sáo.”

An Thư Mỹ xoay người rời đi, mùi hương nước hoa của cô ta vẫn còn vương vấn. Ân Tấn Minh chau mày khó chịu bèn đứng lên mở toang cửa sổ.

Có cơn gió thoảng vào, Ân Tấn Minh đứng trước cửa sổ, hướng mắt về phía những tòa cao ốc xa xa bên ngoài, chợt nhớ đến cuộc điện thoại trước đó, Vương Nhã Khả giờ này vẫn chưa đi làm, không bàn giao công việc cũng không xin nghỉ ư? Đây đâu phải là phong cách làm việc của cô.

Lẽ nào, chuyện thử ly hôn lần này lại là một đòn tấn công mạnh mẽ đến mức cô không thể chấp nhận được sao? Không thể nào, bởi ly hôn là do Nhã Khả đề xuất. Cô gặp phải chuyện gì mà lại không đi làm? Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng hơn cả việc đi làm?

Ân Tấn Minh quay người cầm điện thoại di động trên bàn, ấn mấy chữ số, ngáp ngừng giấy lát lại xóa đi. Anh chán nản nói lỏng cà vạt, đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện cho Vương Nhã Khả...

Điện thoại không liên lạc được.

Ân Tấn Minh tự giễu bản thân, Cát Đằng phải gọi điện đến hỏi anh, nhất định là do trước đó đã gọi cho Nhã Khả nhưng không được. Đúng là làm việc dư thừa, lại đi gọi vào di động của cô làm gì cơ chứ.

Đợi chút, anh đang quan tâm đến Nhã Khả sao?

Ân Tấn Minh sững người chốc lát, cố tìm tòi một lý do. Đó là quan tâm sao? Tuy họ bấy giờ không còn là vợ chồng, nhưng so với người lạ thì cũng gọi là thân thiết hơn một chút. Đây là sự quan tâm đến người khác xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, chắc là như thế rồi. Nó thuần túy chỉ là sự quan tâm của đồng nghiệp với đồng nghiệp, của bạn bè với bạn bè, ngoài ra không có bất cứ ý gì khác.

Nhưng điện thoại không kết nối được. Vương Nhã Khả đi đâu? Lẽ nào cô ấy bị ốm? Cô có còn ở nhà Lư Hiểu Dương nữa không?

Điện thoại nhà Lư Hiểu Dương cũng không có ai nghe máy, di động thì lại tắt nguồn.

Chương Tây thì sao? Điện thoại của Chương Tây cũng tắt nguồn.

Mất tích tập thể sao?

Ba người họ đang làm cái quái quỷ gì không biết.

Cũng lâu rồi Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả không nói chuyện cho nên anh hoàn toàn không biết gì về chuyện ly hôn của Chương Tây.

Không tìm thấy Vương Nhã Khả, Ân Tấn Minh vứt điện thoại lên bàn. Hai người đã không còn quan hệ gì nữa, anh cũng đã phát huy lòng nhân ái của bản thân rồi, sự quan tâm đến bạn bè cũng đến ngần ấy thôi, đồng nghiệp quan tâm đến nhau cũng chỉ như thế, không liên quan gì đến anh nữa. Vương Nhã Khả có bị ốm hay mất tích cũng được, chẳng liên quan gì đến anh.

Thời gian này anh nên đặt toàn bộ tâm trí vào vào kế hoạch phát triển thị trường vùng Hoa Bắc. Điểm mấu chốt lúc này chính là đích thân anh sẽ phải xuất chinh. Anh không tin thị trường Hoa Bắc còn có thể đóng băng được nữa. Dù có đóng băng thật, anh cũng sẽ làm cho nó tan chảy.

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng số liệu và biểu đồ hiện lên trước mắt khiến Ân Tấn Minh hoa mắt chóng mặt. Cuối cùng, anh vẫn không thể bình thần mà làm việc được, đành với tay lấy điện thoại cho số máy hồi nãy.

Trong khoảnh khắc điện thoại được kết nối, Ân Tấn Minh luôn cố gắng bắt bản thân mình nhìn rõ thực tại, nhưng cách đối đáp của Vương Nhã Khả lập tức khiến anh trở lại trạng thái cũ. Quan hệ của hai người đã trở nên cô cùng khó xử, sự quan tâm cũng trở nên thừa thãi.

Trong lòng Ân Tấn Minh rất hậm hực, lửa giận bốc lên đùng đùng. Anh tắt điện thoại, tức tối nói: “Người tốt đâu dễ nhận ra!”.

Wang Nhã Khả ở nhà Lư Hiểu Dương đúng một tuần. Trong tuần này Lư Hiểu Dương phải dạy bốn tiết, nên có bốn lần gặp mặt anh chàng đẹp trai Hoàng Sở Hạo. Lần thứ tư cô còn đưa được anh ta về tận nhà.

Nhưng, lúc Lư Hiểu Dương gặp được anh chàng đẹp trai Hoàng Sở Hạo thì cũng là lúc thấy cả thằng nhóc ‘mặt búng ra sữa’ kia, thằng nhóc ‘mặt búng ra sữa’ chính là cách mà Lư Hiểu Dương gọi Phó Lượng Bằng, độc nhất vô nhị.

Sự nhiệt tình của thằng nhóc Phó Lượng Bằng còn nồng nhiệt hơn cả ngọn lửa bùng cháy giữa ngày đông, mời ăn cơm, mời đi uống cà phê, đi quán bar. Chỉ cần Lư Hiểu Dương bằng lòng, anh chàng nguyện trở thành chiếc máy rút tiền tự động của cô.

Lư Hiểu Dương chán ngán vô cùng. Cô chỉ có một ham muốn nhỏ nhoi đó là được thân mật hơn với anh chàng đẹp trai Hoàng Sở Hạo, thế mà thằng nhóc Phó Lượng Bằng kia cứ lù lù trước mặt. Cô chỉ hận thân này chẳng xẻ được làm đôi, mà cũng chẳng muốn bị tâm thần phân liệt nên không còn cách nào khác, đành chấp nhận số phận vậy.

Đáng nói đến lần gặp mặt thứ tư, Lư Hiểu Dương mời Hoàng Sở Hạo về nhà. Phó Lượng Bằng thấy cô mời thì hai mắt sáng rực lên. Song, Hoàng Sở Hạo không biết mình mới là nhân vật chính nên vô cùng miễn cưỡng và đau khổ đồng ý đi cùng.

Để làm tốt công tác chuẩn bị, trước tiên là Lư Hiểu Dương muốn hiểu rõ về cái dạ dày của Hoàng Sở Hạo, sau đó dần dà tiến đến trái tim. Vì thế, vừa tan ca, cô liền về trước, trên đường về còn gọi điện cho Vương Nhã Khả như pháo nổ, hết cuộc này đến cuộc khác.

Vương Nhã Khả nhận điện cầu cứu của Lư Hiểu Dương thì cũng vô cùng tất bật, chạy như bay ra chợ rồi lại đến siêu thị, mua nguyên liệu cho tận bốn năm món, đến khi quay trở về thì Lư Hiểu Dương cũng về đến nơi.

Vương Nhã Khả đã sắm sửa đầy đủ nguyên liệu, chợt nhớ ra một Lư Hiểu Dương chỉ biết nấu mỗi mì ăn liền sao có thể chế biến những nguyên liệu thành thứ người ta ăn được đây. Kết quả, khuôn mặt Lư Hiểu Dương đầy vẻ mãn nguyện, tươi cười rạng rỡ tặng cho Nhã Khả chiếc tạp dề mới mua, rồi vừa khấn cầu vừa ép buộc cô vào bếp.

Vương Nhã Khả dở khóc dở cười, đứng ở trước cửa phòng bếp nói: “Vấn đề tình cảm mà cậu cũng phải nhờ đến người khác sao? Mình bị cậu điều khiển rồi hả?”.

“Chúng ta còn tính toán với nhau làm gì, có chuyện gấp là cứ phải cầu cứu anh hùng trong thiên hạ, cậu vào bếp ình một lần đi mà! Năn nỉ, năn nỉ mà!”, Lư Hiểu Dương khoanh hai tay trước ngực, tươi cười nịnh nọt, lại còn sán lại gần đầm đầm, bóp bóp vai cho Nhã Khả.

Vương Nhã Khả bị chọc cho cười không ngừng, cuối cùng nói: “Xem sau này cậu có còn dám cười nhạo mỗi khi mình xuống bếp nữa không?”.

“Không cười, không cười, chắc chắn sẽ không cười”, Lư Hiểu Dương luôn miệng bảo đảm, còn cố gắng nịnh hót, a dua: “Ai nói cậu xuống bếp nực cười đâu, cậu xem, nếu cậu không nấu thì mình biết làm sao bây giờ. Coi như cậu xem việc giúp người làm vui đi, mở lòng nhân từ như Quan Thế âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn. Sau này nhất định mình sẽ theo cậu học hỏi, ngày ngày bước vào nhà bếp báo cáo ba lần...”.

“Dừng dừng dừng!”, những lời này thật khiến cho Vương Nhã Khả muốn ói, những thứ vào bụng từ đêm qua cũng sắp bị cho ra hết rồi. Cô vừa cười vừa giận nói: “Đúng là không thể nhận ra cậu lại là một người xấu tính như thế. Được rồi, để cho lỗi tại mình được yên tĩnh, cậu lượn ra ngoài đi”.

Thấy tình hình đã ổn, Lư Hiểu Dương lập tức gạt đầu như gà mổ thóc, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Cậu làm nhanh chút nhé, bọn họ sắp đến rồi. Nếu họ đến mà thấy cậu ở trong bếp thì bại lộ hết”.

“Yên tâm đi! Không bại lộ được đâu!”, Vương Nhã Khả đẩy Lư Hiểu Dương ra khỏi bếp rồi xắn tay áo bắt đầu công việc.

Mổ cá, thái thịt, rửa rau...

Nghe thấy Hoàng Sở Hạo và Phó Lượng Bằng nhấn chuông, Vương Nhã Khả liền đi ra mở cửa. Khi ấy, cô đã sớm rửa tay sạch sẽ, đang ngồi trên sofa xem tivi rồi.

Phó Lượng Bằng bước vào nhà liền thấy Lư Hiểu Dương đang bê đĩa sườn xào chua ngọt từ trong bếp ra bàn ăn, cậu ra vội buông những thứ đang cầm trên tay xuống, nói: “Hiểu Dương, để anh giúp”.

Lư Hiểu Dương đặt món ăn trên bàn, cười rạng rỡ, tạp dề vẫn đeo trên người, tay thì dính đầy dầu mỡ, đúng hình mẫu một người vợ hiền mẫu mực, mực dù cô chẳng biết làm gì.

Lư Hiểu Dương nhiệt tình nói: “Không cần không cần, mọi người cứ ngồi đi, nấu xong cả rồi, nhanh thôi”, nói là như thế, nhưng Phó Lượng Bằng vẫn đi cùng cô. Tuy chẳng giúp được gì nhiều, nhưng chỉ cần nhìn thấy Lư Hiểu Dương, cậu cũng thấy ngọt ngào rồi.

Vương Nhã Khả thấy khuôn mặt rạng rỡ của Lư Hiểu Dương, trong lòng vô cùng cảm khái. Khi một người phụ nữ phải hạ mình xuống bếp vì một người đàn ông thì đó chính là tấm chân tình.

Nhưng cũng có rất nhiều người phụ nữ giỏi nội trợ, chuyện dầu mỡ mắm muối đều giỏi giang đâu ra đấy nhưng lại chẳng thể chế biến được món ăn chính của cuộc đời là hôn nhân. Thậm chí có người ngày ngày chỉ cắm mặt trong nhà bếp, bỏ quên cả tuổi thanh xuân của mình nhưng sau đó lại bị hôn nhân vô tình rũ bỏ. Có ai ngờ rằng sự ngọt ngào thoáng qua khi đó sẽ đưa đến kết quả khủng khiếp như ngày hôm nay?

Lư Hiểu Dương vì Hoàng Sở Hạo nên mới vào bếp, còn Hoàng Sở Hạo chưa chắc đã biết mà đón nhận tấm chân tình của Lư Hiểu Dương.

Hoàng Sở Hạo chào hỏi Lư Hiểu Dương rồi ngồi xuống chỗ ghế sofa còn trống, mỉm cười nói với Nhã Khả: “Thật là trùng hợp, lại gặp cô ở đây”.

Vương Nhã Khả khoé miệng khe cong lên, nói: “Hoàn toàn không trùng hợp đâu, ngày nào tôi cũng ăn ngủ ở chỗ Hiểu Dương mà, anh đến nhất định sẽ gặp tôi!”.

“À, hai người ở cùng nhau sao?”

“Không phải”, Vương Nhã Khả nói, “Tạm thời thôi”.

“À!”, nụ cười của Hoàng Sở Hạo vẫn nhả nhận như trước. Vương Nhã Khả nhìn thấy anh thì bỗng thấy tức cười, đặc biệt là khi tưởng tượng đến cảnh mấy người đàn ông cùng một đám phụ nữ đang làm mấy động tác thể dục thẩm mỹ.

Hai người ngồi nói chuyện chưa được đôi câu, Lư Hiểu Dương ở bên này đã gọi: “Ăn cơm thôi!”.

Một bàn ăn thịnh soạn, nào là sườn xào chua ngọt, nào là cá hấp, nào là tôm chiên, rau xào tỏi, canh gà.

Hoàng Sở Hạo nhìn thấy bàn ăn đầy hương sắc thì rất bất ngờ, anh nhìn Lư Hiểu Dương hỏi: “Những món này đều là cô làm cả sao?”.

Lư Hiểu Dương sắc mặt không đổi, bình thản như không nói: “Đúng vậy, tay nghề của tôi vẫn còn kém lắm, anh đừng chê cười nhé”.

Hoàng Sở Hạo rất ngạc nhiên, thầm khen ngợi: “Tôi chỉ biết cô Lư dạy thể dục thẩm mỹ rất hay, không biết cô còn là một đầu bếp chuyên nghiệp thế này, trong thời gian ngắn mà đã làm xong cả một bàn ăn thịnh soạn. Cô đúng là lợi hại!”.

Lư Hiểu Dương như mở cờ trong bụng, ngượng nghịu nói: “Anh quá khen rồi, không biết liệu có hợp khẩu vị của anh hay không?”.

Phó Lượng Bằng vô cùng hưng phấn nói: “Trông đẹp mắt thế này, nhất định ngon rồi”.

Lư Hiểu Dương làm bộ xấu hổ: “Cảm ơn!”.

Thấy bộ dạng Lư Hiểu Dương như thế, Vương Nhã Khả không nhịn được bật cười, may mà kịp nhón chân để tiếng cười không phát ra, nhịn cười đến đau cả bụng, không dám mở miệng ra nói lời nào.

Thấy nét mặt Vương Nhã Khả kỳ lạ, Hoàng Sở Hạo quan tâm hỏi: “Cô mệt sao?”.

Vương Nhã Khả đang định nói thì Lư Hiểu Dương đã tiếp lời ngay: “Cô ấy bị đau bụng, đúng rồi, đau bụng! Hôm nay cô ấy không khỏe cho nên tôi mới bảo cô ấy ngồi nghỉ”.

Hoàng Sở Hạo lại càng quan tâm hơn, nhìn Vương Nhã Khả: “Vậy cô không sao chứ?”.

“Không sao, không sao, chắc vẫn còn bị ảnh hưởng từ hôm trước!”, Vương Nhã Khả liền hùa theo Lư Hiểu Dương nói, “Ngồi một lát sẽ khỏe thôi”.

“Đau bụng là chuyện hệ trọng, cô không thể tùy tiện như thế, hay là đến bệnh viện kiểm tra xem sao?”, Hoàng Sở Hạo lại lôi chuyện môn nghiệp vụ ra tận tình khuyên nhủ.

Vương Nhã Khả liếc thẳng ánh mắt sắc nhọn như mũi dao về phía Lư Hiểu Dương, cố nhịn cười nói: “Bệnh cũ ấy mà, không chữa cũng không chết được đâu”, nói xong lại ngồi thẳng người, nói, “Giờ không sao rồi”.

Lư Hiểu Dương vội kêu gọi: “Nào, ăn thôi, ăn thôi, đừng để thừa lại đấy, dù gì cũng cho tôi chút thể diện, phải ăn cho hết nhé”.

18. Chương 18: Sống Chung Một Mái Nhà

Sau khi ăn xong, Hoàng Sở Hạo và Phó Lượng Bằng cũng không nán lại lâu. Lư Hiểu Dương cũng biết không thể có được kết quả gì trong thời gian nhanh như thế được, hưởng hồ, cô còn chưa có cách nào đá bay tên Phó Lượng Bằng đang quần lấy Hoàng Sở Hạo như dây leo bám chắc cây lớn kia. Nhưng, dù sao cũng có được vài tiến triển tốt đẹp, điều đó khiến Lư Hiểu Dương rất đổi vui mừng.

Sau đó, Lư Hiểu Dương bê bát đĩa vào bếp tận chăm chỉ rửa bát, coi như báo đáp công lao trời biển của Vương Nhã Khả.

Lần đầu tiên trong đời Lư Hiểu Dương chăm chỉ như thế nên đã để lại một chiến tích phi phàm. Cô dùng hết nửa chai rửa chén, đánh vỡ hai cái bát, cuối cùng đồng bát đĩa đó cũng vượt qua nguy hiểm mà chui vào trong máy khử trùng. Hiện trường nhà bếp lúc này đúng là vô cùng thê thảm, Vương Nhã Khả không chấp nhận được nên đành bước vào giúp đỡ.

Tất cả đã đâu vào đấy, Lư Hiểu Dương như vừa hoàn thành được một sứ mệnh rất vĩ đại, cảm thấy vô cùng thoải mái sung sướng. Cô bước đến ngồi trên sofa rồi tranh giành chiếc điều khiển từ xa với Vương Nhã Khả, nhưng tâm trí cô nằng nặc có tập trung vào màn hình tivi. Lúc này Lư Hiểu Dương rất hứng trí nên muốn tìm một người để chia sẻ.

Vương Nhã Khả đương nhiên trở thành ứng cử viên sáng giá nhất cũng là lựa chọn duy nhất của cô.

Lư Hiểu Dương nói: “Cậu thấy mình nói chuẩn không? Từ những chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng có thể nhìn ra được nhân cách của một người. Càng ngày mình càng cảm thấy Hoàng Sở Hạo đúng là hàng cực phẩm. Cuối cùng mình cũng biết tại sao mình lại không giống như hai cậu, vội vàng tìm một người đàn ông để kết hôn rồi, chính là để chờ đợi Hoàng Sở Hạo đấy!”

“Hình như Hoàng Sở Hạo này chẳng có điểm gì đặc biệt, ngoài những thứ cậu nói như ngón tay được gọt rửa rất cẩn thận, bàn tay sạch sẽ, lời nói cũng khá lễ phép ra thì mình chẳng thấy điều gì khác cả”, Vương Nhã Khả vừa lắc đầu vừa dội cho Lư Hiểu Dương gáo nước lạnh, xem ra câu nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi quả không sai. Nhã Khả chẳng hề cảm thấy Hoàng Sở Hạo tốt như Lư Hiểu Dương nói, chẳng phải chỉ là đẹp trai hơn so với những chàng trai khác một chút thôi sao?

“Đây là cậu không biết đấy thôi? Người nho nhã lễ độ nhất định là người được giáo dục đào tạo tử tế. Vả lại thu nhập của bác sĩ rất ổn định. Anh ấy cao ráo đẹp trai, lại nhã nhặn lịch sự, phong độ ngời ngời, đúng là mẫu đàn ông lý tưởng!”, Lư Hiểu Dương nghiêng đầu, khoanh tay, miệng mỉm cười mê đắm như lạc vào chốn tiên cảnh.

Vương Nhã Khả chịu không nổi lập tức nói: “Cậu đừng mơ tưởng hão huyền nữa, mau đi tắm rồi ngủ sớm đi!”, nói xong liền đứng lên đi tắm.

Lư Hiểu Dương đang chìm đắm trong mộng tưởng đột nhiên định thần lại, túm lấy Vương Nhã Khả cười nói: “Nhã Khả, mình muốn bàn với cậu một chuyện!”.

“Chuyện gì?”

“Cậu đừng bỏ bê nhà cửa để đến chiếm giường của mình nữa. Mình để cho cậu nằm chung với mình lâu như thế rồi, cậu xem, hay là trả lại chỗ trống bên cạnh mình đi.”

“Trả cho cậu để làm gì? Để nó tiếp tục trống không sao?”

“Sao có thể chứ? Cậu trả lại ình, tất nhiên là sẽ có ích với mình rồi.”

Vương Nhã Khả liếc mắt nhìn: “Mình vẫn chưa muốn trả. Không có đàn ông thì cậu sẽ chết sao?”.

“Cậu nói rất đúng, mình mà không có đàn ông thì giống như cây khô héo chết, cậu chưa từng nghe sao? Sự chăm sóc của đàn ông chính là bí quyết làm đẹp của phụ nữ. Cậu xem, mình đã nửa tháng rồi không có đàn ông rồi”, Lư Hiểu Dương bộ dạng đáng thương, lắc lắc tay Vương Nhã Khả, cứ như thể cô là cây tiên, chỉ cần lắc lắc vài cái là Nhân dân tệ rơi xuống ầm ầm vậy, “Nhã Khả, cậu giúp mình đi mà. Cậu nghĩ mà xem, nếu lần sau mình hẹn với Hạo Hạo mà cậu lại ở đây thì bọn mình sao tiến triển thêm bước nào được nữa chứ?”.

“Hạo Hạo?”, Vương Nhã Khả phì cười, “Không đến mức đó chứ? Đã thân mật thế rồi cơ à?”

Lư Hiểu Dương trơ mặt, trừng mắt nói: “Không được sao? Mình thích gọi như thế đấy!”.

“Được được được”, Vương Nhã Khả cố nhin cười, lấy ngón tay dí vào trán Lư Hiểu Dương, nói: “Thấy cậu dụng tâm như thế, ngày mai mình sẽ dọn về nhà vậy!”.

Lư Hiểu Dương chớp chớp mắt, nói vẻ không tin được: “Thật hả?”.

“Cũng đến lúc mình nên dọn về nhà rồi. Nửa tháng rồi còn gì. Mình mà chuyển đi hẳn chẳng phải quá lời cho anh ta sao, một mình sống trong ngôi nhà rộng như thế!”, Vương Nhã Khả cười.

Cô luôn trốn tránh, không muốn đối diện với Ân Tấn Minh. Thực ra trong lòng cô hiểu rất rõ, dù sớm hay muộn cũng sẽ phải đối mặt, cô không thể luôn không gặp Ân Tấn Minh, trừ khi cô chuyển công tác và rời khỏi thành phố này.

“Đúng vậy, không chừng anh ta còn đưa đàn bà về nhà làm loạn lên, khiến nhà cửa ngập tràn chương khí đấy. Cậu nhất quyết không được đi, phải kiên trì bám trụ giữ vững trận địa, ai biết được anh ta còn làm những gì nữa?”, Lư Hiểu Dương đổ thêm dầu vào lửa, để Vương Nhã Khả dọn đi, cho dù có phải làm tiểu nhân cô cũng chẳng quan tâm.

“Đừng quá đáng thế chứ, cậu mà còn nói nữa là mình sẽ ở lì đây không đi nữa đấy”, Vương Nhã Khả lườm Lư Hiểu Dương.

Lư Hiểu Dương trợn mắt há mồm, quả nhiên không dám nói thêm gì nữa. Thấy bộ dạng của cô nàng như thế, Vương Nhã Khả không nhin được cười giễu, chẳng buồn đôi co nữa nên liền đi tắm.

Vương Nhã Khả chuyển về nhà mình.

Cô chọn ngày cuối tuần để có thời gian dọn dẹp. Trước đó cô và Chương Tây đi thẩm mỹ viện, lúc về nhà cũng không còn sớm nữa.

Ân Tấn Minh không thích chó mèo, nhưng Vương Nhã Khả không biết anh lại thích nuôi cá cảnh. Nửa tháng không về, trong nhà đã có thêm một bể cá cảnh. Lúc này, Ân Tấn Minh đang cho cá ăn.

Vừa nhìn thấy Nhã Khả, Ân Tấn Minh liền cười: “Tôi còn tưởng cô định không quay về nữa, đang nghĩ xem có nên gọi bạn bè đến để ăn mừng hay không?”.

Nụ cười điềm nhiên như không của anh pha chút chế giễu, chút trêu chọc, chút cười nhạo. Những âm thanh đó như chọc thẳng vào tai Nhã Khả. Khi về nhà cô chỉ cầm theo chiếc túi nhỏ đựng mấy bộ quần áo. Cô đặt túi vào một góc còn trống rồi ngồi lên ghế sofa, hờ hững nói: “Tôi về hay không thì có liên quan gì đến anh? Anh định không thấy tôi ở đây nên cố ý chiếm nốt nửa căn nhà sao?”.

Ân Tấn Minh không thèm đoái hoài gì đến lũ cá nữa, thu dọn đồng vỏ mỳ ăn liền trên bàn rồi đi vào bếp, vừa đi vừa nói về thờ ơ: “Tôi không hứng thú với nửa căn nhà của cô. Có điều, không có cô đi qua đi lại trong nhà, tôi cũng thấy tự do hơn nhiều, muốn làm gì thì làm”.

“Anh muốn làm gì là việc của anh, nhưng việc anh có thấy thoải mái hay không thì không phải là nghĩa vụ của tôi”.

Ân Tấn Minh quay người lại, tay đặt vào nắm đấm cửa, như cười như không: “Không có nghĩa vụ? Nói hay lắm, tôi cũng không có nghĩa vụ lúc nào cũng phải làm vệ sinh cả một ngôi nhà rộng thế này. Giờ cô đã về rồi, phải chăng cô cũng nên bù lại nửa tháng không dọn dẹp nhà cửa của mình?”.

“Tôi không ở nhà nửa tháng này, những vết dơ bẩn này chẳng phải do anh gây ra sao?”

“Không nên nói như thế chứ. Cho dù tôi chẳng động tay động chân thì bình thường tự nhiên cũng có bụi, chẳng phải cô cũng nên phụ trách một nửa sao?”

“Ân Tấn Minh, rốt cuộc anh có ý gì? Cố ý gây khó dễ cho tôi phải không? Tôi không làm đấy, anh làm gì được tôi?”, thực ra kế hoạch ban đầu của Vương Nhã Khả là về nhà dọn dẹp, nhưng Ân Tấn Minh lại dờ hơi còn đồ lưu manh, lời nói bắt ép như thế khiến cô không muốn làm nữa. Chẳng tiếc gì chút sức lực, nhưng cô không thể chấp nhận việc Ân Tấn Minh chiếm thế thượng phong bằng mấy lời lẽ đó.

“Tôi có thể làm gì sao? Tôi không thể ép buộc được cô”, Ân Tấn Minh thấy mình đã thành công khi khơi dậy lửa giận của Vương Nhã Khả, dương dương tự đắc cười cợt, đi vào phòng bếp, vịn vòi nước chảy xì xì, tạm thời gờ lịnh bài miễn chiến.

Vương Nhã Khả hậm hừ một tiếng rồi đứng lên xách túi đi vào phòng ngủ của mình, đóng cửa đánh “rầm” một tiếng. Trước đây, hai người đã thương lượng với nhau, phòng ngủ thuộc quyền sở hữu của Vương Nhã Khả, còn phòng dành cho khách thuộc về Ân Tấn Minh. Hai phòng này lớn như nhau, cũng đều có bàn ghế và tủ đựng quần áo, đầy đủ tiện nghi.

Vương Nhã Khả vốn chỉ định ở chỗ của Lưu Hiểu Dương một hai tối, nên cũng không mang theo nhiều đồ đạc, vì thế việc sắp xếp đồ đạc lúc này cũng không vất vả cho lắm. Nửa tháng không về, cô lắp chiếc giường đơn, tháo ga trải giường ra rồi thay một chiếc mới vào, tất cả được dọn dẹp đầu vào đấy, cô liền đổ uỳnh xuống giường đệm có độ đàn hồi cao. Chiếc giường đơn được thay mới còn mang theo hương thơm dịu dịu của nước xả vải, giống như hương thơm tự nhiên của cơ thể, rất dễ chịu.

Duy nhất có một thứ không như xưa đó là nơi treo tấm ảnh cưới của hai người, giờ đã không còn ảnh nữa. Căn phòng đột nhiên trở nên trống không, trông thật chướng mắt.

Nhưng, hai ngày trôi qua rồi cũng quen.

Vương Nhã Khả rất hài lòng, dang rộng cánh tay, giống như đang được nằm trải dài trên thảo nguyên bao la, đôi mắt khép lại, cảm giác khoan khoái dần trào dâng. Đáng tiếc khi Vương Nhã Khả mở mắt ra, trần nhà không phải là trời xanh mây trắng, khiến cô không sao hòa mình vào được với cảnh đẹp rộng lớn đang trải khắp tâm hồn.

Cô thích cỏ xanh, thích nằm trên thảm cỏ ở thảo nguyên mênh mông, ngửa mặt ngắm trời xanh, mây trắng lững lờ trôi. Vì đó là khoảnh khắc trái tim cô cảm thấy ấm áp và dịu ngọt nhất.

Hai năm trước, trong lần đi du lịch đầu tiên của Vương Nhã Khả và Ân Tấn Minh sau khi kết hôn. Họ đã lựa chọn Nội Mông Cổ. Bầu trời một dải xanh ngắt, mây trắng trôi lững lờ, thảo nguyên bao la rộng lớn, không gian trải vút tầm mắt, ở bên cạnh có người mình yêu, tình cảm ngọt ngào như trào dâng, thời khắc đó, Vương Nhã Khả cảm thấy cả thế giới rộng lớn như nằm gọn trong vòng tay.

Đáng tiếc thế giới đã thay đổi, thực tại chỉ còn một mình cô đang nằm trên giường hồi tưởng lại mảnh ký ức tươi đẹp về thảo nguyên bát ngát của ngày nào, còn người yêu đang bên cạnh chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt ngọt ngào nay đã biến thành người luôn nói những lời cay độc châm biếm và cợt nhả.

Nghĩ đến Ân Tấn Minh, Vương Nhã Khả đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy.

Mối quan hệ của hai người khi ở nhà đã không còn như trước kia nữa, có một vài chuyện cần phải có quy định và cũng phải bàn bạc cho rõ ràng mới được. Cô mở ngăn kéo tủ, lấy ra một tờ đơn, sau đó xông thẳng tới phòng dành cho khách, lớn tiếng gọi: “Ân Tấn Minh!”. Ân Tấn Minh từ trong phòng đọc sách thò đầu ra ngoài: “Gọi gì mà gọi? Tên của tôi là để cô gọi như thế hả? Tuy chúng ta cùng chung một mái nhà, nhưng cũng chỉ là hàng xóm thôi. Đối với hàng xóm, cô cũng nên biết phép lịch sự tối thiểu chứ. Cô nên hiểu rõ, bây giờ chúng ta đã không còn là vợ chồng nữa, cô chỉ có thể là vợ cũ của tôi, mà vợ cũ là gì? Là quá khứ rồi! Lẽ nào cô còn muốn vênh mặt hất hàm, chỉ tay sai khiến tôi sao?”.

“Tôi biết rất rõ, không cần anh phải nhắc nhở. Đồng chí Ân Tấn Minh, vì quan hệ của chúng ta lúc này là hàng xóm cho nên chúng ta phải nói chuyện nghiêm túc với nhau!”, Vương Nhã Khả về mặt thờ ơ nói.

“Xin lỗi, tôi rất bận, cô muốn tìm tôi bàn chuyện thì phải hẹn trước!”, Ân Tấn Minh lại rút đầu vào thư phòng.

“Ân Tấn Minh, cách anh đối xử với hàng xóm là như thế này sao?”, Vương Nhã Khả giậm chân.

“Lẽ phép cũng tùy người. Nếu tôi đang đi trên đường mà đột nhiên bị một con chó lao ra cắn, lẽ nào tôi phải lễ phép, điềm đạm nói: ‘Xin lỗi, thịt của tôi cứng lắm, sẽ là đau răng của cậu đấy’ sao? Cô thấy liệu có được không?”, Ân Tấn Minh lớn tiếng nói vọng từ thư phòng ra.

“Anh xỏ ai thế? Ai là chó?”

“Tôi chẳng mắng ai cả, có người thích nhận vợ vào mình, tôi cũng chẳng còn cách nào khác!”, giọng cười hả hê của nam tử trong thư phòng vọng lại, nghe cứ nhẹ như không.

Vương Nhã Khả thua trận này, nộ khí càng tích tụ thêm, chỉ muốn lao thẳng đến trước mặt Ân Tấn Minh mà cãi lý. Nhưng cãi nhau với loại người như anh ta, dù có lý cũng thành vô lý. Ai ăn to nói lớn, lời lẽ gian trá xảo quyệt thì kẻ đó thắng. Hôm nay cô rơi vào thế thua, đành rút lui tạm nghỉ đợi ngày khác nghênh chiến. Cô cố kiềm chế cơn giận, nói: “Anh ra đây!”.

“Ra làm gì? Không ra, tôi ở đây là được rồi. Vả lại, cô chỉ là hàng xóm, dựa vào cái gì mà bắt tôi ra?”

“Ân Tấn Minh, anh ra đây, giữa chúng ta phải có quy định cho rõ ràng”, Vương Nhã Khả hùng hực lửa giận, hét lớn.

“Quy định?”, Ân Tấn Minh mang vẻ mặt hào hứng bước đến, thò đầu ra nhìn, thấy Vương Nhã Khả đang rất nghiêm túc, đành khênh khặng đi ra ngồi xuống sofa, nói: “Tôi rất đồng ý với đề nghị của cô, cô xem quy định như thế nào? Thực ra không cần cô nói, tôi cũng sẽ đề xuất ý kiến, để bảo đảm quyền và lợi ích của tôi, đúng không?”.

“Như nhau cả”, Vương Nhã Khả lạnh nhạt nói, rồi ngồi xuống góc bên kia của sofa, lấy ra một tờ giấy và cây bút, “Tôi vốn là người công bằng khách quan, chúng ta có yêu cầu gì thì viết ra, sau đó gộp tất cả vào, mỗi người giữ một bản, đôi bên tôn trọng và tuân thủ đúng những gì đã thống nhất”.

“Được được được, cô nói trước đi!”, Ân Tấn Minh lấy ra một điếu thuốc, đang định châm lửa.

“Này, anh nên có đạo đức xã hội chút, nơi công cộng không nên hút thuốc. Đây là quy định đầu tiên tôi muốn chúng ta cùng chấp hành.”

“Sao có thể thấy gì tóm nấy như thế. Quy định thì nói là ‘chúng ta’, trên thực tế lại chỉ là quy định để trói buộc mình tôi. Không công bằng!”

“Vậy theo anh, tôi phải hít khói thuốc của anh thì gọi là công bằng sao? Hút thuốc có hại cho sức khỏe, khói thuốc lại càng hại hơn, không phải ngay đến kiến thức cơ bản đó anh cũng không biết đấy chứ?”

“Hút thuốc lá có hại, thì cũng là hại cho sức khỏe của tôi, liên quan gì đến kiến thức cơ bản? Tôi tự nguyện hút!”

“Xin lỗi, tôi lại hoàn toàn không có hứng thú với việc hít khói thuốc, cho nên, tôi cự tuyệt. Nếu anh muốn thì có thể thoải mái hút trong phòng riêng của anh. Chỉ cần không hút thuốc ở không gian chung, còn anh thích hút ở đâu thì tùy!”

“Được rồi được rồi, tôi vứt thuốc đi là được chứ gì?!” Ân Tấn Minh hậm hà hậm hực dụi tắt điếu thuốc trong tay, đúng là trong giây phút không cẩn thận đã bị cô nắm đằng chuôi.

Vương Nhã Khả cười, hàng mi cong cong, Ân Tấn Minh vừa thấy nụ cười hằn rõ trên khuôn mặt cô thì trừng mắt. Anh hiểu rất rõ, trước đây, mỗi lần anh bị cô trêu đùa, cô đều cười như thế, nụ cười mang chút châm biếm chế giễu, lại mang vẻ dương dương tự đắc.

Thấy Ân Tấn Minh không phản đối, Vương Nhã Khả liếc mắt cười, cúi đầu viết “Không được hút thuốc ở không gian chung”. Viết xong, quay trở lại chủ đề chính, tâm trạng của cô đã tốt hơn nhiều, vui vẻ nói: “Điều khoản đầu tiên là tôi đề nghị, điều khoản thứ hai anh đề xuất đi”.

Hai người, mỗi người một điều khoản, tranh luận qua lại, phản đối, bác bỏ rồi lại tranh cãi không ngừng, quá trình thảo luận diễn ra vô cùng gay gắt, sôi nổi, nhưng, cuối cùng từng điều từng điều cũng được viết vào quy định.

Sau hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng hai người cũng thống nhất được tất cả những điều khoản trong quy định, tất cả có mười điều, Ân Tấn Minh nghiêng người liếc nhìn một lượt, chỉ thấy trên đó viết:

NỘI QUY SỐNG CHUNG

Hiện tại do nhà cửa chật chội, lại có hai người sống chung. Ngoài phòng ngủ là không gian riêng ra thì tất cả đều là không gian sinh hoạt chung. Để tránh sau này xuất hiện tình trạng tranh chấp, chúng tôi lập bản quy định này, hai bên thống nhất tuân thủ theo những điều khoản đã được định sẵn, không được tự ý vi phạm.

1. Không được hút thuốc ở không gian chung.
2. Không được ăn mặc hở hang, có hình vi phóng đãng ở nơi sinh hoạt chung.
3. Không được tổ chức tiệc, tụ họp, đàn đúm bạn bè tại nhà.
4. Nếu một trong hai bên đưa bạn khác giới về nhà, không được có hành vi thân thiết hoặc lời nói đường mật ở không gian sinh hoạt chung để tạo chướng ngại cho đối phương.
5. Phòng sách, nhà bếp, máy giặt, nhà vệ sinh ai đến trước thì người đó dùng trước, người còn lại không được bực bội, không được quấy nhiễu.
6. Chi phí sinh hoạt hằng tháng đối với những đồ dùng chung như tiền điện, tiền nước, tiền gas, phí công cộng chia đều cho hai bên.
7. Trong bất cứ trường hợp nào, không được tự tiện vào phòng ngủ riêng của đối phương.
8. Ngày thứ Bảy là ngày tổng vệ sinh, hai bên đều phải ở nhà, dọn dẹp sạch sẽ không gian chung.
9. Không được yêu cầu đối phương phải phối hợp với nhịp sinh hoạt của bản thân.
10. Không được vì bất cứ người nào hay nguyên nhân, lý do gì làm ảnh hưởng đến cuộc sống của đối phương.

Hai bên qua quá trình thảo luận, thống nhất mười điều khoản trong quy định này, kể từ ngày ký tên sẽ lập tức có hiệu lực. Khi có bất cứ tranh cãi bất đồng nào đều lấy bản quy định này làm chuẩn, sau này không được có bất kỳ ý kiến nào khác.

Ký tên

Ngày 10 tháng 3 năm 2010

Ân Tấn Minh nhếch mép, chẳng biết là cười hay thể hiện sự coi thường nữa. Cổ nhân thường nói trên đời này tiểu nhân và đàn bà là khó bảo nhất. Anh cảm thấy Vương Nhã Khả lúc này không chỉ là đàn bà rồi, mà còn là tiểu nhân nữa. Bản quy định này, từng điều khoản, rõ ràng là để hạn chế quyền lợi của anh. Nhưng anh không sợ, những thứ đó cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống của mình.

Vương Nhã Khả ký tên mình lên bản quy định, rồi đưa cho Ân Tấn Minh: “Đến lượt anh đây!”.

Anh nhận lấy, rồi thoăn thoắt ký tên mình vào. Việc ký tên vào bản quy định này khiến cả hai đều cảm thấy rất thoải mái. Trước đó, những vấn đề tranh cãi cũng đã tranh cãi rồi, những vấn đề cần bác bỏ cũng đã bác bỏ rồi, về cơ bản đây coi như là kết quả đã được định từ trước.

Vương Nhã Khả cầm tờ quy định, liếc xéo Ân Tấn Minh rồi đi về phòng mình. Trước đó cô bận rộn đổi sang giường đơn rồi thay ga giường, sau đó lại tập trung tranh luận về những điều khoản trong quy định nên giờ vẫn chưa tắm rửa gì. Lúc này mọi việc đã xong xuôi, có thời gian rảnh rỗi, nên cô đi tắm.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Vương Nhã Khả cất giữ bản Quy định sống chung cẩn thận rồi ôm chiếc ga trải giường đơn đi đến cửa phòng tắm. Cô thấy Ân Tấn Minh đang ung dung thả quần áo của mình vào máy giặt.

Vương Nhã Khả sững người giây lát, không kiềm chế được bèn nói: “Anh chỉ có mỗi một chiếc quần với cái áo sao phải dùng đến máy giặt?”.

“Tại sao không? Tôi cũng phải trả tiền điện tiền nước còn gì?”, Ân Tấn Minh dùng lý lẽ chính đáng đáp trả.

“Để tôi giặt trước đi, bộ quần áo này của anh cũng không cần gấp, đợi một lát nữa cũng được!”, Vương Nhã Khả muốn được giặt trước nên dùng giọng điệu thương lượng để nói với Ân Tấn Minh.

“Không được, đã quy định rõ ràng rành mạch là phòng sách, nhà bếp, máy giặt, nhà vệ sinh ai đến trước thì người đó dùng trước, đối phương không được bức bối cũng không được quấy nhiễu. Vương Nhã Khả, bản quy định vừa mới ký xong, cô có cần phải đọc thêm lần nữa không?”

“Không cần. Đã vậy thì cùng giặt được không? Anh chỉ một bộ quần áo, lãng phí quá!”, Vương Nhã Khả bị chẹn họng, đúng là trong quy định có điều khoản đó. Cô không phản bác được, chỉ còn cách nhẹ nhàng thương lượng.

“Như thế sao được chứ?”, Ân Tấn Minh trợn tròn mắt lộ vẻ kinh ngạc như thể đề nghị của Vương Nhã Khả vô cùng nực cười vậy, “Cô nên biết quan hệ của chúng ta lúc này là hàng xóm láng giềng, chỉ ở chung dưới một mái nhà chứ không phải là sống chung, vả lại, nam nữ khác biệt, quần áo sao có thể tùy tiện giặt chung được. Việc này mà đồn ra ngoài, người khác lại nghĩ rằng tôi và cô không đứng đắn. Thử ly hôn và chính thức ly hôn giống nhau đấy, không đơn giản là sống riêng thôi đâu, là ly hôn! Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, dây dưa lằng nhằng là điều không nên, không phải sao? Cô cứ đợi chút đi nhé!”.

“Ai thèm dây dưa lằng nhằng với anh? Đợi thì đợi!”, Vương Nhã Khả liếc ánh mắt hậm hực về phía Ân Tấn Minh, tay ôm cả núi quần áo quay trở về phòng.

Ân Tấn Minh ném quần áo vào máy giặt xong xuôi thì nhún nút, thấy máy giặt bắt đầu làm việc anh mới bật cười, vừa ngân nga hát vừa bước ra ngoài.

Vương Nhã Khả đang ngồi trên sofa, lửa giận bùng bùng, còn Ân Tấn Minh định đi vào phòng sách. Anh vốn không muốn ở cùng một không gian với Vương Nhã Khả, bởi nếu ở cùng không chừng còn bị ánh mắt sắc bén như dao của cô cửa ấy phát vào người mà không hề hay biết, tránh xa thị phi là lựa chọn sáng suốt nhất.

Lúc đó, đột nhiên Vương Nhã Khả từ sofa bật dậy, nhanh như một chú thỏ cố sức thoát khỏi bàn tay bác thợ săn mà chạy vọt vào phòng sách. Động tác nhanh thoăn thoắt như thỏ đó của Vương Nhã Khả khiến Ân Tấn Minh trợn mắt há mồm nhìn theo, không sao phản ứng kịp.

Vương Nhã Khả sau khi đứng ở cửa, khoe miệng nở nụ cười tươi như hoa, dương dương tự đắc nói: “Xin lỗi, phòng sách là tôi vào trước, nên tôi sẽ sử dụng trước! Anh muốn dùng thì đợi tôi dùng xong đã nhé!”.

“Hả”, Ân Tấn Minh mắt tròn mắt dẹt, cười khổ nói: “Tôi không dùng phòng sách, chỉ muốn lấy một quyển sách thôi, việc đó không vấn đề gì chứ?”, nói xong, anh khệnh khạng đi vào lấy một cuốn sách về marketing từ trên giá xuống, rồi lại điềm nhiên như không đi ra, sau đó ngồi xuống sofa, lật từng trang sách, chăm chú nghiên cứu.

Vương Nhã Khả trong lòng hậm hực, nghiêng răng nghiêng lợi, bức bối đóng cửa phòng sách đánh “rầm”. Cô phải đợi nửa tiếng đồng hồ để Ân Tấn Minh giặt xong bộ đồ của anh thì mới đến lượt chiếc ga giường đơn của cô. Rõ ràng là anh cố ý. Anh dựa vào những điều khoản đã được ký trong bản Quy định sống chung để gây khó dễ, khiến cô tức đỏ huyết mà vẫn không làm gì được.

Hiệp này, Vương Nhã Khả thất bại thảm hại. Nhưng, sống chung dưới một mái nhà, cô không tin bản Quy định sống chung này chỉ là vũ khí của riêng mình anh để tấn công cô, chắc chắn cô sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chuông báo thức reo vang, Ân Tấn Minh đưa tay ra tắt chuông hẹn giờ. Anh xuống giường, theo thói quen lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Vừa đến cửa phòng vệ sinh đã thấy cửa bị khóa. Lúc đó, Ân Tấn Minh mới nhớ ra, hôm qua Vương Nhã Khả đã chuyển về. Ngồi nhà này, sau nửa tháng anh gần bó với cuộc sống độc thân, giờ đây lại phải sống chung với một người khác.

Anh gõ gõ cửa, giục giã: “Nhanh lên!”.

Tiếng Vương Nhã Khả từ trong phòng tắm vọng ra: “Ân Tấn Minh, anh đừng có quá đáng như thế chứ. Bản Quy định sống chung đã viết thế nào? Ai đến trước thì người đó dùng trước, đối phương không được bực bội cũng không được quấy nhiễu. Anh đang làm phiền tôi đấy anh biết không? Quy định mới được ký kết tối hôm qua, anh đừng có quá đáng như thế!”.

Ân Tấn Minh đang định giơ tay chuẩn bị đập cửa tiếp, nghe thấy vậy thì lùi lại ba bước, nghiêng răng nghiêng lợi, không có cách nào khác đành phải ngồi đợi.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, cảm giác trong người càng thêm khó chịu, anh đưa mắt nhìn chăm chăm về phía cửa phòng vệ sinh, chỉ muốn đập cửa mà xông vào. Anh biết Vương Nhã Khả lại “chơi” anh, sống cùng nhau ba năm trời, anh quá hiểu, cô vốn không hề có thói quen dậy sớm như thế này.

Ân Tấn Minh dự đoán, lúc này, có thể Vương Nhã Khả đang ngồi trong đó đọc báo, hoặc đọc sách, hay làm bất cứ việc gì để độc chiếm phòng vệ sinh.

Mục đích của Vương Nhã Khả chính là để Ân Tấn Minh không kiềm chế được mà kích động, cô muốn khiến cho anh phải mất mặt. Nhưng Ân Tấn Minh đâu dễ dàng để Nhã Khả đạt được mục đích như thế. Anh không ngừng ngừng đi đi lại lại, giậm chân huỳnh huých, cố gắng nhẫn nhịn. Trong lòng thầm nhủ phải kiềm chế, anh không tin mình không chịu được đến lúc cô đi ra ngoài. Đâu có ai chết vì nhịn tiểu bao giờ.

Nửa tiếng sau, Vương Nhã Khả tay cầm tờ báo, thư thái ung dung bước ra. Quả nhiên là cô ngồi trong đó đọc báo. Ân Tấn Minh nhịn tiểu đến mức sắc mặt tái xanh, hơi thở gấp gáp, trên bảo dưới không nghe, cô vừa mở cửa thì anh đã dùng tốc độ nhanh nhất xông thẳng vào trong, ngay đến một câu cũng không thêm nói với cô.

Vương Nhã Khả cười “ha ha”, tiếng cười lạnh lạnh như đâm vào tai Ân Tấn Minh. Nụ cười đó như tiếng cười nhạo cay độc của ma quỷ, không, chính là tiếng cười độc ác của ma quỷ.

19. Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp

Ân Tấn Minh từ phòng vệ sinh bước ra, cơ thể đã thoải mái hơn nhiều nhưng trong lòng vẫn tức tối vì ôm một bụng nước tiểu lâu như thế. Anh muốn đi tìm Vương Nhã Khả để cãi lý nhưng tìm khắp nhà chẳng thấy bóng dáng cô đâu. Cô không ở nhà, có lẽ đã đi làm rồi, không cho Ân Tấn Minh cơ hội tìm thấy mình để tính sổ.

Ân Tấn Minh tức giận, vung nắm đấm thụi vào không khí như thể Vương Nhã Khả đang trốn trong không trung vậy. Nhưng dù sao chuyện này cũng tại anh, nếu không phải tại anh cố tình độc chiếm máy giặt trước thì Vương Nhã Khả đâu đến mức báo thù anh như thế. Song, Ân Tấn Minh không ngờ Vương Nhã Khả lại có thể ghi nhớ đến tận ngày hôm sau để mà trả thù.

Phụ nữ đúng là thù dai, có thù tất báo. Quả nhiên, tiểu nhân và phụ nữ đều khó bảo như nhau.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, cuối cùng cố nuốt cơn giận vào trong, chuẩn bị đi làm.

Chuyện Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả ly hôn cũng chẳng còn là bí mật gì nữa. Ở công ty, người đầu tiên lan truyền thông tin này chắc chắn là Cát Đằng. Ngay sau khi kết thúc cuộc gọi cho Ân Tấn Minh, với tốc độ kinh hoàng, tin tức này trong chớp mắt đã được truyền đi khắp công ty. Mọi người đều biết rằng chính miệng Ân Tấn Minh nói anh và Vương Nhã Khả đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Hàm ý không còn bất cứ quan hệ gì nữa chắc hẳn ai cũng hiểu rõ, đó chính là ly hôn.

Lúc đầu mọi người đều không tin. Nhưng, sau nửa tháng thăm dò quan sát, quả nhiên phát hiện hai người luôn cố gắng tạo khoảng cách một cách triệt để, không đi làm cùng, không cùng nhau tan ca, thậm chí còn chẳng thèm nói với nhau câu nào, ở công ty cũng không gọi điện thoại cho nhau.

Xác nhận chuyện này đúng là sự thật, ngược lại mọi người không hề suy diễn linh tinh. Có vẻ nhân viên trong công ty không hứng thú mấy với những chuyện công khai rành rành như thế mà chỉ hào hứng với những chuyện mập mờ, chưa rõ ngọn ngành đầu đuôi mà thôi.

Ánh mắt của mọi người cũng thể hiện rõ rằng họ chẳng quan tâm đến chuyện hôn nhân của ai nảy sinh vấn đề gì, hay tình cảm của ai đó gặp trục trặc. Mọi người đều tập trung sự chú ý của mình vào cuộc chiến chốn quan trường. Vả lại, đây còn là chưa nói đến chức Phó tổng giám đốc này không chỉ là miếng mồi béo bở mà giám đốc các phòng ban đang tranh giành nhau, mà giữa các nhân viên bình thường trong công ty cũng đang có sự đấu đá ngầm.

Gần đây Vương Nhã Khả cảm thấy rất mệt mỏi.

Hạng mục của Hâm Bằng đã bị tạm dừng hơn tháng nay, tuy đối với các kế hoạch khác mà nói thì đó là chuyện thường nhưng Vương Nhã Khả không sao chịu đựng được sự hách dịch của Tổng thanh tra Tô.

Cô một mình đi tìm Tô Tân Thìn, nhưng ông ta chẳng bao giờ có thời gian, cô lại không muốn làm phiền đến Bạch Đào Ninh. Chuyện của cô không biết có bao nhiêu người đã tơn hốt với Mã Phong rồi. Ông ta cũng không quan tâm Nhã Khả dùng phương pháp như thế nào, nếu không nhìn thấy kết quả, ông ta sẽ phủ định hoàn toàn cả quá trình.

Vương Nhã Khả vô cùng chán nản, suy cho cùng phòng của cô và Phòng Thị trường vẫn là hai phòng khác nhau. Cô không hy vọng Bạch Đào Ninh có thể thực suy nghĩ như những lời anh ta nói, làm gì có chuyện dẹp bỏ chủ nghĩa cá nhân trong từng phòng ban của công ty để hợp tác chặt chẽ với cô.

Đây chứng minh rồi đó thôi, từ trước tới nay, làm gì có kế hoạch nào mà Phòng Kế hoạch và Phòng Thị trường không xảy ra tranh chấp? Mã Phong và Bạch Đào Ninh đều từng tức giận đến đập bàn đập ghế, chỉ còn thiếu mỗi nước mắt xối xả vào nhau.

Vương Nhã Khả chán nản buông điện thoại, tâm trạng hừng khởi khi thắng được Ân Tấn Minh một hiệp sáng nay đã không còn nữa. Đây là lần thứ năm cô bị từ chối. Tô Tân Thìn vốn không có ý định gặp cô. Nhưng việc này cũng rất bình thường, cô tuy là người phụ trách chính của kế hoạch này, nhưng cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ của Phòng Kế hoạch, bị coi nhẹ cũng là chuyện hết sức dễ hiểu.

Vương Nhã Khả day day trán, tình hình như thế này chỉ đành tạm để đó đã.

Hay là đi pha một cốc cà phê để lấy lại tinh thần? Tôi qua bị Ân Tấn Minh chọc tức, hơn nữa, nửa tháng nay cô không về nhà, tuy là phòng ngủ của mình thật đấy nhưng ngủ cũng chẳng được ngon giấc. Đôi mắt Nhã Khả hiện lên quầng thâm rõ rệt.

Cô bước vào phòng uống nước, bên trong không có người. Cô cầm một gói cà phê hòa tan, đang định rót nước vào cốc thì bên ngoài cửa vọng lại giọng nói: “Uống nhiều cà phê không tốt, nên uống trà xanh cho đẹp da!”.

Vương Nhã Khả ngẩng đầu lên thì thấy Bạch Đào Ninh đang bước vào, tươi cười rạng rỡ. Anh ta bước đến bên tủ lạnh của Phòng Thị trường lấy ra một hộp trà, bên trong là rất nhiều lá trà được đựng trong từng túi nhỏ. Anh lấy ra một túi đưa cho Vương Nhã Khả, mỉm cười khách lễ nói: “Thử uống xem có được không?”.

Vương Nhã Khả vừa cười vừa đưa tay ra nhận nói: “Cảm ơn!”.

Bạch Đào Ninh cũng lấy ra một túi trà, xé mép rồi đổ vào cốc thủy tinh trong suốt, sau đó rót nước sôi vào để tráng qua lá trà một lần, đổ bỏ nước đầu tiên đó đi rồi mới rót đầy nước vào cốc, hương trà bốc ngào ngạt, thơm phức.

Bạch Đào Ninh đưa cốc trà lên ngang mũi như đang tận hưởng, sau đó nhìn về phía Vương Nhã Khả, cười nói: “Thử đi!”.

Vương Nhã Khả cười cười, sau đó thực hành đúng những công đoạn mà anh ta vừa làm ban nãy. Bạch Đào Ninh dõi theo từng cử chỉ của Nhã Khả mà mỉm cười, đợi cô pha trà xong, mới từ tốn nói một câu: “Chiều nay tôi đi chơi golf với Tổng thanh tra Tô, cô có thể đến sân golf để gặp ông ta”.

“Tại sao anh biết tôi đang tìm ông ta?”, Vương Nhã Khả thuận miệng hỏi lại, vẻ mặt rất bất ngờ chăm chú nhìn anh.

“Tôi đoán!”, Bạch Đào Ninh cười diềm đậm, rồi lại ngửi mùi hương trà bốc lên, nhấp một ngụm, sau đó nói, “Cùng đi chứ?”.

Vương Nhã Khả ngập ngừng giây lát, suy cho cùng mình cũng chẳng có cách nào để hẹn gặp được Tô Tân Thìn, đành mượn bóng của anh ta vậy, vì thế cô gật gật đầu, nói: “Cảm ơn!”.

Lúc chuẩn bị tan ca, điện thoại trên bàn Vương Nhã Khả bỗng đổ chuông, cô liền nghe máy: “Xin chào, ai đấy ạ?”.

“Tôi là Bạch Đào Ninh. Nhã Khả, cô chuẩn bị đi, chúng ta đi.”

“Không phải chiều sao?”, Vương Nhã Khả thấy kỳ lạ liền hỏi lại, lúc này cô vẫn chưa chuẩn bị gì.

“Là thế này, chiều nay chúng tôi đi chơi golf nên buổi trưa cùng ăn cơm luôn. Cô cũng cùng đi đi, nhân cơ hội này mọi người làm quen với nhau, những chuyện sau này cũng dễ nói hơn.”

“Ừm, được!”

Cúp máy xong, Vương Nhã Khả thu dọn đồng giấy tờ trên bàn cho vào tủ khóa lại, chỉ nhét một vài tài liệu tương đối quan trọng vào túi xách, vừa đứng lên đã nhìn thấy Bạch Đào Ninh từ trong phòng làm việc của anh ra bước ra, hướng về phía thang máy.

Vương Nhã Khả cũng vội vội vàng vàng vớ lấy túi xách rồi chạy về phía thang máy.

Đôi mắt Cát Đằng như chiếc camera lia đi lia lại không ngừng, thấy Vương Nhã Khả và Bạch Đào Ninh người sau kẻ trước ra ngoài, mắt tròn mắt dẹt dõi theo mấy lần, trong đầu lập tức xuất hiện một luồng thông tin. Vì thế cô ta liền xoay người nói với Nhậm Thủy Hương về rất thần bí: “Thủy Hương, Thủy Hương, nhìn thấy gì không?”.

Nhậm Thủy Hương sớm đã nhìn thấy, nhưng giả bộ không hiểu, hỏi lại: “Nhìn thấy gì?”.

“Vừa nãy, Vương Nhã Khả và Tiểu Bạch cùng nhau ra ngoài, nhất định là đi ăn cơm với nhau.”

Nhậm Thủy Hương cười nói: “Thế thì sao chứ? Tiểu Bạch chưa kết hôn, Vương Nhã Khả lại vừa ly hôn. Cả hai đều độc thân, cùng nhau đi ăn thì có gì đâu? Cũng có thể là vì công việc cũng nên!”, Nhậm Thủy Hương rất hiểu Cát Đằng, cô càng giả bộ không tin, không thấy hứng thú bao nhiêu thì cô nằng lại càng muốn nói đến cùng để cô phải tin mới thôi. Để thuyết phục được đối phương, tất cả những gì cô nằng biết đều sẽ tuôn ra một mạch cho rõ ràng.

“Vì công việc sao? Cũng có thể, Phòng Kế hoạch và Phòng Thị trường mà quan hệ tốt với nhau thì sau này công việc của chúng ra cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.” Cát Đằng cười gian xảo.

Nhậm Thủy Hương bị câu nói của Cát Đằng chọc cho phá lên cười, liếc xéo cô một cái: “Sao cậu lại quan tâm đến chuyện của Vương Nhã Khả như thế?”.

“Cậu nhầm rồi, không phải là mình quan tâm đến cô ấy mà là quan tâm đến bọn họ!”, Cát Đằng chớp mắt cười nói, “Ai mà không biết mình chính là cái đài phát thanh chốn công sở? Mình thích nhất mấy tin tức ngoài luồng như thế, mà mấy thông tin ngoài luồng đó là từ đâu ra? Vì thế bình thường mình hay quan sát, hay để ý lắm! Một ngày nào đó cậu trở thành nhân vật chính thì mình cũng sẽ soi mói cậu như thế”.

Đối với biệt danh đài phát thanh chốn công sở, có vẻ cô nằng Cát Đằng rất hài lòng. Để tăng thêm giọng điệu trịnh trọng, cô ta còn khua chân múa tay vô cùng nhiệt huyết, nhưng sau đó lại buồn rầu nói: “Cậu nói xem, Tiểu Bạch cũng thuộc dạng mặt người dạ thú, một bầu trời tài năng vậy mà, tại sao nhân cách anh ta lại kỳ lạ như thế, đi thích mấy bà đã ly hôn rồi?”.

“Ly hôn cũng đâu có đáng sợ như thế. Cậu xem Nhã Khả mới hai mươi tám tuổi lại duyên dáng xinh đẹp. Cô ấy mà không nói thì ai mà biết cô ấy đã từng kết hôn rồi chứ? Vả lại, đàn ông bây giờ suy nghĩ cũng thoáng lắm, chỉ cần ở chung với người mình yêu thôi, chuyện này chẳng phải quá phổ biến rồi sao? Dù sao cũng chỉ là thủ tục thôi mà, chẳng phải cậu rất vừa ý người đàn ông đó sao, anh ta chăm chỉ như thế cơ mà?”, Nhậm Thủy Hương cười cười, vừa gõ chữ tanh tách vừa thông thả từ tốn phân tích.

“Cũng biết là như thế, xinh đẹp thì khỏi phải bàn rồi, nhưng vừa mới ly hôn xong mà đã có chân dự bị ngay!”, giọng Cát Đằng vừa mang chút đố kỵ lại vừa tự trách bản thân.

Nhậm Thủy Hương liền cười, nói: “Cậu đừng có hủy hoại thanh danh người ta thế. Nhã Khả vừa ly hôn, người khác nghe được chuyện này lại bàn ra tán vào rồi đánh giá cô ấy là xa đàn ông thì không sống được đấy”.

Cát Đằng cười “khì khì”, bắt đầu ngồi vểnh râu suy đoán xem Bạch Đào Ninh và Vương Nhã Khả rốt cuộc đã phát triển tới giai đoạn nào rồi. Thang máy đi xuống, Bạch Đào Ninh và Vương Nhã Khả cùng đứng đợi. Gần đây tâm trạng của Vương Nhã Khả rất sa sút, đặc biệt là những khi nghĩ đến Tổng thanh tra Tô, công sức cô đổ vào kế hoạch này đã quá nhiều rồi.

Cho nên, cô luôn giữ im lặng. Bạch Đào Ninh thấy Vương Nhã Khả như vậy cũng nhất quyết không chịu mở miệng, anh ta chỉ mỉm cười nhìn theo bóng dáng của cô, nét mặt trầm tư.

Lúc đó, cửa thang máy từ từ mở ra. Vương Nhã Khả vừa cúi đầu đi vào đã nhìn thấy hai đôi chân. Theo bản năng cô ngẩng đầu lên nhìn, bất giác sững người trong giây lát, hai người đó chính là Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ.

Bạch Đào Ninh cười “ha ha”, ánh mắt liếc nhìn Ân Tấn Minh, sau đó lại quét qua An Thư Mỹ đang đứng bên cạnh, nét mặt bỗng trở nên ám muội, nụ cười khê vương trên khóe miệng, nhiệt tình chào hỏi: “Thật trùng hợp, hai vị đều ở đây, cùng đi ăn trưa không?”.

Ân Tấn Minh khê cười, thoải mái đáp lại: “Đúng rồi, hai vị đây là...?”.

Bạch Đào Ninh chẳng trả lời đúng hay sai, chỉ so vai cười cười, nghiêng đầu, đưa tay ra, thủ thế mời Vương Nhã Khả vào thang máy. Vương Nhã Khả vốn không muốn vào, nhưng lúc này nếu không vào thì rõ ràng là cô quá trẻ con, không có phong độ, thế nên Vương Nhã Khả đành phải thẳng tiếng vào trong thang máy.

Bạch Đào Ninh theo sau cũng bước vào, thang máy vốn khá rộng, nhưng bốn người đứng trong đó khiến không khí trở nên bức bối vô cùng, như bị dồn nén lại.

Ân Tấn Minh cười nói với Bạch Đào Ninh: “Đào Ninh, hôm nay mặc đẹp thế!”.

Bạch Đào Ninh điềm nhiên nở nụ cười xã giao, nói đùa: “Tất nhiên rồi, đi cùng mỹ nhân thì sao có thể làm xấu mặt người đẹp được chứ! Cậu nói xem có đúng không?”, tuy anh ra đang đùa nhưng khi từng lời nói đó lọt vào tai của mọi người, cảm giác mỗi người lại không giống nhau.

Ân Tấn Minh vẫn bình tĩnh thoải mái như không, cười “ha ha”, lảng sang chuyện khác, không tiếp tục chủ đề này nữa. Hai người đàn ông nói chuyện hào hứng như pháo nổ, còn hai người phụ nữ im lặng tuyệt nhiên không nói tiếng nào.

An Thư Mỹ lại rất để ý, ánh mắt của Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả không hề nhìn nhau dù chỉ một lần kể từ lúc bước vào trong thang máy. Vương Nhã Khả chỉ lễ phép gật đầu chào hỏi xã giao, sau đó đứng phía trước bên phải, mặt hướng về phía cửa thang máy, yên lặng như thể bỏ ngoài tai tất cả những âm thanh xung quanh.

Vương Nhã Khả cũng nhận ra An Thư Mỹ. Việc An Thư Mỹ được cấp trên phái xuống công ty giống như một trận cuồng phong ập tới. Tất cả các phòng ban đều xôn xao huyền ảo, chiếc loa phát thanh Cát Đằng hoạt động hết công suất, không ngừng loan tin từ phòng này đến phòng khác. Mối quan hệ của cô và Ân Tấn Minh đã hai năm rõ mười như thế, Vương Nhã Khả lại không phải là người thích cạnh tranh, đấu đá chốn quan trường nên cũng không thích quan tâm đến chuyện của người khác, lúc nào cũng điềm nhiên như không. Cho dù lúc này cô và Ân Tấn Minh đã ly hôn, nhưng cứ nhớ lại cuộc điện thoại đó, nghĩ đến dấu son môi đỏ ấy, trong lòng Vương Nhã Khả vẫn không thể đối xử bình thường như không có chuyện gì xảy ra với An Thư Mỹ được.

Trong khoảnh khắc đó, An Thư Mỹ đã có thể khẳng định chắc chắn, Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Tai nghe thì bảo là hư, mắt thấy chắc chắn là thực, thấy tình hình như vậy, cô ta bất giác mừng thầm trong bụng.

“Tĩnh”, thang máy đã đến nơi.

An Thư Mỹ đưa tay ôm lấy cánh tay Ân Tấn Minh. Ân Tấn Minh chột sững người, nhưng cũng không rút tay lại, An Thư Mỹ mỉm cười rạng rỡ nói: “Đến rồi, Giám đốc Bạch, không làm phiền anh và mỹ nữ cùng

đi ăn trưa nữa, chúng tôi đi trước đây!” , nói xong, cô nhìn về phía Vương Nhã Khả cười cười.

Nét mặt Bạch Đào Ninh rạng rỡ hẳn lên, cũng đưa tay khoác vai Vương Nhã Khả. Vương Nhã Khả biết ý đồ của anh ta nên không chút do dự liền khoát tay anh ta.

Hai người đàn ông nhìn nhau mỉm cười, nét mặt tươi tắn hạnh phúc như lời ca mừng cảnh thái bình, nhưng sâu trong đáy mắt lại lộ ra từng góc cạnh sắc nhọn như dao kiếm đang không ngừng chiến đấu với nhau.

Bạch Đào Ninh cười vui vẻ, tranh giành đầu đá với Ân Tấn Minh mấy năm nay, anh ta chưa hề từ bỏ bất cứ cơ hội nào để có thể công kích sự kiêu ngạo của Ân Tấn Minh. Hơn nữa, những chuyện bàn tán trong văn phòng anh ta cũng biết từ lâu, lại thêm nét mặt, tâm trạng của Vương Nhã Khả, anh ta càng khẳng định chuyện tình cảm của họ gặp trục trặc lớn. Vì thế, Bạch Đào Ninh cho rằng hiện tại Vương Nhã Khả đã là người tự do nên thân thiết như vậy cũng là chuyện thường.

Trước đây, Vương Nhã Khả thuộc quyền sở hữu riêng của Ân Tấn Minh nên anh ta lúc nào cũng phải giữ khoảng cách nhất định với Nhã Khả, như vậy gọi là biết điều, là hành vi quân tử. Nhưng hiện tại, Vương Nhã Khả đã không còn thuộc quyền sở hữu của bất kỳ người nào nữa, vì thế, anh có thể tiếp cận gần hơn với Vương Nhã Khả, hoàn toàn không cần phải để ý đến ánh mắt của ai nữa.

Điều đó cũng giống như một món đồ trước đây thuộc về một mình Ân Tấn Minh, còn bây giờ thuộc về tất cả những người có thể chi tiền ra để mua về. Cái cây nhỏ Vương Nhã Khả giờ đã không còn nằm trong rừng cây um tùm Ân Tấn Minh nữa, vì thế Ân Tấn Minh chẳng có tư cách gì để ngăn cản hành vi của Bạch Đào Ninh.

Wương Nhã Khả không thèm nhìn Ân Tấn Minh lấy một cái, phải nói là từ đầu đến cuối, cô luôn bình thản như không, không hề nhìn thẳng vào Ân Tấn Minh cùng An Thư Mỹ. Cô và Bạch Đào Ninh ngang nhiên nắm tay nhau giữa chốn đông người, không coi ai ra gì, ung dung bước về phía trước, đến xe của Bạch Đào Ninh.

Ngồi trên xa, Vương Nhã Khả nghiêng đầu mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã giúp tôi!”

“Chỉ là giúp một chút thôi mà, cũng chỉ có nâng tay lên rồi lại hạ tay xuống ấy, có gì đâu”, Bạch Đào Ninh không hề kể công nói.

Wương Nhã Khả cũng cười cười, tâm trạng cô hôm nay không tốt lắm nên cũng chẳng muốn nói nhiều. Bạch Đào Ninh cũng rất biết điều, chẳng nói thêm gì nữa. Anh ta tiện tay mở CD để âm nhạc du dương có thể vỗ về Vương Nhã Khả.

Theo kinh nghiệm theo đuổi các cô gái bao nhiêu nay của Bạch Đào Ninh, đôi khi im lặng cũng có thể đạt được mục đích. Đặc biệt là lúc này, nếu anh ta mở miệng, Vương Nhã Khả nhất định sẽ không hài lòng, nhưng, không có bất kỳ người phụ nữ nào lại từ chối âm nhạc, đặc biệt là khi tâm trạng của họ đang ủ dột. Tiếng nhạc du dương thư thái chắc chắn sẽ có tác dụng vỗ về, an ủi tâm trạng người ta.

Tâm trạng Vương Nhã Khả dần thoải mái trở lại. Cô có ấn tượng rất sâu sắc về nhân cách và sự thấu hiểu lòng người của Bạch Đào Ninh. Đây mới là cảnh giới im lặng mà chiến thắng ồn ào.

Xe của Bạch Đào Ninh nhanh lướt đi. Ân Tấn Minh vẫn đứng đó bất động, An Thư Mỹ lắc lắc tay anh, khẽ gọi: “Họ đã đi rồi, chúng ta cũng đi thôi, Tấn Minh”.

Ân Tấn Minh đưa nhìn về phía bàn tay cô, rất lịch sự mà lạnh nhạt nói: “Cố vấn An, trước bàn dân thiên hạ mà cô lại đưa tay ra kéo thế này sao!”.

Trước đó, An Thư Mỹ bất ngờ đưa tay ra kéo Ân Tấn Minh đi, vào đúng lúc anh đang kinh ngạc nhưng lại muốn quan sát phản ứng của Vương Nhã Khả nên nói để yên như vậy. Lúc này Vương Nhã Khả đã đi cùng với Bạch Đào Ninh rồi, thế mà cô ta vẫn tay níu tay kéo thân mật với anh. Nhưng Ân Tấn Minh thấy chẳng cần phải miễn cưỡng thêm với Ân Tấn Minh nữa.

An Thư Mỹ bất giác cảm thấy khó xử, vội thu tay về, khẽ đảo mắt rồi cười “khì khì” nói: “Tấn Minh, không ngờ anh đã ly hôn thật rồi, tôi rất lấy làm tiếc!”.

Ân Tấn Minh liếc mắt sang nhìn, nói: “Đó là chuyện riêng của tôi, cô thấy tiếc cái gì?”.

“Đừng tạo khoảng cách với tôi như thế, tôi cũng chỉ là quan tâm đến anh thôi”, giọng An Thư Mỹ vốn mềm mại lại thêm chút ỏn ẻn, lọt vào tai Ân Tấn Minh khiến tóc tai anh dựng ngược hết cả lên.

“Cảm ơn cô đã quan tâm, tôi vẫn rất ỏn ẻn!”, Ân Tấn Minh liếc xéo cô ta một cái, vừa trầm giọng nói vừa hiên ngang bước đi.

Ân Tấn Minh bước theo anh, khoe môi nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Kể từ sau tối mà anh đưa cô về, Ân Tấn Minh đối xử với cô ta lúc nào cũng bình thường, không nóng chẳng lạnh, như thể cố tình tạo một khoảng cách nhất định. Anh càng như thế, càng khiến cô ta cảm thấy trong lòng anh, mình có một vị trí đặc biệt. Nếu không thì tại sao anh phải trốn tránh như vậy?

Đi được vài bước, An Thư Mỹ vừa như thuận miệng lại như cố tình nói: “Xem ra, cô ấy và Bạch Đào Ninh rất xứng đôi”.

Ân Tấn Minh chau mày, không thêm đáp lời.

An Thư Mỹ lại hỏi: “Anh rất để ý đến cô ấy đúng không?”.

Ân Tấn Minh bất giác quay đầu lại, có vẻ như rất mất bình tĩnh, hung hăng nói: “An Thư Mỹ, tôi và cô ấy không còn quan hệ gì nữa! Làm ơn đi, chuyện của tôi, cô quản ít thôi. Tôi có để ý đến ai hay không thì cũng là chuyện riêng của tôi, không liên quan gì đến cô! OK?”.

An Thư Mỹ không cáu cũng chẳng giận, nét mặt lộ vẻ day dứt, đưa ngón tay chạm chạm vào anh, giọng dịu nhẹ khẩn cầu tha thứ: “Đừng giận, đừng giận nữa mà. Anh không thích nghe thì sau này tôi sẽ không nói nữa. Xin lỗi”.

Ân Tấn Minh giống như một đòn quyền cước đánh vào không trung, bị cô ta chơi một vỏ, toàn bộ công lực phóng ra giờ lại quay về ngược về phía mình, tất cả nỗi bức dọc đều biến thành nội thương. Nhưng, thấy bộ dạng An Thư Mỹ như thế, anh cũng cảm thấy bản thân mình giận dữ vô cớ. Có giận dữ đến đâu cũng không nên làm ảnh hưởng đến người bên cạnh, chỉ số EQ của anh vốn rất cao, luôn tự tin vào khả năng điều khiển cảm xúc của mình. Song, lần này anh lại không chịu khống chế. Ý thức được điều đó, Ân Tấn Minh chán nản nói: “Xin lỗi, thái độ của tôi không tốt”.

An Thư Mỹ mỉm cười rạng rỡ, giọng nói cũng mềm mại như nước: “Không cần phải xin lỗi, nếu anh cảm thấy trút giận vào tôi có thể khiến tâm trạng của anh tốt hơn thì tôi cũng vui lòng để anh trút giận đây”.

Ân Tấn Minh chợt im lặng, không biết nên nói gì, chỉ còn cách ngẩng mặt lên trời, hít một hơi thật sâu, bờ môi mím chặt, quyết tâm không nói thêm bất cứ lời nào.

Thực ra, cũng giống với Vương Nhã Khả và Bạch Đào Ninh, họ cùng nhau ra ngoài là vì việc công. Trần tổng chỉ cần nói một câu, Ân Tấn Minh cũng không có cách nào từ chối được, chỉ đành đưa cô ta theo cùng. Anh nguyện đưa cô nàng chuyện gây chuyện thị phi này đi theo chứ không muốn nguồn khách hàng của mình bị lộ ra cho người khác.

Có khi, những nghi ngờ của sếp tổng đâu chỉ có một hai chuyện, mà nó có thể chất cao như núi, đủ để đoạt mệnh người ta.

Nhưng những câu trả lời của Ân Tấn Minh trước sau rõ ràng đều thể hiện mối quan hệ của họ đã nâng lên một tầm ới. Ân Tấn Minh không nói lại không có nghĩa là đã thừa nhận mà là anh cảm thấy không cần thiết phải giải thích. Mập mờ thì mập mờ, anh đâu cần phải khai báo rõ ràng với Vương Nhã Khả chứ.

Chương Tây sau khi ly hôn, vết thương trong lòng cũng dần dần bình phục. Cô nhét cuốn sổ ghi chép mà cô xem như sinh mệnh vào chiếc hộp da nhỏ rồi đi du lịch ở Lệ Giang. Công việc của Chương Tây có thể tùy lúc tùy nơi tùy hứng, cho nên, nơi ở tạm thời của cô hiện tại là thành Lệ Giang, thậm chí ở đó nửa tháng rồi mà vẫn chưa muốn về.

Còn Lữ Hiểu Dương kể từ sau khi quen biết Hoàng Sở Hạo đã chìm đắm không lối thoát trong vòng xoáy tình yêu, chứng bệnh hoang tưởng ngày càng nặng. Giai đoạn này bảo cô còn có thời gian mà nhớ đến Vương Nhã Khả là điều hoàn toàn không tưởng.

Vương Nhã Khả cảm thấy rất cô đơn. Đây là cảm giác chân thực xuất phát từ trái tim. Trước đây Chương Tây cũng hay đi du lịch, Lữ Hiểu Dương cũng sớm tối đắm say trong men tình, nhưng khi đó cô còn có Ân

Tấn Minh nên không cảm thấy trống rỗng như thế này.

Bây giờ, tuy sớm tối đều gặp Ân Tấn Minh nhưng càng đối diện với anh cô lại càng thêm cô độc.

Cô thà trốn đến một nơi thật xa, không nhìn thấy, không suy nghĩ, như thế con tim sẽ không thấy mệt mỏi nữa.

Nhưng cô trốn đi không được, giống như lúc này, sau khi tan ca thì lại phải về nhà. Vương Nhã Khả đi ăn ở bên ngoài, chỉ có một mình nên chẳng muốn đi đâu chơi, vả lại cô cũng không thích, ngôi nhà đó dù sao cũng là nhà của cô, cô nên trở về thôi.

Hôm nay, Ân Tấn Minh cũng về sớm. Sau khi ăn trưa cùng khách hàng xong xuôi, anh liền đi xông hơi. Bước đầu đã tạo được một bầu không khí hòa hợp mà trung lập, anh tin rằng khách hàng này cũng không đến mức khó khăn lắm.

Nhưng anh lại không thấy vui vẻ, ngược lại, anh thấy rất phiền phức. Thế nên sau khi tan ca, anh chẳng đi đâu mà trở về nhà ngay. Vương Nhã Khả ngồi trên sofa xem tivi, thấy Ân Tấn Minh trở về, cô đành miễn cưỡng tắt tivi, đứng lên đi về phòng mình.

Ân Tấn Minh gọi: “Vương Nhã Khả”.

Cô quay đầu lại nhìn Ân Tấn Minh một cái, sau đó không thêm để tâm đến anh, tiếp tục đi vào phòng.

Ân Tấn Minh như hét lên: “Vương Nhã Khả, tôi đang gọi cô đấy, cô không nghe thấy sao?”.

Cô đột ngột quay đầu, gào lên: “Chúng ta thân đến thế ư? Vương Nhã Khả là cái tên để anh gọi à? Anh gọi tôi thì tôi phải đáp lại sao? Vậy mối quan hệ của chúng ta là gì?”.

20. Chương 20: Sống Chung Một Cách Gượng Gạo

Ân Tấn Minh tự nhiên lại bị mĩa mai như vậy, nổi tức giận như trào ra nơi đáy mắt. Nhưng anh chẳng thể phản bác được. Đúng là Vương Nhã Khả không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của anh. Trước đây họ rất thân thiết, nhưng hiện tại lại như Hán Sở tranh hùng, sống chung dưới một mái nhà, giáp mặt kề vai, nhưng trái tim lại muốn ngàn xa cách.

Ân Tấn Minh á khẩu giây lát, cố kìm nén cơn giận để giọng nói nhẹ nhàng hòa dịu hơn một chút, thậm chí phải cố nhếch môi để lộ nét cười trên mặt, giọng điệu nịnh nọt với cô: “Bà Vương Nhã Khả, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không ạ?”.

Vương Nhã Khả cười cười, cô đã chiếm được thế thượng phong, nét mặt rạng rỡ như chuẩn bị ban ơn cho kẻ khác, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Ân Tấn Minh, dáng đi khoan thai, giọng nói dịu dàng: “Anh muốn nói chuyện với tôi sao?”.

Ân Tấn Minh nói: “Ừm!”.

Vương Nhã Khả mặt đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói: “Anh muốn nói chuyện là được nói chuyện sao? Anh là ai vậy? Có hẹn trước không?”.

“Còn phải hẹn trước sao? Nhân vật nổi tiếng mới hẹn trước, cô là nhân vật nổi tiếng gì sao?”, Ân Tấn Minh không nhịn được nữa liền buông lời châm biếm.

“Ân Tấn Minh, tôi không phải là người nổi tiếng gì, nhưng anh muốn tìm tôi nói chuyện thì cũng phải hẹn trước. Còn phải xem tôi có hứng thú hay không nữa, hiện tôi không có hứng thú nói chuyện với anh!”

Rõ ràng thời tiết cũng đâu có thay đổi chóng mặt như thế, Ân Tấn Minh sưng người chốc lát: “Cô... cô...”.

“Tôi làm sao? Ân Tấn Minh, liệu tôi có cần phải nhắc nhở anh về mối quan hệ của chúng ta hay không? Xét về mặt pháp luật, quan hệ chúng ta là giữa công dân với công dân, trong công việc, quan hệ của chúng ta là đồng nghiệp với đồng nghiệp. Mặc dù tôi từng là vợ cũ của anh nhưng hiện nay thì quan hệ của chúng

ta cũng chỉ là sống chung nhà mà thôi. Tôi không có nghĩa vụ phải tươi cười, đơn giản nói chuyện cùng anh mỗi khi anh muốn. Khi tôi không muốn nói chuyện, tôi có thể về phòng mình đánh một giấc cho đầy mắt. Anh quen thói vênh mặt, hắt hãm sai khiến người khác rồi hả? Trước đây anh cũng làm thế với tôi, giờ tôi cũng muốn thử để anh nếm trải cảm giác đó”.

Ân Tấn Minh trợn mắt trừng trừng. Anh phát hiện ra một điều cực kỳ nghiêm trọng, Vương Nhã Khả càng ngày càng nói chuyện không màng đến lý lẽ, khác hẳn hồi mới quen, khiến anh không tài nào theo kịp được. Thế này đâu chỉ là không thấu tình đạt lý chứ? Lẽ nào nội tiết tố của cô bắt đầu thay đổi, mãn kinh sớm rồi ư?

Wương Nhã Khả nở nụ cười đắc thắng, xoay người hướng về phía phòng ngủ.

Ân Tấn Minh nói: “Mặt cô là trang sách đấy à? Sao lại lật nhanh như thế chứ?”.

“Tôi thích thế!”, Vương Nhã Khả không thèm ngoái đầu, đáp trả.

“Tôi không thèm quan tâm là cô thích hay không. Vương Nhã Khả, đừng bảo tôi không nhắc nhở cô, tên Bạch Đào Ninh đó chẳng phải là hạng người tử tế gì, sau này cô nên tránh xa anh ta một chút.”

“Đây là những điều anh muốn nói với tôi sao?”, Vương Nhã Khả quay đầu lại nói.

“Đúng vậy, Bạch Đào Ninh là người rất xảo trá, cô đừng tưởng anh ta thật lòng với cô. Cô đâu không lại anh ta đâu.”

“Tại sao tôi phải đấu với anh ta?”, Vương Nhã Khả cười xinh tươi, “Anh không thấy sao, anh ta đối với tôi tốt như thế, sao tôi lại phải đấu với anh ta? Tôi chỉ cần nhận lời anh ta, cùng anh ta trải qua những tháng ngày hạnh phúc là được rồi. Anh ta rất biết cách quan tâm chăm sóc người khác, lại hài hước dí dỏm, hiện tôi thấy rất mãn nguyện, tôi thích anh ta còn không kịp nữa là, đấu đá làm gì chứ?”.

Thực ra cô và Bạch Đào Ninh chỉ đơn thuần là quan hệ công việc, nhưng Ân Tấn Minh lại dùng giọng điệu để nói, cứ như đang ám chỉ quan hệ giữa họ rất mờ ám vậy. Vương Nhã Khả vô cùng tức giận, có điều, cô càng tức giận thì càng tỏ ra cao ngạo, trên khuôn mặt vẫn duy trì một nụ cười rạng rỡ khiến Ân Tấn Minh cảm thấy vừa tổn thương vừa mất mặt, một mũi tên trúng được hẳn hai con chim.

“Cô...”, Ân Tấn Minh tròn mắt nhìn, không nể nang gì, nói, “Tôi cũng chỉ có ý tốt nhắc nhở, sao cô không biết phải trái thế chứ? Muốn lấy chồng lắm rồi sao? Không kìm nén được nữa à?”.

“Tôi muốn lấy chồng thì sao? Tôi muốn kiếm ngay một người để lấy, để lá đơn thử ly hôn với anh nhanh chóng biến thành đơn ly hôn chính thức. Tôi không muốn thấy cái mặt anh, không muốn có bất quan hệ nào với anh nữa!”

“Được được được, tôi biết cô muốn lấy chồng đến phát điên rồi, nhưng cũng phải xem đối tượng là ai chứ. Chẳng may cô ly hôn rồi gặp phải một thằng nghiện, sau đó định chuẩn bị ly hôn tiếp sao?”

Nộ khí trong người Vương Nhã Khả bốc ngùn ngụt từ gót chân lên đến tận đỉnh đầu: “Anh là cái thá gì? Chuyện của tôi phải phiền đến anh lo sao? Anh tưởng con sói như anh khoác áo người thì sẽ thành được người tốt hay sao? Hổ có đeo tràng hạt vào cũng không thành Phật được đâu. Anh mà có lòng tốt cái gì chứ? Chẳng qua là không muốn thấy tôi sống tốt thôi. Tôi thấy anh mới đúng là tâm lý bất ổn, anh cũng chỉ mong sau khi ly hôn tôi sẽ sống cuộc sống đau khổ không có ngày mai, thấy tôi sống tốt nên anh đổ kị chứ gì? Tôi muốn qua lại với ai là quyền tự do của tôi, đâu cần cái mồm lắm lời của anh xía vào?”.

Bị cái miệng như lưỡi giáo sắc bén của Vương Nhã Khả không ngừng đâm chọc, lửa giận của Ân Tấn Minh cũng chẳng kém gì, anh trở về phòng ngủ của mình, đánh “rầm” một tiếng, cửa rung lên bần bật.

Ngày lại qua ngày, sáng va chạm tối xung đột, ngày đầu trí đêm đầu dưng, Vương Nhã Khả cũng dần thích nghi với cuộc sống này. Mấy ngày nay cô gặp Lữ Hiểu Dương, còn với Chương Tây cũng chỉ gọi có hai cuộc điện thoại. Chương Tây đang ở Lệ Giang rất vui vẻ.

Thứ Bảy này là sinh nhật mẹ của Vương Nhã Khả, cô thức dậy từ rất sớm để về nhà. Chuyện thử ly hôn với Ân Tấn Minh, cô vẫn chưa báo cáo với bố mẹ. Không biết sau khi biết chuyện cô ly hôn thì bố mẹ sẽ phản ứng như thế nào.

Đi siêu thị mua thuốc bổ, sau đó lại đến cửa hàng chọn ẹ một chiếc vòng ngọc, Vương Nhã Khả túi to túi nhỏ thẳng tiến về nhà bố mẹ.

Vương Nhã Khả bấm chuông cửa, nhìn phía sau Nhã Khả, sắc mặt mẹ cô có chút chán nản, hỏi: “Tại sao lại chỉ có mình con? Tấn Minh đâu?”.

Mẹ Vương Nhã Khả không thích Ân Tấn Minh. Hồi đó chỉ vì Vương Nhã Khả không tìm được một người bạn trai làm bác sĩ mà hai mẹ con cãi nhau ầm ĩ, không khí trong nhà lúc nào cũng u ám. Vì nghề nghiệp của Ân Tấn Minh không phải là nghề mà mẹ Nhã Khả thích nên bà cũng không mấy xem trọng anh, còn đánh giá anh là phường ba lăng nhăng, mồm mép láu lỉnh, nói như rồng leo mà làm như mèo mửa. Mấy năm trở lại đây, mẹ Nhã Khả cuối cùng cũng bắt đầu có chút tôn trọng anh, chẳng biết có phải là vì nể mặt con gái hay không nữa.

Nhưng, không thích vẫn cứ là không thích. Tuy nhiên, mẹ Nhã Khả dù sao cũng thuộc mẫu người tiến bộ, cho dù không thích cũng không đặt con gái mình vào thế khó xử mà chỉ giữ ý kiến của mình trong lòng mà thôi.

Bố Nhã Khả lại rất quý Ân Tấn Minh. Từ trước đến nay Ân Tấn Minh lúc nào cũng là người cùng chơi cờ với bố của cô, cùng bày long một trận, cùng nói chuyện tán gẫu. Nhưng trong gia đình thì bố Nhã Khả cũng chỉ thuộc tầng lớp bị áp bức.

Trước đây anh vì Vương Nhã Khả mà nhẫn nhịn, chịu đựng sự chán ghét của mẹ cô, vẫn cố cười nói vui vẻ, còn bây giờ anh như giai cấp nông nô vừa được giải phóng, không cần quá lo lắng như xưa nữa.

Vương Nhã Khả thì không biết nên nói với bố mẹ như thế nào. Trước kia cô và Ân Tấn Minh có xảy ra chiến tranh lạnh thì cũng chưa bao giờ để lộ ra trước mặt bố mẹ, tránh để bố mẹ lo lắng. Đây là phong cách hành xử của Vương Nhã Khả, dù ở nhà cãi nhau với Ân Tấn Minh thế nào chẳng nữa, nhưng cứ bước ra khỏi cửa là khuôn mặt cô lại tỏ ra điềm nhiên như chẳng có bất cứ chuyện gì, đứng trước mặt bố mẹ lại càng phải giấu cho thật kỹ.

Hiện tại, Vương Nhã Khả rất lo lắng bố mẹ sẽ không chịu đựng được hiện thực rằng cô mới kết hôn được ba năm đã lại ly hôn. Trong lòng thầm đắn đo suy nghĩ hồi lâu, cô quyết định đợi sau này hé lộ từ từ. Vì thế Nhã Khả nhanh chóng giải thích: “Mẹ, con và Tấn Minh định đi cùng nhau, nhưng cô ty lại có việc đột xuất, anh ấy tạm thời phải tăng ca”, cô khua khua tay, “Chiếc vòng này là Tấn Minh chọn ẹ đấy”.

Nét mặt mẹ Nhã Khả đã tốt hơn một chút nhưng vẫn chưa hài lòng lắm, bèn buông một câu: “Công việc gì mà cuối tuần còn bắt người ta tăng ca!”.

“Mẹ”, Nhã Khả cười theo, “Công việc thỉnh thoảng cũng phải tăng ca mà mẹ, bác sĩ còn phải trực ban hướng hồ đây là công ty tư nhân. Mấy nhà tư bản đây để cho chúng ta thoải mái để dành cầm được mấy đồng lương chứ”.

Mẹ Nhã Khả nghe thấy vậy cũng mỉm cười, nhìn cô chăm chăm, nói: “Tự con nói đấy nhé, con đã bảo vệ cậu ta như thế thì mẹ không còn gì để nói nữa. Chỉ cần hai đứa yêu thương, sống hạnh phúc bên nhau thì cái thân già này cũng nhiều lời làm chi ệt!”.

“Mẹ, mẹ vẫn chưa già đâu, giờ hai mẹ con mình cùng nhau đi trên đường, người ta cứ tưởng là chị em cùng nên đấy. Không tin, mẹ hỏi bố con xem có đúng không?”, Vương Nhã Khả vội chuyển chủ đề, cố tình làm nũng để chọc cười bố mẹ.

Bố Nhã Khả đang đọc báo, chỉ ngẩng đầu lên “hừ” một tiếng, xem như câu trả lời.

“Xi, thôi đi, còn đem mẹ con ra làm trò đùa nữa”, mẹ Vương Nhã Khả tuy mắng giận nhưng khóe miệng lại nhếch lên thành nụ cười.

Vương Nhã Khả nói chuyện một lát, sau đó giúp mẹ làm cơm. Hai mẹ con cùng nhau nói chuyện rôm rả trong nhà bếp. Đồ ăn đã làm xong một nửa, cô chợt nhớ ra mình quên không mua bánh sinh nhật. Ngày sinh nhật mẹ mà lại không có bánh sinh nhật thì đúng là thiếu sót lớn của con gái. Dù chưa nấu xong nhưng Nhã Khả liền vội vàng vàng đi mua một chiếc bánh sinh nhật. Cô cõng tạp dề rồi đi ra ngoài, mẹ cô hỏi: “Sắp đến giờ ăn rồi con còn đi đâu nữa?”.

“À, con ra ngoài mua ít đồ.”

“Còn bé này, mua cái gì mà vội như thế? Ăn cơm xong rồi đi mua cũng được chứ sao?”, mẹ Nhã Khả hỏi.

Vương Nhã Khả ngoái đầu lại cười: “Mẹ, mẹ đợi con chút nhé, lát nữa mẹ sẽ biết đó là cái gì?”. Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên. Mẹ Vương Nhã Khả thò đầu ra ngoài hỏi: “Ai đến đây?”.

Vương Nhã Khả thấy bố đang chuẩn bị đứng lên ra mở cửa, vừa trả lời mẹ vừa gọi bố: “Không biết ạ. Bố, bố ngồi đi, để con ra mở cửa cho!”.

Cô đi đến hành lang rồi kéo tay mở cửa. Cách một cánh cửa sắt có một người, Vương Nhã Khả vô cùng bất ngờ: “A, Hoàng Sở Hạo?”.

Hoàng Sở Hạo cũng rất ngạc nhiên: “Nhã Khả?!”.

Mẹ Nhã Khả đi ra, nhiệt tình nói: “Tiểu Hoàng à, mau vào đi, mau vào đi!”.

Hoàng Sở Hạo tay cầm quà, mặt nở nụ cười, nói: “Sư phụ, chúc cô sinh nhật vui vẻ!”.

Mẹ Nhã Khả cười híp mắt, nói: “Cảm ơn, cảm ơn, Tiểu Hoàng à, sao còn khách khí thế làm gì? Vào trong đi, ngồi, ngồi, ngồi!”.

Hoàng Sở Hạo lại quay ra chào hỏi bố Nhã Khả: “Cháu chào chú Vương”.

Bố Nhã Khả cười “ha ha” nói: “Được rồi, được rồi, được rồi, Tiểu Hoàng, mau ngồi xuống, ngồi xuống đi”. Vương Nhã Khả thấy Hoàng Sở Hạo và mẹ mình thân thiết như thế thì thấy rất mơ hồ, mặt đầy vẻ nghi hoặc, chỉ tay về phía Hoàng Sở Hạo rồi lại chỉ về phía bố mẹ nói: “Mọi người quen nhau sao? Tại sao con không biết?”.

Hoàng Sở Hạo tươi cười giải thích: “Nhã Khả à, cô không biết đấy thôi, năm tôi đi thực tập đã đến chỗ của cô Hoàng. Cô Hoàng đã chỉ bảo cho tôi rất nhiều nên chúng tôi mới thân thiết như thế”.

“Anh là học trò của mẹ tôi sao? Trước giờ sao tôi chưa từng gặp anh?”

“Sau khi thực tập xong tôi được điều đến thành phố bên cạnh, gần đây mới được chuyển về bệnh viện thành phố. Tôi cũng đến đây mấy lần, nhưng đều không gặp cô!”, Hoàng Sở Hạo mỉm cười, lễ phép trả lời.

Mẹ Nhã Khả cười nói: “Người tôn sư trọng đạo như Tiểu Hoàng đây thật hiếm thấy. Hôm nay còn nhớ đến để chúc mừng cô, thật có lòng quá! Hai đứa con ngồi nói chuyện với nhau, mẹ đi vào làm cơm, sắp xong rồi”.

Lúc đó, chuông cửa lại vang lên.

Vương Nhã Khả cười nói: “Mẹ, hôm nay mẹ mời đông khách đến thế”.

Mẹ Nhã Khả tươi cười rạng rỡ nói: “Còn đứng đó làm gì nữa, mau ra mở cửa đi”.

“Vâng!” Vương Nhã Khả lại đi mở cửa thêm lần nữa. Cách một cánh cửa sắt lại có một người khiến cô phải tròn mắt lên nhìn, cố gắng nhỏ tiếng nói: “Là anh sao? Anh đến đây làm gì?”.

Ân Tấn Minh tai trái cầm hộp bánh gato, tai phải xách một chai rượu. Anh chỉ chỉ vào chiếc bánh gato, nói: “Đến để chúc mừng sinh nhật mẹ cô đấy!”.

“Anh đi đi, chỗ này vốn không chào đón anh!”, Vương Nhã Khả thấp giọng cảnh cáo, nói xong định đóng cửa, nhưng ánh mắt sắc bén như dao phay của bố Nhã Khả đã nhìn thấy, vội nhiệt tình gọi lớn: “Tấn Minh à, vào đi con, mau vào đi, vào đi. Nhã Khả, con còn đóng cửa làm gì? Mau mở cửa ra!”.

“Hả”, Vương Nhã Khả quay đầu lại nói, “Anh ấy không vào đâu ạ, anh ấy còn phải tặng ca!”.

Bố Nhã Khả đi đến, nói: “Thì cũng phải vào trong ngồi một chút chứ!”.

Ân Tấn Minh mỉm cười nói: “Bố ạ, con biết tính Nhã Khả hay quên, nhất định là chưa mua bánh sinh nhật ẹ nên con mang đến. Con xin lỗi vì hôm nay phải tặng ca đột xuất nên đến muộn ạ!”.

“Công việc quan trọng hơn, không sao, không sao, con mau vào ngồi đi.”

Vương Nhã Khả đành bó tay, miễn cưỡng mở cánh cửa sắt để Ân Tấn Minh bước vào. Cô không ngờ hôm nay anh lại đến khiến cô trở tay không kịp.

Thần sắc Ân Tấn Minh cứ bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, đối với bố Nhã Khả vẫn nhiệt tình như xưa, nói: “Bố, con mang chai rượu đến, lát nữa bố nếm thử một chút xem sao!”.

Bố Nhã Khả vô cùng hào hứng nói: “Được, được, được, Tấn Minh à, lát nữa con lại phải quay về tăng ca nữa sao?”.

“Không gấp lắm đâu ạ, muộn chút cũng không sao?”, Ân Tấn Minh vừa cười vừa liếc nhìn về phía Vương Nhã Khả. Người đứng sau thì mặt mày xám xịt, nghiêng rằng nghiêng lợi, như thể đang suy nghĩ xe nên thủ thế phòng bị như thế nào. Thấy bộ dạng cô như thế, Ân Tấn Minh càng mỉm cười sung sướng, sau đó tiếp tục chào hỏi mẹ Nhã Khả và bắt tay Hoàng Sở Hạo.

Vương Nhã Khả không thêm nói với anh bất kỳ lời nào, cúi đầu lao thẳng vào trong bếp.

Cô tưởng rằng vào bếp sẽ yên tĩnh hơn, không ngờ ánh mắt trong sáng như pha lê của mẹ đã nhận ra ngay được manh mối gì đó, thấy Vương Nhã Khả rửa rau mà cứ thần thờ, liền hỏi thẳng: “Hai đứa ly hôn rồi hả?”.

Vương Nhã Khả đáp ngay: “Vâng, ly hôn rồi!”, nói xong vội phản ứng trở lại nhanh như cắt, “Không, không, không, không, không phải!”.

Mẹ Nhã Khả dùng đôi mắt như đèn pha quét khắp người cô một lượt, ánh mắt đầy vẻ coi thường nói: “Còn định lừa bà già nữa hả? Cậu ta không đi cùng con, lúc đấy mẹ đã thấy có điều gì đó không ổn. Tăng ca cái gì chứ, cũng chỉ có con mới nghĩ ra được cái cớ đó! Con à, từ nhỏ con đã thích làm theo ý mình, ngay đến chuyện hạnh phúc cả đời là kết hôn và ly hôn, con cũng không thêm hỏi ý kiến bố mẹ. Nói kết hôn là kết hôn, nói ly hôn liền ly hôn, con coi chuyện đó như trò đùa sao?”.

“Mẹ...”, Vương Nhã Khả biết mẹ mình rất giỏi trong khoảng ăn nói. Nếu là người khác, có khi chỉ hỏi có phải các con cãi nhau hay giận đối gì không, đằng này mẹ chỉ cần mở miệng là hỏi ngay trong tâm vấn đề. Vương Nhã Khả đang lơ là mất tập trung nên sẽ trả lời câu hỏi ấy theo phản xạ, bây giờ có muốn bào chữa cũng không còn cách nào nữa.

“Đừng nói nữa, ly hôn cũng tốt. Mẹ thấy hai đứa khó mà lâu dài được. Trước đây con cứ cố sống cố chết muốn lấy cậu ta, mẹ chẳng có cách nào ngăn cản được. Bây giờ cuối cùng con đã hiểu ra, quay đầu vẫn chưa muộn đâu!”, mẹ Nhã Khả bình thản nói, dường như tất cả đều không nằm ngoài dự liệu của bà.

“Mẹ”, Nhã Khả nổi giận, “Sao mẹ lại như thế được chứ? Con gái ly hôn mà mẹ lại thấy vui vẻ là thế nào?”.

“Đương nhiên là vui rồi”, mẹ Nhã Khả từng mắt nhìn, “Ngày đó nếu con nghe lời mẹ, tìm một bác sĩ, công việc ổn định, chẳng phải lo lắng chuyện lăng nhăng này nọ, lại cẩn thận tốt tính thì có phải tốt hơn không?”

Vương Nhã Khả biết mẹ vẫn còn nhớ chuyện năm xưa cô không bàn bạc với bố mẹ và tiền trăm hậu tấu, nhưng thấy mẹ cứ tân bốc nghề bác sĩ lên tận mây xanh thì không kiềm chế được mà nói: “Mẹ, sao mẹ phiền diện thế? Bác sĩ đâu tốt tới như vậy, các nghề khác cũng không xấu như mẹ nghĩ”.

“Con có dám khẳng định việc ly hôn với cậu ta không phải vì cậu ta lăng nhăng không?”

Vương Nhã Khả ghen hờn. Tuy việc cô và Ân Tấn Minh ly hôn không có nguyên nhân rõ ràng nhưng không thể không nhắc đến yếu tố tác động là cuộc điện thoại và dấu son môi đỏ kia được.

Mẹ Nhã Khả như nhìn thấu tâm can cô, nói: “Con có định kết hôn nữa không? Mẹ quen biết không ít bác sĩ tài giỏi. Sau này, con nên kiếm một anh chàng làm bác sĩ đi!”.

Vương Nhã Khả dở khóc dở cười, đầu khẩu với mẹ, cô luôn luôn thất bại thảm hại. Lúc này ngoài việc ngậm miệng, Nhã Khả thực không biết phải nói thêm gì nữa.

Mẹ Nhã Khả cũng không cố gắng lật tẩy vụ việc thêm nữa. Lúc ăn cơm, bà chỉ chăm chăm gấp đồ cho Hoàng Sở Hạo, không thêm đếm xỉa gì đến Ân Tấn Minh. Vương Nhã Khả tuy rất giận Ân Tấn Minh, nhưng thấy mẹ cư xử như thế cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. Cô đá chân mẹ, nhẹ giọng nói: “Mẹ, đùa hơi quá rồi đấy!”.

Mẹ Nhã Khả vờ như không nghe thấy, càng cố tình nhất bên trọng nhất bên khinh. Bố Nhã Khả lại không hề nhận ra điều gì khác lạ vì bình thường mẹ Nhã Khả vốn không quý mến Ân Tấn Minh. Ông bảo Ân Tấn Minh cứ dùng bữa tự nhiên. Ngồi ăn mà cứ run rẩy như đánh trận vậy. Vương Nhã Khả liếc xéo Ân Tấn Minh, ánh mắt cô như muốn nói chính anh ta đã tự chuốc vạ vào thân, không thể trách cô được. Nhưng Ân Tấn Minh lại chẳng hề để bụng, anh vẫn tự nhiên cười nói với bố Nhã Khả rồi quay sang trò chuyện cùng Hoàng Sở Hạo. Vương Nhã Khả bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ, người đúng là không hề coi mình là người ngoài đây mà. Ăn xong được một lúc, Ân Tấn Minh đứng lên nói, “Bố mẹ, giờ con phải quay về tăng ca, con xin phép đi trước ạ.” Mẹ Nhã Khả chẳng nói năng gì, bố cô thì mặt mày rạng rỡ nói, “Tấn Minh à, có thời gian thì đến đây chơi nhé. Bọn trẻ các con lúc nào cũng chỉ biết đến công việc, mấy tháng mới về chơi một lần. Nhưng như thế cũng tốt, tuổi trẻ nên lấy sự nghiệp làm trọng.” Ân Tấn Minh nói vài câu khách sáo với bố Nhã Khả, rồi lại quay sang bắt tay chào tạm biệt Hoàng Sở Hạo, sau đó mới đi. Vương Nhã Khả thở phào nhẹ nhõm, cô vẫn không hiểu Ân Tấn Minh đến đây làm gì. Cô đâu có cần anh đến để lấy lòng người khác, sớm muộn gì mà bố mẹ cô chẳng biết chuyện họ đã ly hôn. Vương Nhã Khả về nhà rất sớm, cô vốn không định về sớm như thế, nhưng thực sự không thể ở lại nhà bố mẹ thêm một chút nào nữa. Với lại bộ dạng mẹ cô cười híp cả mắt, cứ nhìn chằm chằm Hoàng Sở Hạo như thể ánh mắt của mẹ vợ ngấm nghĩa chàng rể, càng nhìn càng say đắm, càng nói chuyện càng hòa hợp khiến Nhã Khả muốn thổ huyết, phải giương cờ trắng đầu hàng. Có cần phải như thế không? Cô mới ly hôn được hơn một tháng, vậy mà đã vội vướng ngay vào lưới tình, nghĩ đến cũng thấy sợ rồi. Mẹ Nhã Khả cứ muốn cô ở lại ăn tối, sau đó bảo Hoàng Sở Hạo đưa về nhà. Thực ra trong lòng bà rất ưa Hoàng Sở Hạo. Bà chứng kiến Hoàng Sở Hạo suốt một thời gian dài khi anh thực tập, biết bao chuyện từ nhỏ đến lớn nên bà có thể nhìn ra nhân phẩm của anh. Hơn nữa, anh cũng là một nhân tài, ưu tú nổi trội, mới ba mươi tuổi đã trở thành trụ cột trong khoa ngoại của bệnh viện, tiền đồ vô cùng rộng mở. Lần này Hoàng Sở Hạo đến đây là để chúc mừng sinh nhật bà, bà rất vui. Vừa hay lại thấy Vương Nhã Khả nói đã ly hôn, bà cũng chẳng biết bản thân mình đang nghĩ gì nữa. Bà không ưa gì chàng rể Ân Tấn Minh, nhưng dù sao hôn nhân của con gái không có được một kết quả tốt cũng chẳng phải là chuyện vui mừng gì. Đúng lúc ấy bà chợt nghĩ đến Hoàng Sở Hạo, một ý tưởng lóe lên trong đầu. Một đằng là con gái cứng, một đằng là học trò ngoan, thế nên bà muốn tác thành mối lương duyên này. Vương Nhã Khả rất hiểu lòng cha mẹ. Cô đã nhận ra ý đồ của mẹ nên vội vàng vàng kiểng có chuẩn thẳng. Đối với cô lúc này, không chỉ có hôn nhân đáng sợ, mà tình yêu cũng thế, trốn được càng xa càng tốt. Một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Ân Tấn Minh chính là một con rấn hại vô số người rồi. Vương Nhã Khả cố sống cố chết chuẩn đi khiến kế hoạch của mẹ cô bị rối loạn hết cả. Bà thấy vô cùng tức tối, không biết mắng chửi tiểu nha đầu này bao nhiêu lần cho hả dạ. Văng dương chói sáng chiếu xuyên qua khe hở giữa các tòa nhà, thời tiết khá nóng nực. Vương Nhã Khả chẳng có tâm trạng đâu mà đi dạo nên đi thẳng về nhà. Mở cửa bước vào, cô thấy điều hòa đang bật, tivi đang mở, âm thanh vang khắp nhà, Ân Tấn Minh nằm ngủ chổng chơ trên sofa. Điều hòa để nhiệt độ rất thấp, Vương Nhã Khả đi từ bên ngoài vào, luồng khí lạnh phả vào mặt khiến cô vô cùng thoải mái. Nhã Khả đứng ở cửa một lát, từ xa quan sát gương mặt đang say ngủ của Ân Tấn Minh, một khuôn mặt vô cùng thân quen. Điều hòa để lạnh thế này mà anh cũng không sợ bị cảm. Sau khoảnh khắc đó, Nhã Khả bước đến tắt tiếng rồi tắt tivi, nghĩ ngợi giây lát rồi lại chỉnh điều hòa cho nhiệt độ cao lên, sau đó đi vào phòng sách. Cô muốn lên mạng xem có người bạn nào đang online hay không, tìm người nói chuyện phiếm để giết thời gian nhàn rỗi. Nghĩ đến mẹ muốn tác thành ỉn và Hoàng Sở Hạo, Nhã Khả cười thầm. Nếu cô thực sự có ý định đó thì không biết Lư Hiểu Dương sẽ ăn tươi nuốt sống cô như thế nào nữa. Cả một rừng cây um tùm như thế, cô việc gì phải chiếm người yêu của bạn thân. Có điều Vương Nhã Khả rất quan tâm đến Phó Lượng Bằng và Lư Hiểu Dương, rồi Lư Hiểu Dương và Hoàng Sở Hạo, mối tình tay ba này rốt cuộc đã phát triển đến giai đoạn nào rồi? Nếu quan hệ của họ ngày một rối rắm thì đúng là vui rồi. Đừng trách Nhã Khả không có tình nghĩa, cô cảm thấy Lư Hiểu Dương cứ bị bùa yêu làm mê mẩn đầu óc như vậy thì sẽ chẳng có thời gian để xỉa xối, chê cười cô và Chương Tây nữa.

21. Chương 21: Tương Phùng Nơi Ngõ Hẹp

Nhờ sự giúp đỡ của Bạch Đào Ninh, cộng thêm những cố gắng nỗ lực không ngừng, cuối cùng Vương Nhã Khả cũng hoàn thành sơ bộ phương án kế hoạch cho hạng mục của Hâm Bằng. Đưa cho Tổng thanh tra Tô xem qua, ông ta rất hài lòng. Mà vì thế mà cũng được sếp tổng khen ngợi, vui đến mức không khép nổi miệng, mấy ngày nay đối xử với Nhã Khả hòa nhã, vui vẻ như người thân khiến những nhân viên khác trong công ty tức sôi máu.

Cát Đằng và một vài đồng nghiệp khác tỏ vẻ coi thường, luôn châm chọc khiêu khích, dường như rất không hài lòng.

May mà lúc được khen ngợi, tâm bốc, nét mặt Vương Nhã Khả vẫn rất lạnh nhạt, chỉ ít cô không thể hiện ra là mình quá vui mừng, không lấy thành công của mình ra để xem thường người khác, cho nên, giảm thiểu được không ít mũi giáo chĩa vào mình. Vương Nhã Khả là người như thế, cô không bao giờ kiêu căng ngạo mạn, nhất là trên chốn quan trường. Bộ mặt thật của cô thuộc bản quyền của Ân Tấn Minh, người khác không có cơ hội nhìn thấy được.

Cát Đằng cứ tưởng rằng Vương Nhã Khả được khen thưởng thì sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhưng mãi chẳng thấy gì, cô ta đành ỉu xiu rồi im bặt.

Thực ra Vương Nhã Khả đã chẳng còn sức lực đâu để phản ứng như bình thường được nữa. Cô đang sức cùng lực kiệt chiến đấu với công cuộc ép hôn của mẫu thân đại nhân ở nhà. Nhã Khả không muốn gặp bác sĩ, và nhất là không muốn thấy mặt Hoàng Sở Hạo. Nhưng mẹ cô lại chỉ mong đứa con gái cưng của mình kiếm được chàng rể làm nghề bác sĩ, như thế, bà mới yên tâm.

Mặc dù đã phải sẽ dùng đến đầu pháp đạo ột thước, ma ột trượng, nhưng cuối cùng, cô con gái bé bỏng vẫn chẳng thể đấu lại được mẫu thân đáng kính. Mẹ Nhã Khả dùng đủ mọi cách bức ép cô đi coi mặt anh chàng thanh niên tuần tú làm nghề bác sĩ mà bà nhờ người khác giới thiệu cho.

Có lẽ cũng vì trước đó Vương Nhã Khả đã tỏ rõ quan điểm: Người khác có thể coi mặt, riêng Hoàng Sở Hạo thì không.

Mẹ Vương Nhã Khả liền đồng ý ngay tức khắc. Lúc đó Vương Nhã Khả hoàn toàn tin tưởng vào câu nói của bà mẹ đáng kính: “Mẹ quen biết không ít bác sĩ ưu tú”, mà không chút ngờ vực. Cách ngày lại phải đi gặp một bác sĩ, hết người này lại đến người khác, thế mà danh sách của mẹ cô vẫn còn tận hơn chục cái tên nữa.

Vương Nhã Khả đi xem mặt tới tấp liên tiếp như thế nên Ân Tấn Minh cũng biết. Anh không những không tức giận, ngược lại còn cổ vũ khích lệ. Lúc Vương Nhã Khả ra đến cửa, Ân Tấn Minh còn góp ý vài câu ví dụ như son môi màu này không đẹp, rồi khoác chiếc túi nào cho hợp?

Vương Nhã Khả luôn dùng ánh mắt sắc như dao liếc về phía anh, ánh mắt đó hung hãn cứ như đao phủ chuẩn bị xử phạt lăng trì.

Ân Tấn Minh chẳng sợ đôi mắt đó, thậm chí còn khuyên nhủ chân thành: “Vương Nhã Khả, tốt nhất là cô nên kiếm người nào giàu có một chút, nếu người ta có nhà có cửa, thì một nửa ngôi nhà này của cô có thể tài trợ cho tôi”.

Từ câu nói đó có thể nhận ra, anh cũng ủng hộ Vương Nhã Khả trong sự nghiệp coi mặt quang vinh, lúc nào cũng giơ cả hai tay tán thành.

Vương Nhã Khả cũng không tỏ ra yếu thế, tươi cười rạng rỡ trả lời: “Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ kiếm người có tiền, chỉ ít, cũng phải hơn đứt anh. Nhưng, anh đừng có mơ tưởng đến chuyện tôi sẽ nhượng lại cho anh một nửa căn nhà. Cho dù tôi có chuyển đi thì nửa ngôi nhà này, tôi cũng sẽ đem bán đi cho được giá. Anh là cái gì của tôi chứ? Tại sao tôi phải dâng cho anh một miếng thịt ngon thế này?”.

Ân Tấn Minh cũng chẳng giận, tiếp tục nở nụ cười lưu manh: “Nói cũng phải. Cô phải dựa vào xem mặt mới có thể xuất chuồng được, thôi thì coi như đó là của hồi môn”.

“Ân Tấn Minh, anh thật quá đáng. Anh có tư cách gì mà nói tôi như thế?”

“Tôi có tư cách của một người xa lạ, tư cách của một hàng xóm!”, Ân Tấn Minh cười “ha ha” nói, “Có điều, tôi khác với những người xa lạ và hàng xóm bình thường, người khác nói sau lưng, còn tôi đường đường chính chính nói trước mặt cô, vì tôi thẳng thắn chân thành hơn họ!”.

Cơn tức giận như trào dâng trong lồng ngực Vương Nhã Khả. Song, rất nhanh, cô đã tìm được đòn để phản kích, cười lạnh nói “Coi mặt thì sao chứ? Đến cả đài truyền hình người ta còn tổ chức hẳn một chương trình về coi mặt cơ mà, hơn nữa, người đi tham gia đều là trai tài gái sắc cả. Cho dù là trai tài gái sắc thì cũng không phải cứ đi trên đường là có thể dễ dàng chạm mặt được. Tôi cho rằng mình cũng vậy, có thể tùy tiện tóm bắt cứ người nào trên đường được sao? Coi mặt là cách hiệu quả nhất, chí ít, cũng còn tốt hơn chẳng có ai thêm hỏi đến”.

Ân Tấn Minh thờ ơ, chẳng thèm đoái hoài gì, nói: “Cô đang nói tôi ư? Nếu tôi muốn, chỉ cần đứng trên đường hô một tiếng là sau lưng có đến hàng đàn bám theo. Cô tưởng cái gì mình cũng biết sao? Đúng là ếch ngồi đáy giếng. Quá xem thường sức hấp dẫn của tôi rồi đấy!”.

“Một đám các bà nội trợ sao?”, Vương Nhã Khả nói về châm biếm.

“Đúng, các bà nội trợ trong tương lai. Chắc chắn là xinh đẹp hơn cô gấp tỷ lần, trẻ trung hơn cô gấp vạn lần!”, Ân Tấn Minh ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt kiêu căng, khiêu khích nhìn Vương Nhã Khả.

“Anh cứ ba hoa khoác lác đi, ba hoa đầu có bị đóng thuế! Tôi chán nói chuyện với anh lắm rồi”, Vương Nhã Khả chẳng rảnh rỗi mà tốn thời gian với Ân Tấn Minh nữa, liền cầm túi xách, đi đến giá để giày gần cửa, tiếng giày cao gót giẫm lên nền nhà vang lên “còm cộp còm cộp”, sau đó cửa được mở ra, để lại một bóng hình kiêu ngạo là anh.

Vương Nhã Khả nói đi liền đi ngay, Ân Tấn Minh khề nhếch mép nhưng lại không hiện lên nụ cười, không biết anh đang cố khích lệ bản thân hay tự chế giễu sự nhàm chán của mình nữa. Vừa rồi mồm miệng đấu đá, đả kích lẫn nhau khiến tâm trạng thoải mái hơn phần nào, lúc này anh lại thấy đói, mở tủ lạnh ra, bên trong trống không, chẳng có gì hết.

Khi chưa ly hôn, trong tủ lạnh còn cái để ăn, ngay cả khi Nhã Khả quyết tâm từ bỏ phong cách lãng mạn của giai cấp tiểu tư sản thì cô cũng rất biết điều, anh chưa bao giờ phải lo lắng đến mấy chuyện bếp núc.

Hiện tại đã ly hôn, Vương Nhã Khả không làm cơm, vì thế trong tủ lạnh chẳng có thứ gì còn sót lại. Ân Tấn Minh lắc lắc đầu đóng cửa tủ lạnh. Sau đó anh lại đi lục lọi chỗ khác, nhưng tìm một vòng mà chẳng thấy gì ăn, kể cả mì ăn liền.

Anh hùng hực lửa giận bèn vào phòng thay đồ, quyết định đi siêu thị. Anh chỉ muốn nhanh chóng lấp hết chỗ trống trong cái tủ lạnh kia.

Rất lâu rất lâu rồi Ân Tấn Minh không đi siêu thị. Trước đây đồ dùng đều do Vương Nhã Khả đi mua. Khi ấy anh rất bận, chẳng có chút thời gian rảnh nào để mà đi dạo siêu thị cùng cô.

Lúc đó, anh cảm thấy việc trong tủ lạnh có sẵn đồ ăn thức uống là một điều đương nhiên, cứ như thể chiếc tủ lạnh tự động sản xuất ra những món đồ đó vậy. Anh chẳng hề quan tâm đến chuyện tại sao những thứ đó lại về được đến tủ lạnh nhà mình.

Có một lần, trên đường về nhà, Ân Tấn Minh gặp Vương Nhã Khả đang xách túi lớn túi bé đồ đạc, anh còn tỏ vẻ coi thường nói cô mắc bệnh nghiện mua sắm, còn cho rằng phải giáo huấn cô một trận để từ sau không mắc bệnh đó nữa. Anh thờ ơ không thèm đến giúp cô xách đồ, vắn vung vẫy tay không về nhà.

Về đến nhà, Vương Nhã Khả mặt đỏ bừng tai, thở phì phà phì phò, đã vậy anh còn lôi chuyện đó ra để cãi nhau. Ân Tấn Minh chẳng hề khách khí mà nói ra những lời cay độc, hai người lời qua tiếng lại từ sáng đến tối, từ bình minh cho đến hoàng hôn khiến trời long đất lở, quỷ thần cũng phải than khóc. Bây giờ nhớ lại, Ân Tấn Minh cảm thấy khi ấy đúng là mình có chút quá đáng.

Đứng trước hàng trăm quầy hàng long lanh rực rỡ, Ân Tấn Minh chỉ chọn mì ăn liền, mấy chai rượu và một vài đồ uống khác, anh không biết nấu cá thịt, mua về cũng chỉ bỏ phí.

Bình thường Ân Tấn Minh hay phải đi tiệc tùng xã giao, thời gian về nhà ăn cơm cũng không nhiều. Những thứ đồ ăn nhanh và tiện lợi này có thể lấp đầy bụng mỗi khi anh ở nhà.

Đi được một đoạn, Ân Tấn Minh chợt phát hiện trong chiếc xe đẩy hàng có mấy chai nước dừa. Anh không thích uống nước dừa, người thích là Vương Nhã Khả. Vừa nãy trong lúc không để ý, anh đã tiện tay đặt vào xe. Ân Tấn Minh định đẩy xe quay trở lại để bỏ mấy chai nước dừa đó trở lại giá. Nhưng khi bàn tay vừa chạm vào vỏ chai, anh lại ngập ngừng giây lát, thầm nghĩ đã lấy rồi thì mua luôn, cũng chỉ là mấy chai nước dừa thôi mà, dù sao cũng nên thể hiện phong độ đàn ông một chút.

Nhìn đồng hồ đã mua cũng không ít, Ân Tấn Minh đẩy chiếc xe hàng vòng lại quầy thu ngân, đứng lúc ngẩng mặt lên nhìn thì bắt gặp ánh mắt của một người, anh rất bất ngờ, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi: “Thật trùng hợp”.

“Đúng vậy, thật trùng hợp”, Ân Tấn Minh mặt mày rạng rỡ. Thực ra hoàn toàn không hề trùng hợp, cô ta cố tình bám đuôi Ân Tấn Minh đến đây. Nói một cách cụ thể thì là cô ta định đến tìm Ân Tấn Minh, nhưng trên đường lại bắt gặp anh đi vào siêu thị, vì thế cô ta cũng đi vào cùng, tìm một vòng, cuối cùng mới gặp được anh ở chỗ này.

Ân Tấn Minh cảm thấy lạ: “Cô... ở đây... mua đồ sao?”

“À, đi qua nên tiện vào thôi!”, An Thư Mỹ mỉm cười tươi tắn, “Anh biết không, phụ nữ lúc nào cũng thích lượn lờ trong siêu thị và cửa hàng”.

“Ừm”, Ân Tấn Minh không phát biểu thêm bất kỳ ý kiến nào, chỉ hờ hững đáp một tiếng.

Ánh mắt An Thư Mỹ dừng lại trên chiếc xe đẩy hàng của anh, đảo mắt nói: “Ăn nhiều mỳ ăn liền không tốt cho sức khỏe, không đủ đủ dinh dưỡng!”.

Ân Tấn Minh cười nói: “Cũng thỉnh thoảng mới ăn mà, chủ yếu là chống đói thôi”.

“Anh ở gần đây sao?”, An Thư Mỹ rõ ràng đã biết nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Đúng vậy!”

“Tôi vẫn chưa có thời gian đến thăm nhà anh, nhân tiện gặp ở đây, anh không ngại mời tôi đến nhà một chút chứ?”

Ân Tấn Minh ngập ngừng giây lát, trong lòng thầm nhủ, không ngờ An Thư Mỹ lại tiếp anh càng lúc càng gần như thế. Nhưng xét từ góc độ công việc mà nói, anh vẫn cần đến sự giúp đỡ của cô ta.

Lần trước, Trần Tử Nam không hài lòng lắm với kế hoạch marketing của Ân Tấn Minh, nhưng nhờ sự giúp đỡ của An Thư Mỹ, Trần Tử Nam liền vui vẻ đồng ý ngay. Lại còn lần trước nữa, và mấy lần trước trước nữa, đều phải nhờ An Thư Mỹ nhúng tay vào, Trần Tử Nam mới hào hứng vung tay múa bút, ký tên vào bản kế hoạch.

Từ điểm này có thể thấy, Trần Tử Nam và An Thư Mỹ có quan hệ rất đặc biệt. Cho nên, ông không thể đắc tội cô ta. Bây giờ, cô ta lại chủ động đưa ra ý kiến muốn đến nhà anh, thực ra anh cũng không có lý do gì để từ chối cả. Có điều, từ trong sâu thẳm trái tim, Ân Tấn Minh hoàn toàn không muốn đưa An Thư Mỹ tới một nơi nhạy cảm như vậy, vì thế, anh cười vẻ lúng túng khó xử: “Chuyện này... nhà tôi bữa bộn lắm. Hay để hôm khác đi”.

“Không sao, nhà của đàn ông độc thân, bữa bộn cũng là điều dễ hiểu”, An Thư Mỹ lại không vì lời từ chối khéo của Ân Tấn Minh mà rút lui, ngược lại còn rất nhiệt tình nói, “Chúng ta làm việc chung với nhau đã lâu, có thể coi như khác thân thiết, giờ cũng đã đến trước cửa nhà anh mà tôi lại không vào thăm thì cũng có vài phần thất lễ, chẳng phải sao?”

Ân Tấn Minh hiểu được ý tứ đằng sau câu nói đó của cô ta, anh so vai, nói: “Vậy được thôi. Hy vọng lát nữa cô không sợ hãi mà bỏ chạy”. Nhà anh cũng không bữa bộn đến mức không thể bước vào được, có Vương Nhã Khả vẫn ở chung, khu vực phòng khách làm gì có chỗ nào bữa bộn? Phòng ngủ thì Ân Tấn Minh không có cơ hội vào trong nên không thể biết được.

Điều khiến Ân Tấn Minh lo ngại nhất chính là Vương Nhã Khả thấy anh đưa người phụ nữ khác về nhà nhất định sẽ thấy không thoải mái. Nhưng hiện tại, Vương Nhã Khả cũng đi coi mặt rồi, có lẽ phải sau bữa tối cô mới về, không thể về sớm được.

An Thư Mỹ cười nói: “Anh đi cùng tôi chút, tôi mua ít đồ, nhanh thôi”.

Ân Tấn Minh không biết cô ta định làm gì, chỉ đành đẩy xe hàng đi theo. Cô ta đi đến quầy thực phẩm, mua thịt và cá, còn có cả rau xanh và trứng gà.

Ân Tấn Minh không biết An Thư Mỹ định làm gì, kinh ngạc nhìn theo. Cô ta chỉ cười “khì khì” nói: “Thấy bữa tối mà anh định ăn toàn những thứ không có nhiều dinh dưỡng như thế, dù sao tôi cũng đang rảnh, nhân tiện giúp anh làm cơm luôn, thế nào?”.

Thức ăn đã mua rồi thì còn có thể thế nào nữa?

Ân Tấn Minh cười nói: “Cảm ơn cô đã quan tâm!”.

“Chúng ta đã quen nhau lâu như vậy, không cần phải khách sáo thế!”, An Thư Mỹ điềm nhiên mỉm cười, sóng mắt mềm mại như tơ.

Thanh toán xong xuôi, Ân Tấn Minh xách một túi đồ to, còn An Thư Mỹ tay không bước đi bên cạnh. Hai người vừa nói vừa cười, có vẻ vô cùng ăn ý, hòa hợp. Lúc mở cửa, vì tay Ân Tấn Minh đang xách quá nhiều đồ nên không thể lấy chìa khóa được, An Thư Mỹ thấy vậy liền nói: “Ồ đâu, để tôi lấy giúp anh!”. Tay cô ta luồn qua tay của anh, lấy chiếc chìa khóa từ túi quần anh rồi mở cửa.

Động tác của cô ta vô cùng tự nhiên, như thể hành động nhỏ nhặt của những cặp vợ chồng.

Ân Tấn Minh ngây ngẩn giây lát rồi mời An Thư Mỹ vào nhà.

An Thư Mỹ nhìn quanh một lượt phòng khách, xuyên qua tấm kính thấy quần áo của Vương Nhã Khả đang được phơi bên ngoài, cô nghiêng đầu như cười như không nhìn Ân Tấn Minh.

Ân Tấn Minh mỉm cười giải thích: “Nhà hơi chật!”

An Thư Mỹ nhanh nhạy hiểu ý của câu nói này, điềm nhiên cười nói: “Nhà anh đâu bữa bọn, anh khiêm tốn quá.”.

Ân Tấn Minh mỉm cười gượng gạo. Anh nhét hết túi to túi nhỏ đang xách trong tay vào tủ lạnh. Ánh mắt của An Thư Mỹ cũng lướt theo từng động tác của anh, nhìn thấy tủ lạnh trống không, sắc mặt cô ta lộ ra vài phần thương cảm.

Sau khi Ân Tấn Minh xếp xong chai rượu cuối cùng vào tủ lạnh, quay lại nhìn An Thư Mỹ đã xách túi rau vào phòng bếp. Ân Tấn Minh chợt cảm thấy để khách như cô ta phải xuống bếp thì quá bất lịch sự nên cũng đi theo.

An Thư Mỹ đang lấy đồ ăn từ trong túi ra, mỉm cười xinh đẹp với Ân Tấn Minh, nói: “Đợi chút, lát nữa sẽ được ăn”.

Ân Tấn Minh bất giác sững người. Trước đây, khi Vương Nhã Khả mới bắt đầu học nấu cơm, cũng như thế này, tung hết đồng nguyên liệu từ trong túi ra rồi bắt đầu khua môi múa mép “Lát nữa sẽ được ăn”. Nhưng cái “lát nữa” đó phải tốn đến mấy tiếng đồng hồ, mà “được ăn” cũng mang một ý nghĩa phi phàm, cơm không khê thì còn sống, canh không nhạt thì quá mặn.

Nhưng khi ấy, nghĩ đến sự vất vả của Nhã Khả khi phải xắn tay áo xuống bếp, nghĩ đến những món ăn đó toàn bộ là tình cảm của cô dành cho anh, Ân Tấn Minh vẫn vui vẻ ăn hết.

May mà tài nghệ nấu nướng của Vương Nhã Khả nhờ được con chuột bạch là Ân Tấn Minh ca tụng hết lời, lại thêm ngày ngày động viên khích lệ khiến cô như thuyền theo sóng lớn, tiến bộ rất nhanh. Sau cùng anh cũng được thưởng thức sơn hào hải vị do chính tay cô nấu.

Nhưng đó là chuyện của rất lâu trước đây. Cảm giác như đã qua một thế kỷ vậy.

Lúc này, lịch sử đang được tái hiện một lần nữa, nhất là khi An Thư Mỹ đeo chiếc tạp dề của cô đi đi lại lại trong không gian mà từ trước đến nay chỉ thuộc về mình Nhã Khả. An Thư Mỹ ngẩng đầu mỉm cười, khiến trái tim Ân Tấn Minh bỗng thấy hoảng hốt, rồi lại không kiềm chế được bất giác nở nụ cười.

“Tấn Minh, bếp nhà anh thật rộng và thoáng!”, An Thư Mỹ nói xong câu đó nhưng không thấy ai đáp bèn ngẩng đầu nhìn, thấy vẻ dịu dàng trên khuôn mặt Ân Tấn Minh đáng ghét qua bóng hình cô ta, trong lòng

cô ta thắm vui sướng, khoe miệng khê nhếch tạo thành một nụ cười đẹp mê hồn, sau đó lại tiếp tục bận rộn nấu ăn.

Ân Tấn Minh sững sờ, định thần lại, tự giấu chính mình rồi đi cho cá ăn. Con cá vàng so chính tay anh cẩn thận tỉ mỉ nuôi nấng hôm nay lại trở nên hoạt bát, đáng yêu vô cùng. Cho cá ăn xong, anh quay người ngồi trên sofa và bắt đầu hút thuốc. Quy định sống chung của Vương Nhã Khả là không được hút thuốc, nhưng lúc này, Vương Nhã Khả không có ở nhà.

Tài nghệ nấu nướng của An Thư Mỹ so với hồi Vương Nhã Khả bắt đầu học nấu ăn cao siêu hơn nhiều, còn nếu so với Nhã Khả của hiện tại thì cũng một chín một mười. Không để Ân Tấn Minh phải đợi lâu, ba món ăn và một món canh được bày lên bàn.

An Thư Mỹ bê đồ ăn đặt lên bàn, cởi tạp dề rồi rửa tay, cứ như một người vợ đảm gọi Ân Tấn Minh vào ăn cơm.

Ân Tấn Minh cười nói: “Thật ngại quá, lần đầu cô đến nhà tôi, phải là tôi chiêu đãi cô mới đúng, đằng này lại bắt tôi phải vào bếp nấu cơm cho tôi. Lần sau tôi sẽ mời cô đi ăn bên ngoài!”.

“Đừng khách sáo như thế, cũng lâu rồi chưa trở tài nấu nướng, anh không chê khó ăn là tốt rồi”, Ân Tấn Minh hào hứng nói.

An Thư Mỹ lúc đeo tạp dề thì xinh đẹp mà mộc mạc, còn khi cởi tạp dề ra lại tươi tắn, cao quý vô cùng. Đặt biệt là nụ cười của cô ta, nụ cười ấy vô cùng thoải mái lại không hề phô trương.

So ra thì Vương Nhã Khả không xuất sắc được bằng An Thư Mỹ. Nhã Khả thuộc mẫu người mãi mê kiếm tiền, tính tình chân thật song, cô cũng có khuyết điểm, vui buồn thất thường, hay hờn dỗi, hay chấp nhặt, một khi đã tức lên thì vô cùng ngang ngạnh bướng bỉnh, nói ra những lời rất khó nghe. Vì thế chỉ cần một chuyện nhỏ nhặt thôi cũng có thể khiến hai vợ chồng cãi nhau, càng cãi càng lớn chuyện, sau đó lại biến thành đay nghiến lẫn nhau.

Tại sao lại có thể đem Vương Nhã Khả cùng An Thư Mỹ ra so sánh như thế chứ, Ân Tấn Minh cười tự giấu những suy nghĩ trong lòng mình.

Lúc này tuy đã rất đói, nhưng được thông dong thư thái thưởng thức tài nghệ nấu nướng của An Thư Mỹ, đem cả con tim ra để cảm nhận, Ân Tấn Minh thấy tài nghệ của An Thư Mỹ đúng là rất tuyệt. Anh cảm thấy rất lạ, nhìn bộ dạng cô ta như thế, ai cũng tưởng cô ta là một tiểu thư sống trong nhung lụa, không ngờ lại có thể tại ra những món ngon như thế này.

Chỉ có điều, tuy rằng món ăn cực kỳ ngon, nụ cười của An Thư Mỹ cũng vô cùng ngọt ngào, nhưng Ân Tấn Minh vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó.

Thiếu thứ gì đây?

Ân Tấn Minh vừa ăn vừa nghĩ, đúng rồi, cô thiếu một chút dè dặt mà một người làm khách nên có, còn anh lại thiếu một chút yên lòng mà người chủ nhà nên có. Khi Vương Nhã Khả làm cơm, anh thấy rất thoải mái chứ không như thế này.

An Thư Mỹ nhìn Ân Tấn Minh ăn những món do chính tay mình nấu thì rất vui, bộ dạng nhìn anh ăn từng chút từng chút, sau đó hỏi: “Thế nào? Có ngon không?”.

Ân Tấn Minh gật đầu: “Ừ, rất ngon!”.

An Thư Mỹ tươi cười rạng rỡ, rồi cũng cúi đầu ăn. Ăn được mấy miếng, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cô ta hỏi: “Vợ cũ của anh đâu?”.

Động tác ăn cơm của Ân Tấn Minh chợt ngừng lại giây lát, từ “vợ cũ” này tuy là do chính anh nói khi cãi nhau với Vương Nhã Khả nhưng lại chưa từng được nghe từ miệng của người khác, cảm giác có chút gượng gạo. Anh cười nói: “Ừ, cô ấy ra ngoài rồi”.

An Thư Mỹ không hỏi thêm nữa, bắt đầu khuyên Ân Tấn Minh ăn nhiều một chút. Trong lòng Ân Tấn Minh chợt dấy lên một cảm giác lạ lẫm. Anh cũng chẳng biết cảm giác là từ đâu, đây chẳng phải là nhà anh sao?

Ăn cơm xong cũng đã hơn năm giờ, An Thư Mỹ thu dọn chiến trường, Ân Tấn Minh cũng giúp một tay. Hai người cùng nhau thu dọn bát đĩa rồi mang vào bếp.

Lúc đó, khóa cửa đột nhiên nhẹ vang tiếng “cách”, Ân Tấn Minh chợt sững người, Vương Nhã Khả đã về.

Khoảnh khắc Vương Nhã Khả đặt chân vào nhà cũng phải thất thần. Đập vào mắt cô là hình ảnh An Thư Mỹ đeo chiếc tạp dề của mình. Cô cứ nhớ mình vào nhầm nhà. Nhưng, ngay sau đó cô lại nhìn thấy Ân Tấn Minh tay đang bê chồng bát.

Đầu óc Ân Tấn Minh thoáng chút rối bời. Anh không ngờ Vương Nhã Khả lại về sớm như vậy, đang nghĩ xem lát nữa làm thế nào để đưa An Thư Mỹ về mà không để Vương Nhã Khả phát hiện. Nhưng Vương Nhã Khả trở về đã làm rối tung kế hoạch của anh, trong đầu Ân Tấn Minh chợt nảy ra một câu: “Gặp nhau nơi ngõ hẹp”.

Anh quan sát Vương Nhã Khả, không biết cô sẽ phản ứng ra sao.

An Thư Mỹ cũng chăm chú nhìn Vương Nhã Khả, và chờ đợi phản ứng của cô. Cô ta hy vọng Nhã Khả sẽ tức giận, sẽ làm âm ỉ, sẽ tức tối mà nói ra những lời bất lịch sự.

Nhưng, có vẻ tâm trạng của Vương Nhã Khả hôm nay rất tốt. Cô chỉ thoáng sững sờ trong giây lát rồi nhanh chóng nở nụ cười, nói: “Thật ngại quá, tôi không làm phiền hai người chứ?”.

An Thư Mỹ cười nói: “Không phiền, không phiền, cô về sớm hơn một chút có phải tốt hơn không, chúng tôi cứ nghĩ cô không về ăn tối nên không để phần đồ ăn. Giờ thì hết mất rồi, chẳng còn gì cả”.

Nụ cười trên mặt Vương Nhã Khả càng tươi rói: “Tôi ăn rồi, cảm ơn, không cần khách sáo”.

Nét cười trên mặt An Thư Mỹ cũng rạng rỡ chẳng kém, ra vẻ hối hận nói: “Thật ngại quá, tôi đến mà cũng không báo trước với cô một tiếng!”.

Ân Tấn Minh chau mày, An Thư Mỹ đùa hơi quá rồi, đấy chẳng phải là đang thị uy sao? Anh và Nhã Khả chỉ là hàng xóm láng giềng, cô ta định làm gì đây?

Vương Nhã Khả cười nói: “Xem cô nói kìa, cô đến thì sao phải nói với tôi? Cô chớ thấy chúng tôi ở cùng nhà mà hiểu lầm, chỉ vì giá nhà quá cao, tôi chưa có nơi nào để chuyển thôi. Cô thấy có người nào khi có khách đến chơi còn phải thông báo cho nhà hàng xóm không?”.

“Cô không để bụng là may mắn rồi.”

“Tôi để bụng gì chứ? Ai cũng có quyền được quan hệ xã hội, chẳng ai có nghĩa vụ phải khai báo với ai cả, không phải sao?”, Vương Nhã Khả mỉm cười nói, “Hai người tiếp tục đi, tôi xin phép”. Nói xong, cô xoay gót, nở nụ cười bình thản như không đi về phía phòng mình.

Sau khi cánh cửa được đóng lại, không gian rộng lớn chỉ còn lại Ân Tấn Minh cùng An Thư Mỹ. Nhưng, cứ nghĩ đến trong gian phòng kia còn có cả Vương Nhã Khả thì cảm giác lại hoàn toàn khác.

Ân Tấn Minh bê nốt số bát đĩa còn lại trên bàn vào bếp, sau đó nói: “Lát nữa tôi sẽ rửa bát, cô cũng mệt rồi, ngồi nghỉ chút đi”.

An Thư Mỹ cười tươi tắn, cũng không cố thêm nữa. Cô ta cảm thấy mình đã đạt được mục đích là lấp đầy dạ dày của Ân Tấn Minh, còn chuyện rửa bát sau đó cũng chỉ là chuyện nhỏ, không nhất thiết phải cố gắng thêm. Vả lại, cô ta cũng không thích rửa bát, dầu mỡ nhớt nhớt rất khó chịu. Khi ở nhà, cô ta chỉ tập trung làm cơm cho thật ngon, còn bát đĩa thì có người làm thuê đến rửa, không cần cô ta phải động tay động chân.

Hai người ngồi trên sofa nói chuyện, nhưng tâm trí đều hướng về Vương Nhã Khả đang ở trong phòng, vì thể tư tưởng của Ân Tấn Minh cũng không mấy tập trung cho cuộc chuyện trò đó. Sau khi Vương Nhã Khả đi về phòng thì không còn bất cứ động tĩnh nào nữa, rất biết điều cố tình nhường không gian rộng lớn riêng cho Ân Tấn Minh và Ân Tấn Minh.

Cuối cùng, Ân Tấn Minh cũng nhếch khóe miệng nở nụ cười rạng rỡ nói: “Làm phiền cô cũng lâu rồi, thật ngại quá, hôm nay cũng không còn sớm nữa, để tôi đưa cô về!”.

Ân Tấn Minh khẽ cười, vốn là một người rất thông minh, cô ta biết bất cứ chuyện gì cũng không thể gấp gáp mà thành được. Thành quả đạt được hôm nay cũng khá khả quan, tuy hiên tại mới hơn sáu giờ tối, nhưng cũng cố tình hòa theo Ân Tấn Minh: “Đúng rồi, không còn sớm nữa, vậy chúng ta đi thôi!”.

22. Chương 22: Bị Coi Mặt

Sau khi đưa An Thư Mỹ về, Ân Tấn Minh tiến hành thu dọn bãi chiến trường. Anh bước vào bếp, xắn tay áo lên rồi bắt đầu rửa bát, động tác ngốc nghếch, gương gạo còn hơn cả Lư Hiểu Dương.

Việc này không thể trách Ân Tấn Minh được, từ trước đến nay anh có phải rửa bát bao giờ đâu. Ngày ba bữa cơm đều do Nhã Khả đảm nhiệm. Cô chưa từng yêu cầu anh phải rửa bát, anh cũng rất hài lòng với việc đó.

Nhưng hôm nay khác rồi, anh phải đánh vật với đồng bát đĩa, dù sao cũng không thể để cho Vương Nhã Khả nắm đằng chuôi được.

Tiếng “choang choang” vang vọng khắp nhà, một chiếc bát rơi xuống sàn, vỡ toang.

Âm thanh rất lớn, lại trong trẻo, vang vọng nữa khiến Vương Nhã Khả ở trong phòng cũng nghe thấy. Cô thò đầu ra ngoài nhìn, phòng khách không có ai. Cô chợt thấy kinh hãi, lẽ nào có trộm? Ân Tấn Minh đi từ lúc nào? Nhất định là anh đã khóa cửa không cẩn thận rồi.

Nhã Khả đứng trước cửa ngập ngừng giây lát rồi quyết định đi xem thử. Khi ấy, phòng bếp có tiếng nước chảy ào ào. Cô rón ra rón rén áp sát đến gần, đưa mắt nhìn vào trong, hóa ra là Ân Tấn Minh đang dốc sức chiến đấu với đồng bát.

Chuông báo động trong lòng Nhã Khả đã ngừng reo, Vương Nhã Khả thở phào nhẹ nhõm rồi bắt giác phì cười. Đúng lúc đó Ân Tấn Minh quay đầu lại nhìn, ánh mắt hai người giao nhau. Vương Nhã Khả lại cười phá lên, vô cùng hả hê, vô cùng sung sướng, cười hạnh phúc như thể lá cây đang reo hò khi được gió lướt qua. Đó là một nụ cười đầy vẻ giễu cợt.

Ân Tấn Minh lườm Vương Nhã Khả một cái, nói: “Cười gì mà cười? Ngưỡng mộ hả? Cô cho rằng cô không nấu cơm cho tôi thì không có ai đến nấu giúp tôi sao?”.

Wương Nhã Khả cố nhịn cười, gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc: “Đúng, đúng, đúng, quá ngưỡng mộ, ngưỡng mộ chết đi được”.

“Cô cười ít thôi! Tôi nói cho cô biết, có hàng tá gái xinh tự nguyện đến nấu cơm cho tôi đấy. Cô xem, ngay cả nguyên liệu người ta cũng tự mang đến!”

“Tôi đâu dám. Anh không chỉ đánh vỡ một cái bát thôi đúng không?”, Vương Nhã Khả liếc xéo Ân Tấn Minh, cười “he he” nói, “Có người tình nguyện xuống bếp, đừng nói một cái bát, cả chồng bát có rơi vỡ cũng đáng đấy nhỉ!”.

Ân Tấn Minh cười vẻ tự cao tự đại, “Tôi không ki bo kệt xỉn như cô đâu. Ngày mai tôi sẽ mua cả một sọt bát về đây, tha hồ mà đánh vỡ!”, lời vừa nói ra, anh bỗng tuột tay, tiếng “choang choang” vang lên, lại một cái bát nữa rơi xuống sàn, vỡ toang.

Wương Nhã Khả phá lên cười, tiếng cười trong trẻo như chim hót.

Ân Tấn Minh tay đang bận rộn dọn dẹp mảnh bát vỡ trên sàn nhà, nghe thấy tiếng cười đó, dường như nhận ra ý vị đằng sau, anh đứng bật dậy, nhìn Vương Nhã Khả một lượt từ đầu xuống chân, rồi nói: “Này, hôm nay tâm trạng cô tốt lắm hả? Sao nào, đi coi mặt, câu được cá to rồi ư?”.

Wương Nhã Khả chớp đôi mắt đen láy, cười như tỏa nắng, nói: “Đâu chỉ là cá to. Phải là rùa vàng mới đúng!”.

Ân Tấn Minh tròn mắt nhìn, tâm trạng tức tối khê lâu bầu: “Nông cạn!”. Lúc này anh đã hiểu tại sao khi Vương Nhã Khả đối diện với An Thư Mỹ lại bình thản đến vậy, hóa ra mấy ngày rảnh rỗi trước đi xem mắt không tích sự gì, còn hôm nay cô đã tìm được đối tượng ưng ý rồi.

Ân Tấn Minh thấy không thoải mái. Tuy hai người đã chẳng còn quan hệ gì nữa, nhưng lòng tự tôn của người đàn ông trong anh dường như cũng bị tổn thương. May mà hôm nay An Thư Mỹ đến, cứu anh được một bàn thua trông thấy.

Vương Nhã Khả khê cười chế nhạo nói: “Anh cứ từ từ mà rửa nhê, cứ vỗ theo đà này, có khi anh sẽ phải mua đến mười sọt bát mới đủ dùng đấy, một sọt không đủ được đâu?”, nói xong, cô xoay người, dáng vẻ vô cùng thông dong, đi ra phòng khách xem tivi.

Đúng là hôm nay Vương Nhã Khả đi coi mặt thu hoạch được rất lớn. Cô cùng chàng trai bác sĩ thí chín mà mẹ cô giới thiệu hẹn nhau ở một quán cà phê, ám hiện ngầm là mỗi người cầm một cuốn tạp chí Tri âm.

Xem ra mẹ Nhã Khả tính toán thật chu toàn. Tên tạp chí là Tri âm nên hai người nói chuyện ăn ý hòa hợp vô cùng. Đã “tri âm” rồi, sau này chắc chắn sẽ nảy sinh Tình yêu.

Vương Nhã Khả đến khá sớm, gọi một cốc cà phê Moka rồi ngồi ở đó ngắm đường phố.

Lát sau, một giọng nói đầy vẻ kinh ngạc vang lên: “Nhã Khả?”.

Vương Nhã Khả tim đập loạn nhịp giây lát, ngẩng đầu lên nhìn, người đàn ông cầm tạp chí Tri âm trước mặt không phải ai khác mà chính là Hoàng Sở Hạo. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy đúng là mình bị mẫu thân yêu quý bán đi rồi. Rõ ràng cô đã kiên quyết nói rằng, bác sĩ khác thì có thể coi mặt nhưng riêng Hoàng Sở Hạo thì nhất quyết không. Không ngờ, mẫu thân yêu quý của cô sắp xếp đến tận tám người đến gặp cô, hóa ra cũng chỉ để làm bước đệm mà thôi, đợi đến thời khắc quan trọng sẽ rước Hoàng Sở Hạo đến trước mặt cô.

Người ta cũng đã đến rồi, cô lại không thể lập tức phóng về nhà để hỏi tội mẫu thân đại nhân nên đành mỉm cười, thuận miệng nói: “Thật trùng hợp, anh cũng đến coi mặt sao?”.

Hoàng Sở Hạo cười, nụ cười lúc nào cũng nhã nhặn lịch sự như thế. Anh chợt nhận ra Vương Nhã Khả vô cùng dí dỏm, chỉ một câu đó thôi mà đã được anh cười. Vì thế, anh cũng thuận theo mà nói: “Đúng vậy, trùng hợp thật, chúng ta lại gặp nhau thêm lần nữa”.

Câu nói này khiến Vương Nhã Khả vô cùng bất ngờ. Trước đây Hoàng Sở Hạo luôn tỏ ra nhã nhặn lễ phép, lịch sự, có quy tắc nề nếp, hóa ra anh chàng lại có khiếu hài hước như vậy nên cô cảm thấy rất hứng chí. Bầu không khí theo đó cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, Hoàng Sở Hạo ngồi xuống vô cùng tự nhiên.

Vương Nhã Khả nói: “Thực ra chúng ta đã quen nhau từ lâu, nhưng dù sao lần này cũng là đi coi mặt, cho nên trình tự cứ nên tiến hành từng bước từng bước nhỉ, anh thấy thế nào?”

“Theo ý cô đi”, Hoàng Sở Hạo khê mỉm cười.

“Tôi trước nhê, tôi tên là Vương Nhã Khả, năm nay hai mươi tám tuổi. Chiều cao thì anh thấy đấy, dung mạo cũng có thể quan sát được. Thành viên trong gia đình tôi anh biết hết cả rồi. Giờ đến công việc, tôi làm kế hoạch quảng cáo, thu nhập một tháng khoảng sáu ngàn nhân dân tệ!”

Hoàng Sở Hạo cười nói: “Vậy đến lượt tôi. Tôi tên là Hoàng Sở Hạo, năm nay ba mươi tuổi, ột mét tám mươi. Tướng mạo à, cũng khá cân đối. Nhà tôi có bố, mẹ và một em gái, nghề nghiệp là bác sĩ, thu nhập bình quân một tháng là mười ngàn nhân dân tệ”, anh hoàn toàn dựa theo hình thức giới thiệu mà Vương Nhã Khả đã nói trước đó để trình bày, rõ ràng là cũng bắt đầu có cảm tình với cô rồi.

Vương Nhã Khả định cười toáng lên khi nghe Hoàng Sở Hạo nói thế. Cô cũng phát hiện sự hài hước trong con người anh. Quan sát ở khoảng cách gần như thế này, đúng là dung mạo của Hoàng Sở Hạo rất tuyệt, không chỉ dừng lại ở cân đối mà phải là anh tuấn mới đúng, càng ngày cô càng thấy Lữ Hiểu Dương đúng là có mắt nhìn người.

Tuy hiện tại đối tượng coi mặt là Vương Nhã Khả, nhưng cô lại hoàn toàn không định tìm hiểu thêm điều gì về Hoàng Sở Hạo. Đây là đối tượng của bạn thân, cô không thể có ý đồ gì khác. Vương Nhã Khả bắt

đầu xắn tay áo, nghiêm túc nói: “Những điều anh vừa nói tôi đều biết rồi, nhưng vẫn còn một chuyện mà anh chưa biết”.

“Hả, chuyên gì vậy?”, thấy Vương Nhã Khả đột nhiên trở nên nghiêm túc, Hoàng Sở Hạo thấy buồn cười.

Vương Nhã Khả mỉm cười nói: “Thực ra tôi đã từng kết hôn rồi!”.

Lần này thì Hoàng Sở Hạo thực sự kinh ngạc, khuôn mặt tỏ ra bất ngờ vô cùng, tròn tròn mắt nhìn Vương Nhã Khả.

Tiếp đó Vương Nhã Khả nói với tốc độ như gió thổi: “Ba năm trước tôi đã kết hôn, mới ly hôn hai tháng trước, cho nên, tôi đã có một đời chồng. Không phải là một cô gái chưa kết hôn”, sau khi nói xong, cô bắt đầu chăm chú quan sát từng sự thay đổi trên khuôn mặt Hoàng Sở Hạo. Đòn này đúng là như mưa bom bão đạn dội xuống khiến anh chấn động. Đây cũng là điều dễ hiểu, mà cũng chính là điều mà Vương Nhã Khả mong muốn.

Nhưng, Hoàng Sở Hạo ngạc nhiên thì ngạc nhiên vậy thôi chứ cũng không đến nỗi đứng bật dậy. Thêm nữa, vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt anh cũng nhanh chóng biến mất không còn vương lại nữa. Hoàng Sở Hạo khẽ cười nói: “Cũng đâu có khác biệt gì, hiện tại cô vẫn độc thân mà”.

Vương Nhã Khả cố tình hỏi dò: “Vậy chúng ta vẫn có thể tiếp tục sao?”.

“Tất nhiên, chúng ta chỉ mới giới thiệu sơ sơ thôi mà!”, Hoàng Sở Hạo cười nói: “Tôi vẫn muốn thêm một chút về cô!”.

“Anh không để bụng sao?”

“Chỉ cần cô đang độc thân, thì có vấn đề gì chứ?”

Vương Nhã Khả cảm thấy rất bối rối. Tán tên trước đây, cô chỉ cần giả chiêu trò này là đánh bay tất cả, tại sao Hoàng Sở Hạo này lại không như thế? Vương Nhã Khả nhếch mép, nở nụ cười gượng gạo, nói: “Thật xin lỗi, tôi đi vào nhà vệ sinh một chút!”.

Hoàng Sở Hạo lịch sự nói: “Cứ tự nhiên!”.

Vương Nhã Khả vội đứng lên đi đến phòng vệ sinh, sau khi lấy nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo lại, trong đầu cô không ngừng suy nghĩ. Cuối cùng Vương Nhã Khả quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Lư Hiểu Dương.

Điện thoại vừa kết nối, không đợi Lư Hiểu Dương mở miệng, Vương Nhã Khả nói ngay: “Hiểu Dương, mau đến cứu mình!”.

“Chuyện gì thế hả?”

“Mình bị mẹ ép đi coi mặt, mà đối tượng coi mặt lần này mình không biết kết quả ra sao. Cậu đến thăm định giúp mình đi!”

“Nhã Khả, chỉ là một tên đàn ông thôi mà, có gì đâu mà khó thăm định? Nói đi, cậu gọi mình đến để tán gẫu hay là để mê hoặc anh ta?”

“Đương nhiên là mê hoặc anh ta rồi, người đàn ông đó là... Hoàng Sở Hạo!”

“Hạo Hạo?”, giọng Lư Hiểu Dương bất giác cao vọt lên, suýt chút nữa khiến tai Vương Nhã Khả nổ tung, the thé hỏi: “Cậu đang ở đâu?”.

Vương Nhã Khả thông báo địa chỉ, nghe xong, Lư Hiểu Dương khí thế hùng hục nói: “Cậu yên tâm, mười phút nữa mình sẽ đến”.

Vương Nhã Khả thở phào nhẹ nhõm, vốc nước rửa mặt, sau đó lê bước chậm chậm trở ra. Cô cảm giác mình đi cũng khá lâu rồi. Lúc Vương Nhã Khả mới đứng lên, Hoàng Sở Hạo vẫn yên tĩnh ngồi đó, sắc mặt điềm đạm bình thản không hề tỏ vẻ khó chịu, rất có phong độ. Cô cười nói: “Thật ngại quá, để anh phải đợi lâu!”.

Hoàng Sở Hạo cười nói: “Không có gì”, rồi lại tiếp, “Cà phê của cô nguội rồi, tôi giúp cô gọi cốc khác nhé”.

Vương Nhã Khả vội vàng ngăn anh lại: “Không cần, không cần đâu, tôi vẫn còn có chuyện phải nói với anh!”.

“Ừ, chuyện gì thế?”

“Là thế này!”, Vương Nhã Khả ngẫm đoán có lẽ Lư Hiểu Dương cũng sắp đến, liền dẫn đo suy nghĩ, lực chọn từ ngữ, ngại ngần nói: “Thực ra... chuyện này... thực ra tôi vẫn chưa ly hôn. Tôi mới chỉ thử ly hôn, thử ly hôn anh có biết không? Cũng không khác ly hôn là mấy, chỉ có điều chưa làm thủ tục theo đúng trình tự luật pháp thôi. Tôi phải bốn tháng nữa mới có thể làm thủ tục ly hôn được. Chuyện này tôi vẫn chưa nói với mẹ nên bà không biết, vì vậy mới ép tôi phải đi coi mặt hết lần này tới lần khác. Thật lòng vô cùng xin lỗi!”.

Phải thừa nhận một điều rằng trái tim Hoàng Sở Hạo rất mạnh mẽ, khả năng chịu đựng của anh ta cũng thật kiên cường. Anh như bình tĩnh nói: “À, thử ly hôn, tôi hiểu rồi, cũng chỉ là chưa làm thủ tục thôi. Không sao, tôi cảm thấy nếu hai người đã không thể hòa hợp thì thời gian bốn tháng hoàn toàn có thể đợi được”.

Vương Nhã Khả trợn tròn mắt kinh ngạc, đã nói đến thế rồi mà anh ta vẫn không để bụng sao? Cô không tin nổi vào tai mình nữa, ông Trời ơi cứu con với!

May mắn làm sao đúng lúc đó, cô nhìn thấy bóng dáng của Lư Hiểu Dương thoát ẩn thoát hiện bên ngoài quán cà phê, Nhã Khả liền nắm chặt cơ hội nói: “Không, anh không để ý nhưng tôi để ý. Tôi rất tiếc, anh Hoàng, để bày tỏ lòng xin lỗi với anh, tôi muốn buổi gặp mặt hôm nay để tôi làm bà mối đi. Tôi sẽ giới thiệu cho anh một cô gái chưa kết hôn vừa xinh đẹp lại vừa xuất sắc. Anh xem, cô ấy đến rồi kìa”, nói xong, không đợi Hoàng Sở Hạo lên tiếng, cô xông thẳng ra cửa vẫy tay gọi Lư Hiểu Dương.

Lư Hiểu Dương đã nhìn thấy Vương Nhã Khả, còn Hoàng Sở Hạo ngồi quay lưng về phía cửa chính nên cô không trông thấy.

Đợi cô đến gần, Vương Nhã Khả như vớ được phao cứu sinh, vội vàng kéo tay Hiểu Dương nói: “Hai người đã biết nhau rồi nên tôi không giới thiệu nhiều nữa. Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước đây”, sao đó, giống như tên trộm đang bỏ trốn, cô xách túi lủi đi ngay.

Trước lúc rời đi Vương Nhã Khả vẫn kịp thấy được vẻ mặt tươi cười hớn hở, ánh mắt như tỏa ánh hào quang không thể tưởng tượng được. Nhưng, cô cũng chẳng cần để ý đến chuyện đó làm gì.

Buổi coi mặt ly kỳ ngày hôm nay khiến Vương Nhã Khả cứ nghĩ đến là lại thấy buồn cười. Dù sao cô cũng đã tạo được cơ hội để tác thành cho Hoàng Sở Hạo và Lư Hiểu Dương, còn việc họ có thể kết thành đôi lứa được hay không thì phải xem sự nỗ lực của Lư Hiểu Dương thế nào.

Trên đường về nhà cô cứ cười khúc khích một mình, quên mất cả việc ăn cơm. Lúc này Vương Nhã Khả mới cảm thấy đói. Theo thói quen, cô mở tủ lạnh, bên trong đầy ắp bao nhiêu là đồ ăn. Nhã Khả tiện tay lấy một chai nước dừa, đang định vặn nắp để uống thì đột nhiên nhớ ra, tủ lạnh đã trống huếch trống hoác lâu lắm rồi. Chai nước dừa này rõ ràng đâu phải cô mua.

Trong tủ còn có cả rượu, cá hộp, đồ uống. Có lẽ là của Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ đi siêu thị tha về, chất đầy cả tủ lạnh. Ân Tấn Minh không thích uống nước dừa, chẳng lẽ là An Thư Mỹ sao?

Quy định tủ lạnh là tài sản chung, nhưng những đồ đặc trong tủ lại là của riêng nên Vương Nhã Khả lại nhét chai nước dừa vào trong tủ. Đúng khoảnh khắc đó, Ân Tấn Minh đã rửa xong bát, đang định bước ra ngoài thì nhìn thấy hành động của Vương Nhã Khả, nói vô cùng thoải mái: “Cứ uống đi, coi như tôi mời cô!”.

Vương Nhã Khả đóng cửa tủ lạnh, không chút cảm kích, nói: “Thôi khỏi, tôi sợ uống vào lại đau bụng thì nguy!”.

Ân Tấn Minh cũng không để tâm, cười nói: “Cô về sớm như thế, chắc vẫn chưa ăn tối phải không? Trong tủ lạnh có mỳ ăn liền đấy, có muốn ăn một bát không?”.

“Tôi sợ ăn vào rồi lại không tiêu hóa được”, Vương Nhã Khả thẳng thắn trả lời. Cô tưởng những thứ đó là anh cùng An Thư Mỹ đi mua nên mới không muốn ăn. Anh định ra oai sao?

Ân Tấn Minh cũng chẳng miễn cưỡng, cười “ha ha”, lao đến sofa nằm xuống, nói: “Thử nói xem, hôm nay câu được con rùa vàng như thế nào?”

Vương Nhã Khả liếc xéo anh, nói: “Ân Tấn Minh, chuyện riêng của tôi, không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh!”

“Dù sao, giờ cũng đang rảnh rồi, nói ra để giết thời gian cũng được mà! Không chừng, tôi còn có thể làm tham mưu cố vấn chiến lược cho cô đấy. Nếu không, đừng nói rùa vàng không câu được, mà tiền mà người có khi cũng không cánh mà bay thôi!”

“Dối hơi!”, Vương Nhã Khả không muốn thấy bộ dạng đắc ý của Ân Tấn Minh bèn tắt tivi, xách túi về phòng, trong nhà chẳng có thứ gì nên cô đành ra ngoài ăn.

“Muộn thế này còn ra ngoài sao?”

“Liên quan gì anh?”

“Ừm, đi ăn sao? Rùa vàng của cô ki bo thế à? Không mời nổi một bữa cơm ư?”

Ánh mắt Vương Nhã Khả sắc như dao phay, hung hãn liếc về phía Ân Tấn Minh, cười nhạo nói: “Thì cũng giống anh thôi, quen đưa người về nhà ăn rồi”.

Ân Tấn Minh liền đáp trả: “Ha ha, hóa ra bây giờ là cô đến nhà hấn ta ăn cơm à? Coi chừng anh ta lại lừa chén sạch cô đấy. Bây giờ nhiều sói đội mai rùa vàng lắm đấy, cô phải cố mở to mắt ra mà nhìn!”

Vương Nhã Khả quay đầu lại, nhếch mép cười, sau đó ánh mắt lập tức trở nên băng giá, lạnh lùng nói: “Tôi rất sẵn lòng!”, rồi quay người, tiếng giày cao gót vang lên lộp cộp lộp cộp, “rầm” một tiếng, cánh cửa được đóng lại.

Ân Tấn Minh cảm thấy hôm nay là một ngày vô cùng ý nghĩa. Vương Nhã Khả đi coi mắt, đã thất bại đến tám lần rồi mà vẫn cố đi, dù sao anh cũng bái phục dũng khí của cô. Còn anh, lần đầu tiên đi siêu thị lại tình cờ gặp An Thư Mỹ, rồi còn đưa cô ta về nhà làm cơm, sau đó rửa bát, mà tất cả những chuyện này, Vương Nhã Khả đều chứng kiến.

Ngày ngày trôi qua đối với anh càng lúc càng có ý nghĩa hơn, đặc biệt là khi nhìn thấy nét mặt Vương Nhã Khả có chút khó chịu, Vương Nhã Khả lúc nào cũng cười ngụy trang khiến Ân Tấn Minh cảm thấy cô không để tâm, vì thế không nhận được mà hết lần này đến lần khác công kích cô.

Mỗi lần đấu khẩu với Vương Nhã Khả, tuy có thắng có thua, nhưng Ân Tấn Minh đều thấy rất thú vị. Đặc biệt là mỗi khi bị anh chọc tức, cô luôn mang một bộ dạng giận dữ hằn học mà toát ra vẻ hài hước.

Dường như hai người có đôi chút giống trước đây, khi mà anh và Nhã Khả mới quen nhau. Khi ấy hai người đúng là oan gia, chỉ cần anh đến trường cô là sẽ bị cô tìm được cơ hội trêu chọc, song, anh cũng góp phần đổ thêm dầu vào lửa. Sau một vài lần như thế, Ân Tấn Minh dần dần bắt thóp được Vương Nhã Khả và chiếm thế thượng phong. Khi ấy cô cũng hay hằn học giận dữ, cũng mang một bộ dạng đằng đẵng sát khí như bây giờ.

Nghe nói lúc nào ở trường cũng có người đợi anh đến để tính sổ, đáng lẽ Ân Tấn Minh phải đến ít đi, nhưng ngược lại, anh còn chăm chỉ đến hơn. Cuối cùng, trường của Vương Nhã Khả trở thành nơi mà cuối tuần Ân Tấn Minh không thể không đến. Vì thế, anh mua hẵn một chiếc xe để tiện cho việc đi lại.

Nhưng cuối cùng, người ngày ngày ngồi phía sau chiếc xe đó lại chính là Vương Nhã Khả. Hai người không cãi nhau nữa mà lại nảy nở một tình yêu.

Giờ nghĩ lại, Ân Tấn Minh vẫn không nhận được cười, cảm giác ngọt ngào cứ tuôn chảy trong lòng ngực. Những ngày tháng đó mới tươi đẹp làm sao! Ân Tấn Minh đang chìm đắm trong kỷ ức tươi đẹp, chẳng buồn để tâm để bản tin tài chính trên tivi nữa.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, bản tin đêm khuya cũng đã kết thúc mà Vương Nhã Khả vẫn chưa về. Ân Tấn Minh nhìn đồng hồ, trước đó đúng là chính anh trêu cô, nhưng không phải vì thế mà cô đến nhà của rùa vàng dùng bữa thật đấy chứ? Tình hình này không chừng Vương Nhã Khả thực sự bị chén sạch rồi cũng nên.

Dù có đi ăn cũng đâu đến mức mất tới bốn tiếng đồng hồ như vậy. Tại sao cô vẫn chưa về?

Ân Tấn Minh lòng như lửa đốt, điện thoại vút ở trên bàn, nhưng lại không biết có nên gọi điện thoại cho cô hay không? Với tính cách của Vương Nhã Khả, nếu cô đang dưng chờ ở đó thì nhất định sẽ chàm chọc anh một trận vì tội vô duyên vô cớ can sự vào chuyện của người khác. Trước đây gọi điện cho Nhã Khả là chuyện danh chính ngôn thuận, còn bây giờ mà gọi điện thì có vẻ không chính đáng.

Chồng và chồng cũ chỉ khác nhau một chữ thôi mà ý nghĩa lại cách xa biển trời.

Chẳng có ai lại tình nguyện để người khác chê cười.

Ân Tấn Minh không biết làm thế nào, đầu tranh tư tưởng vô cùng mãnh liệt.

Suy đi tính lại một hồi, cuối cùng anh vẫn quyết định gọi điện để đầu óc khỏi phải nghĩ ngợi lung tung. Thực ra, gọi điện thoại cũng chẳng vấn đề gì, bất cứ người lương thiện nào, đứng trên chủ nghĩa nhân đạo, trên phong độ của đàn ông thì cũng nên gọi một cuộc điện thoại cho Vương Nhã Khả. Cho dù có bị chàm chọc thì anh cũng có cách đáp trả.

Có điều, Ân Tấn Minh chẳng có cơ hội đáp trả bởi điện thoại của Vương Nhã Khả tắt máy.

Không gọi thì đã đành, đằng này điện thoại lại tắt máy khiến nỗi lo trong lòng anh không giảm đi mà ngược lại còn tăng lên gấp bội.

Điện thoại của Vương Nhã Khả tắt máy? Lẽ nào thực sự gặp phải chuyện gì rồi sao? Chỉ là đi ăn thôi thì có thể có chuyện gì được chứ?

Nghĩ ngợi giây lát, Ân Tấn Minh gọi điện thoại cho Chương Tây. Anh gọi cho Chương Tây chứ không gọi cho Lư Hiểu Dương bởi vì anh không thân thiết lắm với mấy người bạn của Nhã Khả. Miệng lưỡi của Chương Tây còn tương đối nhân hậu, chứ Lư Hiểu Dương thì vô cùng cay nghiệt.

Điện thoại được kết nối, Chương Tây nghe máy. Quả nhiên cô nàng rất nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa điềm đạm được truyền đến qua ống nghe: “Tấn Minh, là anh à, có chuyện gì không?”

“À, là thế này, Chương Tây, cô có ở nhà không? Chuyện này... Nhã Khả có đang ở cùng cô không?”, Ân Tấn Minh thấy hơi khó nói.

“Bây giờ tôi không ở nhà. Tôi đến Lệ Giang được nửa tháng nay rồi. Tại sao anh lại hỏi Nhã Khả thế?”

“Cũng không phải là tìm cô ấy, là thế này, cô ấy ra ngoài ăn cơm, đến giờ vẫn chưa về, tôi gọi điện thì điện thoại tắt máy, cứ tưởng Nhã Khả đang ở chỗ cô nên gọi điện thoại hỏi thôi”, Ân Tấn Minh giải thích.

“Vậy à? Anh thử hỏi Hiểu Dương xem sao!”

“Ừ, để tôi gọi.”

Chương Tây ngập ngừng giây lát, nói: “Anh đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu, cô ấy tự biết chăm sóc mình mặc dù đôi khi hơi yếu đuối trong chuyện tình cảm. Tấn Minh à, trong mắt hai người thì tôi là người ngoài, không có tư cách để nói. Nhưng tôi và Nhã Khả là bạn thân, cho nên, tôi thấy cần nói với anh câu này. Nếu anh thích người khác rồi thì hãy cho Nhã Khả một đường lui, đừng quẩn chuyện cô ấy nữa”.

Ân Tấn Minh chợt thấy choáng váng. Câu nói này như đang ám chỉ sự quan tâm của anh dành cho Vương Nhã Khả giống như rắn độc thú hoang đang kiếm tìm con mồi, đến mức phải để cho cô ấy một đường lui. Anh có đáng sợ như thế không? Vả lại, ai nói là anh thích người khác?

Nói mấy câu khách sáo rồi cúp máy, Ân Tấn Minh chợt nhận ra cuộc điện thoại mà mình vừa gọi có phần thừa thãi. Cũng đã thử ly hôn rồi, cần gì phải dưng chờ không dứt khoát như vậy chứ?

Nhưng Vương Nhã Khả bây giờ vẫn chưa về, đằng nào anh cũng đã gọi một cuộc điện thoại rồi, gọi thêm một cuộc nữa cũng có khác biệt gì đâu. Quan trọng nhất là phải xác định xem có phải Vương Nhã Khả trong lúc ăn cơm thực sự đã bị người ta chén sạch đến mức không mảnh giáp che thân rồi hay không.

Ân Tấn Minh lại cầm cùi dờ tìm số điện thoại của Lư Hiểu Dương để gọi.

23. Chương 23: Ai Mờ Âm Hơn Ai

Đúng là Vương Nhã Khả cũng chỉ định ăn tạm gì đó nên mới ra ngoài, nhưng vừa xuống lầu liền nhận được điện thoại của Lư Hiểu Dương. Nhanh như vậy đã gọi điện, nhất định là chuyện không tốt rồi. Lư Hiểu Dương vốn không thích Phó Lượng Bằng. Hôm nay cô ấy đi gặp gỡ Hoàng Sở Hạo, cho dù chưa thể kết hôn ngay được thì chí ít cũng phải khiến cho tình cảm được bồi đắp, thắt chặt hơn.

Nhận điện thoại, nghe Lư Hiểu Dương trình bày ngọn nguồn sự việc, Vương Nhã Khả chỉ muốn phá lên cười.

Khả năng bắt chước của Hoàng Sở Hạo quả thật siêu phàm. Cô vừa kéo Lư Hiểu Dương đến xong thì trong vòng chưa đầy nửa giờ đồng sau, anh đã học được ngay dấu pháp kim thiền thoát xác của cô. Cuối cùng để an ủi Lư Hiểu Dương, Vương Nhã Khả đành phải mời cô nàng đi ăn tối.

Không biết Lư Hiểu Dương đang nghĩ miếng bò bíp tết là thịt của Hoàng Sở Hạo hay Phó Lượng Bằng mà cứ nhai đi nhai lại, đáng vẻ bức bối vô cùng, khiến Vương Nhã Khả càng thấy tức cười hơn.

Cười hả hê sung sướng là một chuyện, song, càng cười, Vương Nhã Khả càng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Không biết là cô không cẩn thận hay là do bị mẹ cố tình hăm dọa nữa. Bây giờ Vương Nhã Khả đã sa chân vào vũng bùn, bị mối quan hệ ba người này làm cho rối tinh rối mù hết cả. Tình tay ba của Lư Hiểu Dương, Hoàng Sở Hạo với Phó Lượng Bằng giờ đã trở thành mối quan hệ tay tư mất rồi. Sao phức tạp thế này cơ chứ?

Nhưng lúc này, Vương Nhã Khả chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ nhiều như thế. Lư Hiểu Dương đang vô cùng tức tối, cô nàng cảm thấy mình bị đem ra làm trò đùa nhưng lại không thể đi tìm Hoàng Sở Hạo để tính sổ được. Dù sao thì cô ấy cũng nên cố gắng duy trì hình tượng thực nữ chút xíu trước mặt anh. Mà suy cho cùng, tất cả chuyện này đều do Vương Nhã Khả đầu têu.

Vương Nhã Khả cũng chỉ có lòng muốn làm bà mối để mưu cầu hạnh phúc cho bạn mình, nào ngờ lại chữa lợn lành thành lợn què. Cô đành chịu đựng nỗi oan, trở thành một công tử Bạc Liêu bất đắc dĩ, bị bức ép phải mời Lư Hiểu Dương ăn tối, rồi lại mời ăn kem để hạ hỏa, sau đó còn phải mời cô nàng đi bar uống rượu, nhảy nhót để giải sầu.

Hai người mới đi một chốc mà đã hơn mười giờ. Sau cùng, Vương Nhã Khả lại phải đòi thợ Lư Hiểu Dương ngồi taxi về nhà. Cô nàng trút giận một thôi một hồi, nỗi bức dọc trong lòng cũng giảm đi ít nhiều. Lư Hiểu Dương cũng nhân cơ hội này mà khóc lóc om sòm, mong nhận được sự quan tâm của bạn thân, song, thấy Vương Nhã Khả nhường nhịn mình như thế, cô nàng cũng thấy ngại, vì thế vui vẻ nói: “Muộn thế này mà cậu còn về à, đến nhà mình ngủ đi!”.

Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn Lư Hiểu Dương, nói vẻ coi thường: “Thôi đi, để tối nay cậu lại dẫn vật mình, lôi mình dậy quạt cho cậu, bưng nước rót trà nữa. Cậu mà là mình cậu có muốn ngủ lại hay không?”.

Lư Hiểu Dương cười “ha ha” rồi quàng tay qua vai Vương Nhã Khả nói: “Đàn ông chỉ như quần áo, bạn bè chính là tay chân. Sao mình có thể vì một người đàn ông là Hoàng Sở Hạo mà làm tổn thương cậu được, đúng không nào?”.

Tuy Vương Nhã Khả vô cùng nghi ngờ câu nói của Lư Hiểu Dương, nhưng, trước đây cũng đã sống nửa tháng ở nhà cô ấy rồi, ở thêm một đêm chắc cũng chẳng có vấn đề gì. Độc thân thật sướng, tùy tiện thoải mái qua đêm ở nhà người khác mà chẳng cần phải thừa bầm với ai, lại muốn làm gì thì làm.

Lúc đó, điện thoại nhà Lư Hiểu Dương bất chợt vang lên. Ánh mắt hai người phụ nữ đều đổ về phía chiếc điện thoại để bàn. Bây giờ đã mười một giờ, ai có thể gọi điện thoại vào giờ này chứ?

Lư Hiểu Dương tâm trạng đang hào hứng, vì thế liền bước đến nhắc ống nghe lên nói: “Ai vậy?”.

“...”

Đối phương trả lời, ánh mắt bí hiểm của Lư Hiểu Dương nhìn Vương Nhã Khả một cái rồi nói: “Ừ, tôi biết rồi, chồng cũ của Vương Nhã Khả hả? Chồng cũ dù sao cũng là chồng trong quá khứ rồi. Vậy bây giờ anh còn tìm Nhã Khả làm gì?”

Vương Nhã Khả thoáng sửng người, là điện thoại của Ân Tấn Minh, lại còn gọi đến để tìm cô? Tại sao lại phải gọi đến chỗ của Lư Hiểu Dương? Cô cầm di động của mình lên nhìn, hết pin nên điện thoại tự động tắt nguồn.

Vương Nhã Khả muốn giành lấy ống nghe nhưng Lư Hiểu Dương nghiêng người, không để cô chạm vào điện thoại, tự mình đối đáp: “Anh yên tâm, cô ấy không chết được đâu, ngày mai lại tung ta tung tắn chạy về nhà thôi... Tôi bảo này Ân Tấn Minh, nếu hai người đã không còn quan hệ gì nữa, anh cũng ít tìm cô ấy đi... Vừa lúc này thôi, tôi còn nhìn thấy cô ấy đang ăn tối cùng một người đàn ông khác, khỏi phải nói, lãng mạn vô cùng... Chỉ tại tôi không hiểu chuyện nên đã làm phiền đến cô ấy... Anh có nhất thiết phải khổ sở như vậy không? Vừa phải thôi nhé! May cho anh là điện thoại gọi đến chỗ tôi đây. Cuộc điện thoại này mà gọi vào di động của cô ấy thì thật bất tiện vô cùng, người ta đang bận rộn với anh chàng đẹp trai nào đó thì chẳng phải anh làm mất hứng của họ sao... Ly hôn thì cũng đã ly hôn rồi, anh cư xử cho đáng mặt đàn ông một chút được không?”

Lư Hiểu Dương càng nói lại càng lan man. Vương Nhã Khả định giành lấy ống nghe, Lư Hiểu Dương buông lỏng bàn tay đang nắm ống nghe áp sát vào tai, khuôn mặt thoáng nét cười chế giễu: “Cúp máy rồi!”

Vương Nhã Khả ném cho cô nàng ánh nhìn giận dữ: “Cậu đang nói cái gì đấy hả? Anh chàng đẹp trai nào? Ân tôi chung cái gì, bận rộn làm việc cái gì? Cậu làm cho rối tung rối mù hết lên rồi. Mấy chuyện đó có thật sao? Từ khi nào cậu biến thành anh chàng đẹp trai thế hả?”

Lư Hiểu Dương lại càng hứng trí, nhìn Nhã Khả nói vẻ lém lỉnh: “Sao mà cậu phải lo lắng thế? Cậu vẫn còn yêu anh ta sao?”

“Xì, vấn đề ở đây không phải là yêu hay không yêu, cậu đang nói linh tinh gì thế hả?”

“Cậu nói rất đúng, mình đang nói hươu nói vượn đấy. Có vấn đề gì sao? Cậu phật lòng à?”, Lư Hiểu Dương bước lại gần hơn để nhìn cho rõ nét mặt của Vương Nhã Khả, rõ ràng là đang cố tình trêu đùa cô.

Vương Nhã Khả bực dọc đẩy Lư Hiểu Dương ra, nhếch mép cười nói: “Mình phật lòng cái gì chứ? Mình để bụng làm gì!”

“Thế chứ?”, Lư Hiểu Dương bắt đầu dánh dáp của một nho sĩ đang giảng dạy, “Nên như thế. Trên đời còn nhiều đàn ông tốt. Cậu phải nhớ rằng, ngựa tốt không quay đầu lại để gặm cỏ, Ân Tấn Minh đã là quá khứ rồi. Hiện tại và tương lai của cậu đang có vô số lựa chọn, chỉ cần cậu muốn thôi!”

Vương Nhã Khả nhìn Lư Hiểu Dương, chẳng nói gì nữa.

Lư Hiểu Dương biết cô đang nghĩ gì, cố ý châm chọc: “Này, Nhã Khả, cậu đoán Ân Tấn Minh bây giờ sẽ có tâm trạng như thế nào?”

“Tâm trạng của anh ta như thế nào đâu có liên quan gì đến mình!”, Vương Nhã Khả miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng thì biết rõ, nhất định anh đáng rất tức giận, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Suýt chút nữa Ân Tấn Minh đã đập tan chiếc điện thoại. Một Vương Nhã Khả giảo hoạt là đủ rồi, lại còn thêm cả người bạn miệng lưỡi sắc bén, biến một người có ý tốt như anh chụp mũ thành lòng lang dạ thú. Ai muốn quần chuyện của cô chứ?

Cô lại còn chơi cái trò tắt máy, ăn tối cùng đàn ông, lãng mạn vô cùng. Bản thân thích mờ ám thì cũng phải tìm chỗ kín đáo mà vào chứ. Chuyện của cô từ giờ anh sẽ chẳng thêm quan tâm thêm nữa.

Cuộc nói chuyện với Lư Hiểu Dương tuy khiến lửa giận trong lòng Ân Tấn Minh càng thêm bùng cháy, nhưng, anh cũng biết rằng Vương Nhã Khả đang bình yên vô sự. Lúc đi đánh răng rửa mặt, vì vẫn đang hậm hực nên anh quá mạnh tay khiến chảy máu cả chân răng.

Kể từ sau lần đích thân xuống bếp trở tài nấu nướng, An Thư Mỹ đối xử với Ân Tấn Minh ngày càng tốt hơn. Hằng ngày, cô ta phải viện cớ đến phòng làm việc của anh vài lần. Đối với An Thư Mỹ thì mục đích đã rõ ràng, mục tiêu đã xác định, nhưng Ân Tấn Minh vẫn chưa thể tiếp nhận.

Thực ra cũng không phải là anh không muốn bắt đầu một mối tình mới, song, đối tượng tuyệt đối không thể là An Thư Mỹ. An Thư Mỹ vừa đẹp lại vừa nóng bỏng, nhưng không phải là mẫu người mà anh thích.

Cô nàng rất chủ động, nhưng sự chủ động của cô ta cũng không thể khiến Ân Tấn Minh thay đổi chủ ý của mình.

Vương Nhã Khả cũng gặp không ít phiền phức, chẳng kém gì Ân Tấn Minh. Sáng hôm nay, cô vừa mới đến công ty không bao lâu đã nhận được một bó hoa ly rất đẹp. Cô tìm khắp bó hoa đó mà chẳng thấy tấm danh thiếp hay tờ thiệp nào hết.

Chuyện tặng hoa rùm beng như thế, tất nhiên là chấn động cả phòng làm việc. Cát Đằng, Nhậm Thủy Hương, Tiểu Trương, tất cả đều tùm tùm trước bàn làm việc của Vương Nhã Khả. Mọi người nhìn bó hoa, người thì hết lời tán dương, người thì tìm câu châm chọc, người thì thầm đoán định xem người tặng bó hoa này là ai.

Thoáng chốc Vương Nhã Khả trở thành tâm điểm của mấy chục ánh mắt. Tuy bình thường cô rất giỏi hoạt nhưng trong phòng làm việc, cô lại luôn thể hiện một hình tượng yếu điệu thực nữ, lại thêm chuyện quá đổi bất ngờ thế này, ngay bản thân Nhã Khả cũng không biết là ai đang cố tình chơi cô đây.

Cuối cùng, mọi người kết luận, người tặng hoa nhất định là đàn ông, một người đàn ông rất biết thưởng thức, chắc chắn là người có thu nhập cao, và vô cùng đẹp trai.

Vì chỉ có đàn ông mới tặng hoa cho phụ nữ, phụ nữ rất hiếm khi tặng hoa cho phụ nữ. Nếu không phải là đàn ông biết thưởng thức thì nhất định sẽ tặng hoa hồng chứ không tặng hoa ly, hơn nữa có thể tặng một bó hoa to thế này mà ngay đến tên mình cũng chẳng thêm để lại thì chắc chắn là người có thu nhập không hề thấp. Người đàn ông có phẩm chất như thế này chắc không phải loại người xấu xa.

Vương Nhã Khả “hi hi ha ha” trước hàng ta bình luận của các đồng nghiệp, cuối cùng, nhờ có tiếng hét như sấm vang của Mã Phong, không khí đang náo nhiệt ồn ào mới bị phá tan. Ai nấy đều khép nép chạy về chỗ mình, chỉ còn Vương Nhã Khả một mình ngồi nhìn bó hoa lớn, gượng cười khổ sở.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn đổ chuông.

Ánh mắt Vương Nhã Khả vẫn hướng về phía bó hoa, tiện tay cầm điện thoại lên nghe: “Xin chào, tôi là Vương Nhã Khả Phòng Kế hoạch”.

“Nhã Khả, là tôi, Bạch Đào Ninh.”

“Xin chào, Giám đốc Bạch”, phương án kế hoạch của hạng mục Hâm bằng được Bạch Đào Ninh giúp đỡ rất nhiều, cô cũng đang có ý định sẽ mời anh ta đi ăn một bữa để tỏ lòng biết ơn.

“Hoa đẹp không?”

“Hoa là anh tặng tôi sao?”, Vương Nhã Khả vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, chúc mừng hạng mục Hâm Bằng do cô phụ trách đã được ký kết, tôi tặng cô bó hoa đó!”, Bạch Đào Ninh rất hiểu tâm lý của phụ nữ. Anh ta mượn cơ công việc thành công để tặng hoa chính là không muốn Vương Nhã Khả cảm thấy quá đường đột.

Vương Nhã Khả khách khí nói: “Cảm ơn anh! Lần này nếu không có sự giúp đỡ của anh, tôi cũng chẳng thuận lợi mà hoàn thành công việc như thế. Đúng ra tôi phải cảm ơn anh nhiều. Tối nay anh có rảnh không? Tôi mời anh ăn tối”.

Bạch Đào Ninh cười nói: “Vừa rồi còn nói tôi khách sáo, rốt cuộc là ai khách sáo đây?”.

“Giám đốc Bạch, anh phải nhận lời cảm ơn này của tôi, nếu không, tôi sẽ không yên lòng”, Vương Nhã Khả cười nói, “Nếu không nhờ anh có quan hệ với Tổng thanh tra Tô thì ông ta đâu cho tôi cơ hội gặp mặt chứ. Anh mà không giúp đỡ, có lẽ lúc này to đang sút đầu mẻ trán vì kế hoạch này rồi cũng nên!”.

“Được, cô đã nói đến thế rồi, nếu tôi còn không đồng ý thì không phải cho lắm, vậy tối gặp nhé!”

“Được, tôi gặp!” Cúp điện thoại, Bạch Đào Ninh sung sướng vô cùng. Kế hoạch hạng mục của Hâm Bằng mà Vương Nhã Khả đảm nhiệm gặp trở ngại thực ra cũng “nhờ vào” mối quan hệ thân quen giữa anh ta và Tô Tân Thìn.

Bạch Đào Ninh biết sau khi Vương Nhã Khả và Ân Tấn Minh ly hôn, mình cũng nên tranh thủ thời cơ, nắm bắt cơ hội. Vương Nhã Khả không có ác cảm gì với anh ta, nếu anh ta có thể giúp cô một chút, cô nhất định sẽ cảm ơn, cứ như vậy, mối quan hệ của hai người sẽ nhích thêm một bước...

Dù giúp được nhiều hay ít thì anh ta cũng xem đây như một cơ hội. Người thông minh rất giỏi tạo ra cơ hội ỉnh, Bạch Đào Ninh chính là loại người như thế.

So với lần đầu gặp mặt, Vương Nhã Khả mỗi lúc một xinh đẹp hơn, thành thực hơn, tháo vát hơn. Bạch Đào Ninh vô cùng thích thú với những nét đẹp ấy của cô. Sau khi ly hôn, Vương Nhã Khả có chút ưu sầu, nhưng chính sự ưu sầu đó khiến sức hấp dẫn từ cô càng tăng lên mạnh mẽ khiến cô càng trở nên mê hoặc. Nhờ có sự rạn nứt trong quan hệ giữa Vương Nhã Khả và Ân Tấn Minh, quan hệ của Bạch Đào Ninh và Nhã Khả trăm đường lợi mà chẳng tổn hại.

Quả nhiên, sau khi anh “giúp đỡ” Vương Nhã Khả hoàn thành kế hoạch của hạng mục Hâm Bằng, cô đã chủ động mời anh ta cùng ăn tối.

Cơ hội này mới tốt làm sao!

Buổi chiều, Trần Tử Nam triệu tập cuộc họp giữa giám đốc các phòng ban. Buổi họp này nhằm nhấn mạnh tính bất khả thi của vấn đề mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc, Ân Tấn Minh phải làm kiểm điểm. Trần Tử Nam cho anh thời hạn ba tháng, nếu thị trường vùng Hoa Bắc không có khởi sắc thì ông ta sẽ ra quyết định rút toàn bộ đội marketing đang ở đó về.

Vấn đề này khá nghiêm trọng, bởi công ty quyết định mở rộng một thị trường mới tốn không ít tiền của. Bây giờ nếu chỉ vì marketing chưa đủ mạnh mà chiến lược bị bác bỏ thì đối với Ân Tấn Minh, đây chẳng phải là tin tốt đẹp gì.

Vì đề án này là do Ân Tấn Minh tốn rất nhiều công sức mới soạn ra được nên lúc Trần Tử Nam đồng ý cũng có đôi phần châm chúc. Hiện tại kế hoạch ấy không đạt được thành tích gì, bị hủy bỏ, chắc chắn Trần Tử Nam đối với Ân Tấn Minh cũng có vài phần bực bội.

Sau khi kết thúc cuộc họp, Ân Tấn Minh thu dọn đồng tài liệu trên bàn, nhường ọi người rời khỏi phòng họp trước.

Anh quyết định đích thân đến Hoa Bắc một chuyến. Chỉ huy từ xa sẽ không thể tạo được hiệu quả như mong muốn, hơn nữa cách xa ngàn dặm, anh không nắm được dây cương, nhất định có nhiều chi tiết không thể biết hết được. Vả lại, chuyến công tác lần này, cũng là để tránh sự tấn công của An Thư Mỹ, tạo một khoảng cách nhất định với cô ta.

Anh đề xuất ý kiến của mình với Trần Tử Nam. Trần Tử Nam rất tán thành việc Ân Tấn Minh đích thân đứng ra chỉ huy nên lập tức đồng ý. Cuối cùng, anh quyết định hai ngày sau sẽ đi Hoa Bắc. Chuyến công tác này ít nhất cũng phải nửa tháng, hơn nữa sau này thỉnh thoảng cũng phải quay lại đó. Điều quan trọng là nếu không thể mở được thị trường ở vùng Hoa Bắc thì Giám đốc Marketing như anh sẽ vô cùng lo lắng, thế nên lần này Ân Tấn Minh nhất định phải đi.

May là giao thông thuận lợi, đi máy bay cũng chỉ mất mấy tiếng đồng hồ. Hiện tại Ân Tấn Minh lại đang độc thân, nửa tháng sẽ qua nhanh thôi.

Sau khi tan ca, anh không về ngay, không thể tay không mà đến thị trường Hoa Bắc được. Ân Tấn Minh cần phải lập kế hoạch tốt nhất để mang theo.

Trần Tử Nam chỉ cho anh ba tháng, một quãng thời gian ngắn ngủi.

Ân Tấn Minh đột nhiên nhớ ra, anh và Vương Nhã Khả chớp mắt cũng đã thử ly hôn được ba tháng rồi. Ba tháng nữa chính là ngày anh và cô làm thủ tục ly hôn chính thức.

Anh đứng lặng bên khung cửa sổ, kéo tấm rèm che cửa, nhìn dòng xe rồng rắn nối đuôi nhau chạy dài bên dưới. Lầu chín là một nơi rất thuận lợi, tầm nhìn khá rộng, đứng từ trên cao nhìn xuống có thể thu được

tất cả cảnh vật vào tầm mắt, khiến trái tim nhẹ nhõm đi phần nào.

Đúng giờ tan tầm, mọi người từ các tòa cao ốc ùn ùn kéo xuống như ong vỡ tổ, lũ lượt kéo nhau đến bãi đỗ xe, có người đứng trước cửa gọi taxi, lại có người ra trạm xe công cộng. Ẩn sau những tòa cao ốc rộng lớn là vô số những mảnh đời khác nhau.

Ân Tấn Minh bỗng cảm khái.

Lúc đó, anh nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Vương Nhã Khả và Bạch Đào Ninh đang nói nói cười cười bước ra từ cửa công ty. Hai người trò chuyện rất vui vẻ. Ánh mắt Ân Tấn Minh dõi theo họ, nhìn Bạch Đào Ninh lái xe từ bãi đỗ ra, sau đó lại mở cửa cho Vương Nhã Khả, xe được khởi động rồi hòa vào dòng xe tấp nập.

Anh bất giác chau mày, họ thân mật thế rồi sao?

Khoảnh khắc đó, cánh cửa phòng làm việc khẽ vang lên tiếng mở cửa. Ân Tấn Minh quay đầu lại nhìn thấy An Thư Mỹ. Cô ta có đôi chân rất dài, mà cách ăn mặc lại rất biết khoe cặp chân dài đẹp đó. Cô ta mặc chiếc váy ngắn, mang tất dài, đi giày cao gót, từng bước đi đều lộ ra khí chất tao nhã, kiêu diễm vô cùng.

Ân Tấn Minh quay lại chỗ ngồi, hỏi: “Cô có chuyện gì không?”

“Anh phải đi công tác ở Hoa Bắc sao?”, cô ta đi thẳng vào vấn đề.

Ân Tấn Minh biết chắc chắn cô ta nghe được thông tin này từ miệng Trần Tử Nam, vì thế cũng chẳng cần phải giấu giếm gì nữa, gật đầu nói: “Đúng vậy”.

“Tôi cũng muốn đi!”

“Cho tôi một lý do.”

“Tôi tuy là Cố vấn Marketing, nhưng Tấn Minh, anh cũng biết, sự hiểu biết của tôi còn hạn chế, vả lại thiếu kinh nghiệm thực tế. Tôi thấy thị trường vùng Hoa Bắc có rất nhiều triển vọng, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, hiện tại vẫn đang gặp khó khăn. Cho nên, tôi muốn đích thân đến hiện trường xem thử, muốn lĩnh hội cái gọi là khói thuốc mù mịt, chiến đấu ác liệt của chiến trường marketing! Ân Tấn Minh, để tôi đi cùng học hỏi chút có được không?”, An Thư Mỹ rất thành khẩn, hơn nữa, ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Ân Tấn Minh do dự, cô ta có thái độ thành khẩn như thế, anh cũng không có cách nào từ chối. Có điều, anh không biết đây thực sự chỉ là mong muốn của cô ta, hay là ý đồ của Trần Tử Nam nữa.

Nếu là ý muốn của An Thư Mỹ thôi thì còn may, chứ nếu là ý đồ của Trần Tử Nam mà anh từ chối thì nhất định sẽ đắc tội với ông ta. Hơn nữa, như thế sẽ khiến Trần Tử Nam nghĩ rằng anh có ý đồ khác.

Ân Tấn Minh thấy hơi khó xử, nói: “Việc này tôi không thể quyết định được, nếu Trần tổng đồng ý, tôi cũng không phản đối!”.

An Thư Mỹ cười tươi rói, nói: “Trần tổng đã đồng ý rồi!”.

Quả đúng như dự liệu, nét mặt anh vẫn tỏ vẻ điềm nhiên như không, nói: “Vậy thì được!”.

Đi công tác cùng cô ta, liệu rằng anh sẽ được ném trái điều gì hay ho nữa đây? Cứ tưởng rằng chuyến công tác lần này sẽ là khoảng thời gian được yên tĩnh, không ngờ người tính không bằng trời tính. Ân Tấn Minh cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Để bày tỏ thành ý, Vương Nhã Khả trưng cầu ý kiến của Bạch Đào Ninh nên đi đâu ăn. Bạch Đào Ninh cũng không khách sáo, chọn một nhà hàng cao cấp theo phong cách Pháp.

Vương Nhã Khả vui vẻ đồng ý, vì cô thực lòng muốn cảm ơn anh ta.

Thế nhưng, ngọn nến lung linh như tỏa ánh hào quang cùng tiếng đàn violon du dương vang vọng khiến Vương Nhã Khả chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Bầu không khí này vô cùng lãng mạn, dường như không giống với bữa tối bình thường giữa đồng nghiệp với nhau. Ngược lại, giống như một bữa tiệc làm quen gặp mặt thì đúng hơn.

Vì thế, Nhã Khả cảm thấy có chút gượng gạo, không tự nhiên, đặc biệt là khi ánh mắt tràn ngập ý cười của Bạch Đào Ninh cứ nhìn về phía mình. Hàm ý của ánh mắt đó, cô hiểu rất rõ.

Thực ra, Bạch Đào Ninh đã nhìn Vương Nhã Khả bằng ánh mắt đó từ rất lâu rồi, ví dụ như những lần vô tình gặp ở trong phòng pha trà, khi ánh mắt giao nhau trong buổi họp, hay giữa không gian chật chội của thang máy. Nhưng khi ấy, bên cạnh Vương Nhã Khả còn có Ân Tấn Minh nên cô không hề để tâm đến ánh mắt đó.

Nhưng bây giờ thì khác, lúc này, nơi này, hoàn cảnh này, tâm trạng này. Và tình thế này, Vương Nhã Khả trong tình trạng độc thân đang ngồi đối diện với một người đàn ông cố tình nhìn mình bằng ánh mắt đầy ắp ngọt ngào, dạt dào tình cảm, cô thật không dám khinh suất.

Nhưng, cô cũng chỉ có thể giả bộ như không nhìn thấy gì mà thôi.

Vương Nhã Khả nâng ly, mỉm cười nói: “Đào Ninh, cảm ơn sự giúp đỡ của anh, tôi mời anh một ly”.

Bạch Đào Ninh cười, chạm ly với Vương Nhã Khả, uống một hơi, sau đó chăm chú nhìn cô, nhẹ giọng nghiêm túc: “Nhã Khả, nếu có thể khiến em nở nụ cười, bảo anh phải trả bất cứ giá nào anh cũng bằng lòng. Liệu anh có cơ hội được làm điều đó không?”.

Vương Nhã Khả chợt dừng người, cố ý giải thích: “Đào Ninh à, anh rất tốt. Anh là đồng nghiệp nhiệt tình giúp đỡ mọi người nhất mà tôi gặp. Anh tận lực giúp đỡ đồng nghiệp như thế, tôi cũng muốn thay mặt mọi người cảm ơn anh!”.

Bạch Đào Ninh không cười mà vô cùng nghiêm túc nói: “Nhã Khả, em biết anh không phải là một người nhiệt tình gì. Những chuyện đầu đả hặc với nhau chốn quan trường anh đều biết, và cũng đều trải qua. Có không ít đồng nghiệp của Phòng Kế hoạch rất có thành kiến với Bạch Đào Ninh anh đấy. Anh không phủ nhận mình đúng là loại người như thế. Nhã Khả, không phải anh giúp đỡ đồng nghiệp, mà chỉ giúp đỡ em!”.

Ân ý phía sau những lời nói đó đã quá rõ ràng. Vương Nhã Khả thoáng sợ hãi, vội vàng tìm kiếm nụ cười để che giấu sự bối rối trong lòng, nói: “Anh nói linh tinh gì thế, chúng ta là đồng nghiệp mà!”.

Bạch Đào Ninh thấy Vương Nhã Khả đang cố tình lẩn tránh, lời nói tỏ ra dứt khoát rõ ràng, anh lại càng nghiêm túc, càng nhẹ nhàng, càng thành khẩn: “Nhã Khả, ý của anh chắc em cũng hiểu. Thực ra, anh đã thích em từ lâu, từ lần gặp mặt đầu tiên. Nhưng, khi ấy bên cạnh em đã có Ân Tấn Minh, anh không thể là kẻ thứ ba xen vào phá vỡ tình cảm vợ chồng của hai người, cho nên, anh luôn cất giữ tình cảm này sâu trong đáy lòng. Anh không muốn là một kẻ tiểu nhân phá hoại gia đình người khác, anh cũng không muốn vì anh mà em phải khó xử. Nếu không phải vì tình cảm của em và Ân Tấn Minh nảy sinh một vài vấn đề thì có lẽ cả đời này anh cũng không nói ra chuyện này. Anh chỉ muốn em vui vẻ, nhưng hiện tại, em không hề vui vẻ. Em và Ân Tấn Minh đã ly hôn rồi, tình cảm cũng đã hết, vậy thì sao em không thử đón nhận tình cảm của anh? Để anh trao cho em niềm tin, để anh tặng cho em niềm vui nhé!”.

Suýt chút nữa Vương Nhã Khả không còn cầm vững ly rượu được nữa. Rượu vang trong ly thủy tinh như phát ra một luồng sáng kỳ lạ, trước ngọn nến lung linh trên bàn, nó cứ dập dờn bồng bềnh từng đợt từng đợt, giống như hàng ngàn con sóng biển đang vỗ vào bờ, khiến trái tim kiên định và vững chắc của Vương Nhã Khả đang từng chút từng chút đổ sập rồi dần dần vỡ vụn...

Trái tim cô đang rơi bời, vô cùng rơi bời.

24. Chương 24: Thêm Chút Ánh Nắng Sẽ Càng Thêm Rực Rỡ

Bạch Đào Ninh dịu dàng chăm chú nhìn Vương Nhã Khả. Ánh mắt anh ta như hồ nước sâu, trong lành tựa rượu nguyên chất khiến người ta mê đắm như lạc vào giấc mộng. Vương Nhã Khả đưa mắt nhìn anh ta, chợt thấy sợ hãi, như thể ánh mắt của cô bị đôi mắt sâu thăm thẳm đó hút vào, không thể trốn tránh cũng không thể chạy thoát được.

Giọng trầm ấm của Bạch Đào Ninh vang lên: “Nhã Khả...”.

Trái tim Nhã Khả như tan chảy trước giọng nói dịu ngọt mà ấm áp đó. Lời nói chứa chan ân tình khiến trái tim cô như phiêu đảng về mấy năm trước. Khi đó, cô và Ân Tấn Minh vẫn còn là oan gia của nhau, chẳng biết tự bao giờ đôi trái tim lại dần xích lại gần nhau, chỉ có đôi trẻ khi đó là ngốc nghếch không nhận ra. Nếu không phải vì lần Vương Nhã Khả bị trẹo chân thì không biết tình yêu của họ sẽ còn phải trải qua biết bao nẻo đường mới đến được với nhau nữa.

Hôm đó cô và mười mấy người bạn cùng lớp tổ chức du xuân, thời gian vào cuối tuần. Nghe nói cuối tuần nào Ân Tấn Minh cũng đến tìm Long Văn Thánh nên Vương Nhã Khả đã bí mật để anh tham gia, và lại còn cố tình để hai người vào một nhóm.

Vương Nhã Khả bị Ân Tấn Minh trêu chọc không ít lần, vì thế nhân cơ hội này, cô thầm nghĩ cách làm sao có thể cứu vãn tình hình thất bại thảm hại trước đó. Đầu tiên cô mời cơm Long Văn Thánh, moi được thông tin Ân Tấn Minh sợ rắn, vậy là đã có cách để trị anh.

Hôm đó, khi leo núi Vương Nhã Khả cố tình tụt lại phía sau và tất nhiên Ân Tấn Minh cũng phải ở lại cùng cô. Hai người vừa leo núi vừa đấu khẩu, nhận thấy đã phân tán thành công tư tưởng của Ân Tấn Minh, Vương Nhã Khả đột nhiên nhìn sang đám cỏ bên đường kinh hãi hét lớn: “Rắn, có rắn!”.

Cô cứ tưởng rằng Ân Tấn Minh sẽ phải kinh hoàng thất sắc mà nhảy dựng lên, mặt mày tái mét ôm đầu bỏ chạy. Cô muốn nhìn thấy bộ dạng mất mặt đó của anh, sau này xem anh còn dám ngẩng cao đầu hiên ngang kiêu hãnh trước mặt cô nữa hay không?

Không ngờ Ân Tấn Minh lại tiến lên trước một bước, thò tay vào đám cỏ tìm kiếm, rồi nắm lấy vật vừa dài lại nhỏ xanh mơn mớn rồi quay người nói với cô: “Cô đang nói thứ này sao?”.

Vương Nhã Khả hoảng hốt, chợt nhận ra tình hình có gì bất ổn. Từ nhỏ đến giờ, đối với những loài động vật bò sát cô chỉ dám đứng xa mà nhìn, đặc biệt là rắn, người nó uốn éo trơn trượt, rất dài, cái đầu nhỏ nhọn, lại thêm cái miệng lúc nào cũng lè lưỡi ra ngoài khiến cô vô cùng sợ hãi,

Vương Nhã Khả hét lên một tiếng rồi vội vàng lui lại phía sau. Cô định chạy tiếp lên núi, không ngờ chân bước hụt, cả người ngã nhào về phía sau. Thấy tình hình nguy cấp, Ân Tấn Minh vội lao đến đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang chới với trong không trung của Nhã Khả. May nhờ Ân Tấn Minh nhanh tay, nếu không cô đã lăn như quả bóng xuống núi rồi. Lúc đó, chân cô mềm nhũn, liền ngồi sụp xuống.

Thấy Ân Tấn Minh đang cầm con rắn xanh, Vương Nhã Khả khóc thét lên: “Buông tay ra, buông tay ra!”.

Quả nhiên Ân Tấn Minh buông tay thật, rồi vứt nó đi, vội vàng an ủi: ”Đừng sợ, đừng sợ, là giả đấy”.

Vương Nhã Khả định thần trở lại, quả nhiên là giả, nhưng rất giống thật, không những màu sắc giống mà cơ thể cũng từng đoạn từng đoạn kết thành, nhìn như vật thể sống vậy.

Hóa ra Ân Tấn Minh cũng đã chuẩn bị sẵn, biết cô nài không dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt thế này, nên đã có phòng bị từ trước. Đúng lúc Vương Nhã Khả nói có rắn, thực ra anh đã chuẩn bị sẵn trong túi mình một con rắn đồ chơi, sau đó giả vờ làm động tác giống như lấy từ trong đám cỏ ra.

Vương Nhã Khả lại bị Ân Tấn Minh chơi một vỏ, không chỉ bị dọa cho chết khiếp mà chân lại còn bị thương, mặt mũi tái mét, thua không còn mảnh giáp.

Nhưng lần này Ân Tấn Minh không cười châm chọc nữa. Thấy Vương Nhã Khả đau đến mức nước mắt lưng tròng như thế, ngược lại anh còn nói lời xin lỗi. Cuối cùng, anh công cô xuống núi để đi khám.

Lúc bác sĩ khám, vì Vương Nhã Khả rất sợ đau nên Ân Tấn Minh cứ phải kè kè bên cạnh cô, nhẹ nhàng khuyên nhủ, vỗ về, an ủi. Sau đó, anh còn mời bác sĩ chuyên môn đến thăm khám cho Nhã Khả. Từ đó, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao trước đó của hai người đã biến thành cái nhìn đầy tình tứ và ấm áp.

Sau khi chân Nhã Khả được chữa lành, tình yêu của họ cũng chính thức bắt đầu, Long Văn Thánh còn cười nhạo hai người là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không đánh thì không quen biết.

Đắm mình trong ký ức ngọt ngào của ngày xưa, khóe môi Vương Nhã Khả bắt gặp nở một nụ cười ấm áp tuyệt đẹp vô cùng. Nụ cười đó vô tình lọt vào mắt Bạch Đào Ninh khiến trái tim anh ta chấn động. Anh ta

bất ngờ đưa tay ra, nắm lấy bàn tay Nhã Khả, dịu dàng nói: “Nhã Khả, làm bạn gái anh nhé, được không?”.

Đột nhiên cảm nhận được bàn tay người khác chạm vào tay mình, mạch suy nghĩ của Vương Nhã Khả bị kéo trở về thực tại. Cô vô cùng kinh ngạc, vội vàng rút tay lại như bị bỏng rồi nhìn Bạch Đào Ninh.

Bạch Đào Ninh không ngờ Vương Nhã Khả lại phản ứng mạnh như thế, bèn chân thành nói: “Nhã Khả, anh biết mình quá vội vàng, nhưng, anh rất chân thành, làm bạn gái của anh, có được không?”.

Vương Nhã Khả chớp chớp mắt, đây không phải là mơ, cũng không chẳng phải ký ức quay về. Rõ ràng là Bạch Đào Ninh đang tỏ tình với cô, nhưng, quá bất ngờ. Trái tim cô lúc này vẫn đang trở về mấy năm trước, khoảng khắc Ân Tấn Minh nắm tay cô nói: “Nhã Khả, làm bạn gái anh nhé, được không?”.

Cuộc sống đang trôi dạt Nhã Khả sao? Sau năm sau, cô và Ân Tấn Minh đường ai nấy đi, lại có một người đàn ông khác nắm tay cô nói: “Nhã Khả, làm bạn gái anh nhé, được không?”.

Lòng Vương Nhã Khả đang trăm mối tơ vò. Cô không còn biết cảm giác lúc này của mình là gì nữa, vừa liếc nhìn Bạch Đào Ninh đã chạm phải ánh mắt thâm tình của anh ta nên cô vội lẩn tránh, khó khăn nói: “Xin lỗi, tôi, tôi...”.

Nét mặt Bạch Đào Ninh chẳng lộ ra chút thất vọng nào, giọng nói lại càng thêm mềm mỏng: “Anh biết quá đường đột, em cũng cần thời gian để tiếp nhận. Vả lại, em vừa mới chấm dứt một cuộc hôn nhân, nhất định vẫn còn có thái độ hoài nghi đối với tình yêu, không dễ dàng để bắt đầu nữa. Bảo em đồng ý ngay với anh, nhất định anh sẽ không tạo áp lực cho em, anh sẽ hết lòng yêu em! Được không?”.

Giọng nói dịu dàng ấm áp đó khiến Vương Nhã Khả chần động, nếu anh ta nói không tạo áp lực cho cô, tại sao cô lại không thử một lần? Ân Tấn Minh có thể thân mật với An Thư Mỹ như thế, dựa vào cái gì bất cô cứ phải ôm vết sẹo hôn nhân mãi không buông chứ?

Vương Nhã Khả quyết định phải tự mình cứu lấy mình.

Người trước mặt cô đây, vẻ ngoài anh tuấn, ánh mắt chứa chan tình cảm, trái tim ấm áp, vả lại tài hoa thì cũng chẳng kém gì Ân Tấn Minh, ngoại hình cũng đâu có thua anh. Điều quan trọng nhất làm Bạch Đào Ninh giúp đỡ, quan tâm và khiến cô có thể cảm nhận được sự ấm áp. Đối với một người phụ nữ, họ không cần quá nhiều thứ, chỉ cần một chút ấm áp, một chút quan tâm là đủ.

Những thứ đó Ân Tấn Minh rất keo kiệt với cô nhưng lại bằng lòng ban phát cho người phụ nữ khác, ví dụ như An Thư Mỹ. Anh có thể thân thân thiết thiết nói chuyện với An Thư Mỹ, có thể mỉm cười chăm chú nhìn cô ta. Còn đối với Nhã Khả, anh chỉ cho cô những lời cay nghiệt cùng ánh mắt coi thường.

Nếu Ân Tấn Minh dễ dàng, quan tâm và nhường nhịn một chút thì nhất định cô đã không đề xuất chuyện ly hôn.

Nghĩ thế, Vương Nhã Khả liền nảy ra một chủ ý, dừng cảm ngáng cao đầu về phía Bạch Đào Ninh, đón nhận ánh mắt sâu thẳm, chờ đợi của anh ta, khẽ gật đầu, nói: “Tôi... tôi có thể thử!”.

Nét mặt Bạch Đào Ninh lập tức tươi cười, tay nâng ly rượu, ánh mắt rạng ngời nói: “Nhã Khả, hôm nay anh rất vui. Anh đã đợi ngày này lâu lắm rồi, bây giờ anh thấy vô cùng hạnh phúc! CHEERS!”.

Cảm nhận được niềm vui không gì thay thế được của Bạch Đào Ninh, Vương Nhã Khả rất cảm động, cô nhoén miệng cười, nâng ly: “CHEERS!”.

Sau khi kết thúc bữa tối vô cùng lãng mạn ấm áp trong nhà hàng lộng lẫy, mối quan hệ của hai người bắt đầu có sự thay đổi. Vương Nhã Khả vốn không có chủ ý đó, cô chỉ muốn cảm ơn Bạch Đào Ninh, nhưng đây lại là kế hoạch của anh ta.

Cho nên, bữa tối đó đọng lại trong trái tim hai người rất nhiều niềm vui.

Sau đó, Bạch Đào Ninh đưa Vương Nhã Khả về. Đến dưới lầu nhà cô, Bạch Đào Ninh xuống xe, bước đến mở cửa xe cho Nhã Khả. Cô nở nụ cười, anh ta cũng dịu dàng mỉm cười đáp lại.

Vương Nhã Khả xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt Bạch Đào Ninh. Sau đó xoay người bước đi.

“Nhã Khả...”, thấy cô đi được mấy bước, anh ta không kiềm chế nổi liền gọi lớn.

Vương Nhã Khả chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Anh chậm chậm bước đến trước mặt cô, chân thành nói: “Nhã Khả, cảm ơn em!”

Vương Nhã Khả mỉm cười như hoa tươi mới nở đầu xuân, tỏa sáng như ánh dương buổi bình minh. Bạch Đào Ninh mạnh dạn bước thêm một bước, đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên má cô.

Hơi thở Bạch Đào Ninh bắt gặp lại gần, bờ môi ấm áp chạm nhẹ lên gò má khiến cơ thể Vương Nhã Khả chợt cứng lại, cô lui lại theo bản năng. Nhưng, động tác của Bạch Đào Ninh rất nhanh, nụ hôn đó, chỉ là hôn lên má, giống như con chuồn chuồn nước khẽ chạm vào rồi liền bay đi. Vương Nhã Khả còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã mỉm cười nói: “Tạm biệt!”

Nụ cười lại nở trên khuôn mặt của Vương Nhã Khả, tuy có chút gượng gạo, cô nói: “Tạm biệt!”

Hơi thở dịu ngọt của Bạch Đào Ninh dường như vẫn còn vương trên mặt Nhã Khả. Anh dùng loại nước hoa Eau de Cologne mang mùi hương dịu nhẹ khiến trái tim cô chợt rối loạn, chân bước nhanh hơn. Cô không dám quay đầu lại mà đi thẳng vào thang máy, hơi thở gấp gáp mãi mới trở lại bình thường được. Không thể phủ nhận, nụ hôn đó, anh ta thực hiện rất đúng lúc, một sự thân thiết không hề thái quá, vừa biểu đạt được tình cảm của anh ta, lại không khiến Nhã Khả thấy phản cảm.

Một buổi tối thật kỳ quặc! Cô đón nhận lời tỏ tình của Bạch Đào Ninh, lại còn đồng ý thử qua lại với anh ta.

Thử, lại là thử, thử ly hôn, thử qua lại, trong lòng Vương Nhã Khả bất giác tự giấu mình. Bản thân và cuộc đời của cô lại là một chuỗi những thử thách thế này sao? Ra khỏi thang máy, cô lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, nhưng đèn trong phòng khách đã sáng, chắc là Ân Tấn Minh ở nhà rồi, điều hòa cũng được bật rất lạnh, từ bên ngoài bước vào nhà cứ như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Nhã Khả không thêm để ý đến anh, thay dép đi trong nhà, vừa mới đứng thẳng người, cửa ở sân thượng được mở ra, Ân Tấn Minh bước vào trong. Cô chợt thót tim, đứng ở trên lan can này có thể thấy tất cả mọi thứ ở dưới lầu, vừa này cô và Bạch Đào Ninh... anh đã nhìn thấy rồi sao?

Nhanh như cắt cô chợt nghĩ, anh nhìn thấy thì sao chứ? Họ đã chẳng còn quan hệ gì với nhau nữa, lúc này, cô muốn yêu thêm một lần nữa thì có gì là quá đáng? Anh còn đưa cả An Thư Mỹ về nhà cơ mà.

Nghĩ như thế, ánh mắt Nhã Khả thêm vài phần khiêu khích, kiêu hãnh nhìn Ân Tấn Minh bằng nửa con mắt. Cô hiểu rất rõ Ân Tấn Minh, với tính cách của anh lúc này chắc chắn sẽ đưa ra những lời châm chọc.

Ân Tấn Minh đưa mắt nhìn Vương Nhã Khả, cười điềm nhiên, vui mừng chào hỏi: “Về rồi à!”

“Nói thừa!”

Ân Tấn Minh không gây chuyện cũng chẳng tức giận, nói: “Đúng là lời nói có hơi thừa thãi. Cô vui vẻ như thế mà không thể nói thêm vài câu thừa thãi với tôi sao? Làm gì có ai cả đời không hề nói một câu nào thừa thãi chứ? Có người có khi còn thích nghe những thừa thãi nữa ấy chứ!”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?”, Vương Nhã Khả cảm thấy lời của Ân Tấn Minh rất kỳ lạ.

“Trước đây cô thích nghe, thì tôi không nói, bây giờ, tôi nói, cô lại chẳng muốn nghe!”, Ân Tấn Minh tựa hồ có chút cảm khái, tự cười giấu mình nói: “Thôi, không nói nữa. Tôi có chuyện muốn nhờ cô!”

“Có chuyện gì?”

“Cũng không to tát lắm, hai ngày nữa tôi phải đi công tác, cô giúp tôi cho cá ăn nhé, đừng để chúng đói là được. Nếu tâm trạng tốt, nhân tiện giúp tôi thay nước được thì càng tốt!”, những lời của Ân Tấn Minh vừa rồi có chút không thực tế, chẳng lẽ anh đã hồi tâm chuyển ý nên tỏ vẻ điềm nhiên như không có chuyện gì sao?

“Công tác? Trong bao lâu? Ừm, ý của tôi là, tôi sẽ giúp anh cho cá ăn trong bao lâu?”

“Khoảng nửa tháng, thời gian cũng chưa chắc chắn.”

“Được!”

“Vui vẻ đồng ý như vậy sao?”, Ân Tấn Minh như cười như không.

“Tôi là người có tấm lòng yêu thương động vật, nên không nhẫn tâm nhìn thấy nó bị đói”, Vương Nhã Khả nhếch mép, dáng vẻ hiên ngang, cao giọng nói: “Vả lại, nửa tháng tới không có người nào đó lượn qua vòng lại nên tôi vui mừng cũng là lẽ đương nhiên mà”.

Nếu bình thường. Ân Tấn Minh sẽ bè dử cong môi châm chọc, nhưng hôm nay anh không như thế. anh điềm nhiên mỉm cười, nói: “Không ngờ cô lại ghét tôi đến như thế. Được, vậy thì tôi sẽ đi công tác dài dài một chút để không xuất hiện trước mặt cô nữa”.

Vương Nhã Khả cảm thấy sự nhân nhượng của Ân Tấn Minh như thế này giống như mặt trời mọc từ đằng Tây vậy. Cô thoáng sững người giây lát, sau đó lại dùng ngón tay chỉ về phía anh nói: “Tôi biết rồi, đi công tác có mỹ nhân đi cùng đúng không? Nếu không tại sao anh lại vui vẻ như thế?”.

Ân Tấn Minh nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Vương Nhã Khả, cô đang cười, ngau cả ánh mắt cũng có nét cười. Không biết tại sao, trong lòng anh bỗng thấy trống rỗng. Cô chẳng để tâm chuyện anh đi công tác với người phụ nữ khác, rõ ràng cô biết người phụ nữ đi cùng anh là ai.

Là vì Bạch Đào Ninh sao?

Sự bắt đầu của họ, đối với Ân Tấn Minh mà nói, là chuyện vô cùng bất ngờ. Nhìn thấy họ đi cùng nhau, nhìn thấy anh ta đưa cô về nhà, nhìn thấy nụ hôn đó, khoảnh khắc ấy, dường như có hàng ngàn mũi dao nhọn đâm vào tim anh, vô cùng đau đớn.

Anh cũng tự hỏi chính mình, rốt cuộc lòng tự tôn của người đàn ông khiến anh cảm thấy khó chấp nhận điều đó hay là vì trong lòng anh vẫn còn yêu Nhã Khả rất nhiều?

Anh không thể tìm ra câu trả lời.

Chuẩn bị đi công tác, công việc không thuận lợi, lại thêm việc Vương Nhã Khả và Bạch Đào Ninh đã bắt đầu mối quan hệ khiến trong lòng Ân Tấn Minh vô cùng trống rỗng. Nhưng, khi Vương Nhã Khả về nhà, anh không muốn thể hiện mình là một người nhỏ nhen.

Hơn nữa, trong đơn thư ly hôn cũng đã ghi rõ, cả hai người đều có tự do, không ai có quyền can thiệp vào chuyện của đối phương.

Họ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, chỉ là hai người xa lạ sống chung dưới một mái nhà, là người đứng trước đây đã từng thân thiết. Khi đứng ở lan can, Ân Tấn Minh đã nghĩ rất nhiều, lúc này, anh có thể không chế được suy nghĩ của bản thân.

Ân Tấn Minh không đối đáp thêm nữa, tươi cười rạng rỡ, nói: “Vậy, cảm ơn cô!”. Anh đang ngồi trên sofa, lúc này Vương Nhã Khả mới nhìn thấy, trên bàn bày không ít giấy tờ, anh còn mang cả công việc về nhà để làm. Anh nói: “Lát nữa tôi sẽ vào phòng sách!”.

“Tùy!”, lời định nói ra, nhưng bờ môi vừa khê động lại không sao thốt nên lời, Vương Nhã Khả liền trở về phòng ngủ lấy quần áo rồi đi tắm.

Sau khi tắm xong đi ra, thấy Ân Tấn Minh vẫn đang chăm chú vào số liệu trên bàn, cô về phòng ngủ. Cô vừa mở cửa phòng điện thì di động để trên giường đổ chuông. Cô ngồi xuống giường, cầm điện thoại lên nhìn, là Bạch Đào Ninh gọi đến. Vừa mới gặp mặt xong, anh ta đã tìm cô, có chuyện gì sao?

Giọng của Bạch Đào Ninh trong điện thoại rất nhẹ nhàng lại vô cùng ngọt ngào: “Nhã Khả, anh về đến nhà rồi!”.

Vương Nhã Khả nhất thời không kịp phản ứng, anh ta về đến nhà rồi thì có liên quan gì đến cô? Nhưng rất nhanh cô liền nhớ ra, hiện tại, họ đang thử yêu nhau, là bạn trai bạn gái của nhau nên anh ta phải báo cáo hành tung với cô.

Anh ta dùng cách này để nhắc nhở Nhã Khả nhưng cô lại thấy khó mà thích nghi được.

Trước đây Ân Tấn Minh cũng như vậy, nhưng, không biết bắt đầu khi nào, trong mắt Ân Tấn Minh, cô chỉ còn là không khí? Anh về nhà lúc nào cũng chẳng thêm nói với cô lấy nửa lời. Còn cô, dường như cũng

quen với việc đó. Cô không còn ngồi nhà đợi anh nữa. Anh có tiệc tùng của anh, cô cũng có cuộc sống của cô, hai người càng ngày càng xa cách như thế.

“Nhã Khả!”

Giọng nói dịu dàng của Bạch Đào Ninh kéo Nhã Khả trở về với thực tại, cô định thần trở lại, nói: “À, anh nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ừm, Nhã Khả, anh đang nhớ em! Anh rất nhớ em!”, lời của Bạch Đào Ninh càng ngày càng như lựu đạn tấn công dồn dập, hai câu nói chỉ khác nhau đúng một chữ mà tình được gửi gắm trong đó lại vô cùng rõ ràng.

Vương Nhã Khả “ừm” một tiếng, không biết nên trả lời như thế nào, có lẽ những lời nói ngọt ngào trước kia đã lạc hướng về phương trời nào đó.

Bạch Đào Ninh biết đã có hiệu quả, liền nói: “Không làm phiền em nghỉ ngơi nữa, ngày mai gặp lại!”

“Mai gặp!”

Cúp điện thoại, Vương Nhã Khả bất giác sửng sốt. Tình cảm của cô đối với Bạch Đào Ninh cũng chỉ là thứ cảm xúc bình thường mà thôi. Nhưng ai biết được tình cảm này sẽ còn phát triển đến mức nào nữa? Cô đồng ý thử hẹn hò với anh ta một thời gian, lẽ nào chỉ là quyết nhất thời do quỷ sai thần khiến?

Cô không tin vào những thứ này. Có lẽ, đúng là cô đang cảm thấy cô đơn, ngày ngày cãi nhau ầm ĩ với Ân Tấn Minh khiến trái tim mềm yếu của cô đã quá mệt mỏi, quá trống trải rồi. Đột nhiên có một người dùng các quan tâm ngọt ngào, ấm áp đó để tỏ tình với cô, khiến trái tim cô bất chợt loạn nhịp. Chẳng biết trái tim đang thổn thức vì tình yêu từ sâu thẳm đáy lòng cô hay là vì người đàn ông trước mặt này nữa.

Là tình yêu từ sâu thẳm đáy lòng cô thì sao, và vì người đàn ông ở trước mặt này thì sao? Cô đã ly hôn nên việc bắt đầu một mối tình mới cũng chẳng có gì sai trái. Tình cảm của cô vốn đã trở nên hoang vu, khô cạn từ lâu rồi. Cô muốn tình cảm của mình được tưới nhuần cho thêm màu mỡ cũng chẳng có gì sai, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Ngược lại, lẽ nào cô và Ân Tấn Minh thực sự không thể tiếp tục được nữa sao?

Ân Tấn Minh và cô ta, chính là An Thư Mỹ, họ cùng nhau đi công tác, sẽ thế nào đây? Như đôi chim tung cánh ư? Còn nhớ trước đây khi đứng trước mặt cô ta, anh luôn nở nụ cười rạng rỡ, trong lòng cô lại thầm oán hận.

Anh và cô ta cuối cùng cũng đã danh chính ngôn thuận bắt đầu với nhau, vậy thì, tại sao cô phải buồn rầu oán hận, tại sao cô phải cảm thấy trống rỗng, phải tỏ ra yếu đuối chứ?

Cô phải sống thật tốt, tốt hơn anh ta, tốt hơn hai người họ.

Nếu Bạch Đào Ninh có thể cho cô những thứ đó, vậy còn lý do nào để cô phải từ chối đây?

Trong tình cảm, cố gắng kìm nén là vô cùng tai hại. Sau khi bị tổn thương lại càng cần phải tin tưởng, tin tưởng mình vẫn sẽ gặp được một người tốt như thế. Cuộc sống và tình cảm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nhưng, thông thường người ta có thể giương cao ngọn cờ tình yêu mà bước tiếp vào cánh cửa hôn nhân, vậy tại sao cuộc sống hôn nhân lại có thể hủy hoại tình cảm hai người đến như thế?

Chẳng biết đã qua bao lâu Vương Nhã Khả mới tìm lại được mạnh suy nghĩ đang vô cùng hỗn loạn của mình sau đó bước ra ngoài. Ân Tấn Minh vốn dĩ phải đang chăm chỉ nghiên cứu số liệu thì đã nằm soài ra sofa ngủ từ lúc nào rồi.

Từng đường nét trên khuôn mặt anh đang chìm vào giấc ngủ, không còn vẻ sắc nhọn gai góc mà đã trở nên mềm mại dịu dàng, còn khe chau mày nữa. Mỗi khi gặp phải khó khăn gì đó trong công việc anh đều như vậy. Lần này anh mệt mỏi như thế sao? Chỉ mới nghiên cứu số liệu mà đã có thể ngủ ngay được sao?

Trái tim Vương Nhã Khả chợt yếu mềm, nhưng ngay lập tức lòng ngực lại hùng hực lửa hận. Hai ngày trước, khi đầu khấu với cô, chẳng phải anh rất hùng hổ sao?

Vương Nhã Khả đứng đó ngấm nhìn giấy lát, sau đó chậm chậm bước lại gần. Cô không ngờ anh lại tỉnh, hai người gặp nhau ở khoảng cách rất gần, ánh mắt giao nhau, vô cùng ngỡ ngàng.

Ân Tấn Minh vẫn im lặng, Vương Nhã Khả cũng đứng im, nói: “Điều hòa bật số nhỏ quá!”.

Nếu là trước đây, hành động này của Vương Nhã Khả vô cùng bình thường. Nhưng hiện tại, một cảm giác gượng gạo vô tình xuất hiện trong bầu không khí giữa hai người. Ánh mắt Ân Tấn Minh dừng lại trên khuôn mặt của Nhã Khả, thấy cô như đang cố tình trốn tránh, anh cũng chẳng biết cảm giác lúc này của mình là gì nữa, chỉ khàn giọng nói: “Cảm ơn!”.

“Thực ra, tôi cũng chẳng phải là quan tâm gì đến anh. Chỉ là tôi cảm thấy... anh... hôm sau phải đi công tác rồi, nếu để nhiệt độ thế này sẽ dễ bị cảm lạnh, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến công việc sao? Là đồng nghiệp với nhau, cho nên tôi lấy... lấy cho anh chiếc chăn này”, nói xong, Vương Nhã Khả cảm thấy những lời của mình thật ngốc nghếch. Lúc đó cô chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn, không nói gì còn tốt, nói ra chẳng khác nào lại ông tôi ở bụi này?

Ân Tấn Minh nghiêm túc gật đầu: “Tôi biết rồi!”.

25. Chương 25: Chứng Tỏ Quyền Sở Hữu

Đúng vậy, anh biết. Lần trước tivi và đài radio bị tắt, điều hòa cũng được chỉnh tăng độ, anh biết đó là “sự quan tâm của đồng nghiệp”, hôm nay anh cũng biết. Hành động này đối với Nhã Khả là vô thức nhưng với anh, nó lại như xuất phát từ chính nội tâm cô.

Sự quan tâm mà Nhã Khả dành cho anh chỉ dựa trên sự quan tâm của đồng nghiệp thôi sao? Hoặc là sự quan tâm của hàng xóm? Hay là sự quan tâm của người yêu? Anh cảm nhận được thái độ quan tâm này, nhưng, khi anh cảm nhận được cũng là lúc khoảng cách giữa anh và cô càng lúc càng xa xôi.

Ân Tấn Minh thu dọn giấy tờ trên bàn, vừa dọn vừa nói: “Không biết ngủ quên từ lúc nào, tôi vào phòng sách đây, nhường sofa lại cho cô xem tivi nhé!”.

Sau khi thử ly hôn, lần đầu họ nói với nhau những lời khách khí, không hề đấu khẩu, đối địch với nhau như bình thường, rất bình thản. Thái độ bình tĩnh điềm đạm khó có được này đã rất lâu rồi chưa xuất hiện, không cãi cọ, không chiến tranh lạnh, không khó chịu, không mây đen. Dường như đã rất lâu rồi, cơ hồ trải qua mấy kiếp!

Chẳng lẽ phải đến khi trở thành người xa lạ rồi mới có thể đối xử tốt với nhau sao? Vương Nhã Khả không hiểu, tạo Ân Tấn Minh đối với người khác có thể lễ độ, lịch sự đến như thế, vậy mà ở bên cạnh người thân nhất lại dùng những lời cay độc, không chịu nhường nhịn đến vậy? Bây giờ, cô không còn là người thân thiết nhất bên anh nữa nên anh cần phải học cách lễ phép với cô sao?

Nhớ lại những lời anh nói trước đây, anh bảo lúc cô thích nghe mấy lời sáo rỗng thì anh không muốn nói, đến khi anh mở lời rồi cô lại chẳng còn muốn nghe. Lúc này, Vương Nhã Khả chợt hiểu ra.

Trước đây trong nhà lúc nào cũng lạnh lẽo đáng sợ, ba bốn ngày họ chẳng nói với nhau câu nào, cãi nhau trở thành phương thức giao tiếp duy nhất giữa hai người. Khi ấy, Vương Nhã Khả hy vọng biết nhường nào việc Ân Tấn Minh trở về nhà với nụ cười rạng rỡ trên môi, cười nói vui vẻ với cô, hai người bàn chuyện công việc, nói về tất cả chuyện lớn nhỏ trong nhà, rồi cả những chuyện đàm tiếu ở công ty...

Nhưng anh không hề làm như vậy. Anh cứ lạnh băng như tảng đá, chỉ ngồi đọc sách hoặc đọc báo mà không hề muốn nói chuyện đàm tiếu ở công ty...

Nhưng anh không hề làm như vậy. Anh cứ lạnh băng như tảng đá, chỉ ngồi đọc sách hoặc báo mà không hề muốn nói chuyện với cô. Một ngày, hai người nói với nhau chẳng đến một hai câu.

Giờ này, hai người đã thử ly hôn, anh lại muốn nói những lời đó. Nhưng, có An Thư Mỹ chắn giữa hai người, hau có thể nói là cô ta đang chặn ngang trái tim Nhã Khả. Những lời đó lọt vào tai cô lại biến thành những lời châm chọc vô cùng.

Dù không có An Thư Mỹ thì Vương Nhã Khả và Bạch Đào Ninh cũng đã bắt đầu, cô cũng đã đồng ý ột khởi đầu mới, cô phải có trách nhiệm với mối tình này. Tuy không chắc sẽ cùng nhau đi đến cuối con đường, nhưng chí ít, hiện tại cô chưa cảm thấy Bạch Đào Ninh có gì không tốt nên cũng sẽ cố gắng đón nhận anh ta.

Vương Nhã Khả cũng chẳng ngại thơ đến mức cho rằng tình cảm giữa cô và Ân Tấn Minh còn có thể phát triển hơn nữa. Đã thử ly hôn rồi, mấy tháng nữa sẽ là thử tục ly hôn chính thức, họ còn có thể có quan hệ gì? Còn có thể phát triển thêm gì nữa chứ?

Ân Tấn Minh đã thu dọn gọn gàng tài liệu vào phòng sách. Vương Nhã Khả đứng giữa phòng khách chờ đợi người, không mở tivi xem như thường ngày mà trở về phòng ngủ.

Đêm đó, Vương Nhã Khả mất ngủ. Chẳng biết nguyên do là vì bắt đầu với Bạch Đào Ninh, hay vì cô và Ân Tấn Minh không thể trở lại những ngày như trước đây.

Cô trần trọc mãi trên giường, mọi suy nghĩ cứ ủa về trong đầu như từng con sóng biển vỗ vào bờ, lúc là khuôn mặt của Bạch Đào Ninh, khi lại là nét mặt của Ân Tấn Minh. Hình bóng họ vẫn vút, quấn chặt lấy trí óc cô, dần dần tạo thành một mớ hỗn độn giữa biển lớn mệnh mông vô tận.

Bạch Đào Ninh không phải loại đàn ông nguội lạnh, thể tấn công của anh ta chỉ mới bắt đầu mà đã ngàn ngụt như lửa cháy.

Buổi sáng Vương Nhã Khả vừa mới đi làm đã nhận được một bó hoa, lần này là hoa tuy líp. Mười hai bông hoa tuy líp vàng rực, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương sớm, tươi mới tỏa hương, xinh đẹp động lòng người.

Cát Đằng kinh ngạc hét lớn: "Nhã Khả, Nhã Khả, đây là 'tình yêu chân thành sẽ mãi trường tồn vĩnh cửu' hử, ý nghĩa của loài hoa này chính là để chỉ tình yêu chân thành sẽ mãi trường tồn vĩnh cửu! Cậu thật là hạnh phúc, là ai đang tỏ tình với cậu vậy?"

Tiếng hét đó đã thu hút toàn bộ ánh nhìn của mọi người trong phòng. Vương Nhã Khả mỉm cười không nói. Bạch Đào Ninh đúng là hiểu suy nghĩ của phụ nữ, chỉ cần một chút lãng mạn này đã có thể mua được niềm hạnh phúc trong cả một ngày của cô.

Cô thừa nhận, cô thích sự lãng mạn như thế này, thích sự chu đáo của Bạch Đào Ninh. Chí ít, sự tận tâm của anh ta khiến cô cảm thấy được che chở và yêu thương. Cảm giác tươi mới ầm ập như mùa xuân tràn về ngập đầy trong trái tim Nhã Khả.

Sự chu đáo của Bạch Đào Ninh khiến Vương Nhã Khả có thể đường đường chính chính rời xa Ân Tấn Minh. Cô không muốn nghĩ đến những lời không đầu của anh hôm qua nữa, không muốn nghĩ đến ánh mắt sâu thăm thẳm như nước hồ thu, cũng muốn nghĩ đến sự mệt mỏi và vất vả của anh.

Ngày mai Ân Tấn Minh đi công tác, cùng với An Thư Mỹ! Từ đây về sau, mỗi người một cuộc sống, không còn bước chung trên một con đường nữa.

Vương Nhã Khả đi tìm bình, đổ đầy nước vào trong rồi cắm mấy bông hoa mới được tặng vào đó. Nhìn những bông hoa tươi đẹp thế này, cô thấy được nụ cười rạng rỡ của Bạch Đào Ninh.

Đúng lúc ấy Bạch Đào Ninh gọi điện thoại đến, dường anh ta nắm rất chắc thời gian, đợi sau khi Vương Nhã Khả nhận hoa, đón nhận sự ngưỡng mộ hoặc đổ kỵ của đồng nghiệp, có thể tĩnh lặng ngồi một mình trước bó hoa lớn, trong lòng đầy ắp cảm giác ngọt ngào và cảm động mới gọi điện thoại đến.

Giọng anh ta dịu nhẹ: "Nhã Khả!"

"Vâng, Đào Ninh!", giọng Vương Nhã Khả cũng mềm mại, có lẽ đang vô cùng cảm động.

"Hoa đẹp không?"

"Rất đẹp!"

“Có thích không?”

“Rất thích!”

Bạch Đào Ninh mỉm cười, nói: “Nhã Khả, em thích là được rồi”. Sau đó, anh ta nói giọng khàn khàn trầm ấm, “Anh thấy mình như sống lại một lần nữa. Anh lại trở thành chàng thiếu niên hai mươi tuổi căng tràn nhựa sống, thấp thỏm mong chờ người con gái mà mình yêu ban tặng nụ cười, tặng cho anh một lời đồng ý. Anh bắt đầu đứng ngồi không yên, trái tim cũng biết bồn chồn lo lắng. Trước đây, anh thấy tình yêu của mình ngày một thay đổi, càng trưởng thành càng chín chắn và lý tính hơn. Nhưng đến bây giờ, anh mới biết tình yêu không phân biệt tuổi tác, chỉ cần yêu thương thật lòng, dù là được hay mất, cũng vẫn nhớ thương người mình yêu. Nhã Khả, em đừng cười anh, hôm qua anh rất vui, cả đêm hạnh phúc không sao ngủ được!”.

Vương Nhã Khả vô cùng cảm động. Cô đã phải trải qua quãng thời gian kiệt quệ và mệt mỏi, cảm giác sau hôn nhân mọi thứ đều nhạt nhẽo, không còn bất cứ hương vị nào nữa, nhưng cũng vì thế mà trái tim cô trở nên yếu đuối hơn, dễ cảm động hơn.

Một người chỉ nói những lời lạnh như băng đá, châm chọc đả kích, còn một người lại nói những lời ngọt ngào, dịu dàng, trầm ấm như rót mật vào tai. Trái tim mệt mỏi vì phải chờ đợi lâu ngày của Vương Nhã Khả chẳng phải cũng bắt đầu cảm nhận lại được sự ấm áp, dịu mát rồi sao? Nhã Khả dịu dàng nói: “Đào Ninh, sao em có thể cười anh chứ? Anh đối với em tốt như thế, em... em rất cảm động!”.

“Không cần dùng từ cảm động, nếu em thích thì ngày ngày anh đều có thể tặng em, chỉ cần em cảm thấy vui vẻ hạnh phúc là được!”, giọng Bạch Đào Ninh rất mạch lạc và nhẹ nhàng: “Không quấy rầy em làm việc nữa, anh đợi em cùng đi ăn trưa!”.

“Được, trưa gặp lại!”

“Trưa gặp!”

Vừa cúp điện thoại, Vương Nhã Khả liền nhìn thấy Cát Đằng phía bên cạnh ném lại cho cô nụ cười híp cả mắt. Quả nhiên cái loa phóng thanh Cát Đằng ở trong phòng làm việc chẳng phải là hư danh, đúng là mắt soi bốn phương tai nghe tám hướng. Cô ta nói về thần bí: “Nhã Khả, là hoa của Giám đốc Bạch hả? Rất đẹp phải không?”.

Vương Nhã Khả chợt sững người, thông tin của cô ta nhanh nhạy như vậy sao? Mới tặng hoa có hai lần, trong bó hoa lại không hề có danh thiếp, hay thiệp chúc mừng, mà cô cũng chẳng nói gì, sao cô ta lại biết là Bạch Đào Ninh? Cô bất giác hỏi lại: “Sao cậu biết?”.

“Bí mật đã được công khai, mọi người đều biết.”

Vương Nhã Khả hoàn toàn bất ngờ, họ mới bắt đầu từ hôm qua mà mọi người đều biết, nhanh vậy sao?

“Từ lâu tớ đã nhận ra Giám đốc Bạch có ý với cậu rồi”, Cát Đằng cười vô cùng đắc ý, nói rõ chân tướng, “Hôm qua, Giám đốc Bạch mời tất cả mọi người đi ăn đêm! Anh ta nói lỡ lời, cho nên, mọi người đều biết”.

Vương Nhã Khả thần người. Bạch Đào Ninh mời bọn họ đi ăn đêm là có ý gì? Lỡ lời nói ra là chuyện không thể, một người tỉnh táo như Bạch Đào Ninh sao có thể lỡ miệng được? Anh ta đang cố tình tuyên bố quan hệ của họ với tất cả mọi người có phải không? Cô mới chỉ muốn thử hẹn hò, chứ từ sâu thẳm đáy lòng vẫn chưa tiếp nhận anh ta.

“Nhã Khả, tớ thật ngưỡng mộ cậu quá. Tuy đã ly hôn rồi nhưng vẫn có anh chàng ưu tú đối xử tốt với cậu như thế, không như tớ, số phận cứ phải làm một khuê nữ!”

Vương Nhã Khả nhếch miệng cười, nói: “Sao có thể như thế? Ưu điểm của cậu sẽ có người phát hiện ra thôi. Vả lại cậu xinh đẹp như thế, hay là do cậu yêu cầu cao quá?”.

“Tớ đâu dám yêu cầu cao chứ? Cậu chuẩn bị kết hôn đến lần thứ hai, tớ vẫn chưa từng kết hôn lần nào, đâu dám yêu cầu cao. Cậu nói xem, kiểm đàn ông giờ thật đúng như là mò kim đáy bể vậy. Tớ cũng thấy sốt ruột lắm chứ, nhưng, giá cả thị trường giờ đang trượt dốc, nên không có tiền theo học khóa kiểm chồng. Chắc phải xách dép theo cậu học thôi.”

Vương Nhã Khả mỉm cười nói: “Tớ có gì đáng để cậu học đâu? Tớ cảm thấy, trái tim của đàn ông rất khó đoán, nhưng họ đều có một điểm chung đó là không thích những phụ nữ hay ngồi lê đôi mách, vì họ sợ sẽ có một ngày, bản thân mình biến thành đối tượng để bạn gái xả xối! Tớ vì không thích buôn chuyện, cho nên mới có vận may như thế đấy!”.

Cát Đằng cười “ha ha” nói: “Nhã Khả, cậu đúng là hiểu đàn ông. Chả trách vừa mới ly hôn xong là liền có chủ ngay. Có lẽ cậu nói rất đúng, chúc mừng ổi tình thứ hai của cậu!”, nói xong, cô nàng cười tươi như hoa, xoay người bước đi.

Vương Nhã Khả lắc lắc đầu. Cát Đằng lúc nào cũng dùng cách thức quen thuộc đó để đối xử với cô. Đã ngấm ngấm đồ kỹ lại che giấu không tốt, giờ còn vênh vênh vào vào dương dương tự đắc hiên ngang thể hiện như thế.

Vương Nhã Khả cũng chẳng hơi đâu mà quản chuyện của người khác. Cô còn rất nhiều việc phải làm. Kế hoạch của hạng mục Hầm Bể đã kết thúc, gần đây cũng không phải chịu áp lực vì hạng mục lớn nào, nhưng cô cũng chẳng thư thả mà ngồi chơi, những hạng mục nhỏ cũng tốn công sức chẳng kém gì hạng mục lớn.

Nhưng, nghĩ tới cách thức tuyên bố chủ quyền này của Bạch Đào Ninh, Vương Nhã Khả thấy không hài lòng. Bạch Đào Ninh đang có ý gì đây? Anh ta mời mấy đồng nghiệp phòng cô ăn đêm, rồi đem chuyện yêu đương của bọn họ ra thông báo, phải chăng anh sợ cô sẽ nuốt lời?

Cô không biết mình nên thể hiện thái độ thế nào trước chuyện này nữa. Bạch Đào Ninh chu đáo vất vả khiến cô cảm động. Nhưng anh ta lại dùng cách này để tuyên bố khiến cô thấy không thoải mái. Song, không thể phủ nhận, cho dù cách Bạch Đào Ninh làm không hoàn toàn đúng đắn, tuy nhiên, anh ta cũng không có ác ý. Vả lại, hai người hẹn hò, sớm muộn gì mọi người cũng biết, chẳng qua Bạch Đào Ninh quá gấp gáp mà thôi.

Vương Nhã Khả quyết định coi như mình không biết chuyện này. Lúc chuẩn bị tan ca, điện thoại di động của Nhã Khả đột nhiên đổ chuông. Một số điện thoại lạ gọi đến, cô nghĩ phải chăng khách hàng nên vội vàng nghe máy.

“Nhã Khả, tôi là Hoàng Sở Hạo!”, vẫn giọng nói lễ phép nhã nhặn như thường lệ, nhưng cách xưng hô của anh từ cô Vương đã biến thành Nhã Khả.

“À, không có gì. Tôi đang ở gần công ty cô giải quyết chút chuyện, cho nên gọi điện hỏi thăm thôi!”, giọng nói vô cùng lịch sự, “Cô rảnh chứ? Cùng đi ăn trưa được không?”.

Vương Nhã Khả thoáng ngập ngừng giây lát. Cô đã nhận lời ăn trưa cùng Bạch Đào Ninh, hơn nữa, Lưu Hiểu Dương đang mê mẩn anh chàng Hoàng Sở Hạo này như thế, tốt nhất cô nên hạn chế gặp anh ta được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Nhưng Hoàng Sở Hạo lại là học trò của mẹ, vả lại người ra đang ở ngay gần công ty, dù gì mình cũng là chủ nhà, cho nên từ chối cũng không tiện. Nếu chẳng mau bị mẹ biết được cô không biết điều như thế, mẹ sẽ mắng cô đến chết cho xem. Vì thế, Nhã Khả cười nói: “Được, tôi xuống ngay đây!”.

Giọng Hoàng Sở Hạo lộ rõ vẻ vui mừng: “Được, lát nữa gặp!”.

Cúp điện thoại, Vương Nhã Khả liền gọi điện thoại đến phòng làm việc của Bạch Đào Ninh, nói: “Đào Ninh, trưa nay em không thể đi ăn cùng anh được, có một người bạn đến, nên em mời anh ấy đi ăn!”.

“Có bạn đến?”, giọng Bạch Đào Ninh lộ rõ vẻ thất vọng. Vương Nhã Khả nói có bạn đến, vậy mà không mời anh ta đi cùng, chứng tỏ cô không muốn thiêu với anh ta người bạn này. Nhưng, anh ta vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì nói, “Vậy cũng được, em đi cùng bạn vui vẻ, tối chúng ta cùng đi ăn cũng được!”.

“Vâng, tối gặp lại!”

Vương Nhã Khả xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Sở Hạo vận đồ Tây vừa vặn. Trông anh thanh thoát thoải mái lại rất có phong cách. Vừa thấy Vương Nhã Khả, ánh mắt anh sáng rực, bước đến đón cô: “Nhã Khả!”.

Vương Nhã Khả cười híp mắt nói: “Thật ngại quá, để anh phải đợi lâu!”.

“Thế là nhanh lắm rồi”, Hoàng Sở Hạo cười nói, “Từ lúc tôi gọi điện thoại đến khi cô xuống đến nơi còn chưa đến hai mươi phút!”.

“Anh tính thời gian chuẩn nhỉ”, nụ cười vương trên khóe môi Nhã Khả, “Đi đâu ăn đây?”.

“Ở đây gần công ty cô, là địa bàn của cô, tôi cũng chẳng biết nên đi đâu nữa, cô nói xem!”, Hoàng Sở Hạo cười sảng khoái mà đúng mực, vô cùng vui vẻ nói.

Vương Nhã Khả lại cười nhả nhận, nói: “Được, vậy đi thôi!”.

Địa điểm cô chọn là một nhà hàng kiểu Tây, quán ăn gần công ty nhất. Cô không muốn để Hoàng Sở Hạo mời, đương nhiên anh cũng chẳng cần cô mời.

Hai người, một trước một sau bước vào trong, nhân viên phục vụ dẫn hai người đến bàn ngồi. Hoàng Sở Hạo rất lịch thiệp làm động tác mời Vương Nhã Khả ngồi xuống trước sau đó anh mới ngồi xuống ghế đối diện cô.

Vương Nhã Khả mỉm cười cảm ơn rồi ngồi xuống. Trong lúc vô tình, ánh nhìn cô liếc đến người ngồi bàn phía sau Hoàng Sở Hạo và đối diện với cô. Ánh mắt hai người bất chợt gặp nhau, cô thoáng sững người, đối phương cũng giật mình, cả hai đều bất ngờ. Vương Nhã Khả gật đầu chào hỏi, Ân Tấn Minh cũng gật đầu, chẳng thể nào nhận ra được nét mặt họ đang thể hiện tâm trạng gì, có lẽ căn bản cũng chẳng có ai có tâm trạng gì cả.

Người ngồi cùng với cô lúc nào là Hoàng Sở Hạo, còn đối diện với Ân Tấn Minh thì chẳng có ai. Anh đang đợi An Thư Mỹ sao?

Vương Nhã Khả dời ánh mắt sang hướng khác, diềm nhiên như không nói chuyện với Hoàng Sở Hạo. Hoàng Sở Hạo tuy là bác sĩ, lễ phép lịch thiệp nhưng không hề cổ hủ, khi nói chuyện cũng rất dí dỏm.

Thái độ của Hoàng Sở Hạo hoàn toàn không gây áp lực gì khiến tâm trạng Nhã Khả cũng thoải mái nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cô cười nói với Hoàng Sở Hạo, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về hướng đối diện. Nhân viên phục vụ đã mang đồ ăn đến cho Ân Tấn Minh, anh uống canh, anh cắt thịt dê, anh nghe điện thoại, anh đang ăn...

Nếu Ân Tấn Minh đi cùng An Thư Mỹ thì nên đợi cô ta đến rồi mới gọi đồ ăn chứ. Nhưng anh không đợi, có vẻ như anh đang rất bận, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà phải nghe đến ba cuộc điện thoại. Sắc mặt Ân Tấn Minh khi nói chuyện điện thoại vô cùng chăm chú và nghiêm túc, là giọng điệu của công việc, cô có thể khẳng định, người đang nói chuyện với anh qua điện thoại nhất định không phải là An Thư Mỹ.

Đúng là Ân Tấn Minh không đợi ai. Anh chỉ muốn lặng lẽ một mình thưởng thức bữa trưa. Tình hình tiêu thụ hàng hóa ở vùng Đông Bắc không mấy khả quan, nên anh ăn cơm cũng chẳng được yên ổn. Ngày mai phải đi công tác, vì thế gọi điện báo trước cho nhân viên marketing bên đó tùy cơ ứng biến.

Hơn nữa, tình hình tiêu thụ ở vùng Hoa Bắc cứ như đánh trận vậy, đã vào thương trường là phải dốc toàn lực, còn những chuyện khác không cần phải để tâm.

Vương Nhã Khả nhìn đồng hồ, họ đã sắp ăn xong đến nơi rồi mà người thanh toán vẫn chưa thấy xuất hiện. Lư Hiểu Dương đang làm cái quái quỷ gì thế? Lúc xuống lầu cô đã gọi điện cho Lư Hiểu Dương thông báo, vậy mà nửa tiếng rồi vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Đúng lúc đó, cánh cửa kính mở ra, mong muốn của Nhã Khả cuối cùng cũng thành hiện thực, song, khi cô nghiêng đầu nhìn qua, hóa ra lại là một tên mập, không phải Lư Hiểu Dương.

Hoàng Sở Hạo hỏi về quan tâm: “Cô đang có chuyện gì sao?”.

“À, không!”, Vương Nhã Khả cười nói, “Đồ ăn của nhà hàng này rất ngon, nhưng, làm hơi chậm, anh cố đợi nhé!”.

“Không sao, tôi cũng không đói lắm!”, Hoàng Sở Hạo đáp lời, “Có món ngon trước mặt, đợi cũng đáng mà”.

Vương Nhã Khả dường như đã nhận được câu nói đang ám chỉ điều gì khác. Cô nhìn Hoàng Sở Hạo, vẫn là nụ cười nhã nhặn lịch sự đó, tuy có chút khó hiểu, nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ thêm nữa.

Lúc này cánh cửa lại mở ra, Vương Nhã Khả nhìn qua phía đó, Lư Hiểu Dương vẫn chưa đến, nhưng nhìn hình bóng đang đứng trước cửa lại khiến cô vô cùng sửng sốt. Bạch Đào Ninh cũng đến!

Cô chau mày, nhà hàng này là nhà hàng tốt nhất, lại gần công ty, giới thượng lưu trong công ty đều lựa chọn nhà hàng này làm nơi ăn trưa. Cô đã quên mất điều đó, đầu tiên là Ân Tấn Minh, giờ lại là Bạch Đào Ninh, tất cả anh tài đều hội tụ ở đây.

Bạch Đào Ninh nhìn thấy Vương Nhã Khả, lập tức nở nụ cười tươi rói, vội bước đến trước mặt cô, nói: “Nhã Khả, hóa ra em ăn cơm cùng bạn ở đây! Thật trùng hợp!”.

Vương Nhã Khả đứng lên mỉm cười: “Đúng vậy. Để em giới thiệu nhé, đây là Bạch Đào Ninh, còn đây là Hoàng Sở Hạo!”.

Bạch Đào Ninh đứng sát Vương Nhã Khả, thấy cô giới thiệu như thế liền mỉm cười nói: “Nhã Khả, em quên chưa giới thiệu thân phận của anh”, bất chợt tay trái anh ta đưa ra, rất tự nhiên ôm eo Vương Nhã Khả, còn tay phải bắt tay Hoàng Sở Hạo, “Tôi là Bạch Đào Ninh, bạn trai của Nhã Khả, xin chào anh Hoàng!”.

Hoàng Sở Hạo thoáng sửng sốt giây lát, ánh mắt liếc nhìn cánh tay đang ôm eo Vương Nhã Khả của Bạch Đào Ninh, cũng cười nói: “Xin chào, xin chào!”, rồi cũng đưa tay ra bắt.

Khi cánh tay Bạch Đào Ninh vòng đến eo, cơ thể Vương Nhã Khả chợt cứng lại. Cô không thể giãy giụa trước cánh tay đó, cũng không thể khiến Bạch Đào Ninh mất mặt trước người lạ. Dù sao hai người đã bắt đầu hẹn hò, cử chỉ thân mật như thế cũng là điều rất bình thường.

Vương Nhã Khả bỗng nhận ra Bạch Đào Ninh đang cố ý. Hành động đó vừa bá đạo, vừa như chứng tỏ quyền sở hữu, không chỉ tuyên bố quyền sở hữu đối với Hoàng Sở Hạo, mà còn chứng minh quyền sở hữu đối với Ân Tấn Minh.

Ân Tấn Minh ngồi cách đó không xa, tầm nhìn cũng không hề bị cản trở, vì thế nhất định sẽ nhìn thấy.

Nhận ra tình hình có chút bất ổn, Vương Nhã Khả có thể không để tâm đến cảm giác của Ân Tấn Minh cũng như Hoàng Sở Hạo, vì một người đã là quá khứ, một người chỉ là bạn thông thường, nhưng, rốt cuộc Bạch Đào Ninh coi cô là cái gì chứ? Bạn gái hay là vật sở hữu?

Dường như cảm nhận được tâm trạng Vương Nhã Khả có chút khác lạ, Bạch Đào Ninh khẽ khàng nói bên tai cô: “Nhã Khả, không làm phiền em và bạn cùng ăn trưa chứ? Anh không biết hai người cũng đến nhà hàng này, xem ra, chúng ta có thần giao cách cảm rồi!”.

Vương Nhã Khả nhìn ánh mắt đang cười cùng khuôn mặt vô tội của anh ta, thầm thở dài, mỉm cười, nói: “Ừm, cũng có thể!”.

Cô thấy hơi khó xử với Hoàng Sở Hạo, nhưng Hoàng Sở Hạo lại rất phong độ nói: “Anh Bạch, cùng ngồi ăn đi”.

Đúng giây phút đó, cánh cửa lại mở ra, thiên thần Lư Hiểu Dương mà Nhã Khả trông ngóng cuối cùng cũng xuất hiện. Cô nàng vận chiếc váy liền thân như ánh hào quang rực rỡ, đáng vẻ thướt tha, liếc ngang ngó dọc xung quanh. Hèn chi mà đến muộn như thế, thì ra là bận ăn vận trang điểm.

Nhã Khả vội vàng vẫy tay gọi: “Hiểu Dương, ở đây!”.

Bốn người ngồi cùng một bàn. Ánh mắt Vương Nhã Khả thăm liếc trộm thấy Ân Tấn Minh đang thanh toán, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, bóng hình anh cũng dần biến mất bên ngoài tấm kính của nhà hàng.

26. Chương 26: Suy Nghĩ Phóng Khoáng Mà Hành Vi Bảo Thủ

Sự xuất hiện của Bạch Đào Ninh rõ ràng là nằm ngoài dự liệu của Hoàng Sở Hạo, vì thế nụ cười của anh cũng có vài phần gượng gạo.

Vương Nhã Khả hiểu rõ, lúc đi coi mặt, Hoàng Sở Hạo cũng đã thể hiện tình ý của mình, nhưng khi đó cô vẫn chưa làm thủ tục ly hôn nên đành dùng lý do thủ tục ly hôn để từ chối. Thế mà hiện tại, anh và Bạch Đào Ninh lại đang đứng chung dưới một nhà hàng, Bạch Đào Ninh còn lớn tiếng tuyên bố mối quan hệ giữa họ.

Vương Nhã Khả chợt cảm thấy chuyện mình lừa dối Hoàng Sở Hạo thật xấu xa, nhưng để thúc đẩy mối quan hệ của Lư Hiểu Dương với Hoàng Sở Hạo, cô cũng không còn lựa chọn nào khác. Thực ra, cô bắt đầu hẹn hò với Bạch Đào Ninh không biết là để chứng tỏ bản thân không yếu thế trước Ân Tấn Minh hay đúng là cô đang khao khát tình cảm để lấp đi chỗ trống trong lòng.

Sau khi ăn xong, Hoàng Sở Hạo, Bạch Đào Ninh, Lư Hiểu Dương đều tranh nhau thanh toán, nhưng Vương Nhã Khả đã nhanh tay rút tiền ra trả. Thực ra cô vốn không định thanh toán, vẫn muốn Lư Hiểu Dương vì sự nghiệp tìm chồng mà bỏ ra chút chi phí. Nhưng, sự xuất hiện của Bạch Đào Ninh lại khiến bầu không khí trở nên vô cùng kỳ quặc, hoàn toàn không giống như dự tính ban đầu của Nhã Khả.

Nhìn bóng lưng Hoàng Sở Hạo và Lư Hiểu Dương dần biến mất trước mặt, Bạch Đào Ninh mỉm cười rạng rỡ. Sự xuất hiện của Lư Hiểu Dương đã khiến anh nhận ra thái độ của Vương Nhã Khả với Hoàng Sở Hạo, vì thế anh ta thấy rất an lòng.

Lần xuất chinh trưa nay đúng là chẳng uống công, anh ta vừa tấn công được Hoàng Sở Hạo lại vừa ngầm ngầm ra đòn với Ân Tấn Minh. Xem ra, Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả đã ân đoạn nghĩa tuyệt rồi. Đứng trước tình cảnh như thế mà Ân Tấn Minh vẫn im lặng không nói lời nào, còn Vương Nhã Khả lại không vì Ân Tấn Minh ở đó mà trốn tránh cái ôm eo của anh ta.

Lúc chờ Vương Nhã Khả về công ty, nét mặt Bạch Đào Ninh luôn tươi cười rạng rỡ, không kiềm chế được mà đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Vương Nhã Khả đang đặt trên đùi.

Vương Nhã Khả đưa mắt nhìn, thấy bộ dạng mặt mày hớn hở của Bạch Đào Ninh thì cũng cười theo, không mặn cũng không nhạt. Cô đang cố ép mình thích ứng với mối tình này, cho nên mới để mặc cho anh ta nắm tay mình như thế.

Bạch Đào Ninh chợt mở lời: “Nhã Khả, có chuyện này anh muốn nói với em”.

“Chuyện gì?”

“Đêm qua, anh rất hạnh phúc, không sao ngủ được, nên đã mời đồng nghiệp phòng em đi ăn khuya, thông báo với mọi người là anh đang theo đuổi em”, Bạch Đào Ninh thành khẩn nói, “Không nói trước với em, em đừng để bụng nhé!”.

Vương Nhã Khả tươi cười nói: “Không đâu, sớm muộn thì mọi người cũng biết!” Cô đã biết được chuyện này từ miệng Cát Đằng. Bây giờ, Bạch Đào Ninh nói ra chuyện này, chứng tỏ anh ta cũng đã tôn trọng cô. Chuyện trưa nay, tuy cô nghi ngờ anh ta cố ý, nhưng, đứng ở góc độ của anh ta, cô cũng chẳng biết nên chỉ trích như thế nào, vì thế, Nhã Khả quyết định giả bộ ngốc nghếch, xem như chẳng biết chuyện gì.

“Không để bụng thì tốt rồi!”, Bạch Đào Ninh càng nắm chặt tay Nhã Khả hơn rồi nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm tình tứ.

Vương Nhã Khả cười nói: “Tập trung lái xe đi, chú ý an toàn!”.

“Nhất định rồi!”, Bạch Đào Ninh cười nói, “Một mình anh trên xe thì chẳng sao, nhưng có thêm em, nhất định anh phải lái xe cẩn thận”.

Vương Nhã Khả liếc mắt nhìn anh ta, mỉm cười ảm áp.

Buổi chiều sau khi tan ca, Bạch Đào Ninh đợi Vương Nhã Khả cùng về. Hai người đã công khai hẹn hò, Vương Nhã Khả cũng không cảm thấy việc này có gì không hợp lý cả. Sau đó, Bạch Đào Ninh đưa cô đi ăn tại một nhà hàng Tây.

Vương Nhã Khả tuy không muốn ăn lẩu, nhưng cũng chẳng phản đối.

Cô luôn tự nhủ rằng mình phải nhanh chóng thích ứng với cuộc sống hiện tại. Khi còn ở bên cạnh Ân Tấn Minh, phần lớn thời gian rảnh rỗi cô đều dành cho việc đi chợ, đi siêu thị, nấu cơm cho anh ăn, nhưng anh chưa một lần cảm kích tấm chân tình ấy. Hiện tại, Bạch Đào Ninh chẳng để cô động tay động chân vào bất cứ việc gì, đưa cô đi ăn cao lương mỹ vị tại những nhà hàng khách sạn nổi tiếng. Đáng ra cô phải rất vui vẻ, rất hài lòng mới đúng!

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng, cô vẫn cảm thấy thiếu thiếu một thứ gì đó.

Sự nhiệt tình hào phóng của Bạch Đào Ninh giống như ngọn lửa khiến cô lúc nào cũng rơi vào trạng thái bị động, bị động trước sự sắp đặt của anh, bị động đón nhận những gì anh ta làm, chẳng cần phải lo lắng gì, chẳng cần phải suy nghĩ điều gì.

Vương Nhã Khả chẳng biết bản thân mình như thế nào nữa, ngày ngày được quan tâm, chăm sóc như thế, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó mơ hồ. Cô biết mình đang hoài nghi, nhưng chẳng biết là cô hoài nghi về tình cảm của mình hay về tình yêu của Bạch Đào Ninh nữa.

Có lẽ, vì cô vừa mới bước ra từ tòa thành vững chắc của hôn nhân, nên vẫn còn cảm giác lo sợ về nó, cảm giác mệt mỏi với tình yêu. Vì thế trước sự nỗ lực của Bạch Đào Ninh, cô cảm thấy có gì đó mơ hồ, không xác định.

Giống như một vở kịch, trong một không gian nhà hát mang phong cách châu Âu trang nhã, bầu không khí hài hòa lịch sự vô cùng lãng mạn, Vương Nhã Khả đang diễn một vai cùng Bạch Đào Ninh. Trong vở kịch ấy, tình yêu trở nên mơ hồ, không thực tế, nhưng, Bạch Đào Ninh đối với Nhã Khả rất tốt, cô không sao bắt bẻ được.

Ăn tối xong, Bạch Đào Ninh đưa Vương Nhã Khả về. Đến dưới lầu nhà cô, vẫn như thường lệ Bạch Đào Ninh đến mở cửa xe, ánh mắt sáng trong như pha lê nhìn cô. Cô xuống xe, anh ta lại khẽ khàng hôn lên gò má ửng hồng, lưu luyến bờ môi, rồi lại di chuyển dần đến tai cô, nhẹ nhàng nói: “Không mời anh vào nhà sao?”.

Vương Nhã Khả ngập ngừng giây lát, lắc đầu nói: “Anh cũng biết... anh ta ở nhà... không tiện lắm!”.

Vương Nhã Khả hiểu rõ ý đồ của Bạch Đào Ninh. Tình cảm hai người phát triển nhanh như nhịp sống của xã hội. Họ đã công khai hẹn hò, hơn nữa hai người đều đã trưởng thành, nhu cầu giải quyết sinh lý là chuyện rất bình thường. Nếu Vương Nhã Khả mời anh ta lên nhà uống ly cà phê gì gì đó, thì quan hệ của hai người tiếp tục phát triển thân mật hơn cũng là việc hết sức bình thường.

Nhưng, Vương Nhã Khả dù đã kết hôn rồi lại ly hôn cũng vẫn thuộc loại người có tư tưởng phóng khoáng, song, hành vi lại khá bảo thủ. Bắt cô đưa Bạch Đào Ninh về nhà, rồi lại diễn trò trước mặt Ân Tấn Minh thì cô không thể làm được.

Không phải vì cô quan tâm đến cảm nhận của Ân Tấn Minh mà là cô không thể vượt qua nỗi cánh cửa tâm lý của chính mình.

Bạch Đào Ninh cũng không miễn cưỡng, anh ta gật đầu, nói: “Ừm, em lên đi, anh nhìn em lên rồi sẽ đi!”.

Vương Nhã Khả nhìn anh ta, mỉm cười hiền hòa cùng ánh mắt xin lỗi, Bạch Đào Ninh như hiểu được ý của cô nên cũng cười lại.

Vương Nhã Khả xoay người đi vào thang máy. Đúng khúc rẽ, cô quay đầu lại nhìn, Bạch Đào Ninh vẫn đang đứng đó nhìn, thấy cô quay lại, anh ta mỉm cười vẫy tay.

Trái tim cô lại mềm yếu, mỉm cười và vẫy tay lại.

Vương Nhã Khả mở cửa thấy điện trong phòng khách sáng trưng, cửa phòng ngủ của Ân Tấn Minh mở toang. Anh đang thu dọn đồ đạc, sắp xếp quần áo và đồ đạc cần thiết vào vali.

Trước đây, khi anh phải đi công tác, những việc đó đều do Nhã Khả chuẩn bị giúp. Bây giờ phải tự mình sắp xếp, tay chân anh cứ luống cuống, trông thật ngốc nghếch.

Vương Nhã Khả đứng trong phòng khách một lát, ở vị trí đó, cô có thể nhìn bóng dáng Ân Tấn Minh bận rộn. Sau đó, cô trở về phòng ngủ lấy quần áo đi tắm.

Đắm mình dưới làn nước của vòi hoa sen, để mặc nước chảy xuống mặt, Vương Nhã Khả khẽ cau mày, từ từ nhắm mắt, hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Khi cô tắm xong đi ra, Ân Tấn Minh đã chuẩn bị xong xuôi hành lý. Chiếc vali đã được chuyển ra ngoài phòng khách. Hơn tám giờ sáng mai máy bay cất cánh, thời gian rất gấp nên anh phải dậy sớm để xuất phát.

Vương Nhã Khả đang ngồi trên sofa, trên tay bật tivi, xem như không nhìn thấy. Ân Tấn Minh đang bận rộn. Đương nhiên, cô cũng chỉ có thể coi như không nhìn thấy thôi, lẽ nào lại phải giúp anh thu dọn hành lý, nhắc nhở những thứ mà anh cần phải mang sao? Cô lấy thân phận gì chứ? Đó là việc một người vợ nên làm, nhưng cô chỉ là vợ cũ của anh, là quá khứ mà thôi.

Sau khi Ân Tấn Minh dọn dẹp xong xuôi, chợt nhớ ra còn chưa ăn tối. Nhưng anh không lo vì lần trước đã mua rất nhiều mì ăn liền từ siêu thị. Anh đi tìm một cái bát, đổ nước nóng vào mì rồi đặt lên bàn ăn.

Trong thời gian đợi mì chín, anh lại vòng ra ngoài, ngồi lên một góc khác trên sofa, nhìn Vương Nhã Khả nói, “Cảm ơn cô!”

Vương Nhã Khả bị câu cảm ơn không đầu không cuối đó dọa cho giật bắn người, bất ngờ đưa mắt nhìn Ân Tấn Minh, hỏi lại, “Cảm ơn tôi cái gì? Tôi đâu có làm gì.”

Ân Tấn Minh cười cười, rồi nói về tự giễu, “Hóa ra chuẩn bị hành lý lại tốn công sức như thế, cô đã giúp tôi chuẩn bị không biết bao nhiêu lần, cảm ơn cô cũng là việc nên làm. Chỉ là lời cảm ơn có lẽ đến hơi muộn.”

Vương Nhã Khả nhìn Ân Tấn Minh, cười mà không nói.

Ân Tấn Minh cũng chẳng nói thêm. Mì đã chín, anh cũng phải đi lấp đầy cái dạ dày đang trống rỗng của mình.

Vương Nhã Khả nghiêng đầu nhìn bộ dạng Ân Tấn Minh đưa từng sợi mì vào miệng, trái tim mềm yếu chợt cảm thấy xót xa. Cô biết những ngày này anh luôn bận rộn vì công việc, bận đến mức không có thời gian rảnh mà đấu khẩu với cô, không còn thời gian để tâm đến chuyện gì khác nữa.

Vấn đề mạng lưới marketing ở vùng Hoa Bắc vốn là chuyện riêng của phòng marketing, thế mà không hiểu tại sao ai ai trong công ty cũng biết.

Nếu tình hình tiêu thụ hàng hóa ở vùng Hoa Bắc không có tiến triển thì rất có khả năng giám đốc marketing sẽ bị thay thế, nhất là khi mọi người trong công ty đều biết rõ, giống như một hình thức công khai, Ân Tấn Minh đã không còn đường lui.

Đây chính là sự cạnh tranh trên quan trường, chức vụ phó tổng đã lọt vào mắt của không biết bao nhiêu người. Cho nên, chỉ cần sai một li sẽ đi một dặm. Trong một thời gian ngắn, mọi chuyện sẽ được lan truyền với tốc độ chóng mặt trong công ty.

Nếu có ngôi vị béo bở phó tổng đang treo lơ lửng trước mắt, Ân Tấn Minh cũng không bị đẩy đến đầu ngọn sóng gió như thế này.

Hiện tại anh đang phải chịu áp lực rất lớn từ công việc. Tuy Nhã Khả không biết rốt cuộc là áp lực nặng nề đến mức nào nhưng cũng phần nào có thể tưởng tượng được.

Có thể đó là kế hoạch của Trần Tử Nam, nếu ông ta muốn để An Thư Mỹ lên vị trí đó. Trong lúc quyền lực đang có sự tranh giành cầu xé, dù công lao hiển hách, chiến tích lẫy lừng đến đâu, chỉ cần làm sai một chuyện rất nhỏ thôi thì tất cả những thứ đó sẽ đều bị phủ sạch, có khi ngay cả chỗ đứng cũng chẳng còn.

Nhưng, Vương Nhã Khả lại suy nghĩ, anh còn có An Thư Mỹ mà, đi công tác cũng đưa cô ta đi theo. Nếu là An Thư Mỹ của trước đây, có lẽ sẽ không giúp anh, nhưng hiện giờ mối quan hệ của họ đã thân mật như thế, đương nhiên cô ta phải dang tay ra cứu rồi.

Một An Thư Mỹ khéo léo, biết điều, làm gì cũng thuận lợi và một Ân Tấn Minh trầm tư lạnh lùng, làm đâu chắc đấy, muốn xoay chuyển tình thế này cũng đâu có gì là khó khăn.

Vương Nhã Khả tắt tivi, đứng lên đi vào phòng sách. lát sau, cô cầm theo cuốn sổ trở về phòng ngủ. Cô biết đêm nay Ân Tấn Minh cần dùng phòng sách, cho nên vào phòng ngủ của mình để lên mạng. Nếu bình thường khi cãi nhau, anh cần dùng thứ gì thì cô nhất định sẽ không chịu nhường thứ đó.

Chương Tây đã trở về. Quãng thời gian ở Lệ Giang khiến tâm trạng của cô cũng trở lại bình thường. Chương Tây sau khi trở về nét mặt rạng rỡ, phấn chấn. Trước khi đi Lệ Giang, cô đã ủy thác cho luật sư bán căn nhà cũ vì không muốn nhớ đến chuyện mà trước đây Dương Thành Hải đã làm tại chính ngôi nhà này, cô sợ một đêm nào đó sẽ gặp phải ác mộng.

Tiền bán nhà cộng với tiền trong tài khoản, con số cũng không ít. Trước mắt, cô đang chuẩn bị mua căn nhà mới. Lư Hiểu Dương cười Chương Tây trở thành triệu phú mới nổi, nhưng hàm ý đằng sau lời đó như đang chế giễu bản thân mình.

Đêm đó, Vương Nhã Khả và Lư Hiểu Dương cùng ăn mừng Chương Tây trở về tại quán bar. Tuy chỉ mới xa nhau hơn một tháng, nhưng trong khoảng thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nên lần tái ngộ này, có một vài điểm khác biệt so với trước đây.

Lư Hiểu Dương khí thế hùng hục như xông ra chiến trường, quyết tâm nói: “Mình phải đi phẫu thuật thẩm mỹ”.

Lời tuyên bố này khiến hai cô bạn giật thót tim. Vương Nhã Khả lập tức công kích: “Chẳng phải suốt ngày cậu luôn tự hào vì có được phẩm hạnh trời ban kiên trì đến cùng sao? Tại sao còn phải đi phẫu thuật thẩm mỹ làm gì? Định biến thành Trương Bá Chi[2] hay hóa thành Vương Phi[2] thế?”.

[1] Trương Bá Chi sinh ngày 24 tháng 5 năm 1980, tại Hồng Kông, là một nữ ca sĩ và diễn viên Hồng Kông.

[2] Vương Phi (Tên cũng là Vương Tĩnh Văn) sinh ngày 8 tháng 8 năm 1969 là một nữ ca sĩ, diễn viên, người mẫu Hồng Kông. Cô là thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.

Lư Hiểu Dương rất không hài lòng, ném cái nhìn căm hận về phía Nhã Khả, nói: “Mình đương nhiên là phẩm hạnh trời ban cho rồi, cậu xem trên mặt mình ngoài ít mờ thừa quanh mắt thì làm gì có chỗ nào không hài hòa cơ chứ?”.

“Cậu định cắt mờ thừa quanh mắt?”, mặt Vương Nhã Khả biến sắc.

“Không được sao?”, Lư Hiểu Dương ra vẻ ngông cuồng tự cao tự đại liếc xéo Vương Nhã Khả, nói: “Tuy hiện tại mình đã hai mươi tám tuổi, nhưng sau khi cắt mờ thừa quanh mắt, bảo đảm sẽ như một sinh viên luôn”.

Bộ dạng quái đản của cô nàng đang khiến Vương Nhã Khả và Chương Tây phá lên cười “ha ha”.

Đang cười nói, điện thoại của Vương Nhã Khả đột nhiên đổ chuông. Trước khi tự tập, cô thường có thói quen không hề đoán đoán đến di động, có khi tắt máy luôn. Nhưng hôm nay tin nhắn đến quá nhiều, liên tục nhận được, liên tục gửi đi, rồi chuông báo tin nhắn liên tục vang lên.

Ban đầu Lư Hiểu Dương cố nhẫn nhịn, nhưng lúc này không sao chịu đựng thêm nữa, vừa thô bỉ vừa ngưỡng mộ châm chọc Nhã Khả: “Cậu không thể ngừng nhắn tin một lát được sao? Đàn ông thì cũng như cái miệng nói xuống đến cái dạ dày thôi, lâu lâu lại leng ka leng keng vài tiếng, cậu không thấy phiền sao?”.

Vương Nhã Khả đang cầm đầu soạn tin nhắn gửi cho Bạch Đào Ninh, bĩu môi dè bĩu nói: “Phiền gì chứ? Cái này gọi là thú vui cậu có hiểu không? Cậu cũng có thể kiếm một người đàn ông về làm phiền đấy!”.

Lư Hiểu Dương như con trâu đang ngứa sừng, quét mắt căm hận về phía cô, Vương Nhã Khả tươi cười sáng khoái. Thực ra cô và Bạch Đào Ninh chưa dính với nhau đến mức đó nhưng trả lời tin nhắn là thói quen của cô. Bạch Đào Ninh nhắn rất nhiều, vì thế đương nhiên cô cũng hồi đáp rất nhiều.

Chương Tây thấy tình thế bất ổn, lao vào hòa giải: “Hai người đừng cãi nhau như chó với mèo nữa được không? Mới hơn một tháng mình không ở nhà mà hai người quay qua cắn xé nhau thế này rồi hả?”.

Câu nói đó khiến hai người cười phá lên một trận sung sướng. Chương Tây hỏi Vương Nhã Khả: “Vụ thử ly hôn của cậu không phải là vẫn chưa ly hôn thật đấy chứ? Mình cảm thấy Ân Tấn Minh vẫn rất quan

tâm đến cậu. Có lần đêm đã khuya mà cậu chưa về, anh ta lo lắng gọi điện đến di động của mình hỏi!”

Vương Nhã Khả lắc đầu, không muốn nói nhiều: “Chỉ còn thiếu bước làm thủ tục nữa thôi!”

Lư Hiểu Dương liếc mắt giảo hoạt về phía Chương Tây, ám chỉ nói: “Cậu ấy giờ chỉ đợi làm thủ tục thôi, làm xong thủ tục thì chân dự bị sẽ trở thành chính thức!”

“Dự bị cái gì, chính thức cái gì?”

“Cậu nghĩ là ai gửi tin nhắn cho cậu ấy? Tất nhiên là một người đàn ông khác rồi”, Lư Hiểu Dương cười “khì khì” nói, “Chương Tây, mình đã gặp người này, một công tử vô cùng điển trai”.

“Đáng nói cái gì thế hả? Công tử cái gì?”, Vương Nhã Khả trừng mắt nhìn Lư Hiểu Dương.

Lư Hiểu Dương nói: “Chẳng phải mình đang khen anh ta sao? Vương Nhã Khả à, cậu đừng có không hiểu lòng tốt như thế!”

Chương Tây hỏi lại: “Nhã Khả, cậu đang nghiêm túc đấy chứ?”

“Hẹn hò, dù sao cũng phải nghiêm túc!”, Vương Nhã Khả cười phớt lờ.

“Tại sao mình cứ cảm thấy cậu rất mệt mỏi? Có tình yêu mới phải hạnh phúc mới đúng chứ. Cậu không thoải mái sao?”, Chương Tây rất tinh tế, từ nét mặt của Nhã Khả có thể nhận ra được điều này.

“Tình yêu là cái thứ khi gió gì không biết, cứ như ma quỷ vậy. Vô số người tin theo, vô số người đã nếm trải. Nhưng mình không ngây ngô mà cho rằng mỗi tình kia còn có thể phát triển thêm được chút gì đó. Mình chỉ muốn tìm một người đàn ông để êm đềm sống qua ngày thôi!”, Vương Nhã Khả nhấp một ngụm rượu, nét mặt bi quan hẳn lên rõ rệt.

“Anh ta có thể êm đềm sống qua ngày với cậu mới là lạ. Mình thấy, so ra thì Ân Tấn Minh nhà cậu còn có thể”, Lư Hiểu Dương phản pháo.

Vương Nhã Khả mệt mỏi đính chính lại: “Ân Tấn Minh không phải là nhà mình, cậu đừng mập mờ như thế”.

“Nhà ai thì có gì khác nhau?”, Lư Hiểu Dương nhếch miệng, “Như cậu nói, chỉ cần êm đềm sống qua ngày, nếu thế thì nhắm mắt vào, mắt không nhìn thấy thì mọi thứ đều tốt đẹp hết. Nhắm mắt vào sẽ thấy thiên hạ thái bình, mở mắt ra lại thấy trước mắt toàn những thứ nhơ nhớp”.

Câu nói đó khiến Vương Nhã Khả không nhịn nổi cười, nói châm chọc: “Cậu thông tuệ như thế, tại sao cứ sống chết lao vào Hoàng Sở Hạo?”.

“Hạo Hạo khác, anh ấy là cực phẩm, vừa nhã nhặn lại đẹp trai. Chẳng phải cổ nhân từng nói, hoa mẫu đơn rụng xuống, làm quỷ cũng phong lưu, tất cả đều do đàn ông hại. Sao mình có thể đi tìm một anh chàng đẹp trai về hại mình chứ, phải không?”, nhắc đến Hoàng Sở Hạo, Lư Hiểu Dương lập tức thay đổi vẻ coi thường không nhân nhượng hồi nãy, hai mắt sáng bừng như hai chiếc đèn pha, lời hay ý đẹp tán tụng hết lời.

“Vì anh ta mà cậu quyết định cắt bỏ thừa quan hệ mắt hả? Người đàn ông này còn chưa ra tay, sao cậu lại tự đại hạ giá mình như thế?” Vương Nhã Khả không hiểu vì sao cô nàng lại mù mẫm đến mức này.

“Cậu thì biết gì chứ? Đàn ông cực phẩm không phải dễ dàng đi trên đường mà gặp được đâu, vậy nên cái giá mà mình phải trả cũng đáng.”

Chương Tây cười “ha ha” nói, “Hóa ra hơn một tháng mình không ở nhà mà các cậu ai cũng có mục tiêu hết cả rồi. Vậy hôm nào giới thiệu ỉnh đi chứ?”

“Được, mang cả Tân Xương Kiện của cậu đến đi.” Lư Hiểu Dương buột miệng nói.

Chương Tây mỉm cười, mắng, “Xì! Mình với anh ta có quan hệ gì chứ, mới là bạn thân thôi. Không ngờ hai cậu lại phát triển nhanh đến thế.”

“Bình thường người ta đối với cậu rất tốt, sao cậu lại nói quá đáng như thế chứ?” Lư Hiểu Dương từ sau lần hỏi thăm đến tám đời tổ tông của Lâm Nham Bình bị đuổi lý thì rất có thiện cảm với Tân Xương Kiện.

“Mình có làm gì sai đâu?” Chương Tây cười về phớt lờ, “Mình có cảm giác trong chuyện này, chẳng ai nói trước được cả. Có khi chỉ trong lần gặp mặt đầu tiên đã cảm thấy thích, nhưng cũng có khi phải sau vài năm mới cảm nhận được. Mình không thoải mái được như Nhã Khả, vả lại mình cũng tin tưởng trên thế gian này có cái gọi là tình yêu, cho nên mình sẽ luôn đi theo tiếng gọi của con tim.”

Lư Hiểu Dương tán đồng, “Đúng vậy, mình rất thích Hạo Hạo, nên mình cũng sẽ đi theo tiếng gọi của con tim.”

Còn Vương Nhã Khả lại rất mơ hồ, ngập ngừng hồi lâu mới nói, “Ai biết được sau này sẽ như thế nào chứ?”

Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ đến Thạc Gia trang, hành lý đã gửi vào khách sạn. Ân Tấn Minh chẳng để tâm đến chuyện ăn uống, nghỉ ngơi, lập tức tập hợp những người chịu trách nhiệm trong đoàn marketing của anh để nghe báo cáo tình hình cụ thể.

Việc anh đích thân xuất chinh khiến hai nhân viên cốt cán rất hào hứng, báo cáo tất cả tình hình trước mắt cho anh nghe.

Ân Tấn Minh nghe xong khẽ chau mày. Kế hoạch marketing hoàn toàn không có vấn đề gì, hai nhân viên cốt cán cũng dẫn dắt toàn đội theo đúng hướng mà anh đã vạch ra. Tại sao trong quá trình thực hiện lại nảy sinh nhiều vấn đề như vậy?

Anh bảo họ để tất cả tài liệu ở đó, đích thân mình sẽ nghiên cứu, sau đó mời họ đi ăn trưa. Anh không truy cứu trách nhiệm, cũng không trách cứ, tạo bầu không khí thoải mái và gần gũi.

Đến lúc ăn xong trở về khách sạn, An Thư Mỹ đã tắm rửa xong xuôi, thay quần áo, cảm giác khoan khoái thư thái hiện rõ lên trên khuôn mặt. Cô ta ngồi trong sảnh lớn của khách sạn đợi Ân Tấn Minh. Ân Tấn Minh vừa nhìn thấy, nhanh như chớp bộ dạng của cô ta giả bộ mệt mỏi, sau đó đi thẳng vào khách sạn, chẳng thèm quan tâm đến việc anh đi gặp nhân viên marketing làm gì, nói chuyện gì.

Vì thân phận đặc thù của cô ta nên anh phải báo cáo với cô ta lịch trình làm việc của anh. Bây giờ cô ta lại không tham dự, ý là gì đây?

Ân Tấn Minh chẳng rảnh rỗi mà ngồi suy đoán ý đồ của Trần Tử Nam. Anh có quá nhiều việc cần phải giải quyết. An Thư Mỹ bằng lòng đi cùng anh, anh cũng không tránh né, cô ta không muốn đi cùng anh, anh cũng chẳng miễn cưỡng.

Cả buổi chiều, Ân Tấn Minh dồn toàn bộ tâm sức vào việc nghiên cứu tài liệu, gọi điện thoại. Gần tối, chuông cửa vang lên, anh đứng lên mở cửa.

Bên ngoài, An Thư Mỹ mỉm cười rạng rỡ như hoa xuân chớm nở.

Anh cũng đoán người đến gõ cửa chỉ có thể là cô ta. Cùng đến vùng Hoa Bắc, lại mang thân phận đặc thù, tất nhiên cô ta sẽ phải tìm hiểu rõ tình hình từ phía anh.

Nếu cô ta đem thân phận cố vấn phòng marketing ra để dò hỏi từng vấn đề chi tiết thì anh cũng chẳng có cách nào từ chối được.

Anh hỏi, “Có chuyện gì không?”

An Thư Mỹ cười điềm nhiên, nói, “Tấn Minh, anh đã bế quan cả buổi chiều rồi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta cùng đi ăn tối được không?”

Ân Tấn Minh nghĩ cũng đúng, trưa nay anh đã đi ăn cùng mấy nhân viên cốt cán, bữa tối cũng nên đi ăn cùng cô ta cho phải phép. Cho dù cô ta có âm mưu gì, muốn ám sát hay là định giết người diệt khẩu thì trên mặt anh vẫn phải điềm nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Làm marketing lâu như thế, Ân Tấn Minh cũng biết phân biệt nặng nhẹ ra sao. Anh mỉm cười ầm ập, nói, “Thật xin lỗi, nghiên cứu tài liệu quên cả thời gian.”

An Thư Mỹ cười nói, “Tôi còn cho rằng anh định không mời tôi đi ăn.”

“Sao có thể như thế được?!” Ân Tấn Minh cười híp mắt, nói, “Nhưng cô đợi một lát, tôi phải đi tắm cái đã. Từ lúc xuống sân bay đến giờ vẫn chưa tắm tãp gì.”

“Được! Bây giờ gặp nhau ở đại sảnh.” An Thư Mỹ rất hiểu lòng người, mỉm cười nói rồi quay người rời đi, tư thế nhã nhặn mà thanh thoát dần lướt qua ánh nhìn của anh.

Cánh cửa đóng lại, Ân Tấn Minh thu dọn tài liệu trên bàn, chuẩn bị đi tắm.

Anh đặt vali nằm xuống, kéo phéc mơ tuya, mở vali ra, đột nhiên anh sững sốt.

27. Chương 27: Vô Cùng Quyên Rũ

Quần áo trong vali được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, các loại nhu yếu phẩm được xếp ngay ngắn từng góc, tất cả đều đầu ra đây, đây là chiếc vali mà tối qua anh đã chuẩn bị sao?

Anh nhớ, anh chỉ bỏ những thứ cần thiết trong vali thôi, vốn không sắp xếp gọn gàng như thế này. Anh không hề để ý đến những tình tiết nhỏ như thế, chỉ cần đủ đồ dùng là được.

Cái này giống như nàng Điền Loa xuất hiện, trong chớp mắt đã khiến chiếc vali bữa bọn lộn xộn của anh trở nên gọn gàng ngăn nắp sao? Trên thế gian này lại xuất hiện nàng Điền Loa thật ư?

Ân Tấn Minh chợt sững người, đem qua chiếc vali để trong phòng khách, trong nhà chỉ có anh và Vương Nhã Khả, vậy là đáp án đã chắc như đinh đóng cột.

Trước đây mỗi lần anh đi công tác, vali đều được sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề như thế, đồ đạc trong vali rất đầy đủ, nhưng anh chưa từng phải tốn tâm sức vào chuyện đó. Bây giờ, hương vị quen thuộc của ngày xưa đã không cánh mà bay. Vương Nhã Khả miệng cứng rắn mà trái tim yếu mềm, toàn nói ra những lời như mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim người khác, nếu chưa thấy máu me thì chưa dừng lại, thế mà lại lẳng lặng xếp đồ trong vali cho anh, ngay đến bàn chải đánh răng và dao cạo râu anh quên cô cũng cho vào giúp.

Ân Tấn Minh bất giác đưa tay ra, nhẹ chạm vào những thứ đó, động tác khê khàng tựa như đang vuốt ve khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Nhã Khả vậy.

Thất thần hồi lâu anh mới định thần lại được. Bàn tay chợt dừng lại trong không trung, rồi anh tự cười cợt những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Sau đó, anh nhanh chóng lấy quần áo, vội đi tắm. Chuẩn bị xong xuôi, anh đến đại sảnh tìm An Thư Mỹ.

Thấy Ân Tấn Minh bước ra, nụ cười trên khóe miệng An Thư Mỹ càng tươi tắn. Nụ cười trên mặt anh cũng sớm trở nên bình thản, vẻ tự tin hiện rõ trên từng nét mặt, đôi mắt sáng trong, bước đi chậm rãi mà ổn định, khí chất vô cùng phi phàm.

Ân Tấn Minh đứng đó, ngẩng mặt nghênh đón Ân Tấn Minh, nụ cười càng thêm nhu mì. Cô ta thấy tốn một chút tâm sức với người đàn ông ưu tú này cũng đáng.

Hai người rời khỏi khách sạn, thời điểm này là đầu hội hoa đăng nên cảnh đêm tại Thạch Gia trang vô cùng lộng lẫy. Lầu cao gác tía, ánh sáng lung linh, sắc màu rực rỡ, gió nhẹ thổi, rất khoan khoái. Chỉ có điều Ân Tấn Minh lại chẳng có tâm trạng. Nhiệm vụ marketing cứ như quả núi đè nặng lên vai anh, cảnh sắc đẹp là như thế, nhưng khi lọt vào tầm mắt anh chỉ tựa như sa mạc hoang vu.

Nhưng anh cố lấy lại tinh thần, không để An Thư Mỹ bước vào thế giới nội tâm của mình.

An Thư Mỹ lựa chọn một nhà hàng Tây. Cô ta thấy nơi đây tràn ngập bầu không khí lãng mạn. Trong hoàn cảnh thư thái thế này, có âm nhạc, có rượu vang và có giai nhân, dễ dàng hòa tan được trái tim của đàn ông, cho dù nó cứng rắn như băng đá cũng sẽ phải tan chảy.

An Thư Mỹ luôn tự tin vào dung nhan của mình, chỉ cần Ân Tấn Minh là đàn ông, nhất định sẽ có ngày cô hạ gục được anh.

Sau khi uống một ly rượu, khuôn mặt xinh đẹp của Ân Tấn Minh đã phớt hồng, ánh mắt biết cười khiến hồn xiêu phách tán. Lúc này, ánh mắt tràn ngập tình tựa như tấm lưới ngọt ngào của cô ta như muốn tóm gọn lấy anh và bắt đầu triển khai thế tấn công.

Ân Tấn Minh hoàn toàn không hay biết. Anh cắt miếng thịt bò bỏ vào miệng, sau khi ăn xong anh ngược mắt nhìn An Thư Mỹ, nói: “Hôm nay tôi nghiên cứu tài liệu, cũng nắm rõ hơn một vài vấn đề. Tôi muốn báo cáo tình với cô, dấu sao cô cũng là cố vấn của Phòng Marketing, lại đến đây cùng tôi, nên tôi cũng nên báo cáo!”.

An Thư Mỹ nhẹ nhàng vẫy ngón tay, tỏ vẻ không cần, ánh mắt quyến rũ, mỉm cười như hoa, nói: “Giờ là lúc ăn cơm, đừng bàn chuyện công việc, nếu cầu bàn bạc thì sau khi ăn xong chúng ta sẽ về khách sạn nói chuyện!”.

Ân Tấn Minh mỉm cười, chuyện marketing lần này, tuy có rất nhiều vấn đề có thể giải quyết nhanh gọn ngay trong lúc ăn cơm, nhưng anh cũng không thích lúc ăn cơm nói chuyện công việc, vì thế, thấy An Thư Mỹ không muốn bàn chuyện công việc, anh cũng lập tức tán đồng nói: “Vây cũng được, sau khi ăn xong chúng ta bàn bạc tiếp!”.

An Thư Mỹ nâng ly, dùng giọng dịu dàng trầm ấm nói: “CHEERS!”.

Ân Tấn Minh cười cười, buông dao nĩa xuống, nâng ly rượu lên chạm nhẹ, nói: “CHEERS”.

Rượu hồng sóng sánh mờ ảo trong ly thủy tinh trong suốt, dưới ánh đèn càng trở nên lung linh rạng rỡ, An Thư Mỹ nâng ly uống cạn. Mối mong của cô ta hồng thắm như ly rượu vang, vô cùng quyến rũ.

Ân Tấn Minh thấy vẻ mặt kiều diễm của cô ta thì thoáng thất thần.

An Thư Mỹ không biết anh đang nghĩ gì, nhưng thấy thần sắc anh như thế, ngoài chuyện tình cảm ra cô ta tuyệt đối không tin anh đang nghĩ điều gì khác.

Sau khi ăn xong, Ân Tấn Minh đề nghị quay về khách sạn. Họ ở chung một tầng, hai phòng cách nhau chỉ một bức tường. Ân Tấn Minh muốn nhanh chóng báo cáo tình hình marketing tại vùng Hoa Bắc để cô ta hiểu rõ hơn. Lúc này, anh vẫn hoàn toàn không biết rốt cuộc An Thư Mỹ và Trần Tử Nam là quan hệ gì, nếu Trần Tử Nam nghĩ rằng anh có ý đồ gì khác sẽ rất bất lợi với anh.

Anh không muốn vì hiểu lầm nhỏ nhỏ mà chuốc thêm phiền phức vào người. An Thư Mỹ được Trần Tử Nam phái đến, nên anh phải công khai tất cả tài liệu này với cô ta, càng nhanh càng tốt. Tuy hiện giờ cô ta giống như con khổng tước đang kiêu hãnh khoe chiếc đuôi rực rỡ sắc màu của mình, hormone sinh dục đang không ngừng phát tán ra tứ phía.

Nhưng An Thư Mỹ lại không muốn như vậy. Cảm xúc dào dạt, vô cùng mãnh liệt đang trào dâng, cô ta không muốn gọi taxi, không muốn kết thúc cuộc nói chuyện với Ân Tấn Minh trong khách sạn. Ân Tấn Minh đồng ý, anh cảm thấy vừa tản bộ vừa nói chuyện công việc cũng rất thú vị.

Nhưng An Thư Mỹ vốn chẳng có tâm trạng nghe báo cáo, đi tản bộ cùng anh để bàn chuyện công việc đúng là rất có phong cách. Nhưng phong cảnh về đêm tại Thạch Gia trang đẹp như vậy, lại được đi bên Ân Tấn Minh, bảo cô ta chỉ nói chuyện công việc mà chẳng bàn chuyện mây gió, cô ta đâu phải là thánh nhân.

Ân Tấn Minh thấy cô ta không muốn nghe, cũng chẳng miễn cưỡng.

Về đến khách sạn cũng đã chín giờ, An Thư Mỹ nói: “Được rồi, bữa tối đã ăn, chơi cũng đã chơi rồi, chúng ta bắt đầu bàn chuyện công việc nhé! Đợi tôi đi rửa mặt đã rồi sẽ đến tìm anh!”.

“Hay là để ngày mai?”, Ân Tấn Minh thấy cũng chẳng còn sớm nữa, trong lòng có chút lo lắng, cũng không muốn khuya rồi còn ở cùng với An Thư Mỹ trong một phòng tại khách sạn. Nếu xảy ra chuyện gió lay cỏ động gì thì anh bỏ cũng chẳng thể thoát được.

Vả lại thân phận của Ân Tấn Minh vẫn còn bí mật như thế, nếu cô ta và Trần Tử Nam đúng như những gì mà Cát Đằng buồn chuyện, họ có mối quan hệ mờ ám không thể nói cho người khác, như thế chẳng phải bản thân anh đang cố gắng đi nhanh mà chân lại không may vấp phải tảng đá sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, chân lý đó từ xưa đến nay vẫn không hề thay đổi, đặc biệt là với người phụ nữ đã có chủ này.

Cho nên, không đợi An Thư Mỹ vào phòng, vừa mới đến tầng phòng của bọn họ, anh đứng giữa đường khách khứa nói: “Chuyện công việc cũng không nhất thiết phải bàn bạc lúc này, cô nghỉ ngơi sớm chút đi, cả ngày hôm nay đã mệt rồi!”

An Thư Mỹ cười “ha ha” nói: “Tôi mệt gì chứ? Chiều nay cũng ngủ được một chút, sao mà ngủ tiếp được ngay chứ. Tôi biết kế hoạch marketing ở vùng Hoa Bắc khiến anh vô cùng bận lòng, nhất định anh cũng chẳng thể ngủ ngon được. Chỉ bằng, anh thử bàn bạc với tôi xem thế nào!”.

Ân Tấn Minh bị câu nói đó chẹn họng thì không sao từ chối được. An Thư Mỹ đã thể hiện rất rõ ràng, bây giờ cô ta muốn nghe. Nếu anh từ chối, chỉ cần cô ta gọi cuộc điện thoại hoặc gửi mẫu tin nhắn cho Trần Tử Nam chắc anh nuốt không trôi mất.

Phải uống rượu mừng chứ, đâu ai muốn rượu phạt, Ân Tấn Minh mỉm cười nói: “Nếu đã như thế, vậy cũng được!”.

Lát sau, An Thư Mỹ đến gõ cửa. Cô ta đã thay bộ trang phục mới, chiếc áo cổ trễ lộ cả nội y càng làm tôn lên từng đường cong cô cùng gợi cảm của thân thể. Mùi hương nước hoa dịu nhẹ thoang thoảng cứ lắng lặng lan tỏa khắp gian phòng. Cô ta điềm nhiên mỉm cười, nhìn Ân Tấn Minh: “Thế nào? Tôi mặc bộ này có đẹp không?”.

“Rất đẹp”, Ân Tấn Minh mỉm cười, để cô ta bước vào phòng. Anh liền lấy tập tài liệu vừa mới thu dọn lại trước đó ra, đưa cho An Thư Mỹ nói: “Trước tiên cô nên xem qua cái này. Chiều nay tôi đã xem kỹ tập tài liệu này. Trên giấy tờ thì không có vấn đề gì, vấn đề chủ yếu là cách thực hiện nó trong thực tế!”.

An Thư Mỹ ngồi trên sofa, nhìn Ân Tấn Minh mỉm cười, không nói.

Ân Tấn Minh thấy cô ta không định đưa tay ra nhận lấy, liền tiện tay đặt tập tài liệu lên bàn, rồi ngồi xuống ở một góc khác của sofa. Anh bắt đầu trình bày những vấn đề mà anh và những nhân viên cốt cán của anh gặp phải trong quá trình thực hiện kế hoạch.

Ân Tấn Minh không dùng bản kế hoạch này để giải thích, vì lúc đầu khi kế hoạch được soạn ra, An Thư Mỹ cũng đã xem qua, cô ta còn tham cả vào khâu viết kế hoạch nữa, vì thế nội dung trong đó cô ta biết rất rõ. Nói không chừng đây có thể là phương án cuối cùng, hay là kết quả mà cô ta và Trần Tử Nam đã thương lượng. Ân Tấn Minh không muốn nói rườm rà, chỉ tập trung vào những vấn đề chính.

An Thư Mỹ hoàn toàn không có ý kiến nào trước những nội dung mà anh trình bày. Cô ta luôn cười như hoa nở vậy, bộ dạng sâu hiểm khó dò. Ân Tấn Minh không biết rốt cuộc cô ta muốn biết điều gì. Những vấn đề mấu chốt anh đều đã trình bày, vì thế liền hỏi: “Cố vấn An, về cơ bản là như thế, cô xem còn muốn biết rõ hơn về vấn đề gì nữa không? Chúng ta có thể cùng nhau thảo luận!”.

“Gọi tôi là Thư Mỹ”, An Thư Mỹ vô tư cười nói, nhìn Ân Tấn Minh bằng ánh mắt như hoa bay ngập trời, khiến anh vội vã di chuyển ánh mắt sang một hướng khác.

Cô ta tươi cười, cơ thể khẽ nghiêng dựa vào anh, giọng nói nhẹ tựa gió thoảng bên tai: “Tấn Minh, thực ra tôi không hứng thú với chuyện này. Tôi tin, anh có thể làm ọi chuyện trở nên tốt đẹp, ý kiến của tôi cũng chẳng thể giúp được anh, cũng chẳng thể làm gương cho anh soi được. Anh chỉ cần mạnh dạn làm theo những gì anh nghĩ, tôi nhất định sẽ ủng hộ anh!”.

Câu nói này nằm ngoài dự liệu của Ân Tấn Minh, ánh mắt anh sắc nhọn lia thẳng về phía An Thư Mỹ.

An Thư Mỹ cười “khì khì”, liếc xéo anh, ánh mắt thoảng chút bối rối, lời nói sắc bén: “Tấn Minh, tôi cùng anh đi công tác, anh cho rằng tôi là tai mắt mà Trần tổng sắp xếp ở bên cạnh anh phải không?”.

“Sao có thể như thế được?”, Ân Tấn Minh cười “ha ha” nói, dù trong lòng sớm đã xác định như vậy rồi cũng chẳng có người nào ngốc nghếch mà lại đi thừa nhận cả. Anh đành nói dối để được qua ải, “Trần tổng phái cô đến giúp tôi, là mong cô giúp tôi về cách đánh giá về chuyên môn nghề nghiệp, giúp đỡ tôi mở rộng thị trường Hoa Bắc thôi!”.

An Thư Mỹ không cười, cô ta rất nghiêm túc nhìn anh, khiến Ân Tấn Minh phải né tránh ánh mắt đó, yếu ớt nói: “Tấn Minh, anh cảm thấy tôi rất tệ có phải không?”.

“Sao có thể như thế được?”, Ân Tấn Minh cố cao giọng.

“Tấn Minh, anh hận tôi lắm phải không? Hân tôi đã hại anh và vợ anh phải ly hôn”, giọng của An Thư Mỹ rất nghiêm túc, mang theo chút cầu khẩn, “Tôi thừa nhận, đúng là tôi đã làm kẻ tiểu nhân đứng giữa hai người. Nhưng, nếu tình cảm của hai người bền chặt thì kẻ tiểu nhân như tôi cũng có tác dụng gì. Nói tôi

phá vỡ hôn nhân của hai người, chẳng thà nói rằng tôi là viên đá thử vàng, thử thách cuộc hôn nhân của hai người”.

“Cô nghĩ nhiều rồi, chuyện riêng của tôi, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ có ý trách móc ai. Vả lại, tôi không cảm thấy đây là lúc cần phải thảo luận chuyện đó”, Ân Tấn Minh không hài lòng khề chau mày,

“Tôi biết, tôi là tiểu nhân, nhưng, trong tình yêu phụ nữ luôn nhỏ nhen như thế, đối với những thứ mình thích, đều mong muốn chiếm giữ”, An Thư Mỹ không giấu giếm cách suy nghĩ của mình, thản nhiên nói, “Tấn Minh, anh biết không? Chuyển công tác lần này, tôi tới không phải vì công việc, cũng không phải vì Trần tổng sắp xếp tôi làm người giám sát bên anh, tôi càng không muốn đi để ngăn cản anh làm việc. Chỉ là vì tôi muốn có cơ hội được đơn độc ở bên anh!”.

Ân Tấn Minh chợt sững người, câu nói thật thà và rất dũng cảm đó hoàn toàn không phải là phong cách mà anh biết về cô ta. Có vẻ như mấy ly rượu vang đã khiến cô ta có dũng khí nói ra những lời chân thật đó, hay là cô ta đang dùng cách này để cố gắng bước vào trái tim anh? Anh im lặng nhìn cô ta.

An Thư Mỹ cười tự giễu, nói: “Tôi biết là anh cũng chẳng tin những lời tôi nói, nhưng, trái tim tôi luôn bức rứt không yên. Phong cách của An Thư Mỹ tôi chính là mạnh dạng thẳng thắn, không thích che giấu, tuy rằng có lúc tôi cũng không từ thủ đoạn để đạt được mục đích”.

Ân Tấn Minh không đáp, anh đứng lên mở tủ lạnh, lấy ra hai chai nước, đưa cho cô ta một chai, nói: “Nào, uống chút nước hoa quả đi. Hôm nay cũng muộn rồi, chúng ta dừng lại ở đây thôi. Cô về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ đi khảo sát tình hình thực tế”.

Ân Tấn Minh ngẩng đầu nhìn anh, khề khàng nở nụ cười. Đó là một nụ cười giễu mang vài phần bất lực. Cô ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh như muốn dính chặt vào nó, hỏi từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch: “Tấn Minh, anh không có cảm giác gì đối với tôi sao?”.

“Cô say rồi!”

“Tôi vốn không uống rượu, Tấn Minh, tôi không giống như anh, không dám đối diện với tình cảm thật của lòng mình. Tôi không tin, anh hoàn toàn không có tình cảm gì với tôi.”

“Vấn đề này, hôm nay chúng ta không bàn đến nữa, được không?”

“Tấn Minh, anh đang lo lắng điều gì?”, An Thư Mỹ lim dim mắt nhìn như đang do thám từng sự thay đổi trên khuôn mặt anh, đột nhiên, ánh mắt sáng bừng, cô ta như bừng tỉnh: “Tôi biết anh đang lo lắng điều gì rồi!”.

Ân Tấn Minh bị cảm xúc bất chợt của cô ta thu hút, không kiềm chế được liền hỏi: “Chuyện gì?”.

Dường như An Thư Mỹ nhớ ra một câu chuyện cười, cười “ha ha”, cười lên cười xuống rồi lại nói về thân bí: “Tấn Minh, không phải anh cho rằng tôi và Trần tổng có quan hệ mờ ám, không thể công khai trước mặt mọi người đấy chứ?”.

Ân Tấn Minh cảm thấy đúng là cô ta đã say thật rồi. Anh chẳng buồn tiếp lời, song, đúng là anh cũng rất hiếu kỳ, cô ta và Trần Tử Nam có quan hệ liếc qua là thấy ngay chẳng cần phải nghi ngờ, nhưng, hai chữ quan hệ này mang ý thâm sâu xa vô cùng, có thể được hiểu theo rất nhiều nghĩa khác nhau.

Hôm nay An Thư Mỹ muốn giải quyết dứt điểm mối ngờ vực bấy lâu nay trong lòng Ân Tấn Minh, cô ta cười nói: “Tấn Minh, nếu tôi nói với anh rằng, Trần tổng là cậu tôi, anh có tin không?”.

“Cậu?”, Ân Tấn Minh kinh ngạc, vô thức chỉ nói ra được từ đó.

An Thư Mỹ mỉm cười đắc ý, nói: “Nếu không thì anh cho rằng tôi dựa vào cái gì mà có thể đứng ở ngôi cao trong công ty như thế chứ?”

Ân Tấn Minh cũng mỉm cười, anh từng nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không ngờ mối quan hệ giữa họ lại thân thiết đến vậy.

Thông tin này đến quá bất ngờ, đối với anh mà nói, nó là tin tốt hay tin xấu đây?

“Tấn Minh, hiện tại anh đã biết mối quan hệ giữa tôi và Trần tổng rồi thì không cần phải giữ khoảng cách với tôi nữa chứ?”, rõ ràng An Thư Mỹ cũng từng nghe qua những tin đồn thất thiệt trong công ty nên lúc này đang liếc xéo anh, nét mặt như cười như không.

“Xem cô nói kìa, có bao giờ tôi giữ khoảng cách với cô đâu?”. Ân Tấn Minh nói đùa.

“Anh đừng gượng gạo với tôi như vậy”, An Thư Mỹ nghiêng người, quay mặt về phía anh, thần sắc như hút hồn người khác, “Tấn Minh, tôi không xinh đẹp sao? Tôi không thông minh sao? Tôi cũng là người đảm việc nhà và biết cách chăm sóc chồng con mà. Người vợ lý tưởng trong lòng đàn ông chẳng phải là người như tôi sao? Tấn Minh, anh đang trốn chạy điều gì? Tại sao anh không thể cho tôi một câu trả lời chính xác?”.

Ân Tấn Minh thở dài nói: “Thư Mỹ, cô đừng ép tôi”.

“Tôi không ép anh, chỉ là tôi muốn biết suy nghĩ thật sự trong lòng anh. Giờ anh đã ly hôn rồi, chúng ta đều đang độc thân, cả hai đã trưởng thành, anh có cần phải bằng khoăn lo lắng nhiều như thế không?”, An Thư Mỹ không kiềm chế được, chợt cao giọng nói.

Ân Tấn Minh đi qua đi lại, mãi sau mới ngồi xuống bên cạnh cô ta, giữa cổ yống một hộp nước hoa quả, nghiêng đầu, nói: “Đừng nghĩ nhiều như thế, chuyện công tác lần này, nhiệm vụ không hề đơn giản, tôi không có tâm tư để suy nghĩ đến những chuyện đó”.

An Thư Mỹ nhích lại gần anh, khuôn mặt hai người lúc này dường như gần trong gang tấc, “Tấn Minh, anh còn nhớ không? Trong buổi tiệc lần trước, khi anh đưa tôi về nhà...”.

Ân Tấn Minh nhìn cặp môi hồng mịn màng khẽ lay động, hương rượu dịu dịu hòa lẫn mùi thơm của nước hoa xông thẳng vào khoang mũi. Cô ta nói buổi tiệc hôm đó? Hôm đó anh ôm cô ta lên lầu, bế cô ta vào phòng, cơ thể nóng bừng bừng như lửa đốt của cô ta ở trong lòng anh, đốt cháy lý trí của anh. Bờ môi hồng của cô ta lúc này cũng y như vậy, quyến rũ vô cùng, hơi thở vắn vút, từ từ dính chặt vào người anh.

Hôm đó, đôi môi này đã chạm vào anh, chiếc lưỡi kia như đoàn thám hiểm tiến sâu vào khoang miệng khiến anh vô cùng kinh ngạc. Cô ta khẽ khàng gọi tên anh, anh còn suýt nữa đã không kiềm chế nổi mình.

Đêm hôm đó, anh đẩy cô ta ra, tựa như con mãnh thú vội vàng chạy khỏi cơn đại hồng thủy ập đến, rời khỏi căn phòng của cô ta trở về nhà. Đêm hôm đó, bữa tiệc hương sắc giữa anh và Nhã Khả rất hoàn mỹ. Đến giờ phút này anh cũng không sao hiểu được, rốt cuộc anh dùng cách đó để che giấu nỗi day dứt trong lòng, hay anh muốn chứng tỏ mình là một người đàn ông có trách nhiệm với gia đình?

Nhưng Vương Nhã Khả lại nhìn thấy dấu son môi mà An Thư Mỹ lưu lại trên cổ áo anh. Từ giây phút đó, cuộc hôn nhân của họ đã chính thức bị châm ngòi, cuối cùng sụp đổ, vụn nát.

Giọng nói khẽ khàng của An Thư Mỹ vẫn lú lú rú rú bên tai, “Tấn Minh” âm thanh dịu dàng mà êm ái như từ hồ thu phẳng lặng tràn về, hơi thở gấp gáp, khuôn mặt nhu mì đáng yêu càng lúc càng hiện rõ trước mặt Ân Tấn Minh, càng lúc càng sắc nét.

Ân Tấn Minh sững sờ nhìn cô ta, yên lặng không nói, ngồi im bất động.

Rất nhanh, bờ môi ngọt ngào của An Thư Mỹ quấn lấy cặp môi khô gợt của anh. Cô ta đang tấn công, dùng sự mỏng manh yếu đuối mà dịu dàng của người phụ nữ để tấn công anh.

Đôi môi mềm mại của An Thư Mỹ đang chăm chú cặp môi Ân Tấn Minh, chiếc lưỡi dính hương linh hoạt đã bắt đầu tấn công vào bên trong. Hơi thở cô ta gấp gáp nóng bừng phả lên mặt anh, rập rập, cảm giác kích thích cứ thế tiến thẳng vào tim.

Ân Tấn Minh chỉ cảm thấy một tiếng “rầm” đột nhiên vang lên trong đầu, tựa như trái lựu đạn phát nổ, rừng rực thiêu rụi lý trí anh.

An Thư Mỹ giống như kẻ lữ hành đói khát mệt mỏi một mình giữa sa mạc cuối cùng cũng tìm được một ốc đảo xanh tươi, cuồng nhiệt, hân hoan và không còn để tâm đến bất cứ thứ gì nữa, cứ thế đắm mình trong cảm giác ngọt ngào đang từ từ lan tỏa.

Cơ thể cô ta tựa như đóm lửa, đang từ từ đốt cháy Ân Tấn Minh. Hai cơ thể chạm vào nhau như quả cầu lửa đang không ngừng bốc cháy. Trước sự chủ động của cô ta, hơi thở của Ân Tấn Minh cũng dần gấp gáp, luồng khí nóng từ chân cứ từ từ chậm chậm lan tỏa rồi xông thẳng lên não, từng giọt máu chảy trong người như đang sôi lên sùng sục, mỗi thớ thịt đều đã bị đốt cháy hoàn toàn.

Đột nhiên Ân Tấn Minh đưa tay ra thật mạnh, dùng sức ép người An Thư Mỹ áp vào sát mình, đè cô ta xuống, và anh chiếm thế chủ động.

Đắm mình tận hưởng nụ hôn cuồng nhiệt của Ân Tấn Minh, An Thư Mỹ bất giác không giấu được nụ cười. Kể từ khi bắt đầu thực hiện kế hoạch ly gián tình cảm vợ chồng họ, cô ta luôn chờ đợi giây phút Ân Tấn Minh tức bỏ vũ khí như thế này. Cô ta đã đợi rất lâu rồi, vì thế lần này, cô ta quyết định dựa vào uy của ông cậu để đe dọa anh.

Nhưng Ân Tấn Minh cũng chẳng phải là một người dễ bị mê hoặc như thế. Cho nên, bữa tiệc lần trước cô ta cứ tưởng anh nhiệt tình đưa cô ta về nhất định là muốn tham dự thêm bữa tiệc hương sắc với cô ta nữa. Nhưng cô ta đã nhầm, bữa tiệc đó không hề được diễn ra.

Lần đó thất bại cũng chính vì Ân Tấn Minh không muốn quay lưng lại với cuộc hôn nhân của mình. Nhưng lần này, tất cả bụi trần đã không còn gì vướng bận.

Ân Tấn Minh không còn bị bó buộc bởi hôn nhân, An Thư Mỹ cũng đã cho anh biết mối quan hệ giữa cô ta và Trần Tử Nam, phá tan được phòng bị của anh. Ân Tấn Minh vốn là người thông minh, nhất định sẽ hiểu rằng việc kết hợp với An Thư Mỹ sẽ có một tương lai rất hoàn mỹ. Anh có thể mượn uy thế vững như bàn thạch của cô ta trong công ty, còn cô ta cũng có thể trở thành trợ thủ đắc lực của anh trong công việc, cũng như người bạn đời trong cuộc sống.

Về điểm này, An Thư Mỹ rất tự tin. Cô ta luôn cho rằng, Vương Nhã Khả hoàn toàn không thể sánh được với mình. Nếu Ân Tấn Minh quen cô ta sớm hơn, nhất định anh sẽ không chọn Vương Nhã Khả.

Nụ hôn của Ân Tấn Minh nóng bỏng và cuồng nhiệt. Hai người tựa như đang tiến hành một cuộc chiến giáp lá cà vô cùng kịch liệt. Họ kéo áo, xé đồ đối phương, vội vàng gấp gáp muốn tận hưởng bữa tiệc hương sắc vô cùng thịnh soạn này.

28. Chương 28: Nếu Có Thế Yêu

Khoảnh khắc đó, mọi suy nghĩ trong đầu Ân Tấn Minh đều trở nên trống rỗng. Mùi nước hoa trên người An Thư Mỹ cứ xông thẳng vào lục phủ ngũ tạng, cổ họng cô ta lại cứ nhẹ nhẹ phát ra những tiếng rên khe khẽ tựa như bài đồng thoại lay động lòng người. Anh là một người đàn ông bình thường, một người đàn ông đã ly hôn, ba tháng sống cô đơn, ba tháng một mình.

Tiếng líu ríu của An Thư Mỹ vẫn vang vọng bên tai: “Tấn Minh...”.

Đầu óc Ân Tấn Minh đã trở thành một bức màn trắng xóa, càng lúc càng cảm thấy cơ thể mình đang nóng dần lên. Máu nóng cũng đang sôi trào, huyết quản chảy rần rật tựa như muốn bức phá lao ra ngoài.

Ân Tấn Minh đã hoàn toàn mê loạn, từng đường nét trên khuôn mặt, tận sâu trong đáy mắt khắc đầy một ham muốn. Lúc này, toàn bộ cơ thể như đã tập trung lại một nơi nào đó, anh cần phải trút ra, phải phóng thích tất cả những ham muốn đang trào dâng này.

Bầu không khí mê hoặc đang ngập tràn trong phòng. Hơi thở hai người ngày một nóng hơn, nụ hôn cũng càng thêm cuồng loạn, môi kề môi vẫn vít, lưỡi quấn quýt mê mẩn, đôi bên quấn lấy nhau, chinh phục, ham muốn...

Ân Tấn Minh ngẩng đầu lên nhìn, chiếc sofa trong khách sạn khá hẹp, rõ ràng không đủ để anh bắt đầu tấn công. Anh cần một nơi rộng rãi hơn, tĩnh tế hơn, anh cần cảm giác khoan khoái và ngọt ngào đến tận cùng.

Nét quyến rũ chết người, cơ thể mềm nhũn, vờ như muốn cự tuyệt nhưng vẫn rộng mở chào đón của An Thư Mỹ khiến Ân Tấn Minh không thể ngăn nổi cảm xúc của mình, không thể nào tự kiềm chế thêm nữa, anh đã hoàn toàn mù mị, hoàn toàn đắm chìm.

Ghế sofa trong khách sạn tuy hẹp nhưng giường lại rất rộng, anh chỉ cần xoay người là có thể nhấc bổng cô ta lên giường, có thể thư thái cùng cô ta hưởng thụ cảm giác mê mên ngọt ngào tuyệt vời nhất của cuộc sống này.

Đúng lúc xoay người ôm An Thư Mỹ lên giường, ánh mắt anh vô tình chạm phải chiếc vali đang để ở cạnh tường.

Cặp đồng tử của Ân Tấn Minh đột nhiên co rút, cơ thể bỗng chấn động, như một dòng nước lạnh chảy khắp toàn thân. Cảm giác mê mên cuồng nhiệt vừa mới đó không dừng biến mất như nước thủy triều xuống, dường như đã hoàn toàn biết mất. Có lẽ chính đôi mắt kia đã khổng chế tất cả dự vọng đang trào dâng, khiến Ân Tấn Minh đang đắm chìm trong khoái lạc chợt bừng tỉnh.

Anh nghĩ đến Vương Nhã Khả.

Đúng là anh và cô đang thử ly hôn, anh không chấp nhận được cô thì có thể kiếm tìm những điều mình muốn, làm những việc mình thích. Anh có thể quan hệ với bất kỳ người phụ nữ nào bên ngoài, trong đơn cũng đã nói rất rõ, anh thậm chí có thể kết hôn với người phụ nữ khác, chỉ cần mọi thủ tục được giải quyết theo đúng trình tự của pháp luật.

Nhưng, khi nhìn thấy chiếc vali kia, khuôn mặt của Vương Nhã Khả đột nhiên hiện lên rất rõ nét trước mắt Ân Tấn Minh. Cô là một người phụ nữ hoạt bát, lém lỉnh, tự do phóng khoáng, đôi khi ương bướng, ngang ngạnh, thỉnh thoảng lại lãng mạn bay bổng, thậm chí còn vô duyên vô cớ kiếm chuyện gây sự với anh. Cô chẳng dè dặt, không quan tâm đến cảm giác của người khác, cứ như một người phụ nữ phải chịu ảm ức nên đem tất cả mọi bức bối phiền muộn xả ra hết vậy.

Ân Tấn Minh sững người, mồ hôi đầm đìa.

An Thư Mỹ cảm nhận được điều đó, đưa tay vòng qua ôm lấy cổ anh, áp sát vào mặt anh, bờ môi chậm chậm lần tìm đến vành tai, khe khẽ gọi: “Tấn Minh...”.

Ân Tấn Minh định thần trở lại, anh cong người ngồi dậy, để lại một mình An Thư Mỹ đang nằm trên sofa, với tay cầm hộp thuốc, rút ra một điếu, bật hai lần mới đánh được lửa.

Anh thở dài náo nề, vẩn vút trong làn khói mong lung, khẽ nói: “Xin lỗi!”.

Con tim An Thư Mỹ như chìm xuống đáy vực. Đã đến bước này rồi, tại sao anh bỗng nhiên lại gõ trống rút lui? Cô ta đã mất bao công sức để chuẩn bị cho ngày hôm nay, kể từ khi máy bay hạ cánh, kế hoạch của cô ta chỉ còn đợi khoảnh khắc này nữa là thành công mỹ mãn.

Từ ly rượu vang trong bữa tối cho đến khi trở về khách sạn, thay bộ trang phục gợi cảm, còn cả loại nước hoa kích thích ham muốn. Rượu có thể khiến người ta không thể kiềm chế được hành vi cảm xúc của mình nhưng tại sao nó không thể khiến anh trở thành người như cô ta mong muốn?

An Thư Mỹ không cam tâm, đã đắp một núi đất, chỉ còn thiếu một sọt nữa mà không thể hoàn thành, vì thế cô ta vẫn cố gắng thử vãn hồi tình thế, hơn nữa khoảnh khắc này, chính cô ta cũng không thể nào dừng lại được nữa. Cơ thể An Thư Mỹ rướn về phía Ân Tấn Minh, đôi bông đào hùng vĩ áp sát vào tấm lưng vững chắc của anh, cô ta khe khẽ để lộ bầu ngực căng tròn trước mặt anh, nhẹ nhàng hôn lên cổ anh, hơi thở gấp gáp, giọng nói vội vã mà mê đắm: “Đừng nói lời xin lỗi, Tấn Minh, anh biết tôi cần gì, anh biết...”

Ân Tấn Minh nắm lại cánh tay đang hướng xuống phía dưới để vỗ về của An Thư Mỹ, ngăn cản hành động của cô ta. Điếu thuốc cũng bị anh ấn mạnh vào chiếc gạt tàn trên bàn. Tâm trạng anh trở nên rối bời, giọng nói mang đầy vẻ quyết tâm: “Xin lỗi, tôi... tôi không thể...”, anh đứng lên nhặt lại chiếc áo vừa mới cởi ra, quay đầu lại nhìn An Thư Mỹ một cái, mở cửa phòng, quyết định đi ra ngoài.

Ân Tấn Minh cũng đã đi công tác được một tuần. Vương Nhã Khả khi trở về nhà chỉ có một mình, ngay cả người để đầu gối cũng không còn nữa, cô cảm thấy cuộc sống trở nên vô cùng nhàm chán. Kể từ sau khi thử ly hôn, tuy ngày ngày khói thuốc súng bốc lên không ngừng nhưng dù sao cũng không cảm thấy cô đơn.

Giờ đây, tan ca về nhà, trong căn phòng trống trải chỉ có những đồ dùng gia đình cứ lặng lẽ ở đó, lạnh lẽo, đơn độc, giống như cô của trước đây trong mắt Ân Tấn Minh vậy. Ngôi nhà trống vắng đến đáng sợ, cô ngoài việc cho cá của anh ăn, thay nước trong bể, dường như cũng chẳng có việc gì khác để làm.

Thời gian rảnh rỗi quá nhiều, không biết làm cách nào để giải phóng. Kêu Vương Nhã Khả chủ động hẹn gặp Bạch Đào Ninh là điều không thể, có thể cảm nhận được sự chu đáo của Bạch Đào Ninh, nhưng cô lại không thấy trái tim mình rung động.

Sự chiếm hữu của Bạch Đào Ninh có lúc cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ví dụ như khi cô vừa mới nhận lời thử hẹn hò, anh ta liền phát tán thông tin này cho toàn bộ nhân viên công ty khiến cô không còn đường rút lui, lại như lần ăn cơm cùng Hoàng Sở Hạo, khi anh ta thể hiện sự độc chiếm để khiến Hoàng Sở Hạo vô cùng khó xử, cũng khiến cô cực kỳ khó nghĩ.

Cô luôn cho rằng, rốt cuộc là anh ta bá đạo chiếm giữ hay là một cách thể hiện âm mưu của anh ta? Bộ mặt mà anh ta thể hiện cho cô thấy liệu có phải là bộ mặt chân thật nhất?

Cô không biết tại sao mình lại nghi ngờ, đoán mò như thế, đây là một điều cấm kỵ trong tình yêu. Cô cố đặt mình vào lập trường của Bạch Đào Ninh để suy xét, nên cũng có thể lý giải và chấp nhận được phần nào, sau đó lại nghĩ đến những thứ tốt đẹp của anh ta. Nhưng Nhã Khả cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cô chẳng giống người đang yêu, mà như người phải thỏa hiệp một cách bị động vậy.

Đúng là Bạch Đào Ninh rất chu đáo, ngày ngày đều gửi tặng Nhã Khả một bó hoa, nào là hoa dạ lan hương, hoa ý lan, hoa sao, hoa loa kèn, hồng trắng, hồng phấn, hồng xanh, hồng đỏ...

Nhìn những đóa hoa này, cô thoáng thất thần, nhớ lại trước đây cô cũng hay mua rất nhiều hoa. Hằng ngày mỗi khi về nhà, cô đều mua một bó hoa tươi, mỗi ngày một loại khác nhau, mục đích là để tạo bất ngờ cho Ân Tấn Minh. Cô muốn anh sau khi tan ca nhìn thấy những bông hoa tươi thắm này thì mọi buồn phiền đều tan biến, tâm trạng trở nên thư thái thoải mái hơn.

Nhưng đáp lại mọi mong mỏi của cô, Ân Tấn Minh vẫn giữ vẻ lạnh lẽo thờ ơ và điềm nhiên như thế. Anh chẳng quan tâm đến hoa, vì có bao giờ anh để ý xem cô nghĩ gì và làm gì đâu.

Oán hận tích tụ phải chăng bắt đầu từ đó? Từng chuyện nhỏ nhặt, thái độ bất mãn qua từng ngày dần dần chất đọng, cuối cùng tạo thành một dòng chảy dữ dội không sao ngăn cản được. Cô là phụ nữ, không phải là một món đồ dùng gia đình, cũng không phải là một linh kiện điện tử. Vương Nhã Khả cảm thấy sự thờ ơ của Ân Tấn Minh khiến cô trở nên vô nghĩa trong lòng anh, từ đó cô thấy chán nản, chùn bước và thất vọng.

Khi lần đầu tiên nhận được điện thoại của An Thư Mỹ, cô còn cố gắng kìm nén những xúc cảm của bản thân. Cô không nghĩ rằng người ngoài như cô ta có thể làm ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân của mình, người cô quan tâm chính là anh.

Nếu anh còn coi trọng cô, quan tâm cô hơn một chút, yêu thương cô hơn một chút, chăm sóc cô nhiều một chút thì cô vẫn sẽ cố chịu đựng, cố chấp để giữ gìn cuộc hôn nhân này.

Vương Nhã Khả đề xuất chuyện ly hôn, không phải vì An Thư Mỹ, mà là vì cô không cảm nhận được tình yêu từ phía Ân Tấn Minh nữa.

Chúng ta thường không dễ dàng đặt toàn bộ niềm tin của mình vào chuyện tình cảm, cho nên đối với Bạch Đào Ninh, cô chỉ muốn nói lời cảm ơn, không chút động lòng. Rất nhiều khi, sau khi tan ca trở về nhà, cô thực sự không thể từ chối được mới bắt đầu đi cùng anh ta đi ăn.

Khoảng thời gian không muốn ra ngoài tụ tập bạn bè, Vương Nhã Khả luôn chăm chỉ ở nhà cho cá ăn, ngắm nhìn chúng vô lo vô nghĩ bởi lợi tung tăng trong bể, hoặc ngồi thần thờ trên sofa như một pho tượng để suy nghĩ về cuộc sống của mình.

Cô chưa từng nghĩ lại xem cuộc sống của mình trước đây ra sao. Trước khi kết hôn, cô có rất nhiều bạn, sau khi kết hôn, kết bạn càng ít đi, ít đến mức chỉ còn lại Chương Tây và Lư Hiểu Dương.

Vòng lẩn quẩn của cuộc sống chẳng khiến Vương Nhã Khả cảm thấy hào hứng gì, trong khi ngày này đối với Chương Tây và Lư Hiểu Dương lại vô cùng ý nghĩa, chẳng hề đơn độc.

Cô còn nhớ trước đây có đọc một câu trong một cuốn sách, nói rằng, người phụ nữ sau khi kết hôn đa phần đều đặt hoàn toàn tâm trí vào gia đình. Trước đây cô không tin, bây giờ nghĩ lại mới thấy nó là thật. Đã

ba năm trôi qua, từ một cô gái hoạt bát, lém lỉnh, Vương Nhã Khả biến thành một cô nàng thực nữ, sớm tối bên bếp chăm lo cho chồng. Trước đây, cô chưa từng nghĩ đến việc bản thân mình sẽ làm những việc đó.

Nhưng sau này nghĩ lại, làm như thế chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho bản thân. Cho dù người phụ nữ ngày ngày chăm chỉ nội trợ, chăm lo cho gia đình cũng không chắc chắn có thể níu kéo được hôn nhân. Cô luôn cố gắng gìn giữ, đề phòng, nhưng kết quả thì sao? Hôn nhân lại giống như chiếc đuôi hổ, chưa kịp tận hưởng cảm giác hạnh phúc thì đã bị cắt đứt ngay trước mặt cô.

Người ta kết hôn, cô cũng kết hôn, nhưng tại sao người ta lại được sống trong hạnh phúc, vui vẻ, tay trong tay cùng nhau đi chợ, chồng làm cơm, vợ rửa bát, còn với cô, mọi thứ lại trở nên mờ mịt khói súng thế? Bây giờ cũng may là đã dứt khoát, ai đi đường nấy, chỉ còn đợi làm thủ tục ly hôn. Vương Nhã Khả cũng chẳng dứt khoát được như người khác là ly hôn ngay mà lại đồng ý thử ly hôn trước.

Cô có cảm giác như mình bị Ân Tấn Minh bức ép đến bước đường cùng. Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ có quan hệ như thế mà lại còn khẳng khái dây cà ra dây dưa muối thực hiện thủ tục ly hôn với cô, rõ ràng mà muốn khiến cô phải sống trong dằn vặt day dứt.

Nhưng những điều khoản sống chung cũng rất công bằng. Trong đơn cũng ghi rõ, cô cũng có thể yêu và quan hệ với người đàn ông khác, hai bên không được can thiệp vào chuyện nội bộ của nhau, đây cũng là một cách ly hôn. Và lại bây giờ, Vương Nhã Khả cũng đang thúc đẩy tình cảm với Bạch Đào Ninh. Cứ nhìn vào sự nhiệt tình của Bạch Đào Ninh, chỉ cần cô muốn là có thể thêm dầu vào lửa.

Vương Nhã Khả là người biết điều. Cô tự thấy mình nghĩ như vậy là không đúng, liền uốn nắn chỉnh sửa ngay, không thể tiếp tục nghĩ như vậy nữa. Nhưng nếu cô không nghĩ thì cảm giác chán nản, buồn bực lại cứ thế trào ra.

Một mình Nhã Khả đơn độc trong căn phòng vắng vẻ, phòng khách, phòng sách, nhà tắm, toàn bộ ngôi nhà lúc này đã thuộc về cô. Tuy cô đang được tận hưởng cảm giác tự do, thoải mái tuyệt đối, nhưng lợi và hại luôn song hành bên nhau như một cặp song sinh trong một bào thai vậy. Nếu không, tại sao mấy ngàn năm trước ông lão bị mất ngựa[1] ở vùng biên cương xa xôi lại vui đến thế?

[1] Vương Nhã Khả đang nghĩ lại câu chuyện Tái ông thất mã

Kể ra thì cứ như hiện tại cũng có điểm hay, không thể trốn tránh, cô đơn và lẻ loi, buồn chán và mệt mỏi cùng bữa vầy quanh cô.

Nhiều khi Vương Nhã Khả cảm thấy mình bị coi thường. Tuy chuyện ly hôn là do cô đề xuất nhưng Ân Tấn Minh lại có ngay người phụ nữ khác. Nhưng cái đêm trước khi anh đi công tác, chỉ vì một tiếng cảm ơn của anh, con tim cô bỗng trở nên yếu mềm. Khi ấy, cô hoàn toàn không ý thức được bản thân mình đang làm gì, mọi thứ diễn ra đều theo bản năng, không kìm nén được sự quan tâm đến anh, không biết anh có mang đủ đồ đạc hay không, rồi lại sắp xếp gọn gàng đồ đạc lộn xộn trong vali.

Đợi cô phản ứng lại, mọi thứ cần làm đều đã xong.

Đúng là, có được lợi lộc gì đâu mà còn đi làm giúp người ta cơ chứ? Giờ thì người ta đang tay trong tay, vai kề vai bên người phụ nữ khác, cô thì giống như người thiếu phụ của xã hội phong kiến, nhần nhục, chịu khó để chuẩn bị hành trang cho anh. Đó chẳng phải cô bị coi thường thì là gì? Đến khi Ân Tấn Minh không còn áp lực, tâm trạng ổn định, nói không chừng chuyện đó còn trở thành trò cười cũng nên?

Lúc ấy, có khi anh và An Thư Mỹ vừa uống rượu vừa đem chuyện của cô ra mà châm chọc, chế giễu.

Nghĩ như vậy, bất chợt cô cảm giác con tim như trăm mối tơ vò, nổi hổ thẹn trào dâng khiến mặt cô nóng bừng. Căn phòng trống trải bỗng chốc trở nên bức bối không có cách nào giải tỏa được. Nhã Khả đưa tay với lấy di động, gọi cho Chương Tây và Lữ Hiểu Dương. Cô phải tụ tập bạn bè để ca múa, săn bắn, phải bố cáo với thiên hạ, Ân Tấn Minh đã đi rồi, Vương Nhã Khả phải sống lại những ngày tràn ngập hương sắc trước đây thôi.

Kể từ khi đến Thạch Gia trang, Ân Tấn Minh chẳng có ngày nào được nhàn rỗi. Thời gian của anh ngoài việc dành cho ngủ và ăn ra thì tất cả đều trao trọn cho công việc, gặp khách hàng, hướng dẫn nhân viên cấp dưới, họp hành, bàn bạc kế hoạch, thông báo tin tức...

Tóm lại là rất bận, chỉ hận một nỗi là không thể chờ đợi một phút thành hai phút được.

An Thư Mỹ sau cơ hội bị bỏ lỡ lần trước, cô ta tổng kết kinh nghiệm và cảm thấy tất cả là do vấn đề môi trường, hoàn cảnh. Lần sau cô ta nhất định phải đổi địa điểm, tốt nhất là phòng cô ta.

Họ ngày ngày giáp mặt nhau, Ân Tấn Minh đối với cô ta cũng rất nhiệt tình, dường như đã quên hết mọi chuyện của ngày hôm đó. Anh điềm nhiên như chẳng có chuyện gì, còn gọi cô ta đi gặp khách hàng cùng anh, cùng tham gia hội nghị, cũng rất cẩn thận tỉ mỉ xin ý kiến của cô ta, thành khẩn, nghiêm túc.

Nhưng, Ân Tấn Minh cũng cố gắng để An Thư Mỹ không có cơ hội đơn độc ở bên mình.

An Thư Mỹ biết Ân Tấn Minh nửa là vì công việc, nửa là muốn né tránh, cô ta cũng cảm thấy lần trước mình có phần gấp gáp. Cô ta muốn tìm cơ hội để bù đắp, nhưng Ân Tấn Minh vốn chẳng cho cô ta cơ hội.

Hai người đấu trí đấu dũng cứ như mèo vờn chuột vậy. An Thư Mỹ luôn rơi vào thế bất lợi. Cô ta tức đến mức nghiền răng ken két, không biết làm thế nào, hận là không thể đập cửa phòng anh mà xông vào xử lý cho xong rồi đi ra.

Xung phong đi đầu chẳng từ gian khổ như thế, nên mấy ngày nay, cả người Ân Tấn Minh cứ ỉu xiu. Nhưng bù lại, tình hình tiêu thụ cũng có chút khởi sắc, ngoài hai đơn hàng đã được ký hợp đồng xong xuôi, không ít khách hàng tiềm năng đang chủ động đặt mối quan hệ lâu dài.

Tuy kế hoạch vừa mới được bắt đầu nhưng so ra vẫn còn cách khá xa dự tính ban đầu, song, dù sao cũng đã bổ khuyết được phần nào những thiếu sót trước đó, chỉ mà mất bò mới lo làm chuồng nên mọi việc thành ra như thế. Vì thế thành tích này cũng có thể coi là vượt trội.

Hơn nữa, mấy ngày ở đây, Ân Tấn Minh cũng thu hoạch được thêm nhiều thứ khác.

Việc mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc khó khăn như thế, không phải do chỉ đạo của anh có vấn đề, cũng không phải do đoàn marketing anh phái đến không đủ năng lực, mà bên trong còn có nội tình khác, có người đã đứng sau lưng thọc gậy bánh xe.

Anh chỉ có thời gian ba tháng, nếu không giải quyết chuyện này trước thì muốn đạt được định mức mà Trần Tử Nam đặt ra là vô cùng khó khăn.

An Thư Mỹ đang muốn làm gì đương nhiên là anh biết. Nhưng hiện tại, anh tuyệt đối sẽ không đụng chạm đến cô ta. Chuyện này cũng không liên quan đến Vương Nhã Khả, họ đã thử ly hôn, anh không cần phải vì cô mà gìn giữ tấm thân ngọc ngà và rồi cũng tin tưởng cô cũng sẽ không như vậy.

Nhưng, anh đã suy đi tính lại rất nhiều, trong một khoảng thời gian gấp gáp như vậy, muốn đạt được định mức mà Trần Tử Nam đặt ra không phải là việc đơn giản. Mà kẻ đứng đằng sau kia, anh vẫn chưa tìm ra manh mối, tức là bất kỳ người nào cũng là nghi can, bao gồm cả An Thư Mỹ, cả Trần Tử Nam.

Anh không muốn mình bị bán đứng như thế. Kể từ khi bước chân vào con đường marketing đến nay, mọi đường đi nước bước của anh đều rất cẩn thận, tỉ mỉ, hiếm khi có cảm giác khó khăn như lúc này. Vì thế, một mặt anh dốc toàn lực liên hệ khách hàng, mở rộng thị trường, một mặt để ý quan sát từng chi tiết nhỏ, muốn biết người nào đang gây khó dễ cho anh. Đương nhiên, anh vẫn phải tỏ ra điềm nhiên, mọi chuyện bình thường như chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Anh không động chạm đến An Thư Mỹ, nhưng An Thư Mỹ lại chẳng hề có ý định buông tha anh.

“Cốc, cốc, cốc”, có người gõ cửa.

Ân Tấn Minh vội đầu trong đồng tài liệu, đang gạch chân khoanh tròn những vấn đề cần chú ý trong bản kế hoạch, chiếc máy tính xách tay đặt ở bên phải, màn hình đã hiện sẵn bản báo cáo điện tử, căn phòng này trở thành phòng làm việc chính thức của anh. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Ân Tấn Minh liếc nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, người đến tìm anh lúc này có nhắm mắt đoán cũng chẳng thể nghĩ ra được người nào khác ngoài An Thư Mỹ.

Nếu là mấy nhân viên cốt cán của anh cần gấp nhất định sẽ gọi điện.

Anh buông bút xuống, đứng lên ra mở cửa.

Bên ngoài quả nhiên là An Thư Mỹ. Cô ta đã thay chiếc váy mặc ban ngày khi tiếp khách bằng một bộ trang phục kiểu Tây, liếc mắt nhìn qua cũng thấy bộ trang phục này như khiến cô ta hoàn toàn lột xác, gọn nhẹ hơn, trông vô cùng thoải mái.

An Thư Mỹ có dáng người rất đẹp, cô ta mặc bộ này càng tôn thêm từng đường cong rõ nét trên cơ thể, vô cùng cuốn hút.

Ân Tấn Minh mỉm cười nói: “Là cô à, tôi không ra ngoài sao?”.

An Thư Mỹ không đáp, đôi mắt khẽ đảo, lông mày chớp chớp, cử chỉ xinh đẹp mà hoạt bát, điềm nhiên mỉm cười, nói: “Sao? Không định mời tôi vào sao?”.

Ân Tấn Minh cười “ha ha” tiếp lời: “Mời vào! Phòng này đã bị tôi cho bữa bọn rồi tung rối mù lên rồi, cô đừng cười nhé!”.

An Thư Mỹ phì cười: “Tấn Minh, anh còn nhớ không? Lần trước ở nhà anh, anh cũng nói như thế!”.

“Đúng vậy, tôi còn nhớ khi ấy cô cũng nói là nhà của đàn ông độc thân mà, có thể hiểu được!”, Ân Tấn Minh tươi cười rạng rỡ mời cô ta vào phòng.

Bước vào phòng, An Thư Mỹ ngoái đầu lại cười, nói vẻ hờn dỗi: “Anh đấy à, toàn gạt tôi thôi. Anh xem, đâu có bữa bọn gì, chỉ có trên bàn hơi lộn xộn thôi, cũng là bởi anh đang làm việc mà!”.

Ân Tấn Minh thu dọn tài liệu trên bàn, nhìn An Thư Mỹ ngồi xuống, cười nói: “Tôi đi lấy cho cô cốc nước!”.

An Thư Mỹ không tiếp lời, đôi mắt thoáng cười như sóng nước đập dềnh vỗ vào bờ, như hoa đào mừng nở ngày xuân, chăm chú nhìn bóng nhìn Ân Tấn Minh đi qua đi lại.

Cốc nước được chuyển đến tay cô ta, Ân Tấn Minh vẫn tỏ vẻ điềm nhiên ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Cô đến tìm tôi có chuyện gì không?”.

“Đúng là có chút chuyện, nhưng, anh đang làm việc, tôi đợi anh làm việc xong mới nói. Dù sao tôi cũng không vội!” , Ân Tấn Minh mỉm cười rạng rỡ.

“Chuyện công việc có gấp cũng không được, tôi đang tranh thủ xem lại mấy bản báo cáo, tình hình hai ngày nay tiến triển khá tốt. Ngày mai tôi sẽ giao tài liệu cho cô đọc. Có chuyện cô nói đi, cô không đến, tôi cũng chuẩn bị nghỉ rồi!” , anh cười, “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”.

An Thư Mỹ nhìn chằm chằm vào mắt Ân Tấn Minh, rất nghiêm túc nói từng câu từng lời: “Tấn Minh, hôm nay là sinh nhật tôi!”.

Ân Tấn Minh thầm cười trong bụng, cách này quá cũ rồi, mượn ngày sinh nhật để tiếp cận anh sao? Cô ta cũng không nghĩ được thứ gì mới mẻ hơn. Nhưng nét mặt anh vẫn phối hợp rất hài hòa với giọng nói biểu thị sự ngạc nhiên: “A, xin lỗi, xin lỗi, ngay cả quà sinh nhật tôi cũng không chuẩn bị”, sau đó tạo dáng xem đồng hồ, anh nói tiếp, “Giờ cũng không quá muộn, hay chúng ta ra ngoài chút, nhân tiện tôi mua quà sinh nhật tặng cô luôn?”.

Giọng An Thư Mỹ mềm mại uyển chuyển, ý vị sâu xa, “Không cần đâu, tôi chỉ muốn có người bên cạnh trong ngày này mà thôi. Tôi đã mua bánh gato, đợi anh xong việc rồi cùng tôi thổi nến, cùng tôi ăn bánh, đó là món quà lớn nhất với tôi rồi.”

“Vậy được, quà để bổ sung sau, tôi nên ăn bánh sinh nhật cùng cô trước.” Ân Tấn Minh vừa nói vừa thu dọn đồng tài liệu, báo cáo trên bàn, rồi tắt máy tính, xong xuôi mới nhìn về An Thư Mỹ, chân thành nói, “Công việc nhiều quá, không có thời gian xuất hiện. Chắc chết sớm thôi!”

An Thư Mỹ thản nhiên nở nụ cười, thốt tha đứng lên, đưa Ân Tấn Minh đến phòng mình.

Bố cục trong các phòng khách sạn hầu hết đều giống nhau. An Thư Mỹ có rất nhiều kinh nghiệm nên trong phòng đặt thêm một bình hoa cúc vàng, tràn ngập màu vàng, vô cùng rực rỡ. Trên bàn là một chiếc bánh gato. So với phòng của Ân Tấn Minh, rõ ràng căn phòng này ấm áp, thơm tho hơn nhiều, hương vị cuộc sống đúng là nồng đậm hơn hẳn.

Trước đó, Ân Tấn Minh chưa từng đặt chân vào phòng này, nhìn lướt qua, bất giác thốt lên, “Bước vào cái, cảm giác khác hẳn, đúng là cô biết hưởng thụ cuộc sống thật.”

“Cảm ơn đã khen ngợi, rất vui nếu được chia sẻ cùng anh.” An Thư Mỹ tươi cười rạng rỡ, lời nói thốt ra mà ý vị sâu xa vô cùng.

“Số tôi vất vả, lại thô lỗ cục mịch, nên cũng chẳng hy vọng có cơ hội được chia sẻ cùng cô. Cô đừng cười tôi nhé!” Ân Tấn Minh miệng cười rạng rỡ, thuận miệng đáp lời.

Lộ hoa kia khiến anh đột nhiên nhớ ra, trước đây Vương Nhã Khả cũng từng cắm hoa ở nhà, có khi là hoa bách hợp, có khi là hoa hồng, có khi là hoa dành dành, có khi là hoa sao, có khi là hoa oải hương.

Vương Nhã Khả cũng từng mua hoa cúc vàng, nhưng dù cô có cắm loài hoa nào đi chăng nữa dường như từ trước đến nay anh cũng chẳng bận tâm. Anh cho rằng tất cả những thứ đó là chuyện đương nhiên nên cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Sự chu đáo của Vương Nhã Khả lại bị anh cho là rối hơi đi làm mấy chuyện linh tinh vớ vẩn.

Sau này, khi chuyện tình cảm của hai người nảy sinh vấn đề, cô cũng không còn mua hoa nữa. Chuyện này, dường như đã trải qua một quá trình rất dài, nhưng anh hoàn toàn không để ý, có hoa hay không, anh cũng chẳng thấy có gì khác biệt.

Thái độ của anh khi đó, về cơ bản nghĩ rằng hai người đã kết hôn, dù làm tổn thương hay không coi trọng cô thì cô vẫn là vợ của anh. Giấy đăng ký kết hôn là tờ giấy biểu thị quyền sở hữu, nên không nhất thiết phải để ý xem xô nghĩ gì, cũng chẳng dễ dàng để cô vui như ngày xưa.

Thật nực cười, những việc trước đây cô làm, anh chẳng bao giờ bận tâm. Cho đến mãi sau này, khi hai người mỗi người một ngã, ở một nơi xa lạ, anh lại bất gặp cảnh tượng quen thuộc của ngày xưa, chợt nhớ đến chuyện trước đây, vật vẫn như cũ mà người chẳng còn như ngày xưa.

Bây giờ nghĩ lại, sâu thẳm trong trái tim Ân Tấn Minh chợt trào dâng một cảm xúc kỳ lạ.

Vương Nhã Khả thích lãng mạn, thích từng cử chỉ ngọt ngào, anh biết. Trước đây anh luôn cố gắng theo đuổi, chiều chuộng cô, tại sao sau này càng lúc anh càng thấy cô phiền phức, không muốn tiêu tốn thời gian và công sức vào những việc đó, không hề động lòng trước bầu không khí mà cô cố gắng tạo ra?

Tặng bằng ba thước chẳng thể tích tụ trong một ngày, nếu khi đó anh quan tâm đến cô hơn, chăm sóc cô nhiều hơn thì cô cũng chẳng cố tình gây sự, tranh cãi không ngừng nghỉ với anh như thế.

Ân Tấn Minh thoáng sững người trong khoảnh khắc đó, dường như anh thấu hiểu được tâm trạng của Nhã Khả trước thái độ hờ hững của anh.

Nhưng, thấu hiểu được thì sao chứ? Cô và Bạch Đào Ninh đã bắt đầu một mối tình mới, anh trở thành người ngoài cuộc. Có lẽ, chẳng cần đợi đến ba tháng, cô nhất định sẽ yêu cầu anh nhanh chóng làm thủ tục ly hôn theo đúng trình tự của pháp luật.

Con tim anh như bị thứ gì đó chẹn ngang, am ỉ một nỗi đau khó thốt nên lời.

“Tấn Minh, anh đang nghĩ gì thế? Sao mê mẩn vậy?”

“À, không có gì. Nào, châm nến đi!”

An Thư Mỹ chuẩn bị hai mươi cây nến, tất nhiên không dùng nó để biểu thị nay cô ta mới hai mươi tuổi, chỉ là cô ta hy vọng cuộc sống của cô ta mãi lưu giữ được nụ cười tươi trẻ của tuổi hai mươi.

Nến đã được châm, Ân Tấn Minh nhìn An Thư Mỹ, nở nụ cười tán thưởng, vui vẻ nói, “Mau, mau ước đi!”

An Thư Mỹ chấp tay, nhắm mắt, khước môi khẽ động. Sau khi ước xong, cô ta mở mắt, nhìn Ân Tấn Minh nở nụ cười rạng rỡ, một hơi thổi tắt nến.

Ân Tấn Minh hát bài ca chúc mừng sinh nhật, An Thư Mỹ hiện nét cười rạng rỡ trên mặt, vô cùng vui vẻ.

Sau khi lấy chiếc đĩa giấy và dao được đặt sẵn trên bàn đưa cho cô, anh mỉm cười nói, “Nào, thọ tinh cắt bánh gato!”

An Thư Mỹ nhận lấy, sau đó không vội cắt bánh, lại mỉm cười gian xảo, nói, “Anh biết tôi vừa ước gì không?”

29. Chương 29: Nói Bóng Nói Gió

An Thư Mỹ hỏi câu này khiến Ân Tấn Minh cảm thấy rất thú vị. Anh không cười vì câu nói của cô ta mà tự giễu chính mình. Vì anh đột nhiên nhớ ra, sau khi kết hôn, dường như anh chưa từng tổ chức sinh nhật cho Vương Nhã Khả.

Sinh nhật đầu tiên sau khi kết hôn của Vương Nhã Khả, anh phải ở bệnh viện cùng người bạn học thân thiết nhất. Anh ở bên cậu ta một ngày một đêm, nhưng Vương Nhã Khả không hề trách móc, còn luôn miệng dặn đi dặn lại anh phải chú ý giữ sức khỏe, không cần quá lo lắng, mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi.

Năm thứ hai, anh vốn muốn bù đắp cho cô, kết quả lại bị công ty điều đến công tác ở Vũ Hán. Lúc đó, anh mới được bổ nhiệm lên làm Giám đốc Marketing, phụ trách toàn bộ công việc của phòng marketing, đang muốn ổn định quyền hành nên công việc luôn được ưu tiên ở vị trí đầu tiên, những thứ khác phải lần lượt xếp hàng phía sau.

Năm thứ ba, đến năm thứ ba họ lại bắt đầu cãi nhau, chiến trường mù mịt khói thuốc, không còn tình cảm thân thiết như xưa, và ngày sinh nhật cô, anh đã hoàn toàn quên lãng.

Bây giờ, ở một thành phố xa lạ, dự tiệc sinh nhật của một người phụ nữ khác, đúng lúc nghe thấy giọng nói mềm mại mà ấm áp, dịu dàng mà cuốn hút của cô ta, mặt mày rạng rỡ hỏi anh xem có muốn biết cô ta ước điều ước gì không, anh chợt cảm thấy mình có lỗi với Vương Nhã Khả.

Anh miễn cưỡng mỉm cười nói: “Đừng nói, điều ước nói ra sẽ không còn linh nghiệm nữa”.

An Thư Mỹ ngược đôi mắt chan chứa sóng tình, từ từ tiến đến gần, khi khuôn mặt của cô ta đã tiến sát Ân Tấn Minh, cô ta chậm chậm đưa tay ra, dùng ngón trỏ khẽ khàng lướt nhẹ trên khuôn mặt anh, giọng nói dịu dàng, mê đắm: “Điều ước của tôi có linh nghiệm hay không, cũng chẳng liên quan đến việc nói ra hay không nói ra, chỉ liên quan đến anh thôi!”, cô ta nói từng câu từng chữ, “Tôi ước là: Mong rằng sinh nhật hàng năm, anh đều ở bên tôi!”.

Ân Tấn Minh ngẩng mặt, bốn mắt nhìn nhau, ánh nhìn sâu xa, không gian tĩnh lặng.

Ngón tay của An Thư Mỹ, nhẹ nhàng đặt lên môi anh, dùng giọng líu ríu như trong giấc mộng đắm say nói: “Sao? Anh nói, liệu có linh nghiệm không?”.

“Tôi đã nói với cô rồi, điều ước mà nói ra sẽ không linh nghiệm đâu!”, Ân Tấn Minh khẽ nhếch miệng tạo thành một nụ cười, anh đưa tay ra nắm lấy bờ vai thon thả của cô ta, khẽ khàng trao cho cô ta một nụ hôn, ánh mắt sáng bừng nói: “Nếu cô không nói ra, có lẽ sẽ linh nghiệm, nhưng bây giờ, tôi không biết!”.

Anh từ từ buông tay, ngược lại An Thư Mỹ càng ôm chặt hơn, có chút không cam tâm nói: “Sao anh lại không biết?”.

“Ừm, cũng giống như chẳng thể biết liệu ngày mai có giống thế này không!”, Ân Tấn Minh mỉm cười thân thiết, “Không nghĩ nhiều nữa, sinh nhật vui vẻ!”.

Đôi mắt long lanh của An Thư Mỹ khẽ lay chuyển, cũng điềm nhiên mỉm cười: “Cảm ơn!”.

Cô ta mở chiếc máy tính xách tay đang để ở đầu giường, rồi nhét đĩa Cát Đằng vào, âm nhạc vang lên, sau đó xoay người nhìn Ân Tấn Minh, cười tươi như hoa nở.

Ân Tấn Minh biết ý đồ của An Thư Mỹ. Cô ta giở thủ đoạn với anh, và tất nhiên anh cũng vỡ nợ ngọt ngào với cô ta. Anh mỉm cười đứng dậy, lịch sự đưa tay ra trước mặt cô ta, làm động tác mời nhảy.

Hai người cùng nhau khiêu vũ trong phòng, nét cười hiện rõ trên khuôn mặt anh. An Thư Mỹ cũng vô cùng duyên dáng theo từng điệu nhảy, âm nhạc vô cùng du dương và tràn đầy tình tứ, không gian ngập tràn vui vẻ, hạnh phúc.

Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ hát vang khúc ca khải hoàn.

Chuyến đi Hoa Bắc lần này đã mười sáu ngày trôi qua, họ vẫn chưa về đến nơi nhưng tin tức tốt đã lan truyền khắp công ty. Phòng Marketing lần này vui mừng ra mặt, đúng là Ân Tấn Minh đích thân xuất chinh có khác, mới có nửa tháng đã xoay chuyển được cục diện vô cùng thê thảm, rối rắm trước mắt.

Thành tích của Phòng Marketing khiến Trần Tử Nam cười ngoác cả miệng, việc mở rộng thị trường Hoa Bắc đối với công ty mà nói là chuyện rất đáng mừng, cho nên, ông ta quyết định mở một bữa tiệc mừng công nho nhỏ, trong đó công thần Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ trở thành nhân vật chính.

Có Cát Đằng ở cùng phòng nên Vương Nhã Khả cũng nhanh chóng biết được thông tin này. Việc Cát Đằng thêm dầu vào lửa trong từng câu chuyện ở công ty không ai sánh được. Cô nàng hào hứng sôi nổi tuyên truyền mở ám của Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ, còn khẳng định hùng hồn rằng buổi tiệc mừng công nhất định là buổi lễ đính hôn của hai người họ, cứ như thể tận mắt nàng nhìn thấy hai người thề non hẹn biển vậy.

Buổi tiệc mừng công được tổ chức vào tối ngày hôm sau, đến đó nhất định có khiêu vũ, chẳng cần phải hỏi, bạn nhảy của Ân Tấn Minh chắc chắn là An Thư Mỹ, đây là ý của Trần Tử Nam.

Trần Tử Nam biết Ân Tấn Minh đã ly hôn, vả lại tâm tư của cô cháu gái An Thư Mỹ, chỉ nhìn qua là biết. Vì thế ông ta mới tại áp lực cho Tấn Minh lớn đến thế, thậm chí còn cố gắng kìm hãm kế hoạch của Tấn Minh, tất nhiên cũng là vì thận trọng, đợi đến một giới hạn nhất định nào đó, ông ta cũng sẽ giúp cô cháu gái mở cánh cửa thoát hiểm.

Cái gọi buổi tiệc mừng công này, thực ra cũng chẳng phải là buổi tiệc mừng công đơn giản. Ông ta muốn nhờ ngọn gió mát hồng đẩy thuyền lướt nhanh, bắt họ đính hôn trước.

Tin tức này tự nhiên cũng được Cát Đằng tai mắt bốn phương tám hướng tuyên truyền giải thích cặn kẽ, thông tin lan nhanh hơn tốc độ ánh sáng. Để chứng minh mình chính là chiếc loa phóng thanh chốn công sở, Cát Đằng rất kính cẩn lễ phép, bộ dạng đầy tin thần trách nhiệm thông báo tin này với Vương Nhã Khả. Cô ta cảm thấy việc này người có quyền biết đầu tiên chính là Vương Nhã Khả và đang thầm nghĩ đến vẻ mặt đầy đủ mọi cảm xúc sẽ được biểu lộ trên mặt Vương Nhã Khả như thế nào.

Nghe được thông tin này, Vương Nhã Khả không hề ngạc nhiên, cô cũng chẳng có tâm trạng đầu mà ngạc nhiên trước chuyện này.

Hôm nay, hoa mà Bạch Đào Ninh gửi đến là hoa dành dành, lá xanh hoa trắng, hương thơm tỏa ngát. Vương Nhã Khả đưa mắt nhìn những cánh hoa trắng muốt mà suy nghĩ phiêu bạt về chốn nào.

Khi hoa được gửi đến, giọng nói ngọt ngào ấm áp của Bạch Đào Ninh trong điện thoại khê vang, “Nhã Khả, hôm nay đến nhà anh ăn tối được không? Anh có thuê một thím đến giúp việc theo giờ, thím ấy nấu ăn rất ngon, em đến nếm thử nhé? Để anh bảo thím ấy hầm gà cho em, dạo này em gầy quá, phải tẩm bổ thêm.”

Hôm nay Ân Tấn Minh về, nhất định anh sẽ về nhà, vả lại còn đưa An Thư Mỹ về cùng, cô không muốn gặp họ.

Nhưng cô vẫn ngập ngừng chưa muốn nhận lời Đào Ninh.

Trước đây, Vương Nhã Khả đã ba lần từ chối lời mời của anh ta. Cô cảm thấy lần này không thể từ chối được nữa, hai người đã hẹn hò với nhau lâu như vậy, cô luôn dừng bước, không hề muốn tiến về phía trước, như thế cũng là bất công đối với Bạch Đào Ninh.

Nếu cô lại tiếp tục từ chối, sợ rằng Bạch Đào Ninh sẽ nhận ra sự miễn cưỡng và nghi ngờ thành ý của cô.

Nhưng Nhã Khả cũng hiểu rằng, có khi ý nghĩa của một câu nói không đơn giản chỉ là trên mặt chữ. Tâm ý của Bạch Đào Ninh cô hiểu, là một người trưởng thành chín chắn, đương nhiên đó là nhu cầu bình thường. Hai người yêu nhau, nấc thang tình yêu tiến lên cao dần, đó cũng không phải là chuyện to tát lắm.

Nhưng Vương Nhã Khả vẫn còn đôi chút do dự. Tình yêu của Bạch Đào Ninh tinh tế mà hoàn mỹ, hoàn mỹ như trong mơ, khiến cô cảm thấy rất khó xác định.

Đang đắm chìm trong một mớ suy nghĩ hỗn độn, điện thoại trên bàn đổ chuông, cô nhắc máy, “Xin chào, tôi là Vương Nhã Khả phòng Kế hoạch.”

“Tôi về rồi.” Giọng của Ân Tấn Minh.

Anh trở về cả thế giới đều biết, bây giờ lại gọi điện thoại cho cô là có ý gì? Cô lạnh lùng nói, “Liên quan gì đến tôi?”

“Tôi biết cô sẽ không quan tâm, nhưng lần này trở về, tôi nghe được không ít tin đồn, rất chấn động.”

Cô biết, anh gọi điện thoại đến nói những lời này là để ám chỉ cô và Bạch Đào Ninh. Hôm trước, ngay tại sảnh lớn của công ty, trước mặt rất nhiều người, anh ta đã cầu hôn cô.

Họ mới bắt đầu hẹn hò chưa đầy hai tháng, Bạch Đào Ninh tấn công quá dồn dập, gấp gáp, từng bước tiến sát, còn cô cứ chầm chậm lùi bước.

Khi đó, trái tim cô bất giác loạn nhịp, đầu óc trở nên trống rỗng. Trước bao cặp mắt đang soi mói, cô không thể để anh ta mất thể diện. Cô nhận hoa của Bạch Đào Ninh nhưng lại không nhận chiếc nhẫn cầu hôn từ anh ta. Cô đồng ý sẽ nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề có nên chấp nhận lời thỉnh cầu của anh ta hay không?

Thông tin này bảo không chấn động cũng lạ, cho nên Ân Tấn Minh vừa trở về đã nghe được.

Cô cười nói, “Tôi cũng nghe được rất nhiều tin hay ho.” Cô đang ám chỉ chuyện tối mai anh và An Thư Mỹ chuẩn bị đính hôn.

Ân Tấn Minh nghiêm túc nói, “Nhã Khả, tôi đề nghị cô nên chia tay. Cô muốn lấy chồng, tôi sẽ gior cả hai tay ủng hộ, nhưng cô cũng đừng tự tìm bừa một người để lấy như thế chứ.”

Nghe thấy những lời đó, Vương Nhã Khả vô cùng tức giận. Cô nghĩ rằng anh vừa giải tỏa được áp lực, dương dương đắc ý, cho nên mới có tâm trạng xả xối, châm chọc như thế. Nhã Khả nhanh chóng tập trung tinh thần cho cuộc chiến, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Anh đừng có mà không biết thân phận mình như thế. Anh có tư cách gì mà phản đối? Tôi lấy ai là quyền tự do của tôi, không khiến anh phải lao tâm khổ tứ.”

“Tôi lao tâm khổ tứ? Tôi chỉ là có chút lòng nhân đạo muốn nhắc nhở cô mà thôi, vì xã hội chủ nghĩa hài hòa thôi, cô có hiểu không? Cô đang mắc chứng nghiện kết hôn hay là nghiện ly hôn? Mới có mấy tháng đã phải kết hôn ngay, không có mùi đàn ông thì cô chết à?” Ân Tấn Minh có lòng tốt khuyên nhủ, lại bị Vương Nhã Khả mắng như thế, giọng nói cũng cao vút, phản kích lại theo bản năng.

“Tôi nghiện cái gì cũng liên quan đến anh sao? Tôi thích kết hôn thì kết hôn, còn anh thì sao? Anh đang cho rằng sau khi ly hôn với anh, tôi không thể sống được sao?” Vương Nhã Khả hờn hển nói, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, bấm số, nói, “Đào Ninh, em đồng ý. Tối nay em đến nhà anh.”

Bạch Đào Ninh mặt mày rạng rỡ, nói, “Tốt quá! Nhã Khả, để anh gọi cho thám tử giúp việc, bảo thám tử ấy chuẩn bị đồ ăn. Ở nhà anh còn có một bình rượu đã ủ gần trăm năm, đợi em đến cùng thưởng thức.”

Nghe giọng nói vồn vã trong điện thoại, Ân Tấn Minh tức giận cúp máy đánh “cộp” một tiếng. Anh chỉ muốn nhắc nhở cô nếu muốn lấy chồng thì phải nhìn cho rõ bộ mặt thật của người đàn ông đó. Kết quả lại bị phủ đầu mắng té tát, đúng là không hiểu lòng người tốt.

Cúp điện thoại xong, Ân Tấn Minh định thần trở lại, anh đang làm sao thế? Anh gọi điện vốn là muốn nhắc nhở chứ không phải chọc giận Vương Nhã Khả.

Nhưng sống chung với nhau mấy tháng, Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả đã coi thái độ châm chọc đả kích nhau trở thành một thói quen, nhất thời không thể điều chỉnh được. Vương Nhã Khả vừa mới nghe qua đã nổi giận dưng dưng, không cho anh cơ hội xoay chuyển tình thế.

Anh vội vàng gọi điện lại cho cô, nhưng đầu dây bên kia đã bận.

Anh trầm lo lắng, vừa rồi cô gọi điện cho ai? Nhất định là Bạch Đào Ninh, cuộc điện thoại của anh, không những chẳng có tác dụng nhắc nhở, ngược lại còn như đổ thêm dầu vào lửa.

Cho dù họ chẳng thể ở cùng nhau nhưng tình nghĩa vợ chồng ba năm trời, anh cũng không nhẫn tâm nhìn Vương Nhã Khả tìm một người không tử tế, rồi nhắm mắt làm liều kết hôn với anh ta, tình cảm đã hết nhưng tình nghĩa vợ chồng vẫn còn.

Anh không coi trọng Bạch Đào Ninh, vì người đàn ông đó quá gian xảo, ngoài mặt luôn ra vẻ trượng nghĩa, chính nhân quân tử nhưng thực ra lại là một ngụy quân tử được ngụy trang bằng vẻ đạo mạo điềm nhiên. Nếu Vương Nhã Khả thực sự kết hôn cùng anh ta, như thế có khác nào tự chui đầu vào rọ?

Để chứng thực chuyện này, anh còn chủ định gọi điện thoại đến cho Bạch Đào Ninh, quả nhiên là máy bận.

Ân Tấn Minh chau mày, không biết bản thân mình nghĩ gì mà lại gọi điện thoại để chọc tức Vương Nhã Khả.

Đợi mấy phút sau, Ân Tấn Minh lại bấm số, lần này điện thoại đã được kết nối, Vương Nhã Khả nghe máy, anh vội nói về lo lắng: “Nhã Khả, cô nghe tôi nói, Bạch Đào Ninh...”

Wương Nhã Khả lạnh lùng ngắt lời anh: “Đừng nói xấu anh ấy trước mặt tôi. Anh nên biết, bây giờ anh không thể chia rẽ được mối quan hệ của chúng tôi đâu”.

“Cô nói cái gì?”, Ân Tấn Minh nở nụ cười khinh bỉ, vừa cố lấy lại tâm trạng bình tĩnh, vậy mà mọi thứ lại nhanh chóng đổ xuống sông bể cả, anh cố kiềm chế nỗi kích động trong lòng, dùng giọng chậm chạp nói: “Tôi đang chia rẽ mối quan hệ của hai người?”.

“Nếu không anh giải thích như thế nào với tôi đây? Tôi chẳng việc gì phải sợ mà có thể hùng hồn tuyên bố với anh rằng, tối nay, tôi không về nhà, tôi đến nhà anh ấy! Tôi đã tự mình quyền thích làm thì làm, anh muốn thế nào?”, Vương Nhã Khả mang tâm trạng muốn báo thù, dùng giọng điệu đắc ý khoa trương nói.

“Đến nhà anh ta? Cô... cô điên sao?”, Ân Tấn Minh quên cả giận, thuận miệng gào lên.

“Cái này phải cảm ơn anh. Anh áp đã hẹn tôi mấy lần, tôi đều do dự không nhận lời, là anh đã cho tôi thêm dũng khí quyết định đây!”, Vương Nhã Khả cười lạnh nhạt, “Nếu không có cuộc điện thoại của anh, thì tôi cũng chẳng nhận ra được, người đàn ông đó cũng không tồi. Chỉ ít, so với anh ta, anh còn tiểu nhân gấp trăm lần! Nếu không thì tại sao lại đổ kị mà đi nói xấu người khác như thế?”.

Ân Tấn Minh tròn mắt tức giận, tấm lòng từ bi của anh đã biến thành lòng lang dạ sói sao? Trong lòng cô, Bạch Đào Ninh còn hơn anh gấp trăm lần, anh ta đã làm được những chuyện gì cho cô?

Anh nói về hồ hững: “Cô cho rằng anh ta thực sự yêu cô sao? Cô cũng không thử nghĩ xem, Vương Nhã Khả cô là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn sao? Biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp mỹ miều, tươi trẻ phóng khoáng ngoài kia sao không theo đuổi, vì sao lại phải chạy theo một người đàn bà đã ly hôn như cô chứ?”.

Bất giác, lửa giận trong lòng Vương Nhã Khả bốc cao ba trượng, gằn giọng nói: “Ân Tấn Minh, anh không những nhầm chán, lại còn vô liêm sỉ, anh cho rằng tất cả đàn ông đều đều cáng như anh sao?”.

“Tôi đều cáng sao? Bạch Đào Ninh lợi dụng cô để công kích tôi, tôi nhắc nhở cô...”

“Cảm ơn lòng tốt của anh. Không cần anh phải nhắc nhở, là tôi bằng lòng, tôi chấp nhận bị lừa, tôi bị anh ấy lừa nhưng tôi vẫn đồng ý làm cho anh ấy vui, anh thấy sao? Nên làm thế nào thì cứ làm, nhân rồi quá thì đi nghỉ ngơi đi, đừng quản chuyện của tôi. Anh cho rằng anh là ai hả?”, Vương Nhã Khả cười lạnh ngắt lời Ân Tấn Minh. Cô cảm thấy thật nực cười, lợi dụng ư? Cô chẳng có chức quyền, không có tiền tài, Bạch Đào Ninh có thể lợi dụng gì từ cô chứ? Ân Tấn Minh lại có thể nói ra được những lời như thế, anh nghĩ cô là đứa trẻ lên ba chắc?

Ân Tấn Minh nhất thời đuối lý, sự nhiệt tình trong thoáng chốc đã trở nên băng lạnh, anh nghiêng răng ken két, nắm chặt ống nghe điện thoại trong tay, rồi lại thả lỏng, cuối cùng tức giận dùng dưng nói: “Được, vậy xem như tôi chưa nói gì. Chúng ta mỗi người một đường, tự đi kiếm tìm cuộc sống hạnh phúc của riêng mình!”.

“Anh là anh, tôi là tôi, từ ‘chúng ta’ này, tốt nhất là nên hạn chế sử dụng! Trong đơn cũng đã ghi rõ ràng rành mạch rồi, anh cũng nên chuẩn bị tinh thần, nói chừng có thể là ngày mai hoặc ngày kia, chúng ta sẽ ra tòa làm nốt thủ tục cho xong xuôi, để một vài người còn chưa rõ thân phận của mình khỏi phải ở đây mà bắt chó đi cày!”

“Lúc nào tôi cũng kính cần chờ đợi!”, Ân Tấn Minh nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói cũng lạnh tựa tảng băng trôi.

Buổi chiều, Trần Tử Nam gọi Ân Tấn Minh đến phòng làm việc của ông ta.

Khi Ân Tấn Minh bước vào, An Thư Mỹ cũng ở đó. Cô ta đang ngồi trên ghế dành cho khách trước bàn làm việc của Trần Tử Nam, mỉm cười rạng rỡ. Trần Tử Nam cũng tỏ vẻ vui mừng, xem ra đã được cô ta nịnh nọt gì đó nên rất hào hứng.

Về mặt Ân Tấn Minh bình thản như không, sau khi đóng cửa thì bước đến trước mặt Trần Tử Nam.

Trần Tử Nam chỉ vào chiếc ghế bên cạnh An Thư Mỹ rồi nhiệt tình nói: “Tấn Minh à, đến đây, đến đây, ngồi đi!”.

Ân Tấn Minh ngồi xuống, An Thư Mỹ nhẹ nhàng đứng dậy, mỉm cười nói: “Cậu à, không làm phiền hai người bàn chuyện nữa, cháu đi trước ạ!”.

“Ừm, đi đi!”, An Thư Mỹ vẫy vẫy tay, mỉm cười thân thiết.

An Thư Mỹ nhìn sang Ân Tấn Minh bên cạnh, ánh mắt di chuyển, đuôi mày chớp chớp, nụ cười mang vẻ đắc ý lại vừa nhuốm ý vị sâu xa. Ân Tấn Minh chẳng tài nào đoán được ẩn ý chứa đằng sau nét rạng rỡ trên mặt đó của cô ta, cũng nhếch miệng cười không thành tiếng.

An Thư Mỹ bước ra ngoài, Trần Tử Nam nhấn điện thoại nội bộ nhấn thư ký mang hai cốc cà phê vào, sau đó đứng lên khỏi chỗ ngồi, mời gọi: “Tấn Minh, đến đây, chúng ta đến đây ngồi!”, vừa nói vừa bước đến chiếc sofa gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

Ân Tấn Minh cũng đứng lên, đến ngồi trên sofa nói chuyện. Tâm trạng anh khá thoải mái, tuy chuyện cần bàn bạc cũng không phải là chuyện nhỏ, nhưng Trần Tử Nam cũng biết đặt mình vào cương vị của anh, nói chuyện hầu hết đều dựa trên tinh thần dân chủ.

Anh không biết Trần Tử Nam có chủ thị gì, vừa từ vùng Hoa Bắc trở về, tuy là đánh được trận thắng lớn nhưng trong lòng anh cũng không mấy lạc quan, về các phương diện điều phối nhân viên, anh luôn suy xét cân nhắc kỹ càng. Lẽ nào Trần Tử Nam cũng biết và muốn bàn bạc với anh về chuyện này?

Nhưng khả năng đó rất thấp, vì chuyện này anh không công khai, dù An Thư Mỹ rất thông minh nhưng không thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì. Tuy cô ta là chân tay của Trần Tử Nam nhưng ngoài những thứ mà cho cô ta biết ra thì cô ta còn có thể cho Trần Tử Nam thêm thông tin gì nữa.

Hai người đã ngồi ngay ngắn trên sofa, thư ký cũng mang hai ly cafe đến, đặt ở trên bàn rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Trần Tử Nam bê ly cafe lên trước mặt, uống một hớp, khẽ chớp mắt, mặt mày tươi tắn nói, “Tấn Minh à, sự nỗ lực của cậu ở vùng Hoa Bắc tôi đều biết, có thể đạt được thành tích như vậy thật không dễ dàng. Cậu vất vả rồi!”

Ân Tấn Minh cười nói, “Trần tổng quá khách khí rồi, đây cũng là chức trách, nhiệm vụ công việc mà thôi. Trước đây công việc có nảy sinh bất cứ vấn đề gì, tôi cũng đều phải kiểm tra gắt gao.”

Sếp tổng thể hiện thái độ quan tâm nhưng lại không hề lơ là xem nhẹ. Những vấn đề phát sinh ở vùng Hoa Bắc khiến Ân Tấn Minh không thể không lưu tâm. Ai biết liệu chương ngại vật mà sếp tổng đặt ra có phải vì người cháu gái đang ở trên ngôi cao của ông ta hay không?

“Tấn Minh à, tôi rất thích thái độ làm việc của cậu, rất tận tụy lại không vì công lao, hơn nữa còn có tầm nhìn và quyết đoán khi làm việc.” Trần Tử Nam cười sỏi sỏi, lộ tâm trạng rất coi trọng và tán dương.

“Tất cả đều nhờ sự dẫn dắt của Trần tổng. Nếu không có sự chỉ bảo của tổng giám đốc, tôi cũng không thể có sự tiến bộ như thế.” Ân Tấn Minh tỏ thái độ vô cùng thành khẩn, nhưng trong lòng bất giác nhớ lại cảnh Trần Tử Nam trước đó mắng anh không nề nang trong phòng làm việc. Làm bạn với vua như đùa với hổ, anh có thể đạt được thành tựu như hôm nay cũng không phải chỉ dựa vào may mắn, cho nên không thể chỉ vì mấy câu nói khoa trương khen ngợi như thế mà đã dương dương tự đắc, quên mất hình tượng.

Ân Tấn Minh vẫn chưa đoán được ý của Trần Tử Nam, nên đành phải thực hiện từ từ chiến thuật án binh bất động, rất bình tĩnh.

Nói chuyện phiếm một hồi, Trần Tử Nam bất giác cảm thấy lửa trong phòng cũng đang bốc lên, cuối cùng cũng chuyển chủ đề, cười híp mắt, ánh mắt như lưỡi dao ẩn hiện hướng về phía Ân Tấn Minh, nói, “Tấn Minh à, chuyện công ty vẫn còn khiếm khuyết một vị trí phó tổng giám đốc cũng được đề cập khá lâu rồi, cậu thấy thế nào?”

Ân Tấn Minh chợt chấn động. Thông tin này đã được công bố cách đây nửa năm, vừa lọt ra đã thấy cảnh tàn sát khốc liệt, mưa bom bão đạn, nhưng sau đó lại không thấy động tĩnh gì nữa. Bây giờ, Trần Tử Nam đột nhiên lại nói với anh chuyện này, muốn báo cho anh thông tin gì đây?

Sắc mặt không lộ nụ cười, Ân Tấn Minh bê ly cafe, nói rất tùy ý, “Cũng từng nghe có người nói như vậy, nhưng công ty là cái nôi của rất nhiều tin đồn. Những chuyện nghe nhầm đồn bậy, nhìn hươu vẽ vượn rồi vẽ rắn thêm chân không phải là không có. Vả lại công ty cũng không công bố chuyện này, nên có lẽ tám, chín phần là giả.”

Trần Tử Nam tỏ vẻ sâu hiểm khó dò uống ly cafe, ánh mắt quét một lượt khắp người Ân Tấn Minh, từ từ nở nụ cười. Nụ cười lần này là nụ cười chân thật. Ông ta cười “ha ha”, sảng khoái nói, “Được, nói hay lắm, hơn nữa còn rất bình tĩnh, có thể làm được chuyện lớn.”

Ân Tấn Minh mỉm cười nói, “Cảm ơn Trần tổng đã khen ngợi. Tôi chỉ không muốn những lời đồn đại làm ảnh hưởng đến những quyết định bình thường. Hơn nữa, đối với quyết định của công ty, việc tôi nên làm là ủng hộ và tán thành, tôi cũng không muốn đoán mò hay suy nghĩ lung tung.”

Trần Tử Nam nói, “Cậu nói rất đúng, cho nên từ trước đến nay tôi rất quý cậu.” Giọng nói chợt ngập ngừng, rồi nói từng câu từng chữ rõ ràng, “Vị trí này được đặt ra là để nhắm vào phòng Marketing và phòng Thị trường, hiện tại cũng đến lúc trở thành sự thật rồi.”

Lời này lọt vào tai Ân Tấn Minh tựa như tiếng sấm vang động bên tai vậy, không phải anh bất ngờ vì tin tức này, mà anh ngạc nhiên vì Trần Tử Nam nói chuyện này với anh.

Tại sao ông ta lại nói với anh? Phó tổng giám đốc sẽ do ai đảm trách? Dụng ý của Trần Tử Nam là gì? Để thử thách hay là ngầm ám chỉ?

Ân Tấn Minh biết lúc này Trần Tử Nam đang quan sát thần sắc của mình nên vội vàng định thần lại, kiên quyết nói, “Tôi luôn tôn trọng mọi quyết định của công ty. Tôi sẽ dốc toàn sức lực để phối hợp với công việc của Phó tổng Giám đốc.”

Trần Tử Nam nhìn anh đúng 10 giây mới dần nở nụ cười, buông ly cafe lên nhưng không uống, chỉ nhìn chăm chăm vào gợn sóng lăn tăn trên mặt ly, nói ý vị sâu xa, “Tấn Minh, có đúng là cậu không quan tâm xem chức vụ Phó tổng Giám đốc là do ai đảm trách hay không?”

30. Chương 30: Chấp Nhận Đi Đầy Hay Mang Danh Hồn Xước

Câu hỏi này của Trần Tử Nam mới sâu cay làm sao! Nếu anh trả lời là có, như vậy Trần Tử Nam sẽ nghi ngờ anh có dã tâm quá lớn, từ đó sẽ phòng bị anh trên tất cả các phương diện.

Nếu anh trả lời là không, vậy cũng không được, thứ nhất, Trần Tử Nam chưa chắc đã tin lời anh nói, thứ hai, dù Trần Tử Nam có tin tưởng đi chăng nữa, nhất định cũng không phải là chuyện tốt với anh. Cho dù có nghĩ nát óc Ân Tấn Minh cũng chưa bao giờ nghĩ được, Trần Tử Nam dựa vào cái gì để tin anh có năng lực để đảm nhiệm chức vụ này.

Ân Tấn Minh trầm suy đoán trong giây lát, ngược mắt nhìn Trần Tử Nam, ánh mắt thành khẩn, giọng nói cũng chậm rãi: “Trần tổng, nếu là trước đây, đúng là tôi không quan tâm lắm, vì chuyện mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc khiến tôi không có thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến những chuyện khác. Nhưng lúc này, tôi nghĩ rằng không chỉ có mình tôi, mà bất kỳ ai trong công ty cũng đều hy vọng công ty có thể ngày càng phát triển, nên việc người nào nắm quyền cao chức trọng đều vô cùng quan tâm”.

Trần Tử Nam liếc ánh mắt sáng quắc như hồ ly nhìn Ân Tấn Minh. Trước câu trả lời lấp lửng của anh, ông ta chỉ nhìn chăm chăm anh rồi cười, nụ cười vô cùng kỳ dị.

Nụ cười đó khiến Ân Tấn Minh thoáng sợ hãi. Thị trường vùng Hoa Bắc bị người khác nhúng tay vào, chuyện này đối với anh mà nói không phải là một ưu thế. Tuy anh có công trong việc khống chế cục diện nhưng xét một cách toàn diện, ảnh hưởng của người đó cũng rất lớn. Người này nhất định không chỉ nhúng tay vào một mảng, nhưng người đó lại hoàn toàn không tơ tưởng gì đến chức vụ này.

Trần Tử Nam uống một hớp cà phê rồi ngẩng đầu lên, thần sắc lại tỏ vẻ thân thiết còn hơn cả Đức Phật Di Lặc, cười “ha ha” nói: “Tấn Minh à, Tiểu Mỹ rất coi trọng cậu, nó quả nhiên là có mắt nhìn người. Chúng ta cũng sắp là người nhà đến nơi rồi, tôi không giả bộ ngờ ngẩn để gạt cậu nữa. Nói cho cậu biết, chức phó tổng giám đốc này, sẽ do nội bộ công ty tự quyết định, cố gắng lên nhé!”

Lời của Trần Tử Nam đã rất rõ ràng, nhưng Ân Tấn Minh biết ông ta còn có thâm ý khác. Anh không muốn mình cũng hòa vào nói chuyện đó, sắp là người nhà đến nơi rồi, là ý gì đây?

Anh cố kìm nén mối ngờ vực trong lòng, nói: “Trần tổng, tôi sẽ cố gắng, cảm ơn ông!”

Trần Tử Nam cười cười, cố tình ám chỉ nói: “Tấn Minh, cậu là người thông minh, buổi khiêu vũ tối mai, cậu cũng nên chuẩn bị thông tin tốt lành để thông báo với mọi người đi!”

Từ trong phòng làm việc của Trần tổng đi ra, Ân Tấn Minh về cơ bản cũng đoán ra được thâm ý đó. Ông ta nhắc đến An Thư Mỹ, lại đề cập đến buổi khiêu vũ, từ hàng loạt những ám chỉ đó, ông ta nhất định là muốn làm mai mối đây.

Ông ta đang ám chỉ, nếu Ân Tấn Minh anh không phải là “người nhà”, thì cơ hội này thuộc về ai cũng rất khó nói.

Nhưng nếu anh là “người nhà”, thì cơ hội này nhất định sẽ thuộc về anh.

Mọi thứ càng lúc càng mơ hồ, cho dù đúng là anh có tình cảm An Thư Mỹ, như vậy thì sao chứ? Tình cảm và công việc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Anh không muốn dựa vào mối quan hệ, hay bám váy người khác để thăng tiến. Nhưng anh cũng hiểu rõ, nếu anh không theo ý Trần Tử Nam trở thành “người nhà”, thì cơ hội này, tất nhiên sẽ rơi vào tay người khác.

An Thư Mỹ vẫn chưa đi xa, nhìn thấy anh bước ra, liền mỉm cười chạy lại đón, gọi: “Tấn Minh!”

Cố kéo mọi suy nghĩ vẩn vơ trở về với hiện thực, Ân Tấn Minh mỉm cười thân thiết nói: “Sao, tìm tôi có chuyện gì à?”

Rõ ràng An Thư Mỹ biết Ân Tấn Minh và cậu mình bàn chuyện gì. Thấy sắc mặt Ân Tấn Minh khá tốt, mỉm cười rạng rỡ, trong lòng rất vui, nên cô ta liền đưa tay ra khoác tay anh, nói: “Tất nhiên rồi, chúng ta đi ăn nhé”.

Ân Tấn Minh cười nói: “Ăn cơm? Giờ còn chưa tan ca mà!”

“Chẳng phải cũng sắp rồi sao?”, An Thư Mỹ liếc xéo anh, mắt đảo như sóng tình trào dâng, “Hôm nay chúng ta chẳng phải vừa mới đi công tác về sao? Tan ca sớm một chút để nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai còn có buổi khiêu vũ nữa!”

Buổi sáng sau khi trở về, họ chỉ về nhà cất hành lý sau đó đến thẳng công ty làm việc, vì có một vài chuyện Ân Tấn Minh cần gấp rút báo cáo với Trần Tử Nam. Đúng là anh cũng thấy hơi mệt rồi, nhưng cảm giác mệt mỏi không phải trong người mà sâu thẳm nơi trái tim.

Trần Tử Nam ám chỉ, sắp tới công ty có điều chỉnh nhân sự, nhưng còn chuyện sắp xếp nhân viên marketing ở vùng Hoa Bắc, vẫn cần anh phải hao tâm tốn sức.

Vì thế Ân Tấn Minh cười nói: “Được, nhưng cô cũng nên cho tôi về phòng làm việc sắp xếp lại một vài thứ chứ”.

An Thư Mỹ ánh mắt sáng bừng, nét cười rạng rỡ: “Đi đi, tôi đợi anh ở thang máy!”

Ân Tấn Minh vội rút cánh tay đã bị cô nắm chặt ra, trở về phòng làm việc tắt máy tính, cho tài liệu vào trong ngăn bàn khóa lại, rồi cùng An Thư Mỹ đi xuống lầu.

Trong thang máy, khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau gang tấc, An Thư Mỹ mỉm cười nhìn Ân Tấn Minh.

Ân Tấn Minh thấy kỳ lạ liền hỏi: “Có chuyện gì mà vui vậy?”.

An Thư Mỹ cười “khì khì”, tiến sát lại gần, nói về thần bí: “Tấn Minh, liệu tôi có nên chúc mừng anh được thăng chức không?”.

Ân Tấn Minh khẽ nhú mày, lại cười nói: “Vấn đề này cô nên đi hỏi cậu của cô chứ, hỏi tôi, tôi cũng chẳng biết!”.

Nói nói cười cười trong thoáng chốc, thang máy đã xuống đến nơi, cánh cửa chậm chậm mở ra, lúc đó, An Thư Mỹ đứng rất gần, thoải mái đưa tay khoác tay Ân Tấn Minh. Đối với sự thân mật đột xuất của cô ta, Ân Tấn Minh thoáng sững người, còn chưa kịp phải ứng thì khi ấy, cánh cửa mở ra, anh nhìn thấy Vương Nhã Khả đang đứng ngoài đợi thang máy.

Hình như Nhã Khả vừa đi gặp khách hàng về, tay xách cặp, đang chuẩn bị bước vào, nhìn thấy trong thang máy là hai người họ đang thân thiết như thế thì cũng chột sững người giây lát.

An Thư Mỹ cười như hoa nở, nói: “Cô Vương, thật trùng hợp, về công ty à?”.

Vương Nhã Khả cũng thoáng ngây người trước cảnh tượng đó, nhưng rất nhanh, cô đã lấy lại được nét bình tĩnh, tự nhiên và nhiệt tình trên khuôn mặt, mỉm cười nói: “Đúng vậy, vừa đi gặp khách hàng. Hai người ra ngoài ư?”.

Cách chào hỏi này không những giữ được thể diện mà còn chứng tỏ sự nhiệt tình thân thiết, Ân Tấn Minh rất không thoải mái. Lần trước ở trong thang máy, cô hoàn toàn không như thế, nhưng lúc này cô lại như vậy. Anh nhất định phải kiên nhẫn nói cho cô biết những hoài nghi và suy đoán của anh, không để cô phải lao đầu vào vũng bùn lầy sâu ngàn trượng.

Cô đối với An Thư Mỹ thì cười rạng rỡ thân thiết, nhưng lại như kẻ thù ngàn đời với anh, ngay cả nhìn thẳng mắt anh, cô cũng chẳng thèm nhìn. Dù sao đã nửa tháng không gặp mặt, cô ta đã quên phép lịch sự tối thiểu rồi sao?

Vương Nhã Khả cười “khì khì” nói, “Không làm phiền hai vị nữa, tôi đi trước đây.” Nói xong, cô khẽ khàng bước vào thang máy, bấm số tầng cần lên, rồi mỉm cười híp mắt vẫy tay chào. Đương nhiên là vẫy tay chào An Thư Mỹ, cảm giác thân thiết như bạn bè bao năm không gặp vậy.

An Thư Mỹ khẽ nhú mày với Ân Tấn Minh, mỉm cười mang ý vị sâu xa. Ân Tấn Minh chẳng thèm đáp lại, anh biết khoảnh khắc cửa thang máy từ từ hé mở, An Thư Mỹ nhất định đã nhìn thấy người đứng bên ngoài chính là Vương Nhã Khả, nên mới cố tình diễn trò này.

Vương Nhã Khả cũng chẳng vừa, vai diễn của cô cũng hoàn thành rất đạt. Anh biết Vương Nhã Khả rất căm hận anh, luôn nhìn anh với ánh mắt thô bỉ, cho nên cô mới không thèm liếc mắt nhìn anh lấy một cái như thế.

Sau khi cánh cửa thang máy đóng lại, nét cười trên mặt Vương Nhã Khả bắt gặp cứng đờ. Hôm nay tâm trạng của cô rất không tốt, ra ngoài gặp khách hàng về, cô còn gặp Dương Thành Hải.

Sau khi Dương Thành Hải và Chương Tây ly hôn, đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh ta. Lúc đó, anh ta đang chăm chăm nhìn vào một người phụ nữ ăn mặc sáng sủa, gọn gàng nhưng nét mặt dâm dăng, đưa tình. Đúng là chẳng khác nào tên biến thái đang cố đi tìm những món ăn lạ.

Gã đàn ông “sở Khanh” đó khiến trái tim cô như bị đóng băng, cảm thấy sự lựa chọn của Chương Tây rất đúng. Nghĩ đến bản thân mình, nhớ đến cuộc điện thoại hồi sáng bị Ân Tấn Minh chế giễu, nổi căm hận càng bốc ngùn ngụt, răng nghiến kèn kẹt, không ngờ oan gia ngõ hẹp, lại gặp anh ngay trước cửa thang máy.

Như thế là còn tình nghĩa vợ chồng với cô sao?

Cô biết An Thư Mỹ đang thị uy, còn anh thì sao? Anh vẫn ung dung thản nhiên tựa như chuyện này không liên quan đến mình, còn hào hứng nhìn hai người phụ nữ vì anh mà đấu khẩu, tranh giành sao?

Vương Nhã Khả nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận nhưng lại không biết làm sao, thầm mắng chửi trong lòng, “Đồ thấp hèn! Đồ nông cạn! Đồ vô sỉ!...”

Cô chỉ hận không thể dùng những từ ngữ thấp hèn nhất của tất cả các dân tộc trên thế giới để ném vào Ân Tấn Minh.

Lúc này, Ân Tấn Minh cùng An Thư Mỹ bước vào taxi. An Thư Mỹ nghiêng đầu nhìn anh, “Ăn cơm xong, chúng ta còn có chương trình gì nữa không?”

Ân Tấn Minh nhìn cô ta cười, chậm rãi nói, “Sau khi ăn cơm xong, tôi đưa cô về nhà, sau đó tôi cũng về. Hôm nay mệt rồi, nghỉ ngơi dưỡng sức, tối mai còn có buổi khiêu vũ.”

An Thư Mỹ thoáng chút thất vọng, nhưng những điều Ân Tấn Minh nói, nghĩ đi nghĩ lại đều rất hợp tình hợp lý, nên cô ta lại vui vẻ. Chẳng phải còn buổi tối mai nữa sao? Thế là cô ta lập tức tươi cười hơn hở.

Vương Nhã Khả vừa về phòng làm việc liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại trên bàn reo vang, vội vàng chạy đến nghe. Là Bạch Đào Ninh gọi đến, giọng anh ta ấm áp, dịu dàng nói, “Nhã Khả, tan ca rồi, thím giúp việc cũng đã làm xong đồ ăn, đợi em đến thưởng thức thôi.”

Sự ấm áp, nhiệt tình này khiến Vương Nhã Khả phì cười, nổi bực dọc khi nãy cũng nhanh chóng tựa như mây bay gió thoảng. Dường như cô cảm nhận được hương vị hạnh phúc trong đó. Ân Tấn Minh đang dương dương đắc ý với gió xuân mơn mớn của anh, còn cô cũng đang tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào của riêng mình. Ân Tấn Minh cho rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều phải vây quanh anh sao? Cô phải để anh nhìn thấy cuộc sống của cô vui vẻ, hạnh phúc như thế nào!

Vương Nhã Khả nhẹ nhàng đáp lời, “Vâng! Chúng ta đi luôn bây giờ nhé!”

Đúng thời điểm tan ca, trong thang máy có rất nhiều người, hai người họ đứng sau cùng. Bạch Đào Ninh nở nụ cười lặng lẽ, rồi đưa tay ra nắm chặt tay Vương Nhã Khả. Cô cũng mỉm cười, nắm chặt tay anh ta. Từng ngón tay của cô và anh đan vào nhau. Sau đó, anh ta khẽ khàng viết chữ vào lòng bàn tay cô, từng nét từng vạch, liên tiếp không ngừng. Vương Nhã Khả ban đầu chỉ cho rằng anh ta chỉ vô tình gạch gạch viết viết lên tay cô mà thôi, sau đó mới cảm nhận được từng chữ được viết đi viết lại mấy lần, rồi một cảm giác ngọt ngào từ từ lan thẳng vào lồng ngực. Cô cảm nhận được những từ anh ta viết, “Anh yêu em” rất nhiều, rất nhiều “Anh yêu em”.

Con tim của Vương Nhã Khả bắt đầu trở nên yếu mềm, từng cử chỉ lăng mạn, từng hành động chiều chuộng của Bạch Đào Ninh đều khiến cô cảm thấy mình là người vô cùng hạnh phúc.

Hai người đứng phía sau đám đông làm từng động tác nhỏ như thế, bắt đầu đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, ánh mắt hòa vào làm một. Vương Nhã Khả cảm thấy thật ngọt ngào, thật lãng mạn.

Khi ấy, mọi hờn giận bị Ân Tấn Minh chôn chôn trước đó đã hoàn toàn tiêu tan.

Bạch Đào Ninh sớm đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Sau khi hai người về đến nhà cũng đúng lúc thím giúp việc theo giờ rời đi. Toàn bộ không gian lúc này là của riêng hai người. Bạch Đào Ninh mỉm cười nói: “Nhã Khả, đây là lần đầu tiên em đến nhà anh, em cứ thoải mái, sau khi ăn xong anh sẽ đưa em đi tham quan một vòng nhà của người đàn ông độc thân sẽ như thế nào”.

Vương Nhã Khả cười. Cô ngồi lên sofa trong phòng khách, nghiêng đầu nhìn thăm đánh giá, gian phòng này cũng chẳng nhỏ hơn phòng khách nhà cô, ngôi nhà có ba phòng, xem ra còn lớn hơn nhà cô một chút, kiến trúc trang trí cũng rất tuyệt, trông rất thoải mái, hài hòa.

Vương Nhã Khả làm ở Phòng Kế hoạch nên đối với việc trang trí nội thất cũng hiểu biết sơ sơ. Cô cảm thấy người thiết kế nội thất trong nhà và phong cách của cô cũng gần giống nhau, thích sự hài hòa và ngọt ngào.

Đối với một gia đình mà nói, tất cả những sự hòa và ấm áp ngọt ngào đều dễ đi vào lòng người,

Bạch Đào Ninh đã bày xong đồ ăn lên bàn, từng giọt nước long lanh đọng trên cánh hồng từ từ nhỏ xuống, tưới tẩm mà kiều diễm, anh ta còn châm cả nến, sau đó gọi: “Nhã Khả, ăn cơm thôi!”.

Vương Nhã Khả bước vào, nhìn thấy cảnh tượng đó liền cười, nên cho bữa tối, trước đây cô cũng thường thực hành những thứ Trung Tây kết hợp như thế này. Vì cô thích các món ăn theo phong cách Tây, nên Ân

Tấn Minh thường châm chọc cô là chẳng ra ngô chẳng ra khoai gì.

Giờ đây nhìn thấy Bạch Đào Ninh làm như vậy, cô cảm thấy vô cùng thú vị.

Trên bàn có ba món xào, một món canh, rất thịnh soạn. Bạch Đào Ninh kéo ghế cho cô ngồi xuống trước, rồi bê một bát canh đầy đến, đưa cho cô và nói: “Em xem, đây là canh gà hầm, uống nhiều một chút”.

Vương Nhã Khả nhận lấy, bát canh vẫn còn nóng, bốc khói nghi ngút, thơm phức, chưa đến mấy tiếng mà đã hầm được nồi canh có mùi vị như thế này, nên cô cảm thấy có phần hổ thẹn trước sự chu đáo của Bạch Đào Ninh.

Bạch Đào Ninh tắt đèn điện, chỉ còn lại luồng sáng mờ mờ ảo ảo của ánh nến, sau đó ngồi xuống đối diện với Vương Nhã Khả, bắt đầu bữa tối lãng mạn.

Trong bữa ăn, Bạch Đào Ninh mới thể hiện hết sự tận tụy, ấm áp và quan tâm của mình, nét tinh tế tỉ mỉ trong con người anh ta, từng lời nói cử chỉ của anh, tất cả đều toát lên vẻ ưu tú, vượt trội.

Sau khi ăn xong, Vương Nhã Khả muốn giúp Bạch Đào Ninh thu dọn bàn ăn nhưng Bạch Đào Ninh đâu để cho cô làm? Anh ta bảo cô về phòng khác ngồi còn mình thì thu dọn tất cả đồ bát đĩa gọn vào một chỗ, ngày mai thím giúp việc sẽ đến rửa.

Tất cả đã dọn dẹp xong xuôi, nhìn Vương Nhã Khả lặng lẽ ngồi trên sofa, Bạch Đào Ninh cười cười, bước đến bên cạnh nói: “Nhã Khả, nào, anh đưa em đi tham quan chút xíu, rồi em cho anh ý kiến”.

Vương Nhã Khả nghe theo liền đứng dậy đi cùng anh ta tham quan ngôi nhà. Anh ta chỉ cho cô xem, giới thiệu cho cô biết, còn Vương Nhã Khả thì mỉm cười lắng nghe.

Sau khi giới thiệu xong, hai người quay trở lại phòng khách, Vương Nhã Khả ngồi lên sofa, còn Bạch Đào Ninh mở tủ lạnh, lấy một lon coca, mở nắp sau đó đưa cho cô.

Nhã Khả nhận lấy, mỉm cười nói: “Cảm ơn!”. Cô vốn không thích Coca, mà thích uống nước dừa hơn. Cô nhớ, trong tủ lạnh nhà mình, Ân Tấn Minh đã mua rất nhiều chai nước dừa về, không ngờ Ân Thư Mỹ cũng thích uống loại đồ uống này.

Nghĩ đến chai nước dừa trong tủ lạnh, lồng ngực cô thoáng âm ỉ một nỗi đau chẳng thể nguôi ngoai. Trước đây Ân Tấn Minh chưa từng đối xử với cô như thế. Nếu anh có nửa phần chu đáo và tinh tế như vậy thì quan hệ của họ liệu có bước đến đường này không?

Lúc này, họ đang làm gì? Anh và cô ta đã ăn cơm xong, về nhà, anh cũng đang ân cần mở nắp chai nước dừa, rồi đưa cho cô ta sao?

Bạch Đào Ninh ngồi xuống bên cạnh Vương Nhã Khả, nhẹ nhàng nói: “Em đang nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?”.

Vương Nhã Khả định thần trở lại, mỉm cười nói: “Không nghĩ gì cả. Nhà anh rộng thật!”.

Bạch Đào Ninh cười, nói: “Em biết đấy, anh mua xe rồi thì đâu còn nhiều tiền mua nhà to thế này. May mà anh có người đi có điều kiện, đây là quà cưới dì anh tặng anh trước!”.

“Quà cưới?” Vương Nhã Khả sững người giây lát.

Bạch Đào Ninh cười “ha ha” nói: “Đúng vậy, năm ngoái dì anh từ Canada về có đi tìm rồi mua cho anh ngôi nhà này, còn nói đợi này nào đó anh kết hôn, dì sẽ tặng vợ anh một bộ váy cưới lộng lẫy”.

Vương Nhã Khả cười nói: “Dì thương anh nhỉ!”.

“Tất nhiên rồi”, Bạch Đào Ninh cười như gió xuân tràn về, tay trái vòng qua đặt lên vai Nhã Khả, rất thân thiết nói: “Em thấy thiết kế nội thất của ngôi nhà này thế nào? Anh thiết kế đấy, anh phải dân chuyện nghiệp, nên thiết kế theo ý thích của mình thôi”.

“Rất tuyệt”, Vương Nhã Khả rất bất ngờ, Bạch Đào Ninh thân mật như thế khiến cô có chút gượng gạo, nhưng, cô cũng không cảm thấy Bạch Đào Ninh có gì đó không đúng. Khi quyết định đến nhà anh ta, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Nhưng cảm giác lúc này rất lạ, cô phải mượn cơ uống Coca để che giấu, nhưng ga của nó cứ xộc lên mũi, dù sao cô vẫn thấy nước dừa thích hợp với mình hơn. Vương Nhã Khả cố

giữ nụ cười tươi tắn trên mặt, “May mà anh không phải dân chuyên nghiệp, chứ nếu anh mà chuyên nghiệp thì chắc miếng ăn của các nhà thiết kế nội thất khác đều bị anh hớt tay trên mất rồi!”

“Thật sao? Nhã Khả, em thích không?”, đôi mắt Bạch Đào Ninh sáng bừng như pha lê, vui mừng hỏi lại.

Vương Nhã Khả lướt nhìn xung quanh một lượt, cười nói: “Không gian rất tuyệt, gần gũi, tự nhiên và ấm áp, đúng là cao thủ, anh còn khiêm tốn như vậy sao?”

Bạch Đào Ninh trầm ngâm nhìn cô, giọng nói cũng dần dịu lại, vô cùng chân thành nói: “Nhã Khả, anh còn lo là em không thích. Anh đang nghĩ, nếu em không thích, anh sẽ mời một nhà thiết kế nội thất khác đến để thiết kế lại toàn bộ. Em thích thì được rồi!”

Nói xong, Bạch Đào Ninh nhẹ nhàng đưa tay sang nắm chặt lấy bàn tay Vương Nhã Khả.

Vương Nhã Khả có chút cảm động, nhưng sâu thẳm trong đáy lòng vẫn mang đôi chút thất vọng, cô dịu giọng giống như lời cảm thán, nói: “Đào Ninh, anh rất tốt với em!”

“Anh đối tốt với em cũng là chuyện nên làm mà.” Bạch Đào Ninh khẽ nói, “Nhã Khả, chúng ta xem đĩa đi, hai hôm trước anh có mua mấy cái đĩa mà vẫn chưa có thời gian xem.”

“Vâng!”

Bạch Đào Ninh mở đĩa, sau khi video bắt đầu chạy, anh ta quay lại ngồi xuống bên cạnh Nhã Khả, điềm nhiên ôm vai cô.

Chiếc đĩa đang phát chương trình nghệ thuật, đúng là thể loại mà Vương Nhã Khả thích. Dường như Bạch Đào Ninh cũng rất vui, hai người vừa xem vừa nói chuyện, không khí vô cùng hòa hợp.

Bạch Đào Ninh còn mở chai rượu vang, mặc dù xem đĩa cũng là một hình thức hưởng thụ rồi.

Vương Nhã Khả cảm thấy rất hạnh phúc, khi có một người bên cạnh cùng xem đĩa với mình, nói nói cười cười, vô cùng ấm áp, rất dễ ngọt ngào. Những điều này, Ân Tấn Minh cũng từng làm với cô trước khi kết hôn.

Sau khi xem xong đĩa, hai người ngồi nói chuyện một lát, cảm giác tuyệt vời, cực kỳ ý nghĩa. Bạch Đào Ninh nghiêng đầu thấy nụ cười rạng rỡ của Vương Nhã Khả nên quyết định rên rỉ ngay khi còn nóng. Anh ta nhìn Vương Nhã Khả, dịu dàng nói, “Nhã Khả, nhà anh cũng khá rộng, sau khi chúng ta kết hôn thì không phải mua nhà nữa. Khi nào em mới đồng ý lời cầu hôn của anh?”

“Đào Ninh, anh... cho em thêm thời gian nhé!” Vương Nhã Khả vẫn đắm mình trong những tình tiết của chiếc DVD, đột nhiên bị anh ta hỏi câu đó nên hơi bối rối. Bạch Đào Ninh nhắc lại chủ đề cũ khiến cô vẫn chưa biết phải trả lời như thế nào, khó khăn nói, “Chuyện này đến quá bất ngờ, em vẫn chưa thích ứng kịp.”

“Được, anh cho em thêm thời gian.” Bạch Đào Ninh cười nói, “Nhã Khả, em chuyển đến sống cùng anh đi, như thế em có thể hiểu anh hơn. Rồi chúng ta chuẩn bị mọi thứ cho đám cưới cũng thuận tiện hơn.”

Vương Nhã Khả giật thót tim, “Chuyển đến đây?”

“Đúng vậy! Chuyển đến đây, chúng ta sống cùng nhau.” Bạch Đào Ninh nhìn vào mắt cô, thành khẩn nói, “Nhã Khả, em và Ân Tấn Minh đã ly hôn, cho nên sống cùng nhà cũng không tiện lắm. Người ngoài không biết chuyện, lại cho rằng hai người còn vương vấn. Như thế đối với em cũng không tốt. Ở chỗ anh, nhà của anh cũng rộng, em là bạn gái của anh, chuyển đến ở cùng anh danh chính ngôn thuận, cũng tiện lợi hơn. Em xem có đúng không?”

Vương Nhã Khả im lặng không nói. Cô và Ân Tấn Minh ly hôn rồi mà ở cùng nhau thì đúng là không tiện lắm, nhưng ngôi nhà đó đã vô cùng quen thuộc với cô. Cô và Ân Tấn Minh cũng chia rõ ranh giới, không can thiệp vào đời sống riêng tư của nhau. Tuy có đôi khi cô muốn né tránh, không muốn đối diện với anh, nhưng bảo cô chính thức chuyển đi, cô lại không nỡ.

Bạch Đào Ninh tiếp tục nói, “Nhã Khả, chỉ cần em đồng ý, chúng ta có thể kết hôn ngay. Em không nên nghi ngờ thành ý của anh. Em chuyển đến đây sống, như thế tình cảm của chúng ta sẽ thêm khăng khít, em còn do dự gì nữa?”

Vương Nhã Khả chợt thấy mềm lòng trước những lời dỗ dành của anh ta, cô gật đầu, “Được, đợi em và anh ấy làm xong thủ tục chia tài sản thì sẽ chuyển đến chỗ anh.”

Bạch Đào Ninh vô cùng hạnh phúc, mỉm cười rạng rỡ, “Nhã Khả, em thật tốt!”

Vương Nhã Khả nghiêng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm ngập tràn ân tình của anh ta, điềm nhiên nở nụ cười. Cậu nói kia vừa thốt ra, bàn tay anh ta càng nắm chặt tay cô hơn, cả người cô cũng dần dựa vào anh ta. Theo bản năng, bờ môi Bạch Đào Ninh như đang muốn chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của Vương Nhã Khả.

Vương Nhã Khả cảm thấy một tiếng “rầm” chấn động trong lồng ngực. Mọi thứ bất giác trở nên trống rỗng, đôi môi nóng bỏng và cuồng nhiệt đã đặt trọn lên môi cô, hương vị đàn ông đậm đặc như xông thẳng vào khoang mũi, lồng ngực ấm áp của Bạch Đào Ninh như ôm trọn cơ thể cô. Bất giác mọi thứ trở nên mơ hồ, mất phương hướng.

Nụ hôn của Bạch Đào Ninh cuồng nhiệt mà mạnh mẽ. Cánh tay rắn chắc của anh ta ôm trọn Vương Nhã Khả trong lòng mình, tay phải vòng sau gáy cô, để nụ hôn thêm sâu, sự ngọt ngào càng thêm dâng trào.

Cơ thể Vương Nhã Khả trở nên mềm nhũn, gò má ửng hồng. Cô nhắm mắt, không kìm nén nổi tình cảm đang dâng trào nên cũng cuồng nhiệt đáp trả anh ta.

Bạch Đào Ninh mang đôi môi nóng bỏng ngao du khắp nơi trên cơ thể Vương Nhã Khả, từ môi, đến mặt, rồi mắt, rồi lồng ngực, rồi vành tai, cổ, vai...

Những nơi đôi môi nóng bỏng của anh ta dạo qua đều là những vùng nhạy cảm trên cơ thể. Thế nên, đôi môi đó đi đến đâu, cơ thể Vương Nhã Khả như hừng hực lửa đến đó. Cơ thể của cô đã khô cạn hơn bốn tháng, lúc này đang chờ đợi Bạch Đào Ninh đến tưới mát, dục vọng và sự thèm khát trong cô, tất cả như bị đốt cháy trong giây phút này.

Ý thức trong Nhã Khả trở nên mơ hồ, cơ thể nóng bừng, lại mềm nhũn. Nụ hôn của Bạch Đào Ninh giống như từng hạt mưa cứ khê khàng chậm rơi xuống cơ thể đang khô hạn, héo hon của cô.

31. Chương 31: Kiểm Tìm Tình Một Đêm

Bạch Đào Ninh càng lúc càng tấn công mạnh mẽ. Bờ môi anh ta dừng lại trước đôi môi đào căng tròn của Vương Nhã Khả, uyển chuyển và mơn trớn. Vương Nhã Khả cảm thấy con tim như muốn nổ tung, cơ thể nóng bừng, toàn bộ sức lực dường như đã biến mất. Cô hoàn toàn đắm mình trong hoan lạc, không nghĩ ngợi được bất cứ điều gì khác, chỉ có thể bị động đón nhận, bị động đáp trả. Cô nghĩ, khoảnh khắc nghe theo mọi xúc cảm trào dâng của cơ thể mới khiến bản thân được hưởng trọn niềm khoái lạc trong tình yêu.

Trong giây phút mọi thứ đã đạt đến cao trào, cô mơ hồ nghe thấy giọng rì rầm của Bạch Đào Ninh: “Nhã Khả, chắc chắn anh mạnh hơn Ân Tấn Minh, chắc chắn mạnh hơn anh ta!”

Dưới vầng sáng của ánh đèn, bất giác Vương Nhã Khả nhớ đến lời của Ân Tấn Minh: “Cô cho rằng đúng là anh ta yêu cô sao, cô cũng không thử nghĩ xem, Vương Nhã Khả cô là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn chắc? Biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp mỹ miều, hương sắc đầy mình ngoài kia sao anh ta không theo đuổi, lại phải chạy theo một người đàn bà đã ly hôn như cô chứ?”

“...Bạch Đào Ninh lợi dụng cô để công kích tôi...”

Cô nghĩ, không thể, không thể nào, sao có thể như thế? Nhưng, tại sao lúc này, Bạch Đào Ninh lại tự so sánh mình với Ân Tấn Minh, khiến cô nghĩ đến Tấn Minh, nhớ đến lời của Tấn Minh nói?

Vương Nhã Khả lắc đầu, cố gắng xua đi những lời đó ra khỏi đầu. Tại sao phải nghe lời anh? Tại sao lại để những lời đó ảnh hưởng đến mình chứ?

Cơ thể Vương Nhã Khả đã đồng ý đón nhận Bạch Đào Ninh, nhưng cô hiểu rõ, con tim mình vẫn chưa, chỉ ít lúc này là không thể.

Nụ hôn của Bạch Đào Ninh vẫn cuồng nhiệt như thế, chuẩn bị chiếm trọn cơ thể cô. Đột nhiên, Vương Nhã Khả thấy sợ hãi, một nỗi sợ hãi từ sâu trong đáy lòng đang nắm chặt trái tim cô, khiến cô bất giác rùng

mình run rẩy, hét lên chơi tai: “Không!”. Theo bản năng, cô vận toàn bộ sức của bản thân, đẩy mạnh Bạch Đào Ninh ra, vội vàng nhặt quần áo che đi những phần cơ thể đang hở, một luồng khí lạnh như chạy dọc sống lưng.

Bạch Đào Ninh dần đến cao trào lại bị bắt dừng lại, sắc mặt anh ta chợt trở nên xanh ngắt, nhanh chóng điều chỉnh lại suy nghĩ, giọng nói rì rầm vẻ lo lắng, gọi: “Nhã Khả...”.

Vương Nhã Khả cũng biết, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, sẵn sàng đón nhận anh ta mà lại có hành động như thế là rất quá đáng. Cho dù là để trả thù Ân Tấn Minh cũng được, là vì tương lai của bản thân cô cũng được, cô cần đón nhận Bạch Đào Ninh và sống cùng anh ta một cách đàng hoàng.

Nhưng vào thời khắc quyết định, trong lòng Vương Nhã Khả bất giác trào dâng một nỗi sợ hãi không tên. Cô không biết mình đang hoang mang điều gì, nhưng, một dòng cảm xúc mơ hồ bất chợt ủa về trong lồng ngực khiến cô không thể khống chế lại được.

Nước mắt giàn giụa, cô nói trong đau khổ: “Xin lỗi, Đào Ninh, em... em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý!”.

Cơn thịnh nộ trong lòng Bạch Đào Ninh đã lên đến cực điểm, sắc mặt vô cùng khó coi, hằm hằm nói: “Không phải là em chưa chuẩn bị tốt, mà vốn dĩ em vẫn chưa buông được tay Ân Tấn Minh”.

Vương Nhã Khả kinh hoàng thất sắc, lo lắng nhìn anh ta. Cô không ngờ anh ta lại có thể nói ra được câu đó. Những lời đó tựa như mũi dao nhọn, đâm thẳng vào trái tim mềm yếu của cô, rất chính xác, rất đau đớn.

Bạch Đào Ninh châm điếu thuốc, nặng nề hít sâu một hơi, nói: “Đã lâu như vậy, ngay đến chạm vào em cũng không cho anh chạm, đều là người trưởng thành rồi, có gì phải đắn đo như vậy chứ? Em có dám nói là em chắc chắn đã buông tay hẳn ta rồi không?”.

“Không đúng, hoàn toàn không đúng...” Mọi thứ trong đầu Vương Nhã Khả lúc này trở nên rối tung mờ mịt thành một mớ hỗn độn. Đương nhiên không thể là như thế được. Sáng nay cô còn cãi nhau trong điện thoại với Ân Tấn Minh, chiều lại tận mắt chứng kiến anh và An Thư Mỹ sánh bước bên nhau. Sao cô còn có thể chưa buông tay anh được chứ? Vương Nhã Khả lắc đầu, mọi suy nghĩ càng thêm rối rắm.

Bạch Đào Ninh hậm hực hút thuốc, đắm mình trong làn khói thuốc mờ ảo, im lặng không nói.

Vương Nhã Khả cũng trầm tư suy nghĩ, bầu không khí ngoài sự miễn cưỡng ra còn có một chút ngột ngạt đè nặng khắp gian phòng. Thấy không cần thiết ở lại nơi này thêm nữa, cô đứng lên, ngập ngừng nói: “Anh nghĩ sớm đi, em về trước đây!”.

Bạch Đào Ninh lạnh lùng liếc nhìn Vương Nhã Khả, hờ hững không nói gì.

Vương Nhã Khả liền mở cửa đi ra ngoài.

Một mình Vương Nhã Khả cô đơn bước đi trên đường. Đã mười một giờ đêm, hầu hết mọi người đều trở về nhà. Trên đường vắng người qua lại, nhưng cô lại chẳng biết nên đi đâu. Về nhà ư? Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ nhất định là đang ở nhà, họ đang vui vẻ nói cười, say trong men tình, bảo cô sao có thể chịu đựng được cảnh đó?

Nhưng nếu không về, cứ lang thang phiêu bạt trên đường thế này cũng chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Muộn thế này, cô không muốn làm phiền Chương Tây và Lư Hiểu Dương. Chương Tây kể từ sau khi ly hôn, ngày ngày trôi qua đều thoải mái, dễ chịu, một tuần đi thẩm mỹ viện hai lần. Đi SPA hai lần, hằng ngày đều tươi cười rạng rỡ. Còn Lư Hiểu Dương đang cố gắng phấn đấu trên con đường tình yêu của mình, không biết cô ấy và Hoàng Sở Hạo đã có chút kết quả gì chưa?

Sau bữa cơm lần đó, cô cũng không gặp lại Hoàng Sở Hạo, anh cũng không gọi điện cho cô nữa, việc đó khiến cô thấy rất thoải mái. Nhưng vấn đề nan giải nhất là ở phía mẫu thân đại nhân, bà cứ thúc giục hết lần này đến lần khác, trước sau đều khẳng định nhất quyết một ý mà chẳng hề thay đổi, vượt qua được cửa ải này chắc cô sẽ chẳng còn mảnh giáp mà che thân. Tất cả Nhã Khả đều miễn cưỡng cho qua. Cô vui khi thấy Lư Hiểu Dương và Hoàng Sở Hạo có thể phát triển thêm được chút nào đó.

Vương Nhã Khả đang đắm mình trong một mớ suy nghĩ hỗn độn, cảm thấy không còn chỗ nào để đi nữa. Hôm nay cô cũng mệt, rất muốn về nhà nghỉ ngơi.

Cô do dự giây lát, rút di động ra, gọi về số điện thoại bàn ở nhà, định thăm dò trước khi hành động. Chuông reo hai hồi sẽ cúp máy ngay, nếu Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ còn chưa ngủ, còn ở trong phòng khách, anh sẽ nghe máy, như thế cô có thể lang thang đầu đó một lát rồi mới về.

Nếu không có người nghe máy, chứng tỏ họ đã ở trong phòng ngủ đang bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt trên giường, cô cũng có thể về nhà ngay.

Điện thoại được kết nối, mới reo được nửa hồi chuông thứ nhất liền có người nghe máy, “Alo!”

Là Ân Tấn Minh, anh đúng là nhanh tay thật, không đợi được điện thoại reo hết hồi chuông. Xem ra họ đang ở trong phòng khách, điện thoại đặt ngay bên cạnh, Vương Nhã Khả có chút trở tay không kịp, đang định nhấn nút tắt máy, đối phương đã nói, “Vương Nhã Khả, cô đừng cúp máy, tôi biết là cô!”

Vương Nhã Khả thần người giây lát, điện thoại mới reo chưa được nửa hồi chuông, cô lại không nói gì, điện thoại bàn thì không hiển thị số, tại sao anh biết đó là cô, và lại còn biết cô đang định cúp máy? Cô hậm hực nói, “Biết là tôi rồi thì sao?”

“Cô đang ở đâu?”

“Tôi đang ở đâu liên quan đến anh sao?” Vương Nhã Khả chẳng tỏ thành ý, nói, “Chuyện của tôi cần anh quản sao?”

“Đã mười một giờ đêm rồi, cô còn chưa về nhà, cô định không về nhà à?”

“Ân Tấn Minh, anh lại quên thân phận của mình rồi đấy. Anh là hàng xóm, từ khi nào quản chuyện của tôi về nhà vậy? Anh dựa vào cái gì?” Vương Nhã Khả vốn muốn về nhà, nhưng nghe ngữ khí Ân Tấn Minh nói như vậy, cô lại chẳng muốn về. Cô không muốn mang bộ dạng ỉu xiu, chán nản này xuất hiện trước mặt anh.

“Vương Nhã Khả, cô không thể nói được những lời dễ nghe hơn một chút sao?”

Ân Tấn Minh bị một tràng những câu hỏi chất vấn mang đầy vẻ hằn học của Vương Nhã Khả dồn ép khiến tâm trạng cũng có chút không thoải mái. Song, những câu hỏi đó cũng làm anh nhận ra được thân phận của mình. Sau khi anh và An Thư Mỹ ăn xong, anh mượn cớ về nhà, ngồi đợi Vương Nhã Khả về. Chính giờ cô chưa về, mười giờ cô chưa về, mười một giờ cô vẫn chưa về, anh bắt đầu thấy lo lắng.

Nhưng lần trước bị Lư Hiểu Dương châm chọc, bị Chương Tây “khuyến cáo”, nên anh không muốn gọi điện để tự chuốc thêm phiền phức. Vả lại, lần này anh biết cô ở nhà Bạch Đào Ninh, nên hỏi thăm hai người bạn của cô cũng bằng thừa.

Vương Nhã Khả thốt ra những lời cay độc như thế, nói không chừng hôm nay cô thực sự không về nhà, nhưng anh vẫn thầm mong, trong lòng có chút thấp thỏm.

Vụ việc ở vùng Hoa Bắc, anh đã nắm chắc tất cả mọi tài liệu. Anh đã biết người trong công ty đang làm kẻ thọc gậy bánh xe gây cho anh không ít khó khăn là ai, chỉ liếc qua là thấy ngay, vì có nhiều lợi ích xung đột với nhau thế cơ mà.

Muốn được thăng chức trở thành Phó tổng Giám đốc, chỉ ít cấp bậc hiện tại cũng phải là Giám đốc phòng ban nào đó, và lại còn phải là Giám đốc của phòng ban có vai trò đặc lực trong sự nghiệp phát triển của công ty. Các phòng ban trong công ty có vai trò quan trọng cũng chỉ có Phòng thị trường, Phòng marketing, Phòng kế hoạch và Phòng hành chính.

Mã Phong là người đứng đầu Phòng kế hoạch, nhưng dù tay của ông ta có dài đến đâu thì cũng không vươn lên được vị trí đứng đầu Phòng marketing và Phòng thị trường được. Giám đốc Phòng hành chính thì mới bổ nhiệm tháng trước, không thể trong một thời gian nhanh như vậy lại nhảy vọt lên hai cấp được.

Lúc đầu, người anh nghi ngờ là An Thư Mỹ vì rất nhiều biểu hiện khác lạ của cô ta. Sau này biết mục tiêu của An Thư Mỹ không phải chức Giám đốc Phòng marketing mà chính là anh.

Như thế chỉ còn lại đúng một người là Bạch Đào Ninh. Bạch Đào Ninh là một tên vừa thủ đoạn vừa có dã tâm, lại có năng lực. Hẳn đúng là một đối thủ đáng gờm nhất của anh. Đã ly hôn với Vương Nhã Khả, dù gì cũng là vợ chồng với nhau mấy năm trời, anh cũng hy vọng cô có thể tìm được hạnh phúc thực sự của mình.

Ánh mắt Vương Nhã Khả đã hướng về Bạch Đào Ninh, xét trên một góc độ nhất định nào đó, đúng là anh ta rất ưu tú. Nhưng lần này, chuyện ở vùng Hoa Bắc nếu đúng là do Bạch Đào Ninh thì mọi thứ lại hoàn toàn khác.

Anh không thích bài xích hay cạnh tranh với người khác. Sống trong xã hội này làm gì có chỗ nào không có sự cạnh tranh chứ? Nhưng dùng thủ đoạn nhỏ nhen, thấp hèn như vậy để hại người ta, thì cái đó lại thuộc về vấn đề nhân phẩm. Hơn nữa, anh ta làm những việc này đều lén lút sau lưng, nên sự chu đáo của anh ta với Vương Nhã Khả khiến anh cũng rất nghi ngờ.

Nhưng Ân Tấn Minh không có chứng cứ xác thực để chứng minh tất cả đều do Bạch Đào Ninh làm, cho nên anh chỉ có thể nhắc nhở Vương Nhã Khả chớ có dấn mình quá sâu, nhưng có vẻ mọi thứ đã hoàn toàn ngược lại.

Vì vậy, cả buổi tối Ân Tấn Minh luôn do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Vương Nhã Khả để phân tích mối quan hệ giữa họ hay không? Nhưng Vương Nhã Khả liệu có nghe anh nói không? Vạn nhất nếu thủ phạm không phải là Bạch Đào Ninh, như thế việc anh làm chẳng phải là hành vi quá bỉ ổi hay sao?

Suy tính trước sau, chiếc điện thoại tựa như có sức nặng ngàn cân, anh cứ cầm lên rồi lại đặt xuống, đặt xuống rồi lại cầm lên, không sao có đủ dũng khí để gọi.

Đúng lúc ấy, Vương Nhã Khả lại gọi điện về. Ân Tấn Minh vui mừng khôn xiết, hành động này chứng tỏ, Vương Nhã Khả không như những gì cô ấy nói, mối quan hệ giữa cô và Bạch Đào Ninh không thân mật đến như vậy. Nếu không thì lúc này cô làm gì còn tâm trạng, làm gì có thời gian mà gọi điện thoại về nhà.

Nhưng Vương Nhã Khả đang có chuyện, vừa nói được mấy câu đã khiến anh giận sôi máu, cô chẳng khách sáo nói: “Nói những lời dễ nghe thì cũng phải xem là đang nói chuyện với ai. Với anh hả? Xin lỗi, tôi vẫn chưa học được”.

Anh cố kìm nén nộ khí đang ngùn ngụt trong lồng ngực, nói: “Tôi không muốn cãi nhau với cô, chỉ muốn nói chuyện với cô một chút, lần này ở Thạch Gia trang...”.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh!”, Vương Nhã Khả ương bướng, gằn giọng nói, “Chuyện của anh tôi hoàn toàn không có bất cứ hứng thú nào hết!”.

“Không hẳn là chuyện của tôi...”

“Chuyện của ai cũng chẳng liên quan đến tôi”, đến Thạch Gia trang là anh đi cùng An Thư Mỹ. Anh nói là không phải chuyện riêng của anh, nếu vậy đương nhiên là chuyện của họ rồi. Cô không muốn nghe, không muốn nghe bất cứ điều gì dù chỉ một chút. Vương Nhã Khả liếc ngang ngó dọc một vòng, thấy phía bên phải có quán bar, ánh đèn đủ màu sắc soi sáng một khoảng không, nhất thời cô quyết định không về nhà nữa, “Giờ tôi đi vào quán bar đây, không nói chuyện nữa!”.

“Đã muộn thế này còn đi quán bar? Quán bar ở đâu? Khi nào thì về?”, Ân Tấn Minh vội vã, cao giọng hỏi dồn.

“Encounter”, Vương Nhã Khả cười lạnh, vừa mang chút hờn dỗi lại như vừa tự trách mình nói, “Biết quán bar đó không? Nơi này có tỷ lệ tình một đêm rất cao, đêm nay tôi không về, tôi đi tìm tình một đêm đây!”.

“Vương Nhã Khả!”, giọng nói tức giận không thể nào chịu đựng được thêm nữa của Ân Tấn Minh truyền đến qua ống nghe.

“Gọi cái gì? Sao phải to tiếng thế? Đúng là anh muốn tìm tôi sao? Vậy đến Encounter uống rượu với tôi. Bây giờ, tôi không tốn hơi thừa lời mà tranh cãi với anh nữa!”

Vương Nhã Khả cúp máy, thực ra cô cũng nhận ra An Thư Mỹ không ở bên, chỉ có một mình Ân Tấn Minh, nên cô cũng thấy thoải mái hơn chút. Nhưng, nghĩ đến những lời ba hoa khoác lác với Ân Tấn Minh trong điện thoại, rồi nghĩ đến lúc cô mạo hiểm một mình đi vào hang cọp là nhà Bạch Đào Ninh trước đó, nghĩ

đến chuyện mà Ân Tấn Minh muốn nói với cô liên quan đến chuyện Thạch Gia trang, Nhã Khả cảm thấy lúc này đối mặt với Ân Tấn Minh là một chuyện rất khó khăn. Cô đành phải đến quán bar để giết thời gian.

Nghe thấy giọng điệu vội vã trong điện thoại, Ân Tấn Minh thầm nghiêng răng nghiêng lợi, ý tốt đã không được báo đáp lại còn bị cô châm chọc những lời chẳng hay ho gì.

Buông điện thoại xuống, ngồi trên sofa, anh tiện tay với lấy chiếc điều khiển mở tivi. Kênh thể thao đang chiếu trận bóng đá, Ân Tấn Minh ngả người ra ghế, cố gắng tập trung theo dõi trận đấu, hậm hực nghĩ, ai thích quả cô chứ? Cô thích về thì về.

Vương Nhã Khả ngồi ở quầy rượu trong quán bar với ly cocktail màu xanh lam trước mắt, đắm mình trong luồng sáng đủ mọi sắc màu, vô cùng diễm lệ đó nhưng tâm trạng lại cực kỳ tồi tệ.

Bạch Đào Ninh rất tức giận nhưng lại chỉ im lặng nhìn cô rời khỏi nhà. Anh ta không níu giữ, không đuổi theo, cũng không thêm gọi điện thoại cho cô.

Việc đó khiến Vương Nhã Khả chợt thấy hoảng sợ. Người đứng trước mặt cô nhiệt tình thân thiết, tình nghĩa sâu đậm như người một nhà ấy chính là Bạch Đào Ninh sao? Cô từ chối mới chỉ có một lần, vậy mà tại sao thái độ của anh ta trước sau lại như thế?

Thời gian hai người hẹn hò nhau cũng không lâu, chỉ mới hơn hai tháng. Xét về lý thì thân xác cô cũng không thể lập tức dâng hiến cho anh ta như thế được. Tại sao anh ta lại phản ứng dữ dội đến vậy? Anh ta yêu con người hay yêu thân xác cô?

Vương Nhã Khả uống hết hớp này đến hớp khác, tựa như ly cocktail này là máu của Ân Tấn Minh vậy.

Vương Nhã Khả hận chính bản thân mình. Tại sao cô không thể nghĩ thoáng hơn? Tại thời điểm đó còn để lý trí sai khiến thì thật đáng ân hận. Hẹn hò yêu đương với Bạch Đào Ninh cũng khá lâu rồi, nam nữ trưởng thành lên giường với nhau một lần cũng là chuyện bình thường, nhưng sao với cô lại khó khăn đến vậy? Cô cần buông thả một lần, buông thả để tự giải phóng mình, nhưng khi có cơ hội để buông thả, thì cô lại để cho lý trí chiếm thế thượng phong.

Uống cạn rượu trong ly, đây là ly thứ mấy cô cũng chẳng còn nhớ rõ, chẳng sao rượu đi vào miệng lại ngọt ngào đến thế. Lúc bắt đầu uống thì chẳng có cảm giác gì, nhưng chỉ một lát sau hương rượu đã nồng đậm ngậy ngát.

Nỗi căm hận như bao trùm không gian, nhưng thật chất trong lòng Vương Nhã Khả lại chẳng biết đang hận ai. Rượu vào lời ra, say thật sảng khoái. Lúc tỉnh mọi thứ trong đầu cứ căng như dây đàn, nhưng một khi đã say, tất cả cũng trở nên nhẹ nhõm thoải mái hơn nhiều.

Mọi ý nghĩ dường như chỉ đợi khoảnh khắc đó cứ thế trào ra, cô cảm thấy mình là một kẻ hoàn toàn thất bại, nhất là chuyện tình cảm. Đến tận giây phút này Vương Nhã Khả vẫn chưa nào hiểu được con tim của Bạch Đào Ninh. Anh ta quá nhiệt tình, quá nồng nhiệt, nhưng chính sự nhiệt tình và nồng nhiệt đó lại khiến cô có cảm giác mơ hồ, không chân thật, là vì nó đến quá nhanh hay vì trước sau cô vẫn bó hẹp trái tim mình không chịu mở rộng cánh cửa ấy ra?

Cô lú lú nói: “Tên khốn Bạch Đào Ninh...”.

Nếu Bạch Đào Ninh không tức giận như vậy, nếu sau đó anh ta gọi cho cô một cuộc điện thoại, đón cô trở về, có lẽ cô cũng suy nghĩ lại mà sẵn sàng đón nhận anh ta. Nhưng, sự tức giận của anh ta lại giống như luồng khí lạnh lẽo lao thẳng vào trái tim Nhã Khả. Nếu người đàn ông này chỉ cần thân xác cô, thì cô thà rằng tiếp tục cô đơn. Nghĩ như vậy, nước mắt cô bắt giáng trào ra.

Vương Nhã Khả lấy cánh tay lau nước mắt, ngửa cổ uống rượu, uống xong lại hỏi nhân viên phục vụ ở quầy bar: “Có rượu gì có thể khiến người ta say nhanh hơn không?”.

Nhân viên phục vụ liếc mắt nhìn cô, nói: “Tôi thấy giờ cô đã say lắm rồi!”.

“Vớ vẩn, tôi không say, cho tôi thêm một ly nữa!”

Nhân viên phục vụ không nói gì, lại rót thêm cho Nhã Khả một ly.

Trong lúc Vương Nhã Khả mất say lơ đãng, cô chợt nhận ra có người đàn ông bước đến ngồi bên cạnh mình. Ánh mắt anh ta mơ hồ không rõ, cô thăm tính toán cẩn thận một lát, cười phá lên, giọng âm ờ nói: “Đào Ninh, cuối cùng anh cũng đến. Anh không phải là vì cần thân xác tôi, không phải lợi dụng tôi đấy chứ?”.

Người đàn ông đó chẳng nói chẳng rằng, Vương Nhã Khả tiếp tục cười cười, khoác tay lên vai anh, xoay người hướng về phía trước, nói: “Đào Ninh, em nói cho anh biết, Ân Tấn Minh là tên khốn, tên khốn... anh ta nói anh không phải là người tốt...”.

Người đàn ông vẫn im lặng không nói, nét mặt xám xịt nhìn Vương Nhã Khả, mắt cô lơ đãng mê mẩn, hỏi: “Tại sao anh không nói? Anh vẫn còn giận em sao?”.

Cơ thể Vương Nhã Khả đã mềm nhũn như bún chỉ chực đổ rầm xuống. Người đàn ông vòng tay ôm lấy cô, cô giãy giụa một hồi, nhưng tay chân như bị rút hết sức lực. Cô không ngộ quây thêm nữa, nằm gọn trong lòng anh, tay phải sờ lên khuôn mặt xanh xám của người đàn ông trước mặt, giọng nói líu nhíu không rõ: “Cảm ơn anh... anh thật tốt... Ồ, Đào Ninh, em phát hiện ra... anh... anh hình như cao bằng tên khốn Ân Tấn Minh!”.

Người phục vụ tốt bụng nói: “Quý cô này uống nhiều quá, say rồi, tôi nghĩ ngài nên đưa cô ấy về nhà đi!”.

Wương Nhã Khả nổi giận phùng phùng, mắng: “Anh nói cái gì? Tôi... tôi đâu có say... anh nói vớ vẩn...”, trong cơn mơ hồ cô nhìn thấy anh trả tiền, cô nắm chặt lấy vạt áo của anh, gào lên nói, “Em không cần sự thương hại của anh, em vẫn muốn uống... uống rượu!”.

Người đàn ông nửa ôm nửa đỡ Vương Nhã Khả đi, gọi xem taxi. Anh vốn định để Vương Nhã Khả ngồi ở ghế sau, anh ngồi ghế trước gần tài xế, nhưng nhìn Vương Nhã Khả say tí bỉ không còn biết trời đất gì nữa, lại hậm hực quay đầu, ngồi xuống ghế sau cùng cô.

Lúc này rượu gần như đã bay hơi hết. Vương Nhã Khả túm tay áo anh, cười ngốc nghếch nói: “Anh đưa tôi đi đâu đây? Nhà anh hả? Phải chăng anh muốn... muốn tình một đêm... với tôi...”.

Anh không thèm để ý đến cô, Nhã Khả tiếp tục cười ngốc nói: “Tôi biết, đàn ông các anh đều là đồ bỏ đi, tình một đêm hả, được đấy, ha ha, rượu vang...”.

Hành động đó khiến tài xế taxi đang lái xe không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu về thăm dò, khuôn mặt cảnh giác cao độ.

Ân Tấn Minh cố nuốt giận. Anh vốn chẳng muốn quản chuyện của Vương Nhã Khả, tập trung xem bóng đá. Nhưng, càng xem anh càng nhận ra mình không thể tập trung được, mọi suy nghĩ trở nên rối bời, mơ hồ, hỗn loạn. Mắt anh nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, nhưng, bàn thắng được ghi như thế nào, cầu thủ nào ghi bàn, anh lại hoàn toàn không biết.

Đã muộn thế này, một mình cô đi vào quán bar, anh từng nghe nói đến quán Encounter đó, vô cùng phức tạp, loại người nào cũng có, nghe đâu còn có cả người bị AIDS. Đúng là không biết đâu, nếu đúng là xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Tuy giờ họ không còn bất kỳ quan hệ nào, nhưng dù sao cũng từng có ba năm ân nghĩa vợ chồng, anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Cuối cùng, Ân Tấn Minh đành tắt tivi, cầm chìa khóa đi ra ngoài, anh thề đây là lần cuối cùng. Lần này là để thể hiện bản lĩnh đàn ông, sau này nhất định con tim phải cứng rắn không được yếu mềm như thế nữa.

Lúc nhìn thấy Vương Nhã Khả đang say mềm tại cái quầy bar của Encounter, chẳng còn nhận ra ai với ai nữa, thế mà cái miệng vẫn “quang quác”, nếu lúc đó người đến không phải là anh, mà đúng là Bạch Đào Ninh, hoặc một người đàn ông khác, cô nhất định là tình một đêm với người ta rồi cũng nên.

Trong ấn tượng của Ân Tấn Minh, từ trước đến nay Vương Nhã Khả chưa bao giờ say tí bỉ như thế. Vì thế, lúc nhìn thấy Vương Nhã Khả mặt mày lơ đãng, nở nụ cười ngốc nghếch, anh vẫn có thể dễ dàng nhận ra nỗi cay đắng, chua xót ẩn đằng sau đó. Cô đang mượn rượu giải sầu, mượn rượu để dốc bầu tâm sự sao?

Tăng băng dày ba trượng chẳng thể tích tụ được trong một ngày, đến mức phải dùng rượu để bộc lộ nỗi lòng mình thì những suy tư trong cô nhất định không chỉ được tích tụ trong vòng một hai ngày. Cô và Bạch Đào Ninh đã phát triển đến mức này rồi, dù sao cũng có lúc phải hờn giận nhưng đâu nhất thiết phải trầm

mình vào rượu như thế này chứ? Ân Tấn Minh khẽ chau mày nhìn Vương Nhã Khả đang mềm nhũn ngồi bên cạnh.

Cô nắm chặt tay áo anh, tay còn lại tựa như đang cố kiếm tìm khuôn mặt anh, bàn tay vô thức đưa ra, chạm lên mặt anh. Anh không biết mặt mình lúc này trong mắt cô là tròn hay vuông, nhưng anh biết cô không hề nhận ra mình.

Đến nơi rồi mà tài xế taxi vẫn dùng ánh mắt như thám tử tư nhìn Ân Tấn Minh đang đưa Vương Nhã Khả xuống xe.

Cũng là thật, bất kì người nào sau khi nghe được mấy lời lảm nhảm linh tinh của Vương Nhã Khả sau khi say rượu đều nghi ngờ anh có âm mưu khác. Ân Tấn Minh muốn hét lên bên tai tài xế, tôi còn cần phải tình một đêm với cô ấy sao, đã ngủ chung giường với nhau 3 năm rồi đấy. Nhưng tài xế taxi cũng chẳng buồn dỗi co, tranh cãi làm gì, anh ta cũng chẳng biết anh là ai.

Anh vẫn giữ bộ mặt mày tối sầm trả tiền xe, rồi kéo Vương Nhã Khả vào thang máy.

Đầu Vương Nhã Khả gác lên vai Ân Tấn Minh, đôi mắt khép hờ, anh chỉ cần lơ là không giữ chặt là người cô sẽ từ từ trôi tuột xuống. Thử mấy lần, Ân Tấn Minh có chút bực mình, thực chỉ muốn cho cô trượt luôn xuống rồi nằm dưới đất cho xong, không thèm để ý đến cô nữa. Nhưng ngoài đầu nhìn thấy cô đang chau mày, bộ dạng mệt mỏi như đang phải chịu đựng sự dày vò của men rượu, trái tim anh lại trở nên yếu mềm, tay phải ôm eo cô, để đầu cô dựa vào vai mình.

Thang máy cuối cùng cũng lên đến tầng lầu của họ. Ân Tấn Minh xốc Vương Nhã Khả ra khỏi thang máy, cô mới đi được vài bước, người đã nhũn ra. Ân Tấn Minh chẳng còn cách nào khác đành vòng tay ôm bụng cô, đến trước cửa nhà mới thả cô xuống, dùng tay phải giữ chặt, còn tay trái tra chìa khóa vào ổ.

Ôm Vương Nhã Khả vào nhà xong, anh dùng chân đóng cửa, rồi lại bế cô vào phòng ngủ, đặt lên giường.

Wương Nhã Khả hai mắt vẫn nhắm tịt, dẫu môi, chau mày như thể trong người rất khó chịu, không thoải mái. Ân Tấn Minh nhìn dáng ngủ của Vương Nhã Khả thì lắc đầu, đang định xoay người rời đi, anh chợt nghe thấy tiếng lí nhí từ cổ họng của Vương Nhã Khả, “Tấn Minh...”

Ân Tấn Minh chợt sững người, cô nhận ra anh sao? Anh cúi đầu xuống, tay cô vẫn đang nắm chặt cà vạt anh không buông, mắt đang nhắm tịt, vừa rồi cũng chỉ là trong vô thức thốt ra tên anh mà thôi.

Ân Tấn Minh khẽ thở dài, cố gỡ bàn tay cô đang nắm chặt cà vạt ra, nhưng có vẻ không khả thi. Vương Nhã Khả nắm rất chặt, Ân Tấn Minh không cách nào gỡ tay cô ra được, lại không dám dùng sức quá mạnh, sợ làm cô đau.

Anh đành đứng nhìn Vương Nhã Khả đang trong bộ dạng say mềm, nhất thời chẳng biết làm thế nào. Bất giác anh thấy vừa tức lại vừa buồn cười, lúc này mà còn tranh với cái gì nữa. Anh chỉ đơn giản là muốn lấy lại tinh thần, làm một việc để cống hiến cho sự phát triển hài hòa của xã hội đó là đưa một người phụ nữ độc thân về nhà thôi sao? Nhưng hành động nghĩa hiệp đó hoàn thành rồi thì sao? Thậm chí còn bị tài xế taxi coi là loại háo sắc, bị cô mượn mắng cho té tát, giờ muốn ngủ một chút cũng không được.

Khóe môi Vương Nhã Khả khẽ động, trong cơn mê man cô vẫn gọi, “Tấn Minh...”

Âm thanh đó vang lên rất rõ ràng, chân thực, khiến cho Ân Tấn Minh chợt kinh ngạc, rốt cuộc là cô say thật hay giả vờ say?

Ân Tấn Minh tiến sát lại gần muốn nghe cho rõ, Vương Nhã Khả khẽ động dậy khóe môi, lẩm bẩm nói nghe không rõ. Anh gọi nhẹ nhàng, “Nhã Khả, Vương Nhã Khả, cô thả lỏng tay ra được không? Thả lỏng một chút...”

Dường như Vương Nhã Khả nghe thấy, khẽ khàng nói lỏng tay, Ân Tấn Minh chưa kịp ngẩng đầu lên, tay cô đã vòng qua nút thắt lấy cổ anh, đôi môi cuồng nhiệt lao thẳng tới hôn anh.

Ân Tấn Minh sững sốt, anh còn chưa kịp phản ứng lại, Vương Nhã Khả đã thả lỏng tay, từ từ đẩy anh ra, tựa như anh là cơn đại hồng thủy, là cơn mãnh thú, nước mắt cứ thế trào ra, cô khẽ mắng, “Ân Tấn Minh... anh... đồ khốn...”

Vẫn là nói mơ trong lúc say, Ân Tấn Minh nhìn khuôn mặt Vương Nhã Khả chau lại, vừa than vãn vừa thở dài. Anh ngồi xuống bên giường, đưa tay ra, khẽ揩 lau từng giọt lệ đang trào ra nơi khóe mắt cô. Khuôn mặt trở nên mơ hồ và yếu ớt, đau khổ và cam chịu như thế, khiến trái tim anh như bị thứ gì đó đè nặng, có một nỗi đau âm ỉ, sâu sắc mà dai dẳng.

Ân Tấn Minh cứ ngồi ở đó như thế, ngắm nhìn Vương Nhã Khả đang say ngủ, nghe tiếng lú lú không rõ phát ra từ cổ họng cô, sưng sờ hồi lâu chẳng hề động đậy.

32. Chương 32: Nửa Muốn Nhảy Nửa Không

Vương Nhã Khả tỉnh lại, nhận ra đang ngủ trong phòng mình, đầu đau như búa bổ sau trận rượu say tí bở đêm qua. Cô ngước cặp mắt kèm nhèm nhìn khắp bốn phía xung quanh, cảm giác còn giống giấc mơ hơn cả giấc mơ.

Rõ ràng hôm qua cô đến Encounter, còn uống rất nhiều rượu, tại sao lại về được nhà thế này?

Vương Nhã Khả không tìm được câu trả lời, cô bước ra khỏi phòng ngủ, thấy Ân Tấn Minh đang ngồi trên sofa đọc báo. Nhìn thấy cô bước ra, anh liếc mắt nhìn, rồi ánh mắt lại di chuyển lên tờ báo, nói: “Tôi mua rất nhiều đồ ăn sáng, nếu cô không ngại thì cùng ăn đi”.

Vương Nhã Khả lặng người giây lát, cô không nghe nhầm đấy chứ? Ân Tấn Minh chuẩn bị bữa sáng? Sống với nhau ba năm trời, xưa nay anh chưa từng mua đồ ăn sáng, thế mà giờ phút này, khi họ không còn bất cứ quan hệ gì nữa, anh tại sao lại tốt bụng thế này?

Bị Vương Nhã Khả nhìn chằm chằm, Ân Tấn Minh chẳng còn cách nào khác đành giả bộ tiếp tục đọc báo.

Vương Nhã Khả thì đang cố sức sắp xếp, hồi tưởng lại mơ ký ức hỗn độn đêm qua. Hình như đêm qua có người đưa cô lên xe taxi, người đó là ai? Cô và người đó có Make love không? Nếu đúng là tình một đêm thật chắc cô xấu hổ đến đào hố mà chui xuống mất.

Cô suy nghĩ mông lung, đi đánh răng rửa mặt.

Ân Tấn Minh thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình đúng là đồ ngốc, mua cái ài không mua lại mua đồ ăn sáng. Quá lộ liễu, như thế chẳng phải sẽ khiến cô nghi ngờ sao?

Đột nhiên, Vương Nhã Khả lao ra, bước chân thần tốc đổ bộ đến bên anh, hét lớn: “Tôi nhớ ra rồi, Ân Tấn Minh, có phải hôm qua anh đưa tôi về đúng không?”

Ân Tấn Minh tim đập thình thịch, nhìn bộ dạng của “thẩm phán” Vương Nhã Khả đang lớn tiếng chấn vấn, hoạch hội, anh ngập ngừng giây lát, thầm nghĩ dù có đuổi ra hay co vào thì cũng một đao là xong đời, việc gì mình phải rụt cổ vào. Nghĩ thế anh liền ngẩng cao đầu hùng hồn tuyên bố đầy lý lẽ: “Là tôi đưa cô về đấy. Cô có biết ở Encounter hạng người nào cũng có không? Tôi sợ cô bị người ta lây AIDS sang cho. Nhưng cô đừng cho rằng tôi quan tâm cô, chỉ là tôi nghĩ cho bản thân tôi thôi. Chúng ta tắm chung một phòng, ăn chung một nhà bếp, ngồi chung một phòng khách, nếu đúng là cô bị dính phải thứ đó thì tôi cũng không muốn gặp vận rủi như thế đâu. Vì thế tôi mới anh hùng ra đi để đón cô về!”

Vương Nhã Khả ánh mắt lóe sáng, con người chuyển động không ngừng, lúng túng nói: “Vậy tôi... tôi không nói gì đấy chứ?”

“Cô thì có thể nói gì chứ? Say tí bở còn biết trời đất gì nữa!”, Ân Tấn Minh hậm hực nghĩ, người ta có lòng tốt không chịu báo đáp còn mắng mớm té tát như thế. Tôi không so đo tính toán với cô thì thôi, cô còn không biết xấu hổ mà hỏi như thế sao?

“Vậy tôi... tôi... tôi không làm gì chứ?” Vương Nhã Khả lại càng lúng túng. Giọng cũng run rẩy, ngập ngừng.

“Không, tôi chẳng cô lên giường, cô liền ngủ luôn.” Ân Tấn Minh tiếp tục giả bộ đọc báo. Cô từng làm gì hoặc anh đã làm gì, nhất định anh không nói. Vả lại, anh đã cố ý dùng từ “chẳng” để biểu thị rằng anh không hề thương hoa tiếc ngọc, tất cả chỉ vì sợ cô mang AIDS về nhà nên mới tỏ thái độ và trách nhiệm nơi công cộng mà đưa cô về thôi.

“Thật hả?”

“Thật!”

Ánh mắt sáng quắc của Vương Nhã Khả tựa như ánh đèn pha quét khắp người anh, Ân Tấn Minh vẫn cố giữ nét mặt giả bộ như không hề có chuyện gì xảy ra. Cuối cùng, Vương Nhã Khả cũng không nói gì nữa, quay trở lại phòng vệ sinh tiếp tục rửa mặt.

Ân Tấn Minh lúc đó mới đặt tờ báo xuống, không muốn nghĩ về vấn đề này nữa. Anh thầm nghĩ nếu không thăm vấn cho ra ngọn ra ngành thì nhất định cô sẽ không dừng lại, vì thế anh vội vàng vàng thu dọn chuẩn bị đi làm.

Chiếc cà vạt của anh sau khi rơi vào tay cô đem qua, đến sáng nay chẳng khác nào sợi dây thừng. Anh đổi chiếc cà vạt khác, bước ra phòng khách, Vương Nhã Khả đang ngồi bên bàn ăn sáng, bộ dạng rất yên tâm thoải mái.

Ân Tấn Minh thăm nhếch mép, nghĩ cô nàng này đúng là không biết điều gì cả, ngay cả đến câu cảm ơn cũng chẳng nói.

Lúc thay giày ở gần cửa, đột nhiên anh nhớ ra, trước đây anh cũng từng như thế. Vương Nhã Khả làm xong bữa sáng anh mới dậy, sau khi đánh răng rửa mặt liền ngồi vào ăn sáng, giống như bữa sáng tự nhiên từ trên trời rơi xuống vậy.

Nghĩ như thế, Ân Tấn Minh có chút ngại ngùng. Mình mới mua bữa sáng được một lần đã đòi người ta phải báo đáp ơn nghĩa, rõ ràng anh như thế thật không phải. May mà Vương Nhã Khả không nói lời cảm ơn, chứ nếu không chẳng phải sẽ càng chứng tỏ anh không phong độ sao?

Ân Tấn Minh vội mở cửa bước ra, đúng lúc đó, Vương Nhã Khả đột nhiên nói: “Cảm ơn”.

Anh chợt sững người, quay đầu lại nhìn. Vương Nhã Khả đang cúi đầu uống sữa đậu nành, cô cũng chẳng dám nhìn sang phía bên này. Anh lắc đầu, thầm nghĩ không phải mình nghe nhầm đâu chứ?

Ân Tấn Minh không có thói quen dùng từ này, Vương Nhã Khả lại càng ít khi sử dụng. Hai người đấu khẩu đã trở thành thói quen hằng ngày rồi, đột nhiên lại dùng từ lịch sự như thế, giống như mặt trời cùng mọc lên từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc, thật không thể nào tin nổi.

Trên taxi, Ân Tấn Minh vẫn còn cảm thấy ngày hôm nay thật kỳ lạ. Anh và Vương Nhã Khả đều như uống nhầm thuốc, chỉ mới qua một đêm thôi mà đã biến thành thanh niên ngũ giãng tứ mỹ vậy. Trần say hôm qua khiến Vương Nhã Khả mụ mị đầu óc rồi sao? Chập mạch hả? Vậy còn anh? Điều gì đã khiến anh cũng chập mạch theo như thế?

Bên ngoài cửa kính xe, những tòa cao ốc không ngừng lướt qua trước mặt. Ân Tấn Minh cố chụp lại từng khoảnh khắc trong tâm trí mình. Hôm nay anh phải giải quyết rất nhiều việc, đầu tiên phải điều động nhân sự đến vùng Hoa Bắc, buổi tối còn buổi tiệc chiêu vũ, lời ám chỉ hôm qua của Trần tổng khiến anh không thể không suy nghĩ.

Vương Nhã Khả sau khi ăn sáng xong, liền nghĩ đến bộ dạng như nhìn thấy quỷ của Ân Tấn Minh sau khi nghe thấy tiếng “Cảm ơn” từ miệng cô, bất giác nhoẻn miệng cười. Bữa sáng rất đơn giản, xuống ngay dưới lầu là có thể mua được, một chút quẩy, sữa đậu nành và cháo, nhưng, sau trận say đêm qua, một ít cháo và sữa đậu nành như thế này đúng là rất phù hợp với cái miệng đang nhạt nhẽo của cô.

Lúc đó, Vương Nhã Khả đột nhiên nhớ đến một chuyện, nụ cười trên mặt thoáng chốc biến đi, sắc mặt lại trở nên thật khó coi. Tình cảm giữa cô và Bạch Đào Ninh nảy sinh vấn đề nghiêm trọng, đáng lẽ cô nên suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, nhưng nhìn thấy Ân Tấn Minh, cô bỗng quên hoàn toàn những thứ đó.

Vương Nhã Khả khê chau mày, hôm qua là cô không đúng. Đối lại nếu cô là Bạch Đào Ninh nhất định cũng sẽ tức giận như thế. Song, đúng là chuyện tình cảm rất khó nói. Cô muốn chấp nhận anh ta, nhưng trong lòng vẫn còn quá nhiều thứ mơ hồ, cô không cảm nhận được vị ngọt của tình yêu.

Dường như Bạch Đào Ninh mang trong mình một thứ gì đó rất khủng khiếp, một vài việc anh ta làm khiến cô khó lòng tiếp nhận. Trước đây, Vương Nhã Khả chưa từng nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này, ngược lại nếu đứng ở vị trí của anh mà nghĩ thì cũng có thể hiểu được phần nào.

Song, nếu ở góc độ của Nhã Khả mà nhìn nhận thì chuyện không hẳn chỉ đơn giản như vậy. Cô từng đặt mình vào vị trí của Bạch Đào Ninh để nhìn nhận vấn đề, nhưng lại chưa từng nhìn nhận từ góc độ của bản thân mình. Còn anh ta, liệu anh ta đã từng đặt mình vào vị trí của cô để đánh giá vấn đề chưa?

Yêu cầu của anh ta không quá đáng, nhưng cảm xúc của cô vẫn chưa chín muồi hay họ đã sai ở chỗ nào?

Giống như đêm qua, nếu anh ta thật lòng yêu và tôn trọng cô thì cho dù cô có từ chối, anh ta cũng không nhất thiết phải nổi trận lôi đình rồi lạnh lùng thờ ơ như thế. Đêm qua một mình cô rời khỏi nhà nhưng anh ta cũng chẳng tỏ vẻ gì, hoàn toàn không quan tâm.

Vương Nhã Khả uống hợp sữa đậu nành, chợt thần người ra.

Tình cảm đã phát triển đến mức này, nhưng càng lúc cô càng thấy mơ hồ. Cô thấy tình cảm giữa cô và Bạch Đào Ninh không giống tình yêu mà giống như đang tiến hành một vụ giao dịch làm ăn nào đó vậy. Vấn đề nguy hiểm ở chỗ, dù là giao dịch, nhưng mục đích của cuộc giao dịch này là gì thì cô lại hoàn toàn không biết.

Vương Nhã Khả chẳng có cách nào để toàn tâm toàn ý với Bạch Đào Ninh, từ sâu thẳm trong trái tim cũng không thể sẵn sàng đón nhận anh ta. Dường như không gian của hai người đã bị ngăn cách, rốt cuộc là bị ngăn cách bởi thứ gì? Là vì bản thân cô vẫn còn lưu luyến về cuộc hôn nhân trước đó, hay vì thái độ của Bạch Đào Ninh?

Vương Nhã Khả luôn bị động đón nhận, bị động nghe theo tất cả những việc mà anh ta sắp đặt, nhưng bản chất của cô đâu phải là người yếu đuối, không có chủ kiến như thế.

Sau khi chủ kiến quay trở về thì cô lại bắt đầu hoài nghi về mối tình này.

Nếu trước đây cô luôn nghĩ những lời mà Ân Tấn Minh nói là cố tình xoáy sâu vào nỗi đau, cố tình ngăn cản chuyện tình cảm của cô thì lúc này cô cũng bắt đầu hoài nghi về tình cảm mà Bạch Đào Ninh dành cho cô. Rốt cuộc mấy phần là thật. Vết rạn nứt của ngày hôm qua càng khiến cô thêm phần khó hiểu.

Vương Nhã Khả dọn dẹp bàn ăn, xách túi đi làm, cố gắng không ngồi một chỗ mà đoán già đoán non nữa. Cô cần đối diện với sự thật. Về điểm này Vương Nhã Khả luôn có đủ dũng khí và sự mạnh mẽ.

Sau khi đến công ty, mọi đều rôm rả say xưa bàn về buổi khiêu vũ tối nay. Mục đích của buổi tiệc là để mừng công thì quá rõ ràng rồi, nhưng ẩn ý đằng sau theo như lời mọi người đồn lại chính là buổi lễ đính hôn của Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ.

Tuy mọi người đã cố tình không muốn để Vương Nhã Khả biết, nhưng cô vẫn nghe thấy. Bình tĩnh lắng nghe, cô thầm nghĩ, nếu tin này là thật thì mai hoặc là ngày kia, Ân Tấn Minh nhất định sẽ đề nghị cô bỏ sung đơn ly hôn chính thức, rồi làm thủ tục theo đúng trình tự pháp luật.

Khi ấy, anh hay cô sẽ là người phải chuyển khỏi nhà đây?

Vương Nhã Khả không thể tập trung suy nghĩ vào màn hình vi tính được. Trong đầu cô hoàn toàn không có phương án kế hoạch nào cả, lồng ngực đau nhói, mọi suy nghĩ cứ rối bời, hoàn toàn chẳng nghĩ thêm được điều gì.

Bạch Đào Ninh vẫn không gọi điện thoại, cũng chẳng tìm gặp cô. Nhã Khả không biết tâm trạng mình lúc này là thế nào nữa. Trước đây khi còn yêu Ân Tấn Minh, nếu hai người mà cãi nhau, không được bao lâu là cô bắt đầu lo được lo mất, không biết nên làm sao, rồi thấp thỏm, đứng ngồi không yên.

Nhưng lúc này, cô không hề có cảm giác đó, chẳng có cảm xúc gì, thậm chí cô còn chẳng nhớ. Cho dù có đột nhiên nhớ đến, cảm giác trong lòng Vương Nhã Khả cũng chẳng đau chẳng ngứa gì mà chỉ có một chút áy náy mà thôi.

Có lẽ Bạch Đào Ninh nói đúng. Đúng là cô vẫn còn yêu Ân Tấn Minh. Nhưng, anh và An Thư Mỹ đã phát triển đến giai đoạn này rồi, chẳng ai trong công ty là không truyền tai nhau chuyện họ đính hôn, cô vẫn còn yêu thì cũng được gì đâu? Tự chuốc nhục vào thân ư?

Không thể tiếp tục suy nghĩ mông lung như thế, Vương Nhã Khả đứng lên, Bạch Đào Ninh không tìm cô thì cô có thể đi tìm anh ta. Trước đó đúng là cô có chỗ không đúng, vì thế cô nên chủ động nhận lỗi. Tất

cả đều đã trưởng thành, có gì thì phải nói ra, không nên giữ mãi trong lòng.

Cánh cửa phòng làm việc của Bạch Đào Ninh đóng chặt. Vương Nhã Khả đứng trước cửa ngập ngừng giây lát, cuối cùng hạ quyết tâm, mở cửa. Cánh cửa vừa được mở ra, cô lập tức sững người. Bạch Đào Ninh đang ngồi sau bàn làm việc, Cát Đằng cũng ở đó, nhưng, chỗ ngồi của cô ta là... trên đùi Bạch Đào Ninh. Tiếng mở cửa bất ngờ làm kinh động đến cả hai người. Cũng chỉ là kinh động một chút thôi, vì hai người chẳng mấy ngạc nhiên hay lo lắng. Bạch Đào Ninh nhìn Vương Nhã Khả, thần sắc lạnh tanh, hờ hững nói: “Cô không biết gõ cửa hả?”

Cát Đằng nhìn cô, ánh mắt kiêu ngạo mà huênh hoang, trên mặt còn lộ vài phần đắc ý và khoe khoang, nụ cười khê nhếch trên khóe miệng. Đó là nụ cười biểu thị uy phong.

Wương Nhã Khả chột sững người, cảnh tượng này đối với cô mà nói là rất bất ngờ, nếu không dám nói là trở tay không kịp. Cô nhất thời không biết nên phản ứng ra sao. Cô thì đang áy náy day dứt muốn nói lời xin lỗi, thế mà anh ta lại hăng say vui vẻ bên tình nhân mới.

Đúng là nực cười, mới mấy ngày trước đây thôi, người đàn ông này còn cầu hôn cô, cách ngày tặng một bó hoa, miệng phun ra toàn lời hay ý đẹp. Hôm qua anh ta còn bảo cô chuyển đến sống cùng nhà anh ta. Đó là Bạch Đào Ninh sao?

Wương Nhã Khả cười phá lên, nụ cười hoàn toàn chân thật, cô nói: “Xin lỗi, làm phiền rồi!” Sau đó cô quay gót bước ra.

Khi về đến trước bàn làm việc của mình, cô vẫn còn cười, nụ cười khiến hai hàng lệ càng mau chảy xuống. Thế giới này đúng là một trò hề, người đàn ông mới hôn qua còn nói yêu thương cô, vậy mà trong nháy mắt đã ôm ấp người phụ nữ khác trong lòng. Quả nhiên Ân Tấn Minh nói rất đúng. Bạch Đào Ninh cũng chỉ là loại đàn ông thích chinh phục, chứ đâu có yêu thương gì cô.

Wương Nhã Khả cười một lát, sau đó mở máy tính, bắt đầu chăm chú vào bản phương án kế hoạch đang hiện trên màn hình.

Trước đó, mọi suy nghĩ còn rối bời, bất an, thế mà lúc này lại bình tĩnh lạ thường.

Nhậm Thủy Hương âm âm bước vào, Vương Nhã Khả ngẩng đầu nhìn, cô ấy mỉm cười, nói: “Nhã Khả, chỗ cậu có cái dập ghim không? Tôi mượn một chút!”

Wương Nhã Khả nói: “Chỗ Tiểu Trương có đấy!”

“Đấy, cậu nhìn tớ xem, đúng là lú lẫn quá rồi, ở chỗ cậu sao có thứ đó được chứ, đương nhiên là ở chỗ Tiểu Trương rồi.” Nhậm Thủy Hương như bình tĩnh. Xoay người bước đi, đi được vài bước lại quay đầu nói: “Nhã Khả, chuyện đó... cậu không sao chứ?”

“Chuyện gì?”, Vương Nhã Khả thấy lạ, “Tớ có chuyện gì sao?”

“À, ha ha, không có gì, không có gì đâu”, Nhậm Thủy Hương vội xua tay, “Tớ chỉ tùy tiện hỏi thôi, vừa thấy cậu cười vui vẻ quá”.

Wương Nhã Khả cười tươi như hoa: “Thấy chuyện buồn cười nên tự nhiên cười thôi, cậu biết không, tớ là người rất thích cười!”

Nhậm Thủy Hương vội tiếp lời: “Đúng, đúng, đúng, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ, đây là chuyện tốt nên phải tươi tỉnh chứ! Vậy tớ không làm phiền cậu nữa nhé, tớ đi mượn dập ghim ở chỗ Tiểu Trương đây”.

Wương Nhã Khả liếc ánh mắt lạnh băng nhìn theo bóng hình của cô ta. Chỗ công sở đúng là cái nôi của những tin đồn, từ những chuyện nhỏ nhặt nhất như gió lay cỏ động, mà không biết có bao nhiêu con mắt cứ chăm chú vào. Chuyện của Cát Đằng và Bạch Đào Ninh, nhất định Nhậm Thủy Hương đã biết. Cho nên vừa rồi cô ta mới giả bộ thăm dò như thế. Muốn thấy nỗi đau chất chứa trong lòng hay nỗi bi thương tuyệt vọng của cô đây?

Wương Nhã Khả cười lạnh, lúc này cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Cho dù Bạch Đào Ninh đúng là là giận chuyện hôm qua thì cũng không thể đến với Cát Đằng nhanh như thế được. Vậy thì, có khả năng mối quan

hệ giữa anh ta và Cát Đằng đã ngầm từ trước đó rồi, hoặc là, anh ta luôn bắt cả hai tay, chỉ có mình cô là không biết mà thôi.

Tại sao tình cảm của anh ta và Cát Đằng đã phát triển đến mức này rồi mà anh ta còn muốn kéo cô vào lòng? Ân Tấn Minh nói đúng, cô cũng chẳng phải là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn gì, chỉ là một người đàn bà mới ly hôn. Bạch Đào Ninh nếu không phải là có dã tâm thì tại sao lại tốn công phí sức theo đuổi cô làm gì?

Có lẽ, đem qua dù cô đồng ý hay cự tuyệt, kết quả cuối cùng đều giống nhau. Giá trị lợi dụng của cô trong mắt anh ta đã không còn, cho nên, anh ta không cần phải chiều chuộng cô nữa.

Nếu như vậy, anh ta lợi dụng cô để đạt được mục đích gì? Báo thù tình yêu hay là tấn công ai đó?

Nghĩ ngợi giây lát, cô chợt thấy Cát Đằng từ phòng làm việc của Bạch Đào Ninh bước ra, dáng đi uốn éo hình chữ S. Khi bước qua bàn làm việc của Vương Nhã Khả, cô ta còn cố tình dừng lại, rất huênh hoang nói: “Nhã Khả, xin lỗi nhé, tuy cậu và Bạch Đào Ninh trước đây vô cùng thân mật với nhau, nhưng, Đào Ninh nói đó đều là quá khứ. Anh ấy cần tôi làm bạn nhảy của anh ấy đêm nay. Cậu biết đấy, trước lời mời như thế sao tôi có thể từ chối được? Cho nên, cậu đừng trách tôi nhé!”.

Vương Nhã Khả lạnh lùng nói: “Sao tôi lại trách cậu chứ? Tôi cảm ơn cậu còn không kịp nữa là”.

“Nếu cậu nghĩ như vậy thì tốt quá, tôi cũng không cần phải khó xử nữa. Nếu cậu không để bụng thì tôi yên tâm rồi!”, Cát Đằng cười “khì khì” nói, “Tôi đã bảo rồi, dù sao tôi cũng chưa kết hôn lần nào, tại sao có thể kém cậu nhiều như thế được. Xem ra đúng là ông trời có mắt, đối với ai cũng công bằng, cậu thấy có đúng không?”

Vương Nhã Khả liếc mắt nhìn, nét mặt thoáng cười: “Cậu nói đúng lắm. Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng có thể lấy được chồng rồi!”

Cát Đằng thấy Vương Nhã Khả chuẩn bị thể tấn công thì lập tức thu binh, mập mờ nói: “Đương nhiên rồi, dù sao chưa lấy chồng lần nào so với lấy chồng một lần rồi cũng dễ dàng, đơn giản hơn nhiều! Không nói nhiều nữa, tôi về chỗ làm việc đây. Lát nữa tôi còn phải đi mua một bộ lễ phục thật lộng lẫy để tham gia buổi khiêu vũ tối nay. Không thể để Đào Ninh mất mặt được, cậu nói xem đúng không?”, sau đó tiếp tục khoe khoang dáng đi hình chữ S trở về bàn làm việc của mình,

Buổi khiêu vũ tối nay, mấy chữ đó cứ đâm thẳng vào dây thần kinh của Vương Nhã Khả. Cô không muốn tham gia, nhưng, buổi tiệc mừng của công ty, không ai được phép vắng mặt.

Tuy chỉ là buổi khiêu vũ trong nội bộ công ty nhưng cũng được tổ chức rất hoành tráng. Đây cũng là sự kiện đầu tiên sau khi Giám đốc phòng Hành chính được bổ nhiệm lên chức, nên phải làm rầm rộ hừng hực khí thế. Trần Tử Nam rất hài lòng.

Trong ánh sáng lấp lánh đủ mọi sắc màu, sau khi Trần Tử Nam phát biểu, mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng, rồi cổ vũ khích lệ chúc tụng Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ. Không gian náo nhiệt vô cùng. Đường như mọi người cũng nhân ra ý đồ tác hợp Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ của Trần tổng, vì thế những lời nửa đùa nửa thật ào ào lao tới.

Họ cũng chẳng để ý đến Vương Nhã Khả, vì mọi người đều biết cô và Ân Tấn Minh đã ly hôn, biết mối quan hệ của cô và Bạch Đào Ninh. Chỉ ít tất cả mọi chuyện xảy ra từ hôm qua đến lúc này, họ điềm nhiên coi như không biết, chẳng ai thêm quan tâm để ý.

Trần Tử Nam đưa micro cho Ân Tấn Minh, cười ý nhị sâu xa: “Cậu nói mấy câu đi!”.

Ân Tấn Minh nhận ra ẩn ý của ông ta, anh hít thật sâu, cầm micro, ngập trong tiếng vỗ tay hân hoan của mọi người, anh nói: “Cảm ơn tất cả các đồng nghiệp trong công ty, cũng xin cảm ơn sự ưu ái của Trần tổng. Chuyến đi Hoa Bắc này, nhờ sự giúp đỡ của cố vấn An, phòng Marketing đã giành được thành tích nhất định. Việc mở rộng thị trường vùng Hoa Bắc phải cần thêm thời gian. Tôi tin tưởng rằng dưới sự lãnh đạo của Trần tổng, việc khai phá thị trường Hoa Bắc sẽ không tốn quá nhiều thời gian và tiền bạc. Phòng Marketing sẽ tranh thủ thời cơ tiến thêm từng bước, để thành tích marketing ở vùng Hoa Bắc có thể làm rạng danh và gây tiếng vang lớn cho công ty chúng ta. Cảm ơn mọi người!”

Trong khoảnh khắc bước khỏi bục phát biểu, anh thấy sâu trong đáy mắt Trần Tử Nam thấp thoáng một nỗi u buồn, anh chỉ cười cười. Trần Tử Nam cũng cười đáp trả. Buổi tiệc mừng công mới bắt đầu, không khí cũng dần nóng lên. Việc Ân Tấn Minh không đề chuyện công việc và vấn đề tình cảm cá nhân lẫn lộn với nhau là chuyện rất bình thường. Giấy lát sau đó buổi khiêu vũ bắt đầu, Trần Tử Nam lại giành cơ hội cho Ân Tấn Minh.

Những lời cần nói đều đã nói, buổi khiêu vũ cũng nhanh chóng được bắt đầu. Trần Tử Nam hướng về phía mọi người nói lớn: “Buổi khiêu vũ hôm nay, mọi người phải vui vẻ hết mình, tôi đề nghị công thần Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ của chúng ta cùng nhảy một điệu, mọi người thấy sao?”.

Mọi người hòa theo hưởng ứng. Trên dưới toàn bộ công ty, việc An Thư Mỹ thích Ân Tấn Minh dường như đã trở thành bí mật được công khai. Thái độ mập mờ và hành vi mờ ám mà cô ta cố tình tạo ra khiến mọi người đều nhận ra hai người là một cặp. Lúc đó, tiếng gào hét vang lên, bản thân Ân Tấn Minh không còn bất kỳ vương bận nào, lại có thể nhân cơ hội mà lấy lòng cấp trên, sao không tự nguyện mà làm chứ?

Ân Tấn Minh bước về phía An Thư Mỹ, dáng đi đĩnh đạc, lịch sự đưa tay ra tạo dáng mời cô ta nhảy.

Hôm nay An Thư Mỹ vô cùng xinh đẹp. Trang phục dạ hội màu bạc được khoắc trên làn da trắng như tuyết, càng tôn thêm vẻ lộng lẫy của cô ta. Ngay phía sau cô ta khoảng ba mét, Vương Nhã Khả tĩnh lặng ngồi đó, dường như nhìn thấy tất cả nhưng lại như chẳng trông thấy thấy gì. Ân Tấn Minh quét ánh mắt qua Vương Nhã Khả, bóng hình cô sao cô độc đến vậy?

Âm nhạc vang lên, bước nhảy nhịp nhàng, An Thư Mỹ thì thào bên tai Ân Tấn Minh: “Anh có biết chuyện gì không? Mọi người đều đồn rằng, đêm nay là buổi lễ đính hôn của anh và tôi!”

Ân Tấn Minh cười nói: “Tôi mới nghe qua. Cô biết đấy, mọi người chẳng phải vô duyên vô cớ mà lôi chuyện của người khác ra nói đâu!”

“Tôi cảm thấy ý này rất hay, tại sao chúng ta nỡ để mọi người thất vọng đây?” An Thư Mỹ cười yếu điệu thực nữ.

Ân Tấn Minh cười đáp: “Tôi gan nhỏ lắm, nơi đông người thế này không biết biểu lộ tình cảm đâu!”.

“Anh không cần phải thể hiện gì, chỉ cần anh trao cho tôi một chiếc nhẫn là được.”

“Nhưng tôi không có nhẫn.”

“Tôi đã chuẩn bị cho anh rồi. Nếu anh đồng ý, tôi cũng sẽ bằng lòng”, An Thư Mỹ nghiêng mặt nhìn anh, giọng nhỏ nhẹ mà ngọt ngào, thần sắc khêu gợi lại đưa tình.

“Cảm ơn sự ưu ái của cô, để tôi suy nghĩ thêm đã”, Ân Tấn Minh mỉm cười, xoay người theo đúng điệu nhạc.

“Vâng, tôi hy vọng anh sẽ có câu trả lời trước khi bữa tiệc kết thúc!”

“Nhất định là thế!”

Mọi ánh đèn chiếu lên hai nhân vật chính. Họ nhảy rất đẹp, động tác phối hợp, động tác phối hợp thật nhịp nhàng, nam thanh nữ tú, thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Vương Nhã Khả ngồi trong góc lẩn khuất phía sau đám đông, quan sát từng bước nhảy điệu nghệ mà hài hòa của hai người, rồi cả nụ cười xuất hiện trên mặt họ. Cảnh tượng đẹp đẽ mà rạng rỡ như thế, nhưng trái tim cô lại âm ỉ một nỗi đau, mọi thứ vỡ vụn, con tim tan nát.

33. Chương 33: Quân Cờ

Bản nhạc đầu tiên kết thúc, tiếng cổ vũ như dậy sóng. Trần Tử Nam hào hứng kêu gọi mọi người cùng nhảy, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Bạch Đào Ninh cũng hưng phấn sẵn sàng từng bước dài đến bên bục, về mặt phần khởi, cứ như nhân vật chính đêm nay là anh ta vậy.

Tiếng vỗ tay của mọi người nhạt dần, ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt nhìn Bạch Đào Ninh, không biết anh ta muốn làm gì.

Bạch Đào Ninh mặt mày rạng rỡ, tay cầm micro, lớn tiếng nói: “Thưa các vị, mượn buổi lễ mừng công của Giám đốc Ân và Cố vấn An, tôi cũng rất vui mừng, thông báo với mọi người một chuyện!”, nói đến đây, anh ta chợt dừng lại, đợi sau khi mọi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên mình, anh ta mới chậm chậm nói từng chữ một: “Tôi muốn tuyên bố với mọi người một tin, tôi và một đồng nghiệp ở phòng Kế hoạch sẽ đính hôn, ngày mai, chúng tôi mở một bữa tiệc nho nhỏ, mời tất cả mọi người đến chung vui!”.

Chuyện Bạch Đào Ninh theo đuổi Vương Nhã Khả là việc cả công ty đều biết. Cảnh cầu hôn vào mấy hôm trước cùng hoa tươi được đưa đến hàng ngày vẫn còn đọng lại trong ký ức mọi người. Tất cả đều phá lên cười, có người bắt đầu tìm kiếm chỗ ngồi của Vương Nhã Khả.

Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ đang định trở về chỗ ngồi, nghe thấy những lời đó, cũng ngược mắt lên nhìn Bạch Đào Ninh.

Bạch Đào Ninh cười nói: “Mọi người nhất định cảm thấy rất tò mò, rốt cuộc đồng nghiệp của phòng Kế hoạch là ai đúng không, tôi xin thông báo với mọi người, cô ấy chính là...”

Trong khi tất cả mọi người đều cảm thấy câu trả lời đã nằm trong dự liệu của mình, thì Bạch Đào Ninh lại từ từ chậm chậm nói từng chữ từng chữ: “Cô ấy... chính là... Cát Đằng”, nói xong, anh ta tươi cười rạng rỡ vẫy tay chào mọi người đang đứng dưới bậc. Cát Đằng cười đến mức không khép nổi miệng, ba bước, hai bước, rồi một bước tiến phía bậc.

Mọi người ai nấy đều “Ồ” lên kinh ngạc. Kết quả này hoàn toàn bất ngờ, nằm ngoài dự liệu của họ, người cầu hôn mấy ngày trước và người đính hôn của ngày mai lại không phải là một. Tất cả đều biết bạn gái hiện tại của Bạch Đào Ninh là Vương Nhã Khả, nhưng anh ta lại tuyên bố trước mặt tất cả đồng nghiệp là sẽ đính hôn với Cát Đằng. Đám đông bên dưới đều kinh hoàng thất sắc, mọi ánh mắt nhất loạt đổ dồn về phía Vương Nhã Khả.

Ân Tấn Minh vốn đang định ngồi xuống, sau khi nghe thấy vậy lại đứng lên.

Bạch Đào Ninh nắm tay Cát Đằng, tươi cười rạng rỡ, nói tiếp: “Trước đây tôi như kẻ lặn đường lạc lối, đắm mình trong u mê. Bây giờ, cuối cùng tôi cũng tỉnh lại. Trước mặt tất cả mọi người có mặt ở đây, tôi biết mình đã lựa chọn đúng. Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, mọi người cùng chúc phúc cho chúng tôi nhé!”

Nếu bảo Bạch Đào Ninh tuyên bố đính hôn với Vương Nhã Khả, thì cũng lắm trong sâu thẳm trái tim Ân Tấn Minh cũng chỉ cảm thấy bị một thứ gì đó đâm phải, vô cùng đau đớn mà thôi. Nhưng, anh ta lại tuyên bố trước mặt mọi người như vậy, anh ta rõ ràng là muốn sỉ nhục Vương Nhã Khả.

Đính hôn không phải là kết hôn, cho nên, anh ta có thể nhất thời tìm một người bằng lòng phối hợp để diễn trò. Nhưng, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người thì Vương Nhã Khả sao có thể chịu đựng được cú sốc này?

Ánh mắt Ân Tấn Minh hướng về phía Vương Nhã Khả, cô đang cúi gầm đầu, tựa như không hề nghe thấy chuyện gì. Chẳng biết là vì quá đau lòng, quá buồn bã nên cúi đầu thấy như thế hay là cô vẫn chẳng thêm để tâm đến chuyện này,

Đột nhiên Ân Tấn Minh cảm thấy một luồng nộ khí bốc từ chân lên đầu, lớn tiếng hét lên: “Bạch Đào Ninh, anh có ý gì vậy?”

Bạch Đào Ninh cười híp mắt, cố ý ôm chặt vai Cát Đằng hơn, dùng giọng điệu châm chọc, nhưng cũng lộ vẻ khiêu khích và gây hấn, nói: “Giám đốc Ân, xem ra giọng tôi chưa đủ lớn. Để tôi nói lại lần nữa nhé. Tôi nói tôi sẽ đính hôn với Cát Đằng, tôi nói cảm ơn mọi người đã chúc phúc cho chúng tôi!”

Ân Tấn Minh gào lên tức tối: “Bạch Đào Ninh, anh nên có trách nhiệm với lời nói của mình. Mấy ngày trước còn đi cầu hôn với một người, hôm nay lại đi đính hôn với người khác, anh có ý gì đây hả?”

“Chẳng có ý gì cả, đó chẳng phải là quan niệm cái đẹp của tôi đã trở lại bình thường rồi sao?” Bạch Đào Ninh cười nham hiểm, “Tôi thấy, đính hôn với một người đã ly hôn sao bằng một người chưa kết hôn được. Anh nói xem có đúng không?”

Có người nhếch mép cười mỉa, Ân Tấn Minh quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười đó xuất hiện trên mặt An Thư Mỹ. Anh hùng hổ bước lên bục, chẳng nói chẳng rằng thường ngay cho khuôn mặt Bạch Đào Ninh đang cười một đám. Bạch Đào Ninh ngã lộn ra bục, sau đó Ân Tấn Minh bước xuống.

Trần Tử Nam vốn đang muốn xem tiếp trò hay nhưng thấy Ân Tấn Minh động thủ liền trầm giọng thét: “Tấn Minh!”

An Thư Mỹ lại càng kinh hoàng thất sắc. Cô ta vốn cũng định xem trò hay sắp diễn ra nhưng lại bất ngờ khi thấy Ân Tấn Minh phản ứng mạnh như vậy. Một dự cảm không lành như trào ra, cô ta vội bước đến giữ tay anh lại, nói: “Tấn Minh!”

Ân Tấn Minh nhẹ nhàng gạt tay cô ra, bước đến kéo Vương Nhã Khả rồi quay người rời đi.

Tất cả xảy ra quá bất ngờ, Vương Nhã Khả đang trong tâm trạng lơ mơ thì bị Ân Tấn Minh kéo ra ngoài. Gió lạnh bên ngoài thổi tới bất giác khiến cô định thần trở lại. Ân Tấn Minh kéo quá mạnh, cô theo bản năng vùng vẫy, anh cũng dần bình tâm trở lại, nới lỏng tay hơn.

Vương Nhã Khả xoa xoa cổ tay bị Ân Tấn Minh nắm chặt, nói: “Anh quá kích động rồi, tối này là bữa tiệc mừng công của anh đấy”.

“Tiệc mừng công gì chứ?” Ân Tấn Minh rút ra một điếu thuốc, đưa lên miệng, sau đó lấy bật lửa ra châm, hít sâu một hơi rồi nhả ra để khói thuốc bay nhẹ trong đêm đông, mới nói: “Để họ giày vò thì có”.

“Trước mặt bao nhiêu người trong công ty lại đánh người, mà lại vì tôi mà ẩu đả, anh bảo An Thư Mỹ còn mặt mũi nào nữa?”, mọi suy nghĩ của Vương Nhã Khả đã trở lại bình thường. Sự dũng cảm của Ân Tấn Minh khiến cô cũng có vài phần cảm kích, nhưng chính vì thế cô lại không muốn gây thêm phiền phức cho anh.

Ân Tấn Minh lạnh lùng nói: “Chuyện tôi đánh người có liên quan gì đến cô ta chứ?”

Vương Nhã Khả đang ngồi ở bồn hoa bên đường, ngược mắt nhìn Ân Tấn Minh đang đứng hút thuốc, nói: “Hôm nay anh phải đính hôn với cô ấy, thế mà lại kéo tôi bỏ ra ngoài, như thế thật không hay. Anh quay lại đó đi!”

Ân Tấn Minh quét ánh mắt sắc nhọn nhìn Vương Nhã Khả, lạnh lùng nói: “Ai nói tôi sẽ đính hôn với cô ta? Có rất nhiều thứ mờ ám, tôi cũng không muốn bị đính hôn, chuyện tình cảm không thể đem ra mà đối chác được!”

“Vậy rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra với anh? Lúc đó lại kéo tôi ra ngoài, người không biết lại cho rằng chúng ta vẫn còn vương vấn không dứt! Cho dù anh không đính hôn, cũng không nên bỏ ra ngoài như thế. Anh cũng phải giữ thể diện cho An Thư Mỹ, thể diện cho Trần tổng nữa chứ.”

“Sao có thể lo chuyện của người khác được. Việc tôi làm không cần phải khai báo với ai”, Ân Tấn Minh hằn học nói, “Cô xem, cô giao du với loại người nào đấy? Bảo tránh xa anh ta ra thì không nghe, bây giờ tự chuốc nhục vào thân!”

Vương Nhã Khả mặt mày biến sắc nói: “Thế nào gọi là tự chuốc nhục vào thân? Tôi vẫn thấy bình thường, ai bảo anh kéo tôi ra ngoài làm gì?”

“Cô...” Ân Tấn Minh tức trợn tròn mắt, chăm chăm nhìn Vương Nhã Khả, “Người như cô có lương tâm không hả? Bị người ta làm nhục như thế, tôi giúp đỡ cô, cô không cảm động thì thôi, lại còn chần vãn tôi?”

“Đó mà cũng gọi là nhục sao?”, Vương Nhã Khả cười lạnh nói, “Mấy tháng trước, mọi người trong công ty truyền tai nhau về mối quan hệ mờ ám giữa anh và An Thư Mỹ khiến tôi không dám ngẩng mặt lên, như thế gọi là gì?”

Ân Tấn Minh tức giận phừng phừng nói: “Vương Nhã Khả, tôi đã sớm nói với cô là tôi và cô ta không có gì. Đàn bà thật phiền phức, lúc nào cũng đa nghi. Người ta có lòng tốt lại không biết đường mà báo đáp lại!”

“Ai biết được có đúng là tốt hay không đâu? Rõ ràng là anh cố tình né tránh, việc có kéo tôi đi. Anh không muốn đính hôn với An Thư Mỹ, sợ cô ta trở lại, cho nên mới nhân cơ hội đó mà lôi tôi ra ngoài, dùng tôi làm bìa đỡ đạn chứ gì?”

“Đúng là tôi sai lầm khi giúp cô”, Ân Tấn Minh hằm hằm ném toẹt điều thuốc xuống đất, dùng chân giày xéo. Anh tức đến nổ đom đóm mắt, trước mặt bao nhiêu người đã vì cô mà cho Bạch Đào Ninh mất thềm mày tím, giờ lại bị chỉ trích như thế, anh nói: “Vương Nhã Khả, nếu tôi còn quản chuyện của cô nữa, tôi không phải họ Ân!”

“Ai cần anh quản? Anh cho rằng không có anh thì thế giới của tôi sẽ đứng im sao? Đừng inh là anh hùng đầu đội trời chân đạp đất nữa đi!”

Vương Nhã Khả cũng ngùn ngụt lửa hận không kém. Cô không cho rằng hành động đó của Bạch Đào Ninh là sỉ nhục mình, vì cô quá hiểu về mối tình này. Chuyện xảy ra chiều nay khiến cô đã chuẩn bị tâm lý rồi. Nhưng Ân Tấn Minh chỉ trích như thế, cô không thể nào chịu đựng được.

Cô không nhờ anh giúp đỡ, cho nên cô cũng chẳng cần phải cảm kích. Anh cho rằng bỏ ra về như thế là giữ thể diện cho cô sao? Còn vì thế mà chỉ tay hất hàm sai khiến cô sao? Anh có thể to tiếng với cô sao? Cô không chịu được điều đó.

Ân Tấn Minh như quả bom nổ chậm, một người tốt bụng bất chợt biến thành kẻ lòng lang dạ sói, đây mới gọi là tự chuốc nhục vào thân. Anh vẫy tay gọi taxi, Vương Nhã Khả cũng vẫy tay gọi taxi.

Một chiếc taxi chạy đến, hai người một bên trái một bên phải, cùng nhau mở cửa bước lên. Sau khi ngồi ngay ngắn ổn định mới quay đầu sang nhìn đối phương. Cả hai đều mặt mày tối sầm, Vương Nhã Khả tức giận nói: “Ân Tấn Minh, anh thể hiện phong độ đàn ông chút được không? Tranh taxi với phụ nữ, mặt anh dày đến thế sao?”

Ân Tấn Minh vốn định xuống xe, nhưng nghe thấy những lời như thế bất giác nhếch miệng châm chọc lại: “Cũng phải xem người đó là ai, đổi lại là người khác tôi nhường ngay. Có? Tôi không nhường”.

“Tôi lên xe trước, anh xuống mau!”

“Người xuống xe là cô mới đúng, tôi mới là người lên xe trước!”

...

“Hai vị có thể xuống xe cãi nhau được không? Tôi còn phải đi kiếm cơm!”, hai người nhất quyết không xuống xe, tài xế taxi cuối cùng nhịn không được thêm nữa, nói: “Hai vị đi đâu vậy, biết đâu tiện đường, cùng đi luôn”.

Đợi thông báo địa chỉ xong, hai người đều về nhà, tài xế taxi phá lên cười nói: “Cùng ở một chỗ à, thôi đừng tranh cãi nữa, đi một chuyến thôi!” Hai người vẫn không phục, hằm hằm tức giận, một người đổi mất sang bên phải, một người hướng mắt sang bên trái. Tài xế taxi cảm thấy bầu không khí vô cùng kỳ lạ, liền mở CD.

Ngập trong tiếng nhạc, nổi kích động của hai người cũng dần dần dịu xuống.

Đến nơi, hai người xuống xe, tài xế nhìn Ân Tấn Minh, rồi lại quay sang Vương Nhã Khả, hai người đều trả tiền, còn chia đôi mỗi người một nửa. Tài xế taxi lẩm bẩm một mình nói: “Vợ chồng cãi nhau chính là thế này đây. Lúc cãi nhau thì đối phương chẳng khác nào cái gai trong mắt, không chọc cho đối phương chảy máu thì không rứt tay lại. Hai con hổ cắn nhau kiểu gì cũng con què con cụt, đúng là tự mình làm khổ mình thôi!”

Tài xế taxi nhận ra họ là vợ chồng? Ân Tấn Minh ngoái đầu lại nhìn, taxi đã nổ máy đi rồi.

Hai người im lặng chẳng nói chẳng rằng bước vào đại sảnh, cùng vào thang máy, một người đứng bên trái, một người tựa bên phải, ánh mắt không hề giao nhau.

Đến cửa nhà, Ân Tấn Minh rút chìa khóa ra mở cửa. Sau khi vào trong, cửa không đóng, Vương Nhã Khả cũng bước theo sau, tiện tay đóng cửa. Ân Tấn Minh bật đèn tường, Vương Nhã Khả bật đèn treo.

Ân Tấn Minh về phòng ngủ của mình, Vương Nhã Khả cũng về phòng ngủ.

Sau khi Ân Tấn Minh về phòng ngủ liền nằm lên giường. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như thế, anh cần phải suy nghĩ lại tất cả mọi việc. Nhưng vừa rồi lại bị Vương Nhã Khả gây rối như thế, mấy việc quan trọng anh đều quên sạch.

Vương Nhã Khả sau khi về phòng ngủ thì ngồi lên giường, nghĩ ngợi, lấy chiếc điện thoại từ trong túi xách ra, gọi cho Tiểu Trương. Tiểu Trương là thư ký của phòng Kế hoạch. Cô muốn biết tình hình sau đó của buổi khiêu vũ, ngoài Tiểu Trương ra thì cô chẳng biết hỏi ai.

Tiểu Trương báo cáo tình hình cho Nhã Khả biết, Trần tổng nổi trận lôi đình, An Thư Mỹ vô cùng tức tối, Bạch Đào Ninh cũng hầm hầm nổi giận, tóm lại, bầu không khí tan tành. Đúng lúc đó Giám đốc phòng Hành chính phát huy tài năng hót hay như khướu của mình, kêu gọi mọi người hòa vào cuộc vui không nên vì chút chuyện nhỏ đó mà chán nản, cố gắng không để buổi khiêu vũ trở nên tẻ nhạt. Nhưng, Trần tổng và An Thư Mỹ đều nhanh chóng rời đi.

Cúp điện thoại, Vương Nhã Khả chau mày. Chuyện xảy ra ngày hôm nay đã vượt quá tầm kiểm soát, cho nên mọi thứ mới thành ra như vậy. Tất cả là vì Bạch Đào Ninh tuyên bố đính hôn với Cát Đằng.

Tại sao Bạch Đào Ninh phải vội vàng tuyên bố đính hôn với Cát Đằng như thế? Vả lại còn tuyên bố đúng vào thời điểm đó? Mục đích của anh ta là hạ nhục cô thì đúng rồi, nhưng cô chỉ là một nhân viên quen, sỉ nhục cô thì có lợi gì chứ?

Ân Tấn Minh ngồi dậy, đang đắm mình trong dòng suy nghĩ, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu khiến anh như bừng tỉnh. Đúng là anh có chút kích động, sự kích động đó nằm trong kế hoạch được tính toán trước của kẻ khác.

Nếu đúng như anh nghĩ, từ khi bắt đầu, Bạch Đào Ninh theo đuổi Vương Nhã Khả không phải vì thật lòng, mà có mục đích, đó chính là nhằm đối phó với anh vì chức Phó tổng giám đốc kia.

Đúng lúc chuyện hôn nhân giữa anh và Vương Nhã Khả xảy ra vấn đề, Bạch Đào Ninh lập tức nhẹ nhàng chen chân vào. Đó chính là lúc tâm trạng Vương Nhã Khả cảm thấy cô đơn nhất. Thế nên không còn nghi ngờ gì nữa, thời điểm mà anh ta lựa chọn để xuất hiện là thích hợp nhất để lấp chỗ trống trong lòng cô.

Nhưng đó chỉ là bước đầu tiên. Anh ta theo đuổi Nhã Khả không phải là vì muốn kết hôn với cô, hay nói cách khác là Bạch Đào Ninh luôn chờ đợi cơ hội để có thể tấn công anh. Anh ta đợi lâu như vậy, cuối cùng thời cơ cũng đến, chính là buổi tiệc mừng công tối hôm nay.

Trước mặt đông đảo tất cả mọi người trong công ty, anh ta tuyên bố người mà anh ta sẽ đính hôn là Cát Đằng mà không phải Vương Nhã Khả. Khi anh ta mồm năm miệng mười nói rằng quan niệm về cái đẹp của anh ta đã trở lại bình thường, người anh ta sỉ nhục không chỉ là Vương Nhã Khả, mà còn cả Ân Tấn Minh.

Dù Ân Tấn Minh có cố gắng đến đâu thì bản thân cũng không thể kiềm chế, mà điều anh ta cần chính là sự không thể kiềm chế ấy.

Trước tình thế đó, Ân Tấn Minh nhất định sẽ bất chấp tất cả, kể cả cái gọi là buổi lễ đính hôn với An Thư Mỹ. Mọi quan hệ giữa An Thư Mỹ và Trần tổng, nhất định anh ta cũng đã biết.

Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ đính hôn không thành, Trần tổng nhất định sẽ nổi giận dè dè, An Thư Mỹ cũng thêm phần tức giận, như thế, thái độ của họ đương nhiên sẽ lạnh nhạt và thờ ơ với Ân Tấn Minh. Mà lúc đó, Bạch Đào Ninh nhất định sẽ thừa cơ tiến tới, vị trí Phó tổng giám đốc, loại bỏ được Ân Tấn Minh rồi thì còn ai đây?

Kế hoạch được sắp đặt chu đáo, dù ban đầu Vương Nhã Khả có đồng ý lời cầu hôn của anh ta hay không, dù anh ta có cùng lên giường với Nhã Khả hay không thì cô cũng chỉ là đối tượng mà anh ta lợi dụng mà thôi. Cô chỉ là một quân cờ, là vật hy sinh trong tay anh ta.

Nói cho cùng, có lẽ là vì Ân Tấn Minh và Vương Nhã Khả đã từng có quan hệ, nếu không phải vì anh thì Bạch Đào Ninh cũng không lợi dụng cô như thế. Từ điểm này có thể thấy, anh đã làm liên lụy đến cô.

Ân Tấn Minh chau mày, bàn tay nắm chặt nắm đấm.

Lúc đó, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, Ân Tấn Minh ngồi dậy, mở điện thoại lên xem, dòng tin nhắn đó viết: “Bạch Đào Ninh lợi dụng tôi để bôi xấu mối quan hệ giữa anh với An Thư Mỹ và Trần tổng. Anh bị mắc lừa rồi, nếu anh không muốn chết vì nhục, thì mau nghĩ cách mà cứu vãn tình thế!”

Tin nhắn đó là Vương Nhã Khả gửi.

Ân Tấn Minh chăm chú nhìn mẫu tin nhắn đó đúng hai phút, từ từ nở nụ cười, tự lẩm bầm một mình: “Cũng không ngốc lắm!” Nhưng cô ấy nghĩ đơn giản quá, cứu vãn tình thế? Làm thế nào để cứu vãn tình thế đây? Nếu cứu vãn dễ dàng như thế thì Bạch Đào Ninh cũng không cần phải tốn quá nhiều công sức và thời gian cho kế hoạch này như vậy.

Tin nhắn thứ hai của Vương Nhã Khả lại được gửi đến: “Có lẽ anh đang hối hận. Tôi rất xin lỗi, nhưng, tôi không giúp gì được anh!”

Sắc mặt Ân Tấn Minh chợt lạnh tanh, từ kẽ răng phát ra hai chữ: “Dở hơi!”

Ân Tấn Minh kéo Vương Nhã Khả ra khỏi buổi khiêu vũ là anh muốn cô rời khỏi nơi lăm chuyen thị phi ấy. Lúc đó là nhất thời tức giận, giờ nghĩ lại anh cũng chẳng biết tại sao mình lại làm như vậy, giống như một loại bản năng, chẳng nghĩ ngợi gì, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, chỉ muốn cô không bị tổn thương.

Giờ nghĩ lại, lúc đó, đúng là anh trở thành tiêu điểm tập trung mọi ánh nhìn của tất cả đám đông. Đúng như Vương Nhã Khả nói, mọi người đều nghĩ rằng họ vẫn còn vương vấn với nhau.

Hai người thật sự vẫn còn vương vấn nhau sao? Ân Tấn Minh không biết, anh chỉ biết rằng nếu chuyện đó lặp lại một lần nữa, anh cũng hành động như vậy, kéo Vương Nhã Khả rời đi. Tuy rằng người phụ nữ này từ đầu đến cuối không hề cảm kích trước hành động của anh, ngược lại, còn chê cười châm chọc, oán hận anh.

Dường như cuộc sống quanh họ chỉ có cãi cọ, chỉ trích, châm chọc và đay nghiến nhau, ngay đến một câu nói tốt, một hành động đẹp, một thái độ chan hòa cũng cực kỳ hiếm thấy. Trước đây chưa thử ly hôn cũng như vậy, giờ thử ly hôn rồi, hai người hoàn toàn chẳng còn mối quan hệ gì nữa, vẫn như thế.

Tại sao Vương Nhã Khả lại gửi hai tin nhắn vừa rồi? Ân Tấn Minh lại liếc mắt qua nhìn chiếc di động, khoe môi bất giác nở nụ cười giễu. Hai người sống chung dưới một căn nhà, cách nhau chỉ một bức tường, thế mà phải mượn điện thoại để liên lạc.

Trong mẫu tin mà Vương Nhã Khả gửi dường như ẩn chứa sự quan tâm. Dường như cô không hề để tâm đến chuyện mình bị hạ nhục, ngược lại, cô đang lo sợ anh sẽ gặp phải tất cả những chuyện đó.

Ân Tấn Minh quăng chiếc điện thoại lên giường, tháo cà vạt ra rồi treo vào tủ quần áo, anh lại nhìn thấy chiếc cà vạt đem qua vẫn còn được treo trong tủ. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào chiếc cà vạt nhăn nhoe như sợi dây thừng đó, khẽ mỉm cười, nụ cười vương sự hài hước và vui vẻ.

Hiện thực như một trò đùa vậy, Vương Nhã Khả nghĩ chiếc cà vạt của anh là gì không biết? Là sợi dây leo núi hay là ngọn cỏ cứu mạng? Nắm chắc như thế, dù có chuyện gì cũng không lỏng tay.

Ân Tấn Minh bước ra ngoài, đến phòng khách, trong phòng khách chẳng có ai, Vương Nhã Khả vẫn đang ở phòng ngủ.

Anh ngập ngừng giây lát, bước đến trước phòng ngủ của cô, lịch sự gõ cửa, tựa như một nhân viên marketing đến chào hàng vậy, trên mặt luôn nở nụ cười niềm nở thân thiết.

Wương Nhã Khả mở cửa, vô cùng kinh ngạc nhìn Ân Tấn Minh từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: “Anh không bị bệnh gì chứ? Hay là dây thần kinh điều chỉnh nét mặt bị đơ rồi?”

Ân Tấn Minh vẫn tươi cười rạng rỡ như hoa nở, nói: “Không nhầm, không nhầm, nếu là giả tôi sẽ đổi lại cho quý khách”.

“Anh uống nhầm thuốc rồi hả?”, Vương Nhã Khả càng thấy kỳ quái, nhìn anh cứ như người ngoài hành tinh vừa đáp xuống Trái đất vậy, ngập ngừng giây lát mới nói: “Có chuyện gì?”

“Chúng ta nói chuyện đi!”

“Chuyện gì? Có chuyện gì hay muốn nói hả?” Vương Nhã Khả trợn mắt nhìn anh, định đóng cửa.

Ân Tấn Minh vội đưa tay giữ cửa lại, nở nụ cười vô cùng chân thành, nói: “Nhã Khả, là tôi muốn xin lỗi cô. Có chuyện này tôi muốn bàn với cô”.

Nghe những lời anh nói mới khách sáo làm sao, thái độ cũng rất thành khẩn, Vương Nhã Khả ngáp ngừng giấy lát, nói: “Được, thay đồ.” Bây giờ Ân Tấn Minh muốn nói chuyện với cô, cô không thể mặc đồ ngủ ra mà nói chuyện được, phải ăn mặc đàng hoàng một chút.

Ân Tấn Minh luôn giữ nụ cười trên mặt nói: “Vây cũng được, tôi đi pha cà phê đợi cô”.

Vương Nhã Khả nhướn mày, khước miệng khẽ nhếch, vui mừng, nói: “Ân Tấn Minh, phải chăng hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây? Rốt cuộc anh có chuyện gì quan trọng muốn nói với tôi mà phải nghiêm trang chỉnh tề thế này?”

Nếu là bình thường, Ân Tấn Minh sẽ lập tức bấu môi châm chọc, nhưng lúc này, anh vẫn điềm nhiên nở nụ cười hơn hở, nói: “Tôi luôn lịch sự lễ phép như thế mà. Chỉ là trước đây thể hiện trong lòng, còn lúc này trưng ra ngoài thôi!”

Vương Nhã Khả cười cười nhìn Ân Tấn Minh rồi đóng cửa.

Ân Tấn Minh lập tức đi pha hai cốc cà phê hòa tan rồi bê ra bàn. Vương Nhã Khả đã thay bộ đồ ngủ bằng trang phục thoải mái mặc ở nhà, rõ ràng rất thư thái, rất mới mẻ những cũng vô cùng thân thiết.

Ân Tấn Minh chỉ vào cốc cà phê nói: “Cà phê hòa tan, thử trước đi!”

Vương Nhã Khả cười nói: “Tôi cũng không hy vọng anh lại có thể pha được một cốc cà phê phin. Được rồi, anh có chuyện gì muốn nói với tôi?”

34. Chương 34: Chẳng Thế Nào Quay Lại Được Như Trước Kia

Hai người ngồi chéch nhau một góc chín mươi độ, cách nhau cũng khác gần, Ân Tấn Minh cười nói: “Lâu rồi chúng ta không nói chuyện nghiêm túc thế này, Nhã Khả, có hai việc muốn nói với cô, một là việc công, một là việc riêng, cô muốn nghe chuyện gì trước?”

Vương Nhã Khả bê cốc cà phê lên nhấp một hớp, mắt chớp chớp, cười gian xảo nói: “Anh cảm thấy tôi muốn nghe chuyện gì trước thì anh hãy nói chuyện đó đi!”

Ân Tấn Minh tiếp lời: “Tôi biết cô không có hứng thú với chuyện ở công ty, nhất là những chuyện đấu đá tranh giành quyền lực. Vậy tôi sẽ nói chuyện riêng trước nhé! Chuyện của cô và Bạch Đào Ninh, tôi rất lấy làm tiếc!”

Vương Nhã Khả cau mày, nói: “Chuyện của tôi không khiến anh chồ mồm vào, tôi không cần!”

Ân Tấn Minh xua tay, vội nói: “Tôi biết, tôi biết, cô có thể giúp tôi làm bác sĩ tâm lý một lần, nghe tâm sự trong lòng tôi được không?”

“Tại sao tôi phải giúp anh?” Vương Nhã Khả liếc ánh mắt lạnh lùng về phía anh, “Tôi không có nghĩa vụ đó đâu!”

“Đương nhiên là cô không có nghĩa vụ đó, nhưng dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, cô không thể nhẫn tâm nhìn thấy chết mà không cứu chứ? Hơn nữa, ngoài cô ra, tôi cũng chẳng biết phải nói với ai nữa!”

Vương Nhã Khả nhếch mép cười, trên mặt giả bộ vẻ chẳng thèm quan tâm, nhưng lòng thầm vui sướng, vì thế vờ cao thượng nói: “Rõ ràng anh biết có người đứng đằng sau, vậy sao anh còn kích động như thế?”

Ân Tấn Minh thở dài nói: “Thấy bao nhiêu người cười cô như thế, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được!”

Vương Nhã Khả chợt thấy ảm lòng, ánh mắt dịu dàng hiền hòa nghiêng nhìn khuôn mặt của Ân Tấn Minh. Cô bỗng nhận ra thực ra Ân Tấn Minh luôn quan tâm đến mình, ví như buổi tối hôm trước cô chưa về, anh vội gọi điện thoại rồi phải chịu sự chế giễu của Lư Hiểu Dương, ví dụ như khi tham gia vụ ly hôn của Chương Tây, điện thoại cô tắt máy, anh cũng vẫn luôn gọi điện cho cô...

Gần đây nhất là tối hôm qua, cô ở Encounter, anh hoàn toàn có thể bỏ mặc cô, nhưng anh lại lặn lội mười một giờ đêm đến đó đưa cô về, tuy anh nói những lời tỏ vẻ không quan tâm là vì sợ cô bị nhiễm AIDS sẽ liên lụy đến anh.

Rồi bữa sáng sau, anh biết cô say sẽ chẳng muốn ăn gì, còn chủ động đi mua một bữa sáng đậm bạc cho riêng cô.

Sau đó đến buổi khiêu vũ, trước mặt đông đảo mọi người trong công ty, thấy cô chịu nhục, anh vì cô mà đánh Bạch Đào Ninh, còn vì cô mà đắc tội với Trần tổng và An Thư Mỹ.

Nghĩ như thế, con tim Vương Nhã Khả bất giác trở nên yếu mềm. Đúng lúc đó Ân Tấn Minh ngẩng đầu lên, cô vội di chuyển ánh nhìn, miễn cưỡng nói: “Cảm ơn. Thực ra tôi cũng chẳng có gì, vì từ đầu đến cuối, tôi và anh ta cũng nằm trên hai đường thẳng song song, anh ta không sỉ nhục được tôi đâu. Còn anh, sắp tới anh định thế nào?”

Ân Tấn Minh mỉm cười tươi tắn, lơ vẻ bình chân như vại nói: “Tôi cũng chẳng có vấn đề gì, cùng lắm là từ chức, đã có hai công ty đến tìm tôi rồi. Nhưng, tôi muốn điều tra cho rõ, sau đó báo cáo cho Trần tổng biết chuyện này. Ngoài ra, tôi cũng muốn xem, phản ứng của Trần tổng trước vụ việc tối qua sẽ như thế nào?”

Vương Nhã Khả nhìn anh, định nói lại thôi. Ân Tấn Minh nhận ra sự quan tâm trong đáy mắt cô, liền cười an ủi: “Ngày mai nhất định sẽ có một vài chuyện đồn thổi ở công ty, cô đừng để bụng nhé”.

Vương Nhã Khả gật đầu, tiếp đó mỉm cười dịu dàng.

Ân Tấn Minh thấy lạ, liền hỏi: “Cô cười gì thế?”

Vương Nhã Khả chăm chú nhìn anh, nhướn mày nói: “Chỉ là tôi cảm thấy hơi đặc biệt, hơi kỳ lạ, cho nên muốn cười thôi”.

Ân Tấn Minh thấy khó hiểu, hỏi lại: “Có gì đặc biệt, có gì kỳ lạ? Nói nghe thử coi”.

Vương Nhã Khả liền cười, liếc mắt nhìn Ân Tấn Minh, ánh mắt sáng trong như pha lê, rất cảm khái nói: “Tấn Minh, anh nói xem đã bao lâu rồi chúng ta không ngồi nói chuyện giống như lúc này?”

Ân Tấn Minh chợt giật mình, nghĩ lại cũng buồn cười, nói: “Cũng lâu lắm rồi, chẳng rõ tại sao chúng ta lại đến mức phải thử lý hôn nữa!”

“Đúng vậy, mỗi lần về nhà sắc mặt anh đều xám xịt, ở trong nhà lúc nào cũng phải kiềm chế, cho nên tôi không chịu đựng được mới cãi nhau với anh. Anh cứ như lúc này, giống như chúng ta là bạn vậy, dốc bầu tâm sự với tôi, thì sao tôi có thể cãi nhau với anh được chứ?”

“Cô cũng như vậy, chỉ cần cô chịu một áp lực nhỏ nào thì có thể mấy ngày liền chẳng thèm để ý đến tôi, sắc mặt cũng lạnh như băng vậy. Ở công ty, tôi thấy áp lực lắm rồi, về nhà lại càng thấy áp lực hơn, thử hỏi làm sao có tâm trạng thoải mái được chứ?”

“Còn nói nữa, lúc đó tôi nghĩ đến cảnh anh lịch sự lễ phép nhã nhặn với đồng nghiệp ở công ty, nhưng với tôi lại chẳng bằng người đứng nước lã, tôi cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Anh nói xem, anh có thể cười nói với bất kỳ người nào, tại sao đối với tôi anh lại không thể niềm nở được?”, nhắc lại chuyện trước đây, Nhã Khả cảm thấy vô cùng ấm ức, vì không nhẫn nhịn được thêm nữa nên bắt đầu trách mắng.

“Nói chung lúc đó tôi nghĩ là trước mặt tất cả mọi người trong công ty đều là người ngoài, cho nên cần phải giữ gìn hình tượng. Nhưng cô là người thân thiết nhất, nên không cần phải lúc nào cũng mỉm cười giống như trước mặt người trong công ty. Nếu không thì mệt mỏi lắm, như thế thì ở nhà và ở công ty giống nhau sao?” Ân Tấn Minh cười “khì khì” nói.

“Đúng vậy, mọi áp lực và mệt mỏi trong công việc anh đều mang về nhà xả lên người tôi. Tôi cũng đi làm, cũng có công việc, lúc đầu còn cho rằng anh vì quá mệt mỏi nên tôi đã cố gắng thay đổi tình hình, nhưng vốn chẳng bao giờ bận tâm, ngay đến ngày kỷ niệm kết hôn cũng quên. Sinh nhật thì càng chẳng phải bàn, sau khi kết hôn anh có bao giờ tổ chức sinh nhật cho tôi đâu!”

“Đó là những việc tôi sai. Tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng chúng ta đã là vợ chồng, những thứ nhỏ nhặt như vậy đâu cần chú ý đến. Cho nên ba sinh nhật trước, chưa lần nào tôi tặng quà cho cô. Sau này khi chúng ta có

hiều thời gian bên nhau hơn, sẽ bù đắp cho cô”. Không lâu trước đây, khi tổ chức sinh nhật cho An Thư Mỹ tại Thạch Gia trang, Ân Tấn Minh cũng tự nhắc nhở mình như vậy. Lúc đó, trong sâu thẳm con tim anh trào ra một niềm chua xót, đau đớn khó diễn tả thành lời. Anh tự cười giễu mình nói tiếp: “Bây giờ, bây giờ tôi muốn bù đắp cho cô, chắc cũng không còn cơ hội nữa rồi!”

Vương Nhã Khả trầm giọng nói về tủi thân: “Thực ra, tôi cũng không phải người nhỏ nhen như thế, vì chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau với anh. Chỉ là tôi thấy không phục. Tôi thấy anh quá gia trưởng, mà không những gia trưởng, anh còn có lòng tự ái rất cao, anh nhất định muốn mua bằng được căn nhà ở vị trí này, cách trang trí trong nhà cũng đều theo sự sắp đặt của anh. Anh cho rằng nỗ lực làm việc kiếm tiền chính là trách nhiệm đối với gia đình, nhưng tôi không phải là một món đồ. Anh nghĩ tôi là một người phụ nữ, nhưng trong nhà thì lại là thiếu phụ đúng không? Tôi là phụ nữ trong thời đại mới, tôi có thể vì anh mà học nấu ăn, làm người nội trợ, nhưng tôi không làm được thiếu phụ, tôi không chịu được thái độ không tôn trọng tôi, anh hiểu không?”

Ân Tấn Minh đang tự phản tỉnh bản thân khi nghe những lời Vương Nhã Khả nói. Còn nhớ khi kết hôn. Vương Nhã Khả có biệt tài nấu mì thành cháo. Nhưng sau đó một năm, cô có thể dễ dàng làm được bảy tám món ăn, còn có cả những món đầy đủ hương sắc, sơn hào hải vị. Hai năm sau, dường như toàn bộ đặc sản của dân tộc Hán và dân tộc Mãn cô cũng đều có thể làm được.

Có thể thấy rõ ràng Vương Nhã Khả đã vì gia đình mà tổn không ít tâm sức, còn anh, từ trước đến nay lại chưa từng để tâm đến chuyện đó. Anh cảm thấy chuyện phụ nữ vào bếp nấu cơm là đạo lý hiển nhiên, cho nên, anh cứ yên tâm thoải mái mà hưởng thụ, còn chuyện vì sao Vương Nhã Khả học nấu cơm thì anh lại chẳng thèm quan tâm. Bây giờ nghĩ lại, bản thân anh đúng là quá gia trưởng.

Anh cảm thấy vô cùng xấu hổ, miễn cưỡng giải thích hành động của mình: “Thực ra không phải là tôi không tôn trọng cô, chỉ là tôi cảm thấy giữa vợ chồng không cần phải như thế. Tôi chăm chỉ làm việc để hy vọng thay đổi cuộc sống hiện tại, đó là cách vì vợ vì gia đình, đúng là cách nghĩ của tôi quá hời hợt”.

Vương Nhã Khả chợt cảm thấy trái tim chua xót, mắt bắt giắc thoáng đỏ. Bình thường cô không dễ rơi lệ như thế, nhưng lúc này cô thực sự muốn khóc. Tất cả nỗi ảm ức trước đây dường như chỉ đợi cơ hội này mà trào ra. Những lời dịu dàng, nhỏ nhẹ và chân thành của Ân Tấn Minh giống như con kênh khơi dòng cho dòng lệ từ từ chảy xuống.

Nhưng cô kiềm chế, vì đột nhiên nhớ ra, hiện tại mối quan hệ giữa cô và Ân Tấn Minh chỉ là hàng xóm, không phải là vợ chồng. Ân Tấn Minh không có nghĩa vụ phải nghe cô trách mắng và nhìn cô khóc.

Vả lại, người khác càng nói lý với cô thì cô lại càng phải kháng, cô ghét nhất những người cứ hay cãi nhãi. Nhưng bây giờ Ân Tấn Minh đang tự trách mình khiến cô cũng bắt đầu tự phản tỉnh.

Đúng là Ân Tấn Minh quá đáng, nhưng cô cũng không phải đúng hết. Hơn nữa, lúc này nói những điều đó thì có tác dụng gì? Anh có cuộc sống của anh, cô cũng có cuộc sống của riêng mình.

Cũng chẳng lâu nữa, họ sẽ chính thức làm thủ tục ly hôn. Anh sẽ đính hôn với An Thư Mỹ. An Thư Mỹ xinh đẹp, lại yêu quý anh như vậy, còn có thể giúp đỡ anh phát triển sự nghiệp, đó là lựa chọn tốt nhất với anh. Còn cô, cũng sẽ tiếp tục hành trình xem mặt mà mẹ đã sắp đặt.

Họ mãi bước đi trên hai đường thẳng song song, không bao giờ có điểm giao nhau. Đối với nửa kia của mình thì có thể nói hết mọi chuyện trong lòng, nhưng với bạn bè thông thường thì không thể trút hết ra được.

Sau khi nghĩ đến đó, Vương Nhã Khả lập tức giấu đi nỗi tủi hờn trong lòng mình, ngược cặp mắt đỏ nhìn Ân Tấn Minh và nói: “Thực ra tôi cũng có điều không phải. Bây giờ mọi thứ đều là quá khứ rồi, chúng ta cũng không nên bàn tán nhiều nữa. Cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi không sao đâu”.

Ân Tấn Minh cũng cảm thấy đau lòng, khoảnh khắc đó đột nhiên anh nhớ đến lời của người tài xế taxi, anh và Vương Nhã Khả vì tình yêu mà lấy nhau, nhưng sau khi lấy nhau, cả hai lại không thể bao dung và nhân nại được, lúc nào cũng tranh cãi, chẳng ai chịu nhường ai, kết quả cả hai đều bị tổn thương. Đúng là tự mình làm khổ mình.

Con tim anh nhói đau, những lời ắp giấu trong lòng bấy lâu không kiềm chế được bắt giắc thốt ra khỏi miệng: “Nhã Khả, chúng ta... có thể làm lại từ đầu không?”

Vương Nhã Khả sững người, nói: “Làm lại từ đầu? Còn An Thư Mỹ? Anh định làm thế nào với cô ta?”.

“Tôi...” Ân Tấn Minh tròn miệng, chuyện của An Thư Mỹ, anh còn chưa giải quyết xong.

Trên mặt Vương Nhã Khả thoáng xuất hiện nụ cười khổ, “Tấn Minh, đừng làm khó mình như thế. Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn An Thư Mỹ. Có một vài thứ, khi đã mất đi rồi thì không thể lấy lại được”.

Ân Tấn Minh cảm thấy trong tim như có thứ gì đó đang đâm vào, đau nhói, khi anh cảm thấy trong lòng mình Vương Nhã Khả quan trọng biết dường nào thì tất cả mọi chuyện dường như đã phát triển vượt ra ngoài tầm kiểm soát của anh.

Hai người nhất thời im lặng, không biết nên nói gì. Nhưng bầu không khí căng thẳng như trước đây không còn nữa, thứ còn đọng lại trong tim lúc này chỉ là nỗi thất vọng và cảm giác chua ngọt đắng cay cứ quẩn quại không thôi. Hai người cứ đắm mình trong dòng suy tư của mỗi người, bởi chính tay họ đã hủy hoại cuộc hôn nhân này nên cảm giác đau thương và buồn chán mới hành hạ họ như thế.

Chẳng ai trong số họ quay về được tháng ngày tươi đẹp như trước đây. Thời gian dài đằng đẳng mà tình yêu lại ngẩn ngui biết bao, đợi đến khi họ nhận ra thì đã quá muộn, dù cố gắng vươn tay ra cũng không thể nắm lại được nữa. Hôm sau đi làm, Ân Tấn Minh vừa đến công ty đã vội đầu vào công việc. Anh biết hôm qua mình bất ngờ bỏ đi, nhất định đã khiến Trần tổng rất tức giận, An Thư Mỹ cũng vậy. An Thư Mỹ tức giận thì anh không sợ, nhưng Trần tổng mà tức giận, anh cũng phải kiêng dè. Vì thế, anh không định giải thích bất cứ điều gì, vả lại, chuyện riêng của anh, cảnh cũng thấy mình không cần phải nói với người khác.

Chín giờ ba mươi phút, An Thư Mỹ mới đến công ty. Cô ta xông thẳng đến phòng làm việc của Ân Tấn Minh, khí thế hùng dũng, nộ khí phừng phừng, nền nhà bị chiếc guốc cao gót của cô ta nện xuống mà vang lên âm thanh bi ai, đau xót.

Mọi người trong công ty ai nấy đều cúi thấp đầu vờ như chăm chú làm việc. Khi nhìn bộ dạng hùng hực nộ khí của cô ta, chỉ dám khẽ ngẩng đầu liếc trộm dò xét, sợ cổng thành cháy lớn bùng bùng, cá trong ao nhỏ theo đó cũng đi luôn.

Ân Tấn Minh đang chăm chú nhìn bản báo cáo trên màn hình vi tính, việc An Thư Mỹ đến hoàn toàn nằm trong suy đoán của anh, cho nên anh chỉ khẽ ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó lại di chuyển ánh mắt về phía màn hình vi tính.

Sau khi vào trong, An Thư Mỹ đóng “rầm” cửa, rồi bước tới kéo rèm để lộ ra bức tường thủy tinh trong suốt của phòng làm việc, sắc mặt cau có, trừng mắt nhìn về mặt bình thản như không của Ân Tấn Minh, nộ khí đằng đằng nói: “Ân Tấn Minh, anh đang có ý gì đấy hả?”

Ân Tấn Minh ngược mắt lên, chăm chú nhìn cô ta, nói: “Cô đang nói cái gì đấy?”

“Tối qua, anh dỗi cho tôi một gáo nước lạnh như thế, anh thấy không có gì để nói với tôi sao?”, giọng An Thư Mỹ vút cao, sắc mặt đỏ bừng, bộ dạng vô cùng tức tối, vô cùng phần nộ.

Ân Tấn Minh tắt bản báo cáo trong máy tính, ngẩng đầu nhìn An Thư Mỹ, chỉ vào ghế dành cho khách phía trước mặt, thông thả ung dung nói: “Ngồi xuống nói đi!”

An Thư Mỹ hậm hực ngồi xuống, ánh mắt như bốc lửa. Cô ta cảm thấy, hôm qua Bạch Đào Ninh đã sỉ nhục Vương Nhã Khả, còn Ân Tấn Minh thì lại hạ nhục cô ta. Thế mà, ngay đến một lời giải thích Ân Tấn Minh cũng không nói, bảo cô ta sao có thể chịu đựng được thêm chứ?!

Nhìn thấy An Thư Mỹ ngồi xuống xong xuôi, Ân Tấn Minh mới nói: “Tối qua chẳng phải là buổi tiệc mừng công sao? Chúng ta cũng đều tham gia cả rồi, tôi cùng lắm chỉ là bỏ cuộc giữa chừng, việc không báo cáo với cô nghiêm trọng vậy sao?”

An Thư Mỹ tròn mắt nhìn anh, không kiềm chế nổi đứng phắt dậy, sắc mặt càng thêm phần uất, dường như biến thành người khác: “Ân Tấn Minh, rõ ràng anh biết tất cả mọi người đều cho rằng hôm qua là buổi lễ đính hôn của tôi và anh. Anh cho rằng việc đó không phải là chức phận của anh hả? Tại sao phải tổ chức buổi lễ mừng công? Anh cũng nói, để anh suy nghĩ, vậy mà lại phớt lờ tôi như thế là sao?”

Ân Tấn Minh sắc mặt lạnh băng, hờ hững nói: “Cô cho rằng sắp đặt mọi thứ hoàn chỉnh, tươm tất, khiến mọi người đều cho rằng sự việc nhất định sẽ diễn ra như thế, thì tôi cũng phải chiều theo lòng người khác

phải mà thuận theo sao? Cô không hiểu gì về tôi cả. Ý tốt của cô và Trần tổng tôi xin nhận. Xin lỗi, tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau!”

Thông tin đính hôn là do An Thư Mỹ bí mật lan truyền khắp công ty. Đúng là cô ta muốn đưa anh vào vòng, khiến Ân Tấn Minh phải ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan mà miễn cưỡng phải đính hôn với cô ta. Cô ta không nghĩ ra được lý do gì để Ân Tấn Minh có thể từ chối thành ý đó. Ân Tấn Minh chỉ cần đính hôn với cô ta thì chức Phó tổng giám đốc của công ty, anh không cần tốn mảy may sức lực cũng có thể giành phần thắng trong cuộc chiến giành quyền lực này. Vả lại, dù sao cô ta cũng một lòng theo anh, xét trên phương diện sự nghiệp thì đúng là phu xướng phụ tùy, phối hợp ăn ý. Cô ta yêu anh như vậy, anh cũng chẳng phải là người mù, tại sao lại có thể không nhận ra được?

Nhưng, câu trả lời của Ân Tấn Minh nằm ngoài suy đoán của An Thư Mỹ. Rõ ràng anh không để tâm đến chuyện đó, còn kéo tay vợ cũ ngênh ngang rời đi, hiện tại, còn thể hiện rõ ý mình.

An Thư Mỹ lắc đầu, câu trả lời này không phải là những điều cô ta muốn nghe, cô ta cũng có phần trở tay không kịp. Từ trước đến nay cô ta luôn tự tin và kiêu ngạo, nhưng sự lạnh lùng của Ân Tấn Minh như đòn chí mạng đánh vào sự kiêu ngạo ấy. An Thư Mỹ trừng mắt nhìn anh, trong khoảnh khắc đó khó khăn lắm cô ta mới tìm lại được giọng nói. Cô ta không dám tin vào tai mình, lắp bắp nói: “Anh đang đùa phải không? Tôi có điểm gì không tốt? Anh nói đi, tôi có điểm gì không tốt?”

“Cô rất tốt, điểm nào cũng tốt!” Ân Tấn Minh thản nhiên nói, “Nhưng những thứ tốt đẹp trên thế gian này cũng nhiều lắm. Tôi không thể vơ hết về mình được, cho nên, tôi phải học cách buông tay”.

Từ đầu đến cuối, anh chưa từng nghĩ đến việc đính hôn với An Thư Mỹ. Trước đây vì đại cục mà phải giả bộ ngọt ngào niềm nở với cô ta. Nhưng sau buổi tối hôm qua, anh đã suy đi nghĩ lại nguyên nhân hậu quả của chuyện này, thế là anh đã quyết định mọi thứ cần phải rõ ràng. Mọi việc cũng đã rành rành như thế, anh cũng không cần phải ngại ngùng. Ngoài ra, Ân Tấn Minh cũng không muốn dùng cách này để đạt được mục đích của mình.

“Nói vậy, anh quơ tay ra là được, còn bảo buông tay cái gì? Trong lòng anh, Vương Nhã Khả luôn là người quan trọng nhất có đúng không? Cô ta giúp anh được gì? Nhưng tôi khác, tôi có thể giúp anh, có thể khiến anh dễ dàng chiếc được chức Phó tổng giám đốc, anh nói xem, tôi có điểm nào không bằng cô ta?”

Ánh mắt Ân Tấn Minh bắt gặp trở nên lạnh lùng. Anh thờ ơ nhìn An Thư Mỹ, giọng nói cũng vô cùng nhạt nhẽo: “Cố vấn An, đừng kéo bấy kỳ người nào vào chuyện này. Chúng ta không hợp nhau thì chẳng liên quan gì đến ai cả. Ngoài ra, tôi luôn cảm thấy, rất nhiều thứ có thể đem ra trao đổi, nhưng riêng tình cảm thì không. Nếu tôi vì vị trí Phó tổng giám đốc, vì sự cường thịnh của công ty mà lựa chọn cô, thì cô không cảm thấy đó là sự sỉ nhục với mình sao?”

An Thư Mỹ chột sững người, cô chăm chăm nhìn khóe miệng đóng mở nhịp nhàng của Ân Tấn Minh, từng câu từng lời tiến sâu vào màng nhĩ, rất rõ ràng, vô cùng rõ ràng.

Nhưng cô ta không quan tâm. Không phải cô ta muốn trao đổi tình cảm với Ân Tấn Minh, chỉ là cô ta cảm thấy một phần lý trí trong tình cảm được tạo dựng trên nền tảng của vô số vật chất. Rõ ràng, so với Vương Nhã Khả, cô ta thích hợp với Ân Tấn Minh hơn. Sự thực cũng chứng minh, nếu không phải vì như thế thì sao anh và Vương Nhã Khả lại ly hôn?

Nhưng câu trả lời của anh, lại khiến cô ta cảm thấy một vài thứ đang dần trôi tuột xuống vực thẳm, có cố đưa tay ra cũng không còn níu lại được nữa.

Cô ta không cam lòng, không tin tưởng nhìn Ân Tấn Minh, giọng yếu đuối hỏi: “Tấn Minh, đây là sự lựa chọn của anh sao?”

“Đúng vậy”, Ân Tấn Minh nhìn thẳng vào mắt An Thư Mỹ, giọng nói kiên định, “Đó là lựa chọn của tôi!”

“Anh đã nghĩ đến hậu quả chưa?” Ân Tấn Minh gằn giọng từ buồn phiền trở thành phẫn nộ, thêm một chút uy hiếp, truy hỏi Ân Tấn Minh.

Ân Tấn Minh cười, liếc nhìn Ân Tấn Minh một cái, nói: “Đương nhiên là nghĩ rồi, nếu kết quả đúng như những gì tôi nghĩ, tôi cũng hoàn toàn không có gì phải tiếc nuối, có phải không?”, anh ám chỉ thái độ của

Trần tổng. Nếu Trần tổng vì chuyện đó mà hờ hững với anh thì sự ra đi của anh cũng chẳng có gì phải lưu luyến.

An Thư Mỹ dùng ánh mắt căm hận chòng chọc nhìn Ân Tấn Minh, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy. Cuối cùng, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ân Tấn Minh, anh là đồ khốn”, sau đó, hiên ngang bước ra, khí thế hùng dũng còn hơn cả lúc bước vào phòng làm việc của anh.

Ân Tấn Minh nhìn theo bóng lưng An Thư Mỹ xa dần, bất giác nở nụ cười, tiếp tục tập trung vào bản báo cáo của mình.

Thời gian này Vương Nhã Khả vô cùng chán nản, mệt mỏi, đặc biệt lúc đi làm lại càng trầm lặng ít nói hơn. Mã Phong giao cho cô lập kế hoạch, cô liền nhận ngay, chẳng nói nhiều lời, không tranh luận thêm, cũng chẳng làm ngay.

Cát Đằng thì hoàn toàn ngược lại, trong công ty luôn cao giọng lớn tiếng, trước mặt mọi người khoe chiếc nhẫn đính hôn lung linh. Đó là một chiếc nhẫn có gắn viên kim cương một ca ra, nhưng vì đó là của Bạch Đào Ninh tặng nên tựa hồ nó mang một ý nghĩ hoàn toàn khác, khiến cô nàng hăm hăm hờ hờ rêu rao khắp nơi.

Người khác lại cho rằng Vương Nhã Khả vì Bạch Đào Ninh và Cát Đằng đính hôn nên tinh thần mới suy sụp như thế. Có người cười thầm, có người đồng tình, nhưng dường như Nhã Khả cũng chẳng để tâm đến những lời nói, ánh mắt sau lưng. Cô cố khép bản thân ở riêng trong thế giới của mình, mặc cho người ngoài nghĩ sao thì nghĩ.

Đạo này Ân Tấn Minh cũng rất bận. Một trong hai nhân viên cốt cán do anh phái đến vùng Hoa Bắc, nhanh như chớp đã bị anh loại bỏ một người, đó là nhân viên Trương Thu Nghĩa. Anh ta đến khi chính thức bị cách chức cũng không hiểu tại sao Ân Tấn Minh lại biết được chân tướng.

Ân Tấn Minh ghét nhất sự phản bội. Thủ hạ dưới tay Ân Tấn Minh anh chỉ vì đối phương hứa dành cho chức Giám đốc phòng Marketing mà lập tức quay mũi giáo, định đâm anh từ phía sau, thấy lợi quên nghĩa. Đối với loại người này, Ân Tấn Minh quyết không mềm lòng. Anh mà dốc toàn tâm sức sẽ nhanh chóng thành tựu, nhưng họa từ trong nhà tất khó mà phòng bị, đối với kẻ tay sai nói giáo cho giặc, anh cần phải nhanh chóng loại bỏ.

Anh biết người hứa dành vị trí Giám đốc phòng Marketing cho Trương Thu Nghĩa chính là Bạch Đào Ninh, còn bản thân anh ta sẽ làm phó tổng giám đốc. Anh ta chỉ cần chen chân vào chức phó tổng giám đốc thì chức Giám đốc phòng Marketing trao cho Trương Thu Nghĩa thì có khó gì.

35. Chương 35: Lý Tính Và Cảm Tính

Mấy ngày nay Vương Nhã Khả luôn suy tư. Mỗi khi có vấn đề gì chưa suy xét thấu đáo, cô đều để bản thân đắm chìm trong thế giới của riêng mình như thế, phải lúc nào tìm ra cách giải quyết mới thôi.

Chương Tây bắt đầu tập trung viết tác phẩm mới, tạm thời tránh xa chuyện ca múa sân khấu, ăn chơi thác loạn, ngay đến việc đi quán bar cũng tạm thời dừng lại. Lữ Hiểu Dương thì lại càng không cần nói tới, mỗi lần bàn đến chuyện tình yêu tình báo là cô ấy đều chơi trò trốn tìm, đúng là mẫu hình tiêu chuẩn của người trọng sắc khinh bạn. Hiện tại mối quan hệ giữa Lữ Hiểu Dương và Hoàng Sở Hạo vẫn còn mập mờ. Cô ấy đang trong giai đoạn phải tập trung dốc sức, không mất tích mới là lạ.

Sau hơn một tháng lấy lại tinh thần, cuối cùng Vương Nhã Khả cũng rời khỏi chốn thâm sơn cùng cốc ra bên ngoài, khôi phục lại cuộc sống thường nhật. Cô và Ân Tấn Minh vẫn sớm tối gặp nhau, thỉnh thoảng có ý kiến bất hòa, cũng sẽ tranh cãi, nhưng nhất định sẽ có một bên im lặng đứng lúc.

Tại anh tại ả tại cả hai bên, một khi một bên đã chịu nhượng bộ thì tự nhiên sẽ không có chuyện cãi cọ nhau nữa.

Đôi khi tâm trạng của hai người tốt, còn có thể nói chuyện rất thoải mái với nhau nữa, bất chợt lúc nào đó, Vương Nhã Khả tâm huyết dâng trào sẽ xuống bếp làm cơm, Ân Tấn Minh nhân cơ hội đó mà được hưởng lây, cô sẽ mời anh ăn cùng.

Trước đây, sau khi Ân Tấn Minh ăn cơm xong chẳng bao giờ biết dọn dẹp là gì, anh sẽ ra sofa ngồi vừa xem tivi vừa đọc báo. Nhưng bây giờ nghĩ đến việc anh và Vương Nhã Khả đang là hàng xóm láng giềng, đây thế ăn xong đứng lên mà không trả công như thế được. Có đi có lại mới toại lòng nhau, cho nên, sau khi dùng bữa xong anh cũng giúp cô rửa bát.

Sau vụ thử ly hôn, hai người đều tức giận, nhưng từ sau lần nói chuyện thẳng thắn đó, nỗi bức dọc cũng theo đó tiêu tán. Họ bắt đầu sống với nhau như những người bạn, chỉ là tránh nói đến chủ đề mà cả hai đều thấy khó xử.

Nếu trước đây họ là cái gai trong mắt nhau thì bây giờ họ vẫn là gai trong mắt nhau. Nhưng trước đây, họ không tìm được khoảng cách thích hợp, cho nên luôn khiến bản thân và đối phương đều mình đầy thương tích, chẳng chỗ nào lành lặn. Hiện tại, hai người đã tìm thấy cách hòa hợp an toàn nhất, có thể đối xử công bằng hòa nhã với nhau.

Ân Tấn Minh vui đầu vào công việc, tình hình marketing tại vùng Hoa Bắc đã có khởi sắc. Sau khi anh từ chối An Thư Mỹ, mọi kế hoạch cũng không còn có trở ngại gì nữa, mọi thứ đều tiến triển bình thường theo đúng lộ trình.

Một tháng sau, công ty đột nhiên hạ lệnh, Bạch Đào Ninh bị điều đến làm giám đốc tại công ty chi nhánh ở Tây Nam, ai cũng biết như thế là anh ta bị lưu đây.

Còn Ân Tấn Minh, sau khi được tất cả các thành viên hội đồng quản trị bỏ phiếu tín nhiệm, anh đã được bổ làm phó tổng giám đốc, quản lý phòng Thị trường và phòng Marketing.

Bạch Đào Ninh trước khi đi có hẹn Ân Tấn Minh đi bar uống rượu. Ngồi trước quầy, anh ta uống hừng hực hết ly này đến ly khác, cười với Ân Tấn Minh, nói rằng: “Không ngờ trong cuộc tranh giành quyền lực này tôi lại thua cậu. Tôi luôn cho rằng, chức Phó tổng giám đốc này đã nằm gọn trong tay tôi rồi”.

Ân Tấn Minh cũng mỉm cười, nói: “Thắng nhỏ dựa vào mưu, thắng lớn dựa vào đức, nếu cậu đường đường chính chính đi thắng thì tôi cũng không đấu lại cậu đâu. Cậu đang tự lừa mình dối người đấy”.

Bạch Đào Ninh sững người, lại uống một hớp rượu nữa, mới nhìn Ân Tấn Minh và nói: “Bị cậu nhận ra thủ đoạn, tôi cũng không có gì là lạ, nhưng điều tôi không hiểu là, nước cờ này cậu không dựa vào An Thư Mỹ, nếu cậu chỉ nhận ra thủ đoạn của tôi, tại sao lại có thể thắng được?”

Ân Tấn Minh nở nụ cười mang ý vị sâu xa, nói: “Cậu cho rằng cố ý theo đuổi Vương Nhã Khả, cố ý hạ nhục cô ấy trong buổi khiêu vũ, khiến tôi không thể kiềm chế mà đứng về phía cô ấy, sau đó cuộc tranh giành quyền lực của tôi trong công ty cũng theo mà kết thúc sao? Nhưng cậu quá xem thường Trần tổng, ông là người làm kinh tế, ông ta luôn hiểu rõ nhất, nhân tài bên cạnh mình mà đẩy cho người khác thì sẽ tổn thất như thế nào”.

“Chẳng gì có thể qua mắt được cậu”, Bạch Đào Ninh thở dài, nói, “Thực ra, tôi từng thật lòng yêu Vương Nhã Khả, nhưng tôi nghĩ đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng. Cho nên, giờ tôi mất cả hai thứ đó”.

Ánh mắt hai người đàn ông trong ánh đèn lung linh mờ ảo chợt giao nhau trong giây lát, Ân Tấn Minh thở dài nói: “Chúng ta đều mắc nợ cô ấy”.

“Không!” Bạch Đào Ninh xua tay nói, “Mắc nợ cô ấy là cậu, trong lòng cô ấy chỉ có mình cậu. Những tổn thương đó cũng có một phần lỗi của tôi, nhưng cũng là vì cậu. Chính cậu, mắc nợ cô ấy!”

Ân Tấn Minh sững người, khóe môi khẽ nhếch nở nụ cười khổ, thấp giọng nói: “Cậu nói rất đúng!”, sau đó, lại ngửa cổ uống rượu.

Không lâu sau đó, An Thư Mỹ vì quá cảm phần mà bỏ công ty để đi đến Canada phát triển sự nghiệp. Có chiếc loa phóng thanh Cát Đằng trong công ty, Vương Nhã Khả cũng nhanh chóng biết được chuyện Ân Tấn Minh và An Thư Mỹ đã chia tay. Song, cũng chỉ là biết mà thôi, hiện tại cả hai người đều tránh đề cập đến những vấn đề riêng tư của đối phương.

Nếu không phải vì Lư Hiểu Dương, hai người có lẽ cứ mãi bình yên vô sự, tiếp tục coi nhau như khách.

Vào một ngày, Ân Tấn Minh đang lên kế hoạch của năm trong phòng sách, Vương Nhã Khả ở phòng khách xem tivi, Lư Hiểu Dương đến thăm, cô nàng đưa theo chồng chưa cưới cùng thiệp mời đến.

Lúc đó, Vương Nhã Khả mở cửa, nhìn thấy Lư Hiểu Dương. Rồi lại nhìn thấy chồng chưa cưới của Lư Hiểu Dương thì tròn mắt ngạc nhiên, con người lộn mấy vòng như sắp rớt ra ngoài vậy, người đàn ông đó không phải là Hoàng Sở Hạo.

Vương Nhã Khả từ kinh ngạc chuyển thành vui mừng, cố gắng che giấu đi thái độ thất lễ vừa rồi, gọi Lư Hiểu Dương: “Hiểu Dương, sao cậu bất thành linh thể này? Tốc độ nhanh như tên bay vậy, đã muốn lấy chồng rồi cơ đấy. Cậu cũng không thềm giới thiệp ỉnh chú rể là ai?”

“Chẳng phải cậu quen rồi sao? Lâm Nham Bình!” Lư Hiểu Dương cười ngọt ngào nói, “Hôm đó ở tòa án, tại sao Chương Tây có thể thắng kiện được, cậu còn nhớ không?”

Câu nhắc nhở đó khiến Vương Nhã Khả đột nhiên bừng tỉnh, nói: “Là anh hử, vị thám tử tư đó!”, hai người bắt tay lại rồi xem như làm quen lần nữa.

Nhìn bộ dạng hai người dính với nhau, thắm thiết như thế, từ đáy mắt Lư Hiểu Dương phảng phất niềm hạnh phúc, có thể nhận ra tình yêu mà cô dành cho Lâm Nham Bình là thật lòng. Vương Nhã Khả không hiểu, bình thường Lư Hiểu Dương tấn công Hoàng Sở Hạo dồn dập như thế, mới có mấy tháng, thiệp hồng trao tay lại thay đổi lớn đến vậy.

Hai người mời Vương Nhã Khả đi ăn tối. Lâm Nham Bình lái xe, Vương Nhã Khả gõ gõ vào đầu Lư Hiểu Dương, nói: “Tại sao lại thay đổi chóng mặt thế này?”

Lư Hiểu Dương mỉm cười hạnh phúc, nói: “Bây giờ mình mới hiểu, nếu là của mình có đuổi cũng chẳng đi, còn nếu không phải của mình có kiếm cũng chẳng được. Cậu xem, khi ấy mình yêu Hoàng Sở Hạo như vậy, một tấm chân tình của mình đã đem dành tặng cho anh ta. Nhưng đáng tiếc chẳng tác dụng gì, người anh ta yêu chính là cậu”.

Vương Nhã Khả đang uống nước, vừa nghe thấy câu nói đó thì kinh hoàng thất sắc, phun hết nước trong miệng ra ngoài.

Lư Hiểu Dương thấy bộ dạng Vương Nhã Khả như thế thì mỉm cười, trợn mắt nhìn cô, rất không hài lòng nói: “Mình không phải là đứa ngốc, cậu cho rằng mình không nhận ra người anh ta thích là cậu sao? Mình thấy cậu giả bộ vĩ đại, vì thế mình cũng giả bộ không biết?”

Vương Nhã Khả cố gắng mỉm cười “khì khì”: “Cậu nói cái gì vậy? Mình đâu có cần phải giả bộ vĩ đại thế vậy”.

“Thôi, mặc kệ có phải là giả bộ hay không. Cậu xem, giờ mình cũng là hoa đã có chủ, cậu không cần phải nhường nhịn mình đâu. Mình thấy, cậu nên suy nghĩ kỹ càng, dù sao cũng không thể cố sống cố chết chần chừ thế này được. Tin mình đi, Hoàng Sở Hạo nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cậu!”

“Cậu biết được sao? Anh ta cho cậu ăn phải bùa mê thuốc lú để cậu đến đây làm thuyết khách phải không?” Vương Nhã Khả không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, cố ý dùng lời nói châm chọc Lư Hiểu Dương.

Lư Hiểu Dương trừng mắt nhìn: “Nhã Khả, cậu thấy mình giống đang làm thuyết cho anh ta lắm sao? Mình nói như vậy là vì cậu. Tại sao cậu cứ tự hành hạ bản thân, chui ra chui vào ngõ tối thế hử? Tình yêu à, ngẩng cao đầu hướng về phía trước sẽ nhìn thấy trời cao rộng lớn. Cậu chẳng chịu ỉnh cơ hội thì làm sao biết được là có thích hợp hay không?”

Câu nói này khiến Vương Nhã Khả bỗng trầm tư. Nỗi đau của hôn nhân cứ thế ủa về, còn bị Bạch Đào Ninh làm tổn thương như thế, thế nên cô càng không dám quá dễ dãi với chuyện tình cảm. Nhưng bảo cô không yêu nữa là điều không thể. Đương nhiên cô cũng hy vọng tìm được người đàn ông có thể là chỗ dựa vững chắc ỉnh.

Trong tương lai không xa, cô cũng nên kiếm tìm một người đàn ông tình tế, biết cảm thông chia sẻ với người khác mà chung sống cuối đời. Thực sự không nên quá khắt khe với bản thân như vậy.

Lư Hiểu Dương vội rên sất khi còn nóng, nói: “Thế nào? Mình bảo cậu nhé, để mất cơ hội này là không có lại nữa đâu”.

Vương Nhã Khả vừa nghe thấy câu đó thì phì cười, bất giác hào hứng hẳn lên, nói: “Sao cậu nói cứ như mẹ mình vậy?”

Lư Hiểu Dương thấy cô cười, vội nói: “Chẳng phải là mình cũng chỉ vì mưu cầu hạnh phúc cho chị em sao? Giờ mình đang dạt dào tình cảm, không thể vì được sống trong nhung lụa mà bất nhân được, phải có họa cùng chia có phúc cùng hưởng với các chị em chứ. Thông báo với cậu nhé, tối nay mình hẹn cả anh ấy cùng ăn tối. Nhân cơ hội này, hai người cố gắng chớp thời cơ đấy nhé!”

“Hiểu Dương, cậu quá tự tung tự tác rồi đấy.”

Lư Hiểu Dương mắng: “Mình không muốn điên như cậu và Chương Tây. Tân Xương Kiện độc thân, đẹp trai lại giàu có như thế, Chương Tây còn nói mặc kệ người ta. Cậu cũng thế, cứ cố gắng bám víu, sống dở chết dở đâm đầu vào chỗ đó. Nếu cậu không muốn ly hôn thì mình không nói thêm nửa lời, còn nếu cậu thực lòng muốn ly hôn, thì để mình tự tung tự tác, không chừng lại trở thành một bà mối phiên bản hiện đại cũng nên!”

“Mình rất tán thành cách làm của Chương Tây, cậu đừng có quản. Còn với mình, chúng mình chỉ là bạn, cậu đừng quá nhạy cảm thế!”

“Mình quá nhạy cảm? Hai người lấy nhau cũng chẳng ra ngô ra khoai, đến khi ly hôn cũng dây cà dây muống, giờ ngay đến chuyện tình cảm cũng chẳng rõ ràng rành mạch là thế nào? Cậu nên giải quyết chuyện của cậu, đừng trách mình không nhắc nhở, Hoàng Sở Hạo là người rất tốt. Nếu cậu thực lòng muốn xác định rõ ràng với người ta, thì cũng nên suy nghĩ cho nghiêm túc”, Lư Hiểu Dương giương cặp mắt rất không yếu điệu thục nữ, găng giọng nói.

“Thôi được, mình biết rồi”, Vương Nhã Khả không chịu đựng thêm nữa, vội nói. Đột nhiên cô nhớ hôm nay Ân Tấn Minh ở nhà một mình, cuộc nói chuyện vừa rồi, chẳng phải đều bị anh nghe thấy hết sao? Vì thế vội nói: “Chẳng phải muốn mời mình ăn cơm sao? Chúng ta đi nào!”

Trong nhà hàng, sau khi Hoàng Sở Hạo đến liền được Lư Hiểu Dương tiếp đãi nhiệt tình. Trước đó, khi còn theo đuổi Hoàng Sở Hạo, cô nàng cẩn thận dè dặt từng li từng tí, giờ lập tức khoác lên mình tấm áo mới là chủ nhân, cứ như thay hình đổi dạng vậy, cư xử hoàn toàn khác trước kia.

Vương Nhã Khả nhìn thấy thế thì không nhịn nổi cười. Lư Hiểu Dương liền trừng mắt chòng chọc nhìn về phía Hoàng Sở Hạo. Vương Nhã Khả thấy vậy lại càng buồn cười hơn. Trước đây Lư Hiểu Dương theo đuổi Hoàng Sở Hạo, hại cô cứ cố nhịn cười, nhịn đến mức đau bụng, giờ vẫn phải nhịn cười, nhịn đến mức sắp không chịu nổi nữa rồi, cô biết kêu ai trách ai bây giờ?

Nhưng, bộ lễ phép, lịch sự, đạo mạo của Hoàng Sở Hạo đúng là khiến người khác cảm thấy rất thoải mái.

Còn nhớ trước đây khi thích Hoàng Sở Hạo, Lư Hiểu Dương cảm thấy anh là người đàn ông xuất sắc nhất trên thế gian này, nếu mình không giành được, thì cũng không bao giờ nhường cho kẻ khác. Vì thế cô nàng cố sức se sợi tơ hồng hạnh phúc này vào tay Vương Nhã Khả. Có Lư Hiểu Dương đứng giữa là trung gian móc nối, cuộc nói chuyện tự nhiên vô cùng hòa hợp. Sau khi ăn xong, Lư Hiểu Dương kéo tay Lâm Nham Bình rời đi, trước khi đi còn dặn dò Hoàng Sở Hạo đưa Vương Nhã Khả về. Thậm chí cô nàng còn ra ám hiệu chỉ rằng thời gian vẫn còn sớm, hai người nên làm gì đó trước khi về mới không uổng phí một đêm đẹp thế này.

Vương Nhã Khả thấy buồn cười. Cô nghi ngờ không biết Lư Hiểu Dương đang cố chuyên tâm làm bạn gái hay bà mối nữa.

Nhưng, thấy cô ấy và Lâm Nham Bình hạnh phúc ngọt ngào như thế, chợt nhớ đến trước đây cô cùng với Ân Tấn Minh, họ cũng trải qua những tháng ngày như vậy, trong lòng không tránh khỏi nỗi thất vọng dâng trào.

Hoàng Sở Hạo và Vương Nhã Khả chung bước trên đường khi sắc thắm hoàng hôn đã giăng đầy, thiếu vắng đi giọng nói của Lư Hiểu Dương khiến hai người không biết nên nói gì.

Rất lâu sau đó, vẫn là Hoàng Sở Hạo mỉm cười tươi tắn, lịch sự lễ phép mở lời trước: “Nhã Khả, cô thấy hai người họ liệu có thể tiến tới hôn nhân không? Là cảm giác quan trọng hay là sự hòa hợp quan trọng hơn?”

Vương Nhã Khả suy nghĩ giây lát, nói: “Xét về lý mà nói thì sự hòa hợp là quan trọng nhất, nhưng con người là động vật cảm tính mà!”

Hoàng Sở Hạo cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, nói: “VẬY... cô... sẽ không lựa chọn tôi phải không?”

Vương Nhã Khả chợt sững người, ngược mắt nhìn Hoàng Sở Hạo, ngập trong sắc hoàng hôn u tối, khuôn mặt anh trở nên mơ hồ, cô chân thành nói: “Hoàng Sở Hạo, làm bạn tốt và làm một cặp vợ chồng bất hòa, anh sẽ chọn cái nào?”

“Tôi không được chọn cái khác sao?”

“Có, lựa chọn thứ ba là trở thành người xa lạ. Nhưng tôi không muốn chúng ta trở nên như thế!”

Hoàng Sở Hạo kinh ngạc, tiếp đó phì cười nói: “Nhã Khả, tôi thấy chúng ta giống như đang giao dịch vậy!”

Vương Nhã Khả cũng cười nói: “Giao dịch là để hy vọng đạt được lợi ích cao nhất về phía mình bây giờ cũng vậy”.

“VẬY tôi chỉ có thể lựa chọn làm bạn rồi!”, Hoàng Sở Hạo mỉm cười, “Nhã Khả, thực ra tôi biết rất rõ trong lòng cô đang nghĩ gì!”

“Tôi đang nghĩ gì?”

“Giúp người khác hoàn thành nguyện vọng, không chỉ Lữ Hiểu Dương biết, tôi cũng biết điều đó.”

“Anh đang nói gì vậy? Cái gì mà giúp người khác hoàn thành nguyện vọng chứ?” Vương Nhã Khả sững người.

Hoàng Sở Hạo cười nói: “Cô không biết thật sao? Tôi và Ân Tấn Minh cũng là bạn! Tôi biết trong lòng cô luôn có cậu ấy, mà trong lòng cậu ấy cũng nhất quyết không chịu buông cô ra. Cho nên, hôm nay tôi cũng chỉ đến để diễn trò kết duyên cho hai người thôi!”

“Liên quan gì đến anh ấy?” Vương Nhã Khả cứng họng.

“Tôi là một bác sĩ ngoại khoa, cũng có quyền trở thành một bác sĩ tâm lý của cô. Nhã Khả, cô đừng tự lừa dối mình nữa”, Hoàng Sở Hạo mỉm cười âm áp, “Chuyện của hai người tôi biết! Tấn Minh rất hối hận với những chuyện trước kia đã làm, cũng cố gắng bù đắp lại cho cô. Cậu ấy chỉ hy vọng cô cho cậu ấy thêm một cơ hội. Rõ ràng cô cũng không thể từ bỏ được, tại sao không thử đón nhận thêm lần nữa? Hôn nhân vốn không giống như tình yêu, cần phải cho đối phương thêm một vài cơ hội. Cô cho cậu ta cơ hội, cũng chính là cho bản thân mình thêm một cơ hội!”

Vương Nhã Khả trầm lặng không nói, Hoàng Sở Hạo lại nở nụ cười khoan dung nhân hậu: “Đừng cố lừa gạt con tim mình nữa! Khi trời tối, Tấn Minh sẽ gọi điện cho cô. Tôi cũng chỉ nói như vậy thôi. Nếu hai người còn yêu nhau, thì coi như chuyện thử ly hôn này chưa từng tồn tại. Tôi tin rằng trải qua thời gian nửa năm vừa rồi, hai người đều cảm nhận được đối phương quan trọng với mình như thế nào!”

“Sở Hạo, tôi nên nói, anh thật vĩ đại ư?” Vương Nhã Khả cảm thán nói.

Cô thừa nhận Hoàng Sở Hạo đã nói đúng như những suy nghĩ trong cô. Sau khi nghe tin An Thư Mỹ và Ân Tấn Minh chia tay nhau, tảng đá lớn đè nặng trong con tim dường như đã biến mất, và rồi dường như trong sâu thẳm trái tim cô luôn chờ đợi điều gì đó sẽ xảy đến. Chỉ là, tôi hôm đó sau khi bị từ chối, Ân Tấn Minh cũng không nói nữa, cô chỉ còn cách cố kìm nén những xúc cảm trong sâu thẳm đáy lòng.

Hoàng Sở Hạo cũng cười, anh nói: “Giống như cô đã từng tác hợp cho tôi và Hiểu Dương vậy. Cho nên mới nói, chúng ta thực ra là rất hợp nhau. Nhưng tôi muốn tìm một người bên tôi cả đời, còn cô lại muốn kiểm lại thứ tình cảm đã mất. Tôi lý tính còn cô cảm tính, cho nên, từ góc độ này mà nhìn, chúng ta rõ ràng không hợp nhau”.

“Thực ra anh cũng rất tốt, chỉ là tôi...”

“Tôi biết, khi trong tim đã có bóng hình của ai đó thì người khác có tốt thế nào cũng không cách nào mở cửa được trái tim đó”, Hoàng Sở Hạo giảng giải, “Nếu bảo cô lựa chọn một người hòa hợp rồi sống một cuộc sống nhạt nhẽo bình thường, ngày ngày chăm lo chuyện mắm muối củi dầu, nhất định cô sẽ không cam lòng và cũng thấy không vui vẻ. Nếu tôi và cô lấy nhau, tôi lại không mang lại niềm vui vẻ hạnh phúc cho cô, thì tôi làm sao dám đối mặt với cô đây?” Anh nói nửa đùa nửa thật.

“Anh rất hiểu tôi”, Vương Nhã Khả nở nụ cười ngượng ngùng, nói, “Cho nên mẹ tôi mới bảo tôi mãi không lớn, mãi không trưởng thành được”.

“Đây gọi là trách nhiệm với tình cảm của mình, không phải là không trưởng thành, phải là biểu hiện của sự trưởng thành chín chắn mới đúng”, Hoàng Sở Hạo mỉm cười ấm áp, ngược mắt nhìn về phía xa xăm, nói, “Xem ra tôi không cần đưa cô về nhà rồi!”

Vương Nhã Khả cũng dõi theo ánh mắt Hoàng Sở Hạo, dưới bóng cây bên đường, bóng hình Ân Tấn Minh thấp thoáng trải dài theo ánh đèn đường. Không biết anh đã đứng đó bao lâu, nhưng ánh mắt sáng bừng của anh xuyên qua dòng xe chạy như mắc cửi trên đường chăm chú nhìn thẳng về phía cô.

Tay anh đang đặt trên bờ môi, khóe miệng mở ra khép vào, tuy không nghe thấy tiếng nhưng Vương Nhã Khả biết, anh đang nói hai chữ, lặp đi lặp lại rất nhiều lần: “Nhã Khả...”

Giống như rất lâu trước đây, cô về nhà muộn, anh cũng đến đón cô như vậy.

Hoàng Sở Hạo mỉm cười, dù nụ cười mang theo niềm tiếc nuối, nhưng cảm thấy đến đây nhiệm vụ của mình đã thành công, liền vẫy tay chào, xoay người rời đi.

Vương Nhã Khả đứng nhìn nụ cười vương trên khóe miệng Ân Tấn Minh đang đứng dưới ánh đèn đường, cô cố kìm nén những xúc cảm trong lòng đang dâng trào mãnh liệt, cảm giác thật mơ hồ. Những xúc cảm mang niềm đau không thoát thành lời đó suýt chút nữa đã bật ra thành tiếng, hóa ra lại đau như vậy. Sau khi biết tất cả không phải là giấc mộng, một dòng lệ ấm nóng từ khóe mắt Vương Nhã Khả cứ thế trào ra không ngừng...

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ly-hon>